MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FIRST SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

29th, 30th and 31st January and 1st, 2nd, 4th and 5th, February 1963.

Volume XLIX (Nos. 1 to 7).

TABLE OF CONTENTS.

***Tuesday, 29th January* 1963.**

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their Constituencies	iii–v
I Expression of sorrow at the demise of Sri M.G. Shankar, Member of the Madras Legislative Assembly and Sri Ramachandra Marda Raja Deo, Member of the Old Madras Legislative Council	1
II Announcements—	
(1) Questions	1
(2) Economy in man-power in the Legislative Council Department	2
(3) Decision of the Business Advisory Committee	2
(4) Panel of Vice-Chairmen	2
III Presentation of the First Supplementary Statement of Expenditure for the year 1962–63	3–4
IV Discussion on the Governor's Address	5–33, 41–49
V Felicitations to Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar on the conferment of the Honour 'Padma Vibushan' on Republic Day ..	12–13
VI Papers laid on the table of the House	33–40

PAGES

Wednesday, 30*th January* 1963.

I Call attention notice under rule 42 (1) 51

II Presentation of the Tenth Report of the Committee on Government Assurances 51

III Discussion on the Governor's Address—*cont.* 51–90

IV Papers laid on the table of the House 91

Thursday, 31*st January* 1963.

I Calling attention to conversion of a large number of full-time craft (pre-vocational) teachers in higher elementary schools in the State as part-time teachers 93–94

II Discussion on the Governor's Address—*cont.* 94–120

III Papers laid on the table of the House 120

Friday, 1*st February* 1963.

I Government resolution *re* constitution of townships in certain areas in the State 121–123

II Discussion on the Governor's Address—*cont.* 123–155

III Papers laid on the table of the House 155

Saturday, 2*nd February* 1963.

I Calling attention to the plight of goldsmiths consequent on the promulgation of the Gold Control Rules 157–158

II Discussion on the Governor's Address—*cont.* 158–169

III Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for the year 1962–63 169–191

IV Papers laid on the table of the House 191

Monday, 4*th February* 1963.

I Questions and Answers 193–197

II Announcements—

(1) Election to the Senate of the Annamalai University .. 197

(2) Messages from the Assembly 197–198

III Motion under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules 198

IV Non-official Resolutions—

(1) Transaction of business in the Council in Tamil—*cont.* .. 198–217

(2) Handloom Industry and Handloom Weavers—*cont.* .. 217–243

(3) Scales of pay of the Secondary Grade Trained Teachers .. 243

(4) Scholarships of the Harijan Welfare Department 243–244

V Papers laid on the table of the House 244

PAGES

Tuesday, 5*th February* 1963.

I Questions and Answers 245–248

II Announcements—

(1) Messages from the Governor 248

(2) Message from the Assembly 248

III Government Resolution 248

IV Government Bills—

(1) The Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963) 254

(2) The Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962) 256

(3) The Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 (L.A. Bill No. 1 of 1963) 259

Index 267–285

62870

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS.

Governor of Madras.

SHRI BISNURAM MEDHI.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

1 THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in-charge of Public; Planning; General Administration including Board of Revenue and District Revenue Establishment; Community Development; Panchayats; Home; Transport.*

2 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in-charge of Finance; Education; Labour; Courts and Prisons; Legislature; Elections; Khadi and Village Industries; Religious Endowments; Official Language.*

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in-charge of Industries; Commercial Taxes; Nationalized Transport; Technical Education; Electricity; Housing; Handloom; Yarn; Textiles; Mines and Minerals; Iron and Steel Control; Prices and Supply of Goods Act; Companies; Newsprint Control; Ex-servicemen; Legislation on Chits; Law.*

4 THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in-charge of Food and Agriculture; Minor Irrigation; Animal Husbandry; Harijan Welfare; Prohibition.*

5 THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in-charge of Public Works; Revenue; Legislation on Money-lending (Rural Indebtedness); Legislation on Weights and Measures; (Weights and Measures).*

6 THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM, *Minister in-charge of Public Health and Medicine; Women's and Children's Welfare; Orphanages; Accommodation Control.*

7 THE HON. SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR, *Minister in-charge of Co-operation; Fisheries; Forests and Cinchona.*

8 THE HON. SRI G. BOOVARAGHAN, *Minister in-charge of Information and Publicity; Registration; Stationery and Printing; Government Press.*

9 THE HON. SRI S. M. A. MAJID, *Minister in-charge of Municipal Administration.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER.

Panel of Vice-Chairmen

1. DR. A. CHIDAMBARANATHAN.
2. SRI K. KAMALAKANNAN.
3. SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR.
4. SRIMATHI T. L. THIRUPURASUNDARI.

Secretary to the Council

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Abdul Wahab, K. S.	State Legislative Assembly.
2 Adityan, S. T., B.A., B.L. ..	Tirunelveli Local Authorities.
3 Anbazhagan, K.	Madras-Chingleput Teachers.
4 Arunachalam, T. S.	State Legislative Assembly.
5 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras East Central Graduates.
6 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., F.R.F.P.S. (Glas.), D.L.O., F.R.C.S. (Edin.) (*Chairman*).	Madras District Graduates.
7 Chidambara Mudaliar, A. ..	Madurai Local Authorities.
8 Chidambaram Pillai, I. A., M.A.	Kanyakumari Local Authorities.
9 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., PH.D.	North Arcot-South Arcot Teachers.
10 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	NOMINATED.
11 Damodaran, G. R. B.Sc. (Electrical), B.Sc. (Mech.), (Durham) M.I.E.E., (Lond.) M.I.E.	Salem-Coimbatore-Nilgiris Teachers.
12 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	North Arcot Local Authorities.
13 Durairaj, T.	Tiruchirappalli Local Authorities.
14 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
15 Joghee Gowder, T.	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
16 Janakirama Mudaliar, E. ..	State Legislative Assembly.
17 Jayarama Reddiar, S. ..	Ramanathapuram Local Authorities.
18 Kamalakannan, K.	South Arcot Local Authorities.
19 Karayalar, L. S., B. A., B. L. ..	State Legislative Assembly.
20 Krishnamoorthy, G.	Thanjavur-Tiruchirappalli Teachers.
21 Krishnaswamy Vandayar, A.	State Legislative Assembly.
22 Lakshmanan Chettiar, SP. K. A.	Ramanathapuram Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
23 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D., D.SC., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras District Graduates.
24 Maharaja Pillai, M. S	Tirunelveli Local Authorities.
25 Manjubhashini, S.	NOMINATED.
26 Muthiah, C.	Thanjavur Local Authorities.
27 Muthukannappan, Vidwan T., B.A.	State Legislative Assembly.
28 Nallaswami, B. K.	Do.
29 Palaniswamy Gounder, V. K. (*Deputy Chairman*).	Do.
30 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Coimbatore-*cum*-Nilgiris Local Authorities.
31 Ponnuswamy Villavarayar ..	State Legislative Assembly.
32 Rajah Iyer, M.	Madurai-Ramanathapuram Teachers.
33 Rajagopal Pillai, M.	State Legislative Assembly.
34 Rajamannar, P. V.	NOMINATED.
35 Rajaram Naidu, K.	State Legislative Assembly.
36 Ramachandran, M. G. ..	Do.
37 Ramadoss, K.	Do.
38 Ramakrishna Achari, K. ..	Do.
39 Ramalingam Pillai, V. ..	NOMINATED.
40 Ramasamy, K. R.	State Legislative Assembly.
41 Ramaswamy, K. V.	Do.
42 Ramaswamy Reddiar, O. P. ..	NOMINATED.
43 Rengaswamy, V., B.A. ..	Do.
44 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras North Graduates.
45 Sambasiva Reddiar, A. ..	Salem Local Authorities.
46 Saraswathy Pandurangam ..	NOMINATED.
47 Seshachariar, M.	Chingleput Local Authorities.
48 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras West Central Graduates.
49 Sivasankara Mehta, R. ..	Madras Local Authorities.
50 Somasundara Reddiar, A. ..	State Legislative Assembly.
51 Sreenivasan, Dr. A., M.R.C.P. (Lond.).	Madras South Graduates.
52 Srinivasavaradan, T. P., B.A., L.T.	Tirunelveli-Kanyakumari Teachers.
53 Subbiah Chettiar, M.	Tiruchirappalli Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
54 Subramanyam, A.	State Legislative Assembly.
55 Sundarambal, K. B.	NOMINATED.
56 Surendra Ram, V. M.	State Legislative Assembly.
57 Thangavel Mudaliar, A. K. ..	South Arcot Local Authorities.
58 Thiagaraja Reddiar, P. B. K.	Madurai Local Authorities.
59 Thirupurasundari, T. L. ..	NOMINATED.
60 Venkatachalam, R.	Salem Local Authorities.
61 Venkatachala Thevar, P. ..	Thanjavur Local Authorities.
62 Venkataraman, R., M.A., B.L. (*Minister—Leader of the House*).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, G.	North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

TWENTY-FIRST SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Tuesday, the 29th January 1963.

The House met in the Council Chamber, *Fort St. George*, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—EXPRESSION OF SORROW AT THE DEMISE OF SRI M. G. SHANKAR, MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY AND SRI RAMACHANDRA MARDA RAJA DEO, MEMBER OF THE OLD MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN : I regret to announce to the House the death of Sri M. G. Shankar, Member of the Madras Legislative Assembly, on the night of 25th December 1962. He was a Member of the Madras Legislative Assembly from 1952 till his death. He was the Chairman of the Panchayat Union Council of Nanguneri and President of Munanjipatti Panchayat Board. He donated one-fifth of his landed property for the *Bhoodan* Movement. He also donated about two lakhs of rupees to the Board High Schools at Nanguneri and Munanjipatti.

I also regret to announce the death of Sri Ramachandra Marda Raja Deo, Raja of Kallikot, Member of the Orissa Legislative Assembly, who was a Member of the Old Madras Legislative Council for Ganjam, from 1931 to 1936.

On behalf of this House, I shall convey our deep sense of sorrow to the members of the bereaved families.

I request the hon. Members to stand in silence for a minute as a mark of respect to the late Sri M. G. Shankar and Sri Ramachandra Marda Raja Deo.

Accordingly, all Members stood in silence for a minute.

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) QUESTIONS.

MR. CHAIRMAN : One hundred and eighty-six questions have been admitted and communicated to the Departments of the Secretariat. Answers to only 18 questions have been received so far and they relate to one member who is unavoidably absent during the present meeting of the Council. There may not, therefore, be any questions on many days during the current session.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, I received replies in respect of more than a dozen questions. After prorogation of the Council, I repeated those questions and sent a letter also to the Secretary.

MR. CHAIRMAN : They are questions that have lapsed.

DR. A. SREENIVASAN : I renewed them.

MR. CHAIRMAN : They have gone to the Departments again.

(2) ECONOMY IN MAN-POWER IN THE LEGISLATIVE COUNCIL DEPARTMENT.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that in view of the National Emergency and with a view to effect economy, some manpower from the Legislative Council Secretariat is being released on temporary transfer to the Public Department to assist in the Defence work.

(3) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided:

29th January 1963	1 Presentation of the First Supplementary Statement of Expenditure for the year 1962-63. 2 Discussion on the Governor's Address.
30th January 1963 31st January 1963 1st February 1963	Discussion on the Governor's Address.
2nd February 1963	1 Reply to the Debate on the Governor's Address. 2 Discussion on the First Supplementary Statement of Expenditure for the year 1962-63.
3rd February 1963	Sunday.
4th February 1963	Non-official business.
5th February 1963	Appropriation Bill and other Official Bills.

The Council will meet at 3 p.m. on all days. The Council will adjourn on the 5th February, 1963 and meet again on the 1st March, 1963.

(4) PANEL OF VICE-CHAIRMEN.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that, under rule 14 of the Madras Legislative Council Rules, I have nominated the following Members of the Council to be the panel of Vice-Chairmen for the Twenty-first Session of the Legislative Council under the Constitution:—

(1) Dr. A. Chidambaranathan.

(2) Sri K. Kamalakannan.

(3) Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar.

(4) Srimathi T. L. Thirupurasundari.

III—PRESENTATION OF THE FIRST SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR THE YEAR 1962-63.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I rise to present the First Supplementary Estimates for the year 1962-63. The Demands under the different Grants add up to about Rs. 11·18 crores of which a substantial portion, viz., Rs. 11·46 crores will be on Capital and Loan Accounts, the balance of about Rs. 2·72 crores being on Revenue Account. The details of the provisions under different Grants have been furnished in the statement placed on the Table of the House and I shall not refer to them here. I would only like to invite the attention of the hon. Members to the fact that the present national emergency has cast on us certain additional responsibilities and these are reflected in the Supplementary Estimates now submitted to this House for consideration.

2. The supporting role which a strong and adequately equipped Police Force could pay on an occasion of national emergency has been brought home to us and we have therefore taken steps for the strengthening of the Police Force and, particularly, the Armed Police. The additional appropriation required on this account is of the order of Rs. 54·43 lakhs. In order to give an opportunity to the citizens in select urban areas to act in aid of the Police, when needed, in maintaining internal security, we have decided on the constitution of Home Guards. The expenditure on this account has been accommodated in the Supplementary Estimates.

3. We have also felt the need for imparting military training to the young men in our colleges in larger numbers and have therefore sanctioned an increase in the strength of N.C.C. Rifle Companies. An additional expenditure of Rs. 6 lakhs is anticipated in the current year and provision has been made for the same in the Supplementary Estimates. The House will also be glad to know that a Sainik School has been established in our State and we have also undertaken to provide the facilities required for the school. An expenditure of Rs. 4·48 lakhs on this account figures in the Supplementary Estimates.

4. The defence potential of this country can be strengthened only by raising the level of our economy and by stepping up production in all spheres. The State Governments have an important role to play in intensifying production, particularly in the agricultural sector. We are aiming at larger production not merely of foodgrains but also of raw materials required for industry. We have laid greater emphasis on implementation of the agricultural programmes included in the Plan and have recently sanctioned a number of schemes, details of which will be found under the Demands relating to agriculture. It is only by stepping up agricultural production that we will be able to keep under control the general price level in a period of rising expenditure on defence. We are concentrating on schemes which could yield results even in the short run. Minor irrigation schemes in particular will hold out possibilities of augmenting agricultural production in the short

run. We have therefore sanctioned a number of new minor irrigation schemes in different parts of the State. Hon. Members will be interested in the details of the schemes furnished under this Demand. We are, in particular, making a substantially larger provisions for loans to cultivators for the sinking of wells under the New Well Subsidy Scheme. The House will be interested in two important measures we have recently undertaken to ensure price stability in the present context. We propose to procure one lakh tons of rice on a purely voluntary basis from rice mills in order to ensure adequate supplies to fair price shops. We have also taken steps for formation of consumers' co-operatives in all urban centres with a population of more than a lakh. We have sanctioned financial assistance to these co-operatives towards share capital, working capital and managerial expenses. The Supplementary Estimates provide for the expenditure anticipated on this account in the current year.

·10 p.m. 5. The present emergency has also focussed attention on problems relating to trained man-power. We will need a large number of technical personnel and skilled craftsmen for purposes of national defence as well as development schemes. The existing facilities for the training of such technical personnel will have to be suitably augmented and the courses of training will also have to be reviewed and reoriented so as to subserve the needs of defence and development. We have recently sanctioned a number of additional schemes for training of craftsmen as well as trained personnel like nurses, pharmacists, drivers, etc. The Supplementary Estimates, among other things, provide for the expenditure on account of these new schemes necessitated by the national emergency.

6. The House is aware that a scheme for grant of pension to all destitute persons above 65 has been in operation in this State from the beginning of this financial year. A very large number of persons, over 40,000, have so far been admitted to the benefits of the scheme and the expenditure on this scheme in the current year is estimated to be of the order of Rs. 40 lakhs. As we had originally provided only for a token sum of Rs. 2 lakhs in the Budget Estimates, supplementary appropriation of Rs. 38 lakhs is now asked for.

7. We have also recently increased the dearness allowance of employees in the pay-range of Rs. 150 to 400 and approval for this increase is also sought in the Supplementary Estimates. With this increase in dearness allowance, there will be no disparity between the employees of the State and Central Governments in regard to dearness allowance.

8. With these remarks, Sir, I commend the Supplementary Estimates for the acceptance of the House.

IV.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

MR. CHAIRMAN: Now we will start the discussion on the Governor's Address.

* SRI K. RAMADASS: Mr. Chairman, I move—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 28th January 1963'.

மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நேற்றைய தினம் நமது மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பேசிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தேசத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியின் காரணமாக திட்டங்கள் எல்லாம் தடைபட்டு அதனால் முன்னேற்றம் பாதிக்கப்படுமோ என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த மக்களுக்கு ஒரு பெரும் ஆறுதல் அளிக்கக்கூடியதாக அவர்கள் சொற்பொழிவு அமைந்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கும்போது அன்னிய தேசத்தால் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருந்தாலும்கூட, நமது முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டுள்ள சர்க்கார் அதைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாதவரம் பால் பண்ணையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 7 யூனிட்டுகள் தான் வேலை செய்கின்றன. மற்ற யூனிட்டுகள் விரைவில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்று சொல்லியிருப்பது நகரத்தில் வாழ்கிற மக்களுக்கு பெரும் வரப்பிரசாதத்தைப் போன்றிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, ஈரோட்டிலிருந்து பால் பதம் செய்து கொண்டுவரப்பட்டு, அதன் காரணமாக நகரத்திலுள்ள பால் பற்றாக்குறை தீருமென்ற நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போன்ற அத்தியாவசியப் பொருள்களான அரிசி போன்றவைகள் வாங்குவோர் கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாக வாங்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமென்று கூறியிருப்பது நடுத்தர மக்களுக்கும் ஏழை மக்களுக்கும் வரவேற்கக்கூடியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. விறகுப் பஞ்சத்தைப் போக்கும் பணியில் தென்னார்க்காடு, வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு போன்ற ஜில்லாக்களில் சென்ற ஆண்டு ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கியது போதாதென்று மேலும் ஆயிரம் ஏக்கர் ஒதுக்கி குறுகிய கால வளர்ச்சியில் விறகை உற்பத்தி செய்யத் திட்டமிட்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறோம். அதைப்போன்று சென்னைக்கு அருகில் படகுகளுக்கான டீசல் இன்ஜின்கள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் மூலமாகத் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கும் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கும் வசதி ஏற்படுமென்று நம்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் மிகத் தெளிவாக நாட்டின் ஐக்கியத்திற்கான கருத்தும் நாட்டிற்கு வந்திருக்கின்ற ஆபத்

திற்கு மக்கள் பொன்னும் பொருளும் எப்படி வாரி வழங்கினார்கள் என்றும் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். நமது மாநிலம் எல்லா வகையிலும் முன்னேறியிருப்பதைப்போன்று, பாதுகாப்பு நிதி வசூல் செய்வதிலும் கண்டிப்பு இல்லாமல் அவர்களாகவே வந்து கொடுப்பதைப் பார்க்கும்போது, நமது மக்களைப்பற்றிப் பெருமைப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. இரண்டு கோடிக்கு மேல் மக்களாகவே விரும்பிக் கொடுக்கும் தொகை சேர்ந்திருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது மக்கள் இந்த நாட்டின் சர்க்கார் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கிறோம்.

மின்சாரத் துறையில் நாம் முன்னேறியிருந்தாலும் நீண்ட நாட்களாக நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அணு மின்சார நிலையம் மகாபலிபுரம் அருகில் வரும் என்ற பேச்சைக் கேட்கும் போது தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் மகிழ்ச்சி அடையாமல் இருக்க முடியாது. அணு மின்சார நிலையம் தமிழ் நாட்டுக்கும் வரும்போது தமிழ்நாடு புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்ற பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாக அது இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அதற்காக இந்திய அரசாங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். மற்றும் கவர்னர் உரையில் இன்ஜினியரிங், சுகாதாரம், காட்டு இலாகா போன்ற சர்வீஸ்கள் அகில இந்திய சர்வீஸ்களாக அமைக்கப்படவேண்டுமென்றும், அதற்குக் கொள்கையளவில் சென்னை சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அதை மீண்டும் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம், இன்ஜினியரிங், சுகாதாரம் போன்ற உத்தியோகம் அகில இந்திய ரீதியில் போகுமானால், நம்முடைய முன்னேற்றம், நம் அதிகாரிகளின் திறமை இவற்றில் குறை ஏற்படும் என்ற அவ நம்பிக்கை இருப்பதால், நமது சர்க்கார் அதை மீண்டும் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நகரத்தில் இருக்கிற குடிசை வாழ் பகுதிகளைப் பற்றி கவர்னர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காக வீடு கட்டிக் கொடுத்து அவர்களை நல்ல முறையில் முன்னேற்றியிருக்கிறோம் என்பதை மறுக்க முடியாது. அப்படிக் கட்டிக் கொடுக்கும் வீடுகள் எப்படி உபயோகிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் புனராலோசனை செய்ய வேண்டும். ஸ்லம் பகுதிகளை முன்னேற்ற வேண்டி அங்கு ரோடு போட்டு வீடுகள் அமைத்து குழாய்கள் வைத்து வசதி செய்து கொடுத்தால் மீண்டும் அங்கே ஒரு குடிசை வாழ் பகுதி உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம். மூன்று ரூபாய் வாடகைக்கு ஒதுக்கப்படுகிறது என்னும்போது, சர்க்காருக்கு மூன்று ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், வீடுகளை வாங்குகிறவர்கள் மூன்று பேருக்கு, பத்து பேருக்கு அதை ஒதுக்கி அங்கே நெருக்கடியை உண்டாக்குகிறார்கள். அதைத் தவிர்க்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குடிசை வாழ்கிறவர்கள் பிரச்னை சென்னை நகரத்தில் மிக மிக மோசமான நிலையில் இருக்கிறது. அதைத் தவிர்க்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்குமென்று உறுதி கொடுத்

திருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கிராமத்தில் ஏழை விவசாயிகளுக்கு உற்சாகம் அளிக்கிற வகையில் சிறுசிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை எல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன் மேற்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு திட்டத்தைக் கொடுத்திருப்பது உண்மையாகவே காந்தியடிகள் விரும்பிய ராமராஜ்யம் அமையப் பாடுபடுகிறோம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாய் இருக்கிறது. அதனால் பஞ்சாயத்தில் இருக்கிற குடிமக்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. எந்த காரணத்தாலோ கவர்னர் அவர்கள் உரையில், நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மதுவிலக்கு விஷயத்தில் தைரியமாக மது அரக்கன் வரக்கூடாது என்பதில் தெளிவாக இருக்கிறார்கள் என்ற விஷயத்தைப் பற்றி சொல்லாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று தெரியவில்லை. என்றாலும் மதுவிலக்கு மூலமாக நடுத்தர வகுப்புக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் பெரும் லாபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் சிறு சிறு விஷக் கிருமிகள் போன்றிருக்கிற ஜிஞ்சர், ஸ்பிரிட், போன்ற வார்னிஷ் இவைகளில் குடிசை வாழ் மக்கள், ஏழைகள் தன்னைத் தானே கொன்றுகொள்வதை நாம் பார்க்கிறோம். மதுவிலக்கில் நாம் எவ்வளவு திட்டவட்டமாக இருக்கிறோமோ அதேபோன்று மதுவிலக்கு வந்ததன் காரணமாக ஸ்பிரிட், வார்னிஷ் இவைபோன்ற வஸ்துக்கள் எல்லோரும் அருந்தக்கூடிய பொருளாக ஆகிக் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகையால் இப்போது வார்னிஷ், ஸ்பிரிட் போன்ற சாமான்களை விற்பனை செய்வதில் கண்காணிப்பு அதிகமாகச் செலுத்தவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமத்தில் இருக்கிற மக்கள் ஸ்பிரிட் வைத்து பெட்ரோமாக்ஸ் லைட் ஏற்றுவதற்கு பயன்படுத்துவார்கள். அதுகூட இப்போது இல்லை. விளக்குக்காக வாங்குவதாகச் சொல்லி 3 ரூபாய், 10 ரூபாய் என்று அதை விற்று மக்களின் வாழ்க்கையைக் கெடுக்கிற பணியில் ஈடுபடும் கொடியவர்களை சர்க்கார் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கவேண்டும். அத்தியாவசியமாகக் கருதினால் அதில் கட்டுப்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நகரங்களில் ஜில்லாவாரியாக பார்க்கும்போது ஜிஞ்சர், வார்னிஷுக்கு ஒரு சில அதிகாரிகளிடத்தில் அதிகாரம் கொடுத்து எங்கு வேண்டுமானாலும் அதை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாமல் மூன்று பேர் கையெழுத்து வாங்கினால்தான் அதைக் கொடுக்க முடியும் என்று ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படி வைத்தால்தான் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதோடு மதுவிலக்கை உறுதியாக ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கவர்னர் உரையில் அரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு இந்த சர்க்கார் செய்திருக்கிற முன்னேற்றங்கள் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. இருந்தாலும் அரிஜன மக்களுக்கு நம்முடைய சர்க்கார் எல்லா வகையிலும் ஆதாவு கொடுப்பதைப்போன்று தொடர்ந்து செய்துவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3-20 p.m. அவசர கால சட்டத்தைக் குறித்து ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அவசர கால சட்டம் என்று சொல்லும்போது, தங்கத்தைக் குறித்து நகரத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் பேசப்படுகிறது. பதினான்கு காரட்டில் நகைகள் செய்தால் அதாகிவிடும் இதாகிவிடும் என்று பேசப்படுகிறது. இந்தச் சட்டம் வந்தபிறகு பெரிய மனிதர்கள் சிலர் பெண்கள் மனதில் தீய எண்ணங்கள் உருவாகும் வகையில், தங்கத்தை சர்க்கார் பறித்துக் கொள்கிறார்கள், எமன் போன்று பிடுங்கிக்கொள்கிறார்கள், அப்படியிருக்கக்கூடாது; பெண்கள் இடத்தில்தான் தங்கம் இருக்கவேண்டும் என்று பேசி வருகிறார்கள். சாதாரணப் பெண்கள் இதைக் கேட்டால், அரசாங்கத்தின்மீது அதிருப்தியும் வெறுப்பும் கொள்ளும் வகையில் ஆளாகிறார்கள். அதுபோன்ற தீய பிரசாரத்தைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தீமையான பிரசாரத்தினால் மக்களுக்குள்ள நாட்டுப்பற்று பாதிக்கப்படுகிறது. அதனால் நாட்டின் முன்னேற்றம் தடைபடுகிறது. ஆகவே, இதை நன்றாகக் கவனித்து அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரை தமிழ்நாட்டு மக்கள் மகிழ்ச்சி அடையும் வகையில் இருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணம் எல்லா வகையிலும் முன்னேறி வருவதைப்போன்று இந்த ஆண்டும் நல்ல முறையில் முன்னேற்றத்தை அடையும் என்று கூறி கவர்னர் அவர்கள் உரையை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் :** மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவரவர்களே, கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் முதல்வர் பிரேரேபித்துப் பேசிய தீர்மானத்தை ஆமோதித்துச் சிறிது பேச விரும்புகிறேன்.

எதிர்பாராத தாக்குதல் நிகழ்ந்து வரும் இந்தக் காலத்திலும் கூட நம்முடைய மத்திய அரசாங்கமும் நம்முடைய அரசாங்கமும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளுக்கு எந்தவிதமான குறைவும் ஏற்படாது என்று நம்பிக்கை தெரிவித்து அதைத் தொடர்ந்து பணியாற்றும் வகையில் செயல்பட்டு வரும் என்பதைத் தெரிவித்ததற்காக நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கும் கவர்னர் பெருமானுக்கும் எல்லோரும் இந்தச் சபையின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையைக் காட்டிலும் அதிகமாகக்கூட நீர்ப்பாசன வசதிக்கும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கும் வகையில் சிறிது கூடுதலாகவும் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். இந்த நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதற்கு போர் வீரர்களுக்கு நாம் எப்படியெல்லாம் உதவி செய்கிறோமோ அதேமாதிரி அல்லது அதற்குச் சிறிது அதிகமாகக்கூட போர் வீரர்களுக்கு உணவு கொடுத்து சமுதாயத்திலே பசி, நோயைப் போக்கும் தாய் போன்ற உழவர்களுக்கு நாம் எல்லாவிதமான ஒத்தாசையும் செய்வதற்கு அக்கறை காட்டவேண்டும். இந்தத் துறையில் அரசாங்

கம் அதிக ஆர்வம் காட்டி வருகிறது என்று நம்புகிறேன். இருந்தாலும் இப்போது நாம் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் சலுகைகள் எட்டில் இருக்குமளவுக்குப் பயன்படுகிறதா என்பதில் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக இப்போது உணவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். விவசாய உற்பத்திக்காக, உரத்திற்காகவோ, நல்ல விதைக்காகவோ வெளியூர் சென்று வருந்தாமல் இப்போது ஒவ்வொரு ஊரிலும் பல நோக்கு கூட்டுறவு சங்கம் அமைத்திருக்கிறோம். அதன் மூலம் தங்களுடைய ஊரிலேயே விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருள்களை உடனுக்குடன் பெறும் வசதியைச் செய்து கொடுத்தால், உணவு உற்பத்திக்கு நல்ல ஊக்கம் கொடுத்தவர்களாவோம். அந்த வகையில் பற்றுக்குறையும் நீங்கும். எல்லோரும் பாராட்டும்படி ஏற்கனவே இருக்கும் வளர்ச்சி மேலும் சிறப்புப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தத் துறையில் சிறிது நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும்கூட, இன்னும் துணிச்சலாக அதிகப் பணம் ஒதுக்கி விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சபையின் சார்பில் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உணவுப் பொருள் விலை ஏறும் காரணத்தால், அதற்கு விலை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசாங்கமும்—பக்கத்து அரசாங்கமும் அப்படியே செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு மணங்கு விலை ரூ. 16-50 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு மணங்கு என்பது 30 பட்டணம் படி இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். ரூபாய்க்கு 1-½ படி விற்றால் போதும் என்றாலும்கூட 20 ரூபாயாவது இருந்தால்தான் உணவு உற்பத்தி செய்பவனுக்கு ஊக்கம் இருக்கும். இப்போது விவசாயிகள் மிளகாய், கரும்பு, வாழை போன்ற விற்பனைப் பொருள்கள் உற்பத்தியில் ஊக்கம் காட்டுகிறார்களே தவிர, உணவுப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதில் ஊக்கமில்லை. காரணம் அவர்கள் எதிர்பார்க்குமளவுக்கு லாபம் உணவு தானியத்தில் இல்லை. ஆகவே, இந்த உணவு விலையைக் கட்டுப் படுத்தும் நேரத்தில், இன்னும் கொள்கைகளை மாற்றி, விவசாயிகளுக்குக் கட்டுபடியாகும்படி விலையை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும். நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் சிந்தனை செய்து விவசாயிகளுக்கு ஆவன செய்வார் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரம் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இன்னும் சில மாகாணங்களில் அது பூரணமாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. எப்படி இருந்தாலும், இதை நம் அரசாங்கம் நூற்றுக்கு நூறு நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதை நடைமுறையிலும் செயல்படுத்தி வருகிறது. மகாத்மா காந்தி மனத்தில் கருதிய உண்மையான கிராம மக்கள் குடியரசு பஞ்சாயத்துதான். குடிசைத் தொழில், குடி மராமத்து போன்ற சிறு தொழில்களை அதனிடம் ஒப்படைத்து, அதை ஒரு சிறு அரசுபோல் ஆக்க நல்ல முறையில் வளர, எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் முயற்சியில் இன்னும் சிறிது ஆர்வம் காட்டினால், உண்மையில் பெருமைப்படும்.

அளவில் வளர்ச்சி பெறும். அது நம்முடைய சமுதாயத்துக்கும் வருங்காலத்திற்கும் நல்ல துணையாயிருக்கும். இது உண்மையான குடியரசு என்று பெருமைப்படுவதில் அர்த்தமிருக்கிறது.

கவர்னர் உரையில் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கக்கூடிய ஒன்று—எல்லோருமே சேரி வாழ் மக்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்னை தீர்வுக்கு அரசாங்கம் எடுக்கப்போகும் முயற்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். உண்மையிலேயே நாம்—இந்த அவையும்—மிகவும் பெருமைப்படக்கூடிய செய்தி அது. நீண்ட காலமாக—குறிப்பாக, சென்னை நகரத்தில் ரோடு ஓரத்தில் வசிக்கும் மக்கள் பிரச்னை தீர்க்க முடியாமல் இருக்கிறது. எத்தனையோ பெரியவர்கள் இந்த மாநகரத் தலைவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இதற்காகத் தங்கள் நேரத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இருந்தும் இது தீராத பிரச்னையாக இருக்கிறது. இதற்காக ஒரு புதிய சட்டத்தை இயற்றி இது நடை முறையிலும் செய்யப்படும் என்பதற்காக இந்த அரசாங்கத்துக்குப் பாராட்டு தெரிவித்து கவர்னர் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதே சமயத்தில் பெரிய தொழில்கள் வளர்ச்சியிலும் நாம் அதிக அக்கறை காட்ட முன்வந்திருக்கிறோம். நெய்வேலி நிலக்கரி, சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை பற்றி கவர்னர் உரையில் குறிப்பிட்டார்கள். சேலத்திலுள்ள மக்கள், நெருக்கடி காரணமாக எங்கே இரும்புத் தொழிற்சாலை வராதோ என்று ஐயப்படும் நேரத்தில் இதைத் தெரிவித்தமைக்காக சேலம் வாசிகள் சார்பில் கவர்னர் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய நன்றியையும் வந்தனத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்தப் பெரும் தொழில்கள் நடைபெறுவதில் இன்னும் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசாங்கத்திற்கு தங்கள் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்ளும் ஒரு உண்மை—இந்த நெருக்கடி காலத்தில் நாம் பெரிய தொழில்களை ராணுவ தளவாடங்களுக்காக மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதை எப்படியோ அறிந்து பத்திரிகைக்காரர்களும், பொதுமக்கள் சார்பில் மேடையில் பேசுகிறவர்களும் இதை வெளியில் சொல்கிறார்கள். இந்த வகையில் அரசாங்கத்திற்குப் பத்திரிகைகள் உதவினாலும், சாதாரணச் செய்திகளைத் தவிர, ராணுவ சம்பந்தப்பட்ட செய்திகளை—அரசாங்கம் கொடுக்கும் குறிப்புகளை மட்டும் வெளியிடவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டைப் பத்திரிகைக்காரர்கள் மூலமாகவும் பொது மேடையில் பேசுகிறவர்களிடத்திலும் பெற்றால், அது உண்மையில் நன்மை பயப்பதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில் இந்த அவசரச் சட்டத்தின்கீழ், தங்கக்
3-30 p.m. கட்டுப்பாடு விதிகள் கொண்டு வந்திருப்பதை உண்மையிலேயே நான் வரவேற்கிறேன். எந்த விதமான வளர்ச்சிக்கும் பயன்படாதபடி, சமுதாய வளர்ச்சிக்கோ, தொழில் வளர்ச்சிக்கோ பயன்படாதபடி, மக்கள் தங்க நகைகளைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டிய இடங்களுக்கு, உதாரணமாக கல்யாண வீடுகளுக்கு, தங்க நகைகளைப் பெண்கள் அணிந்து சென்றுவிட்டு, அங்கே அந்த நகைகள் காணாமற் போய்விட்டால், கல்யாண வீட்டிலேயே வருத்தப்பட நேரிடுகிறது. இந்த ஒரு நாட்டிலேதான், அதுவும் தமிழ் சமுதாயத்தில்தான் நகைகளுக்கு அதிக மரியாதை தரப்படுகிறது. தற்போதுள்ள நெருக்கடி நேரத்தில் தங்கக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்ததற்காக, சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறோம். இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிகளை அமுல் நடத்துவதில் சர்க்காருக்கு எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும் நல்ல ஒத்துழைப்பு கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன்.

இனி செய்யப்படும் தங்க நகைகளில், தங்கத்தின் தரம் குறைந்திருக்க வேண்டுமென்று இந்தக் கட்டுப்பாடு சட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய நிதி அமைச்சர் இதில் பிடிவாதமாக இருக்கிறார். நகைகளில் தங்கத்தின் தரம் இவ்வளவுதான் இருக்கலாம் என்று நிர்ணயித்திருப்பதற்குப் பதிலாக, தங்கத்தின் தரத்தை இன்னும் உயர்த்தி, இத்தனை பவுன்களுக்குதான் நகைகள் செய்யலாம், 10 பவுன், 5 பவுன் என்று அளவைக் குறைத்து நிர்ணயித்து விடலாம் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இதைச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் இந்த இடைக்காலம் ரொம்பவும் நீடிக்காதபடி, உடனடியாக நமது சர்க்காரும் மத்திய சர்க்காரும் அதைப்பற்றி முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். பல அணிகல தொழிலாளர்கள் இந்தக் கட்டுப்பாட்டால், வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சேலம், கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்களில் அணிகலத் தொழிலாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் உடனடியாக வாழ்க்கைக்கு வசதி செய்ய, அவசரமாக சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், நம்முடைய சர்க்கார் மது விலக்கைத் தொடர்ந்து கடைபிடித்து வருமென்று முதலமைச்சர் உறுதியாகக் கூறியிருப்பதில் நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். காந்தி அடிகள் சமுதாயத்தில் கீழ் நிலையில் இருப்பவர்களின் பொருளாதார விடுதலைக்கு இதை முதற்படியாகக் கருதினார்கள். மதுவிலக்குதான் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களின் பொருளாதார விடுதலைக்குச் சரியான வழி என்று கருதினார்கள். அதற்கு அடுத்தபடியாக தீண்டாமை ஒழிப்பு, மத ஒற்றுமை, இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமை இவற்றை தன்னுடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார். அப்படிப்பட்ட காந்தி அடிகளாலேயே உன்னதமாகக் கருதப்பட்ட திட்டத்தை, மது விலக்கைக் கைவிட்டு விடுவது பொருத்தமானதல்ல. அதை எல்லோரும் சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வதுடன், அந்த வகையில் நமது முதலமைச்சர் உறுதியாக இருப்பதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது நமது கல்வித் துறையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற அமைச்சர் அனுபவம் உள்ளவர்கள். அவரிடத்தில் அந்தத் துறை ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. கல்வித் துறை

[திரு. எ. சாம்பசிவ செட்டியார்] [29th January 1963

யைப் பொருத்த மட்டில் நம்முடைய மாகாணத்தில் அடிக்கடி பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் அவசரப் பட்டு சில முடிவுகளை எடுத்திருக்கிறோம். அது பொது மக்களுக்கு மட்டுமல்ல, சிறு குழந்தைகளுக்கும் தொல்லையைத் தருவதாக இருக்கிறது. இப்போது அனுபவம் நிரம்பியவர் கல்வித் துறை அமைச்சராக இருப்பதால், அதுபோன்ற குறைபாடுகள் புதிய அமைப்பில் இருக்காது என்று நம்புகிறேன். கல்வி அபிவிருத்திக் காகவே தங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துள்ள மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர்கள் இந்தச் சபையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆலோசனையைக் கேட்டு, சற்று தாமதம் ஆனாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல், புதிய மாற்றம் அமுல் செய்யப்படுமேயானால், உண்மையிலேயே அது நம் குழந்தைகளின் கல்விக்கு நன்மை பயப்பதாக அமையும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த அவசரச் சட்டத்தை அமுல் செய்கிற முறையில் சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. பொழுது போகாதவர்கள், வழக்கமாகப் பேசுவதைப்போல இந்த நெருக்கடியான நேரத்திலும் ரயிலிலோ, பஸ் ஸ்டாண்டிலோ இருக்கிறபோது, ஆதாரமற்ற செய்திகளைப் பேசி வருகிறார்கள். அதைக் கண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும், சூழ்நிலையும் யாருக்கும் ஏற்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆதாரமற்ற பேச்சுக்களையும், வதந்திகளையும் பொது இடங்களில் பரப்புவதைத் தடுக்க, ராணுவச் சட்டம் போல அல்லாமல், இப்போது இருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டே, தடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய மாகாணத்தைப் பொருத்த வரையில், மற்ற மாகாணங்களைவிட இங்கே நல்ல முறையில் ஆட்சி நடக்கிறதென்று, இந்தியாவில் இருப்பவர்கள் மட்டுமல்ல, வெளியில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் பேசுகிறார்கள். இருப்பினும், லஞ்சம் போன்ற குறைகள் இருக்கின்றன என்று புகார்கள் சிலரால் கூறப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட குறைகளைப் போக்க சரியான மேற்பார்வை முறைகளை அமைத்து, மற்றும் பல புதிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்து, இந்த நிர்வாகம் மேலும் எல்லோராலும் பாராட்டப்படும்படியாக அமையவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, கவர்னருக்கு நன்றி தெரிவித்து என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

V. FELICITATIONS TO DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR ON THE CONFERMENT OF THE HONOUR 'PADMA VIBUSHAN' ON REPUBLIC DAY.

MR. CHAIRMAN: I interrupt the business of the House for a minute to say something which I should have said in the earlier part of the proceedings, that is, to congratulate Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, the respected Leader of the Opposition, on the great honour of 'Padma Vibushan' which has been conferred on him on Republic Day.

29th January 1963] [Mr. Chairman.]

It is a very great honour, the second greatest in our country next to Bharat Ratna, which only three or four people have got in our country. Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, I am proud to say, is one of the greatest men in our country. He is, what I would call, a multi-purpose gentleman. His activities are all over the country and outside. I myself am personally proud of him. This is not because he belongs to my own profession, but I have had the greatest privilege and honour to work in close association with him on the Syndicate of the Madras University for the last 17 years. I know what a very capable gentleman he is, how efficiently he conducts all the meetings, and how he presides over, and otherwise adorns the office of the Vice-Chancellor of the Madras University for the last 21 years, a record period. Whatever he touches, he adorns. Now, next July, the London University is going to confer on him the honorary degree of LL.D (Cheers). I do not know how many D.C.L.'s and LL.D.'s and other decorations he has got. We are very proud of him. The only gentleman who has got one more degree than he is our revered President. We are very proud of Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar. I want to congratulate and felicitate him on this happy occasion.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, I am deeply touched by the words that you have given expression to. You have referred to the honours from other countries. But let me frankly state that the honour that I respect and will always appreciate is the one that is given to me from our own motherland and by the President of India. In that respect, I am truly grateful to the authorities for having given me this high honour, and I hope and trust that I shall be found deserving of the same. Thank you Sir. (Cheers.)

IV. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

MR. CHAIRMAN: Before I call upon the next speaker, I have to announce that I have received a letter from Sri S.K. Sambandhan, M.L.C., Whip of the Opposition that, 'As an expression and gesture of national solidarity in the present national emergency, the Opposition in the Legislative Council do not move any amendment to the Motion of Thanks, as they desire to pass the Motion of thanks unanimously.' Thank you Mr. Sambandhan, for your gesture.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, let me first offer my respectful thanks to His Excellency the Governor of Madras for the Address he has delivered. Faced as we are with a national emergency, we should all put forth our efforts to strengthen the defence of our country. We have to be vigilant hereafter. If we have grievances unless they are of a major character and affect a large number of people, we should not magnify them. For the present we have to put up with them.

As I said, we have to be very vigilant hereafter to strengthen the defence of our country. We have learnt one lesson. Of course, that is a lesson relearnt. 'That one may smile, and smile, and be a villian', is what Shakespeare wrote in Hamlet. In the case of the Chinese, we believed them; and we thought that their ancient civilisation would not make them invade our territory and would not make them aggressive or ambitious. Two lessons we have learnt now. The first is that the so-called *non-alignment* policy does not mean that we should not strengthen our defence. We all thought that if we adopted this policy of non-alignment, we won't

3-40 p.m. be attacked. But our neighbouring country has not adopted that policy. The second thing is this. Stress is laid on the fact that we should all get united. United we stand, divided we fall. Of course, it has unified the people in our country. *Fissiparous* tendencies have disappeared. All people rose as one man to do their best to strengthen the defence of our country. I should like to point out one thing. I did not have it in mind, but I think I should express it to-day. We have been committing one great blunder. If any foreigner comes, we take him to Bakra-Nangal Project area, to the Integral Coach Factory and other such places and show him how we are progressing. One of the reasons why the Chinese invaded our country was that they were envious of the progress that we had made in such a short time. I wish that hereafter we do not take foreigners to such places. Our tours in China, I am told, are guided ones. In other countries also the same is the case. They do not show us their industrial centres and all the new things that they have discovered. I would like to point out that hereafter we should be a little bit vigilant and we should not take them to places where we have made great progress.

The present moment is the most opportune that we should try to capitalise. People have realised that without unity nothing can be achieved. They are all now for unity. There is awareness on the part of the people. During the period of stress and strain both the Central Government and the State Government have done very well. One thing I should like to point out. As soon as the National Emergency was declared, we all thought that prices would go up by leaps and bounds. I must heartily congratulate the Government and the merchant community on the fact that prices have not risen. It does not come from the lips but from the heart. At the beginning we all thought that the prices would go up. As a matter of fact, in the beginning for one or two weeks prices went up. But afterwards they came down to the original level. Only in the case of vegetables the price is still fluctuating. It has not come to the original level. But in the case of essential commodities like rice, the prices have practically stabilised themselves. They have not risen. The Governor in his Address has stated that the Government are maintaining a close watch on the trend of prices and the supply position of essential commodities. I am glad to note that the Hon. the Minister for Finance and other Ministers, wherever they go, stress,

that they are keeping a close watch on the trend of prices, and instead of maintaining rationing and other controls, they are trying to get things smoothened by the merchants. The merchants, I should say, have co-operated to a very great extent.

The Government encouraged the starting of a numbr of consumer co-operative societies. That is a very good thing. Perhaps that is one of the reasons why prices have not gone up. I wish this consumer co-operative society system expands. But one thing I should like to point out. If there are honest people, that is all right. But, unfortunately, there are dishonest people. Then the whole thing goes phut. For some time the society works very well. But after about six months, corruption creeps in and things go wrong. That speaks very low of our national character. But consumer co-operative societies alone will save, to a very great extent, common people. As I said, we have to put up with some minor inconveniences. Unless they are major inconveniences affecting a large number of people, we should not make much of them.

About the Third Five-Year Plan, I am glad to note that both the Central Government and the State Government have made up their minds to go ahead with it. It is stated that the State Government budgeted for Rs. 56 crores and that the expenditure came up to Rs. 59 cores. It is a good thing that we are keeping to schedule and that we are not pruning the Plan. But as regards housing, I should like to point out that there is still housing shortage. I made a representation to the Minister for Housing, Sri R. Venkataraman, in February, I think, that if necessary, the amount might be cut down but that the Government should not say that they would not give any loan. People in urban areas find it difficult. There is the Neighbourhood Housing Scheme. We should certainly make provision for housing. Unless people live in healthy quarters, they cannot do any work. Housing is very essential. I would request the Minister for Housing to take this up and see that as far as possible people are helped.

The most important thing is about education. I read in yesterday's papers that the Government budgeted in the current year for Rs. 25 crores and that the expenditure had gone up by about Rs. 2 crores more. It is reported that the Hon. the Minister for Finance stated at a meeting that the expenditure would go up hereafter by a similar amount or more. Really it would go up because more high schools and elementary schools were started. These schools have only the Eighth Standard now. Next year they will have the Ninth Standard and in the following year they will have the Tenth Standard. Those schools have to be equipped also. Naturally expenditure would go up.

We were told both by the Minister for Education at the Centre and the Education Minister of the State that there would not be any cut in the education budget. That is very heartening. Whatever cut there may be in other fields, so far as education is concerned, there would not be any cut.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [29th January 1963

We find that there are nearly 27,000 elementary schools and about 1,800 secondary schools. I am glad to note that there has been expansion in quality. But when there is expansion in quantity, there should, at the same time, be also improvement in quality. That is the most important thing. In the year 1944 when England was facing a very cruel enemy, in the midst of War, the Education Act of 1944 was passed, comprehending elementary education as well as secondary education. That is what they did. Now, the National Emergency has pinpointed one thing. Our schools lack science teaching. If the 1911 Scheme had been followed, certainly there would not have been lack of science teaching. Then there were two optional subjects, which the students were studying. Suddenly the number was reduced to one in 1928. In 1948 no optional subject was prescribed. The political slogan of "haves and have-nots" has come in. The slogan is that all children are of the same mould and that they have the same ability and capacity. I think the Hon. Ministers will agree with me that all children have not got the same capacity. The recent argument is that capacity in education depends on heredity and environment. It is said that if first-class environment is provided, any student would come up. Russia
3-50 p.m. tried it but failed. What about environment provided to a rich man's son? Does he become a genius? He has got every facility but the parent engages half a dozen tutors. Heredity, of course, may hold good in many cases. Therefore, the slogan that all have the same capacity should be given up. I am sure the Hon. Ministers will agree with me that all of them have not the ears for music. Some may have. But many do not have. People have got different capacities. So, there must be provision for teaching students with different aptitudes in the High Schools.

This is an age of science and technology. Recently the Hon. the Finance Minister said that there should be ample provision for teaching science and technology in the Pre-University class. I feel that the teaching of science should start from the very beginning. It is so in England and other countries. What I mean to say is that children should be made to exercise their powers of observation from the very beginning and not at a later stage. Teaching of science should, therefore, be introduced even in the secondary education stage. Otherwise, you cannot do anything at the top.

Now, I should like to point out the fact that there is great dearth of qualified teachers. The Hon. the Minister for Education knows it. More schools have been opened and, therefore, there is dearth of teachers. It is no use saying 'close these schools'. At least I won't say it. But I would point out to the Hon. Minister that there are two ways in which this problem could be solved. One is by introducing the shift system. They can have the classes for the first three standards in the morning and the classes for the other standards in the afternoon. The same set of teachers could be used for the two sessions. That is the only way in which

29th January 1963] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

they could solve this problem. Or you can divide the sections each section having 50 or 60 boys if there are a large number of boys in a single standard. It is what they did during the emergency in England.

Then, Sir, I have been saying and I still wish to repeat that more women teachers should be trained or as many women as possible should be trained. You will find, Sir, that the services of men are required in war and in various other fields of activities connected with the defence of the country. That being so who will take up teaching in the schools? You cannot expect our ladies to go and right. But they can well take charge of teaching our children. They can also render first-aid.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I would prefer to do that even during normal times and as a permanent measure.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : But we do not do it. Only in an emergency we can attempt to do it. Therefore, Sir, I say, train as many women teachers as possible. In England and other countries women work even as drivers and conductors in buses. They still continue to work as drivers and conductors. I myself saw that when I visited those countries. I wish to say that this is the best opportunity to train our women as teachers That is one solution.

Another solution is that Government should re-employ as many retired teachers as possible on a temporary basis. At present, the retired teachers are re-employed year after year. Take, for instance my case. If you say you are going to re-employ me for only a year, for the first four months or five months I will take interest in the work and then I will begin to mark time and watch for April to arrive. The Government of India have raised the retirement age of their servants to 58. I do not know whether this Government are also going to raise the age of retirement to 58 (Hon. Members : No, No). At least our Government have given permission to the aided institutions to re-employ teachers up to the age of 60. But what the aided managements do is this. They re-employ the teachers only for a year at a time. Therefore, these re-employed teachers do not evince any interest in their work. That is one thing.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We are thinking that if they are re-employed year after year, they will continue to take interest in their work. Otherwise, if they are sure that they will continue for 3 or four years, they may not take interest in their work.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, my experience is very different. Therefore, I would request the Hon. Minister to kindly agree with me. If they are mentally and physically fit, they should be re-employed for three or five years. It might not have been brought to the notice of the Hon. Minister. But, I

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [29th January 1963

know it and I wish to bring it to his notice. On attaining the age of 56 years and on first re-employment for a year the teacher might be offered by the aided management Rs. 150 as salary but when re-employing him for the second year he would be told "We are going to pay you Rs. 140, are you going to accept it or not?" This they do because it is a contract year after year. If the re-employment is for a period of three or four years, they will take interest in their work. This is another way of solving the problem and I would, therefore, request the Hon. the Minister for Finance to consider this.

Then, Sir, in regard to the dearth of Science and Mathematics teachers, I was also on the Committee that went into the question. No steps were taken to increase the number of trainees in the training institutions. The Hon. the Minister for Education informed us that the number of secondary schools had gone up from 1,300 to 1,800. There has been a rapid increase in the number of high schools and it is about 600 during the course of the last two years. Even if you increase the strength in the training schools and colleges now, it will take two years for you to get trained teachers.

Then, Sir, in regard to the teaching of science, general science won't do. We thought that everyone should have some knowledge about general science because the emphasis was that there should be science teaching and the boys should be trained in scientific teaching. But that does not mean that they should all be taught physiology, botany, physics, chemistry and every other science subject. Suppose a student takes physics and chemistry and another takes botany and natural science, it does not matter. But both are given scientific training. No doubt, every student should have a general knowledge about physiology or botany or other science subjects, but only an elementary knowledge. But some people thought that the boys should know everything about every science subject with the result that we are merely stuffing the brains of these young students with mere information without any practical work. And again is it possible to give practical training to 400 or 500 students? No institution can arrange for practical work for such a large number of students. Now, Sir, I understand that the University has made a recommendation recently that practical examination is absolutely necessary for even the P.U.C. students. Till the last year it was not so. I do not know whether this recommendation will be given effect to this year or the next year. (An hon. Member: Next year.) At the P.U.C. stage you want practical work. How can you expect the students to do it without such training in the secondary school itself? I would, therefore, request the Hon. the Minister for Education to pay some attention to this problem.

Recently the Government have made up their mind that the eleven year course of secondary education should stay. I do not know whether it is higher secondary or secondary education. But if

29th January 1963] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

you want to give more period for the study of science and mathematics, it should be done at least in the last two years of the eleven-year course. What they do in England and other places is this. At the end of the 9th or the 10th year, the students take examination in certain subjects. Those subjects are finished by that year and at the end of the 11th year, they take examinations in other subjects. Now, as it is, the languages take away 15 periods out of the 35 periods. Non-language subjects, such as mathematics, science, social studies, physical education and so on have only 20 periods allotted to them. Therefore, if the student appears at the end of 9th or 10th year for the languages and some other subjects, more periods could be allotted for the science subjects during the eleventh year. In the last one or two years you should be able to make more periods available. That is what they do in Delhi schols. They study eight subjects in the eighth year and in the ninth year they have certain other subjects. In the final year, they appear, that is, the eleventh-year, only for five subjects. This is only a suggestion from me. Of course, I know, there will be opposition. Teachers who have vested interests in their subjects might say: 'No, no; my subject should continue till the final year'. But we must make up our minds if we want that our students should be trained in science and mathematics. These two subjects are equally important, and the time now allotted to them is quite insufficient and the standard of attainment of our boys in these subjects is not on a par with the attainment of boys in other parts of our country. Therefore, I would request the Hon. Minister to consider this also.

Sir, I wish to touch on two more things before I conclude. First is the selection examination. I am not going to criticise the Government on this point. The abolition of the selection examination was strongly defended. I have no objection if all the boys are sent up for the final examination. But the reasons given for the abolition of the selection examinations do not appeal to me. One reason given was the national emergency. National emergency does not mean that all the rejected and unfit boys should be sent up for the final examination. The people who are going to select them for the final examination would select only picked boys. The reason why we introduced composite mathematics in the place of general mathematics was this. The Army, the Navy and the Air Force wanted boys who had studied optional mathematics. First the optional mathematics was abolished and we introduced General mathematics. In 1949 the Andhra University objected to it. We were then in the composite State. So, in place of general mathematics we introduced composite mathematics. Another reason given is that within three months so many boys are detained and all the boys sent up for the final examinations do not pass. My fear is this. If you say, 'don't detain anybody but send all the boys to the final examination,' . . . . .

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: All the boys selected and sent up do not pass the examination. Only less than 50 per cent pass in the final examination.

[29th January 1963

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I will come to that. If this argument percolates, I will tell you what would happen. At the end of the ninth year, parents would say " there is still one year more for the final examination, I will engage some tutor or other and improve the standard of the boy and so, don t detain him at the 9th standard '. This selection examination was first abolished at the time of Mr. Avinashilingam Chettiar. But it was reintroduced. If there is to be no selection examination, the boys would simply fold the answer papers and hand them over in the other examinations because there is to be no selection examination, and his selection is assured. It will result in indiscipline. The same thing will then happen in the fifth form also. In this connection, I wish to refer to what happened to the study of Hindi. In the 9th and 10th years Hindi was prescribed as an optional subject. There was no examination in that subject and, therefore, the students did not study that subject. But what the teachers and the headmasters said at that time was that because there was no examination, the students did not study that subject. Now the examination in Hindi has been abolished. If you do not like the three-language formula, you should say so. There will be an end of the whole matter. If you want that boys should study this language and acquire a working knowledge, at least say that it should be Part II language and finish with the examination much earlier. There can be no objection to that. I do not know whether the papers have correctly reported or not. I should just
4-00 p.m. like to bring to the notice of the Education Minister what appeared in the papers. It is stated that not only there would not be any examination at the end of the X Standard but that there would not be any examination in Part II even in the other standards. I do not know whether it is correctly reported.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I only mentioned that if there should be no insistence on the attainment of minimum marks in any examination, it was only a farce of an examination. We would then rather not have an examination in that subject, because the students develop a sense of indifference to such a farce of an examination. I think, if I am not mistaken, the hon. Member was a party to the decision to have an examination without insisting on any minimum marks. Therefore, I have only removed such a farce of examination.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Many of the headmasters, for instance, insisted upon a pass in Part I language, Part II language and Part III English. Mr. Chairman, I want to draw the attention of the Education Minister to this. If he is under the impression that only marks are taken into consideration, he has been misled. Most of the headmasters (Mr. Rajah Iyer is here) are taking the course-marks into consideration. The pupil's progress in the first six months is taken into consideration. There is no question of taking into consideration the marks obtained in the selection examination alone. The headmasters only certify that the pupil is fit to take the examination. We are not asked to select boys on the basis of selection examination. We

29th January 1963] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

are asked to say that the boys are fit to sit for the examination. We are taking the entire course-marks into consideration and not the marks at the selection examination alone. I should like to point out that the Board of Secondary Education should have been consulted. I have been a member on the Board for five years. The normal life of the Board is three years and its life has now been extended by three years. At present there is no Board at all. It has not yet been constituted. It is the function of the Board of the Secondary Education. What is the good of having the Board of Secondary Education and not consulting it on these matters? Therefore, I would like to point out these things. Of course, I am a back number. They say, ' You have retired and you have no voice '. But still I have got the quality of education at heart. We are prepared to offer our services free and we do not want any remuneration for that. We want to see that the quality of education is restored. The Madras State stood very high in the whole of India so far as education is concerned. Now we see with our own eyes the difference in the quality of education. I have been a teacher myself for 40 years and I know the deterioration in the quality of education. These are all things which I should not have mentioned but I mentioned them so that they might appeal to the Government. We have been very careful in seeing that the quality does not go down. Even a few days back I was talking with the Hon. Chairman of the Council and he also felt that under no circumstances the quality of education should go down. We should try to improve the quality of education. Every Minister will say in public that there is nothing wrong and that we must try to improve the quality of education. We are prepared to place our services at the disposal of Government. This is an age of science and technology and the Hon. the Minister for Industries has done much, I know, in the matter of junior technical schools. But we want the minimum general educational qualification and some grounding in the elementary school and high school. So let Government please see that whatever money is spent on education is well spent. Thank you, Mr. Chairman.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : மேன்மை மிக்க மன்றத் தலைவர்வர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரி விக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சீனப் படையெடுப்பால் தோன்றியுள்ள நிலைமையின் காரணமாக, நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் நெருக்கடியினால், நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் ஒருமுகப்பட்டு அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு கொடுத்து, பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளில் பங்குகொண்டு, ஒத் துழைத்து காரியமாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்றாலும், துரதிருஷ்ட வசமாக ஒரு சிலர், கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்காரர்களைப் போன்றவர்கள், பல காரியங்களுக்கு இடையூறு செய்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். அப்பேர்ப்பட்டவர்களை இந்தத் தேசப் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் சேர்த்திருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [29th January 1963

அடுத்தபடியாக, இந்த நெருக்கடி நிலைமையில் இப்போது புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற தங்கக் கட்டுப்பாடு நடவடிக்கையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிகளால், எங்கள் ஜில்லாவில் மட்டும் கிட்டத்தட்ட 50 அல்லது 60 ஆயிரம் நகை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் பிழைப்புக்கு வேறு வழியின்றி, அவதிப்படுகின்றனர். அவர்கள் பிழைப்புக்கு அரசாங்கம் வழி செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வேளாண்மை பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில், வேளாண்மையால் உணவு தான்ய உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நடந்த சில உண்மையான விவரங்களை எடுத்துப் பார்க்கும்போது, அதற்கு நேர் மாறாக இருக்கிறது. குறுவை அறுவடையின் போது பெரு மழையின் காரணமாக 90 சத விகித நெல் சேதப்பட்டு எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லாமற்போய்விட்டது என்பதை சர்க்கார் உணரும். அந்த நெல் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்குக் கிடைக்காமல் போய் விட்டது. மழையின் காரணமாக சம்பா சாகுபடி தாமதப்பட்டதும் அல்லாமல், பின் நடவு ஏற்பட்டதால், மகசூல் குறைந்திருக்கிறது. இதனால் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு நெல் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமாய் இருக்கிறது. அது தவிர, இந்த மாநிலத்திலிருந்து கேரளத்திற்கு அரிசி சப்ளை செய்துகொண்டு வந்தோம். ஆனால் இப்போது என்ன நடக்கிறது என்றால், கேரளத்திற்கு இந்த மாநிலத்திலிருந்து நெல்லாகவே போய்விடுகிறது. அதனால் இந்த மாநிலத்திலுள்ள மில்காரர்களுக்கும், அவற்றில் வேலை செய்கிற கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் சிரமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதையும் சர்க்கார் கவனித்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த சிரமமான நிலைமையில், சர்க்கார் அரிசிக் கொள்முதல் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். மில்காரர்கள் அவர்களாகவே முன்வந்து கொடுப்பதாக சர்க்கார் கூறுகிறார்கள். மில்காரர்கள் 19 ரூபாய்க்கு நெல் வாங்கி, ரூ. 14½-க்கு சர்க்காருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதால், ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 4-½ விதம் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. நெல்லை அரைத்து அரிசியாகப் போடுவது என்றால், மொத்தம் மூட்டைக்கு ரூ. 6-½ நஷ்டமாகிறது. இதை எதில் ஈடு செய்வது என்று மில்காரர்கள் யோசிக்கிறபோது, மில்காரர்கள் பொது மக்களுக்கு விற்கிற அரிசியின் விலையைக் கூட்டி, விலை அதிகமாக விற்க வேண்டியிருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்னால், அரிசி கொள்முதல் திட்டத்தை அமல் செய்தபோது, மில்காரர்கள் மக்களுக்கு விற்கக்கூடிய அரிசியின் விலையை, அதிகமாக்க வேண்டி ஏற்பட்டு, சர்க்கார் அதை உணர்ந்து அரிசிக் கொள்முதலை நிறுத்தி விட்டார்கள். இந்த மாதிரி தோல்வியுற்ற கொள்கையை திரும்பவும் அமல் செய்து, அரிசி விலை ஏற சர்க்கார்

29th January 1963] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

காரணமாக இருப்பது நல்லதல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் இந்த மாதிரி கண்டிரோல் ஏற்படுத்துவதால் பல இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டுவருகின்றன என்பதைக் காண்கிறோம். உதாரணமாக சிமெண்டு, இரும்பு போன்ற கண்டிரோல்களால், அந்தப் பொருள்கள் ஜனங்களுக்கு எளிதில் கிடைக்காமல் போவதுடன், கள்ள மார்க்கெட், லஞ்சம் ஏற்படுவதற்கு வழி வகுக்கிறது. ஆகவே அரிசி கிடைப்பதிலும் அந்த மாதிரியான தொந்திரவுகள் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கண்டிரோல்களைக் குறைத்தால் மக்களுக்கு நலமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகத்தான் மக்களுக்குத் தேவையான அத்தியாவசியப் பொருள்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறார்கள். அதே மாதிரி முக்கியமான பொருள்கள் அரசாங்கத்தின் கண்ட்ரோலில் இருக்கிற பொருள்கள்—கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இன்றுகூட கூட்டுறவு சொஸைடிகள் பற்றி மதுரை, கோயம்புத்தூர் முதலிய ஊர்களில் இருந்து கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. தனிப்பட்ட முறையில் இருந்தாலும் கூட்டுறவாக இருந்தாலும் தவறுதல் இருப்பது சகஜம்தான். வரவர கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் அதிக ஊழல்கள் ஏற்படுவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். எனவே பூரணமாக எல்லாவற்றையும் ஒரே ஸ்தாபனத்திற்குக் கொடுக்காமல் போட்டி மனப்பான்மை இருக்கும் வகையில் இதரர்களுக்கும் கொடுத்தால், ஜனங்களுக்கு நன்மையாக இருக்குமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 4-10 p.m.

மின்சாரத்தைப்பற்றி கவர்னர் பெருமான் அறிக்கையில் கண்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் அணு மின்சார நிலயம் ஏற்பட இருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதைச் சீக்கிரத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்ன இருந்தாலும், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எரி மின்சாரம் ஏற்படுத்தினால்தான், நம் தேவைக்கு மின்சாரம் கிடைக்குமென்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்து ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எரி மின்சாரம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிறு நீர்ப்பாசனம் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் பல திட்டங்கள் வகுத்து நீர்த்தேக்கங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வாய்க்கால்கள், ஏரிகள், குளங்கள் தூறு எடுக்கும் வேலைகள் சரிவர கவனிக்கப்படவில்லை. அதையெல்லாம் மாவட்டங்களிலும் கவனித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

மருத்துவம் பற்றி ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைய ஆஸ்பத்திரிகள் நிலைமையை நாம் எல்லோரும் நன்கு காண்கிறோம். இடம் போதாமல் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கூடுமானவரையில் ஆஸ்பத்திரிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்க

வேண்டும். புதிய ஆஸ்பத்திரிகளைப் பல இடங்களில் ஏற்படுத்தினால் அனுகூலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **திருமதி சரஸ்வதி பாண்டுரங்கம்:** சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய பேருரையை மிகவும் பாராட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்ல நான் பிரியப்படுகிறேன். முக்கியமாக சீன ஆக்கிரமிப்பு என்ற ஒரு நிலைமை இந்த நாட்டிற்குச் சோதனையாக ஏற்பட்டவுடனே, உலக நாடுகள் எல்லாம் நம் தேசத்தினுடைய ஐக்கியத்தையும் செயலையும் பார்த்து பிரமிக்கும்படியான ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்கிய நேருஜி சர்க்காரை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். காந்திய வழிபாட்டிலே முக்கியமாக அயல்நாட்டுக் கொள்கையிலே இந்திய நாடு எவ்வாறாக இருக்கிறது என்றுகூடத் தெரிந்துகொள்ளாமல், சீனா தேசம் நம் மண்ணிலே அடியெடுத்து வைத்தவுடனே, என்ன ஆயிற்று? ஒரு காலத்தில் வெள்ளையர்கள் நினைத்தார்கள், பல கட்சிகள், பல ஜாதிகள்; மதங்கள்; இனங்கள் இருக்கிற இடத்தில் ஆட்சி செய்வது மிகமிகப் பொருத்தமாக இருக்குமென்று. காந்திஜி விடுதலைப் போராட்டம் ஆரம்பித்தவுடன் கூட அவர்கள் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். ஆனால் ஆத்மிக பலம் வெற்றி கண்டது. அகிம்சை என்ற பேராயுதம் நம் வெற்றிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது. அதேமாதிரி சீனா நினைத்தது என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் பாரதியார் பாடல்கள் நம் முன் நின்றன. "ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு, நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவருக்கும் தாழ்வு" என்பதை இந்தியாவில் உள்ள பல கட்சிகள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். அதை நினைக்கும்போது தென்னகத்தில்கூட நாம் பார்த்தோம் சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளியே வரும்போது சகோதரர் அண்ணாத்துரை என்ன சொல்லப்போகிறார்கள் என்று நினைத்திருந்தார்கள். காந்திய அகிம்சை எல்லோர் உள்ளத்தையும் மாற்றக்கூடியது. அதனால்தான் அவரும் மாறிவிட்டார். உலகமெல்லாம் ஆதரவு காட்டுகிற அளவுக்கு நேருஜி கொள்கைக்குப் பக்கபலமாக இருந்து மக்கள் பணியாற்றுவோம் என்று அவர் சொன்ன காட்சியைப் பார்த்தோம். அதுதான் நமக்கு இந்த ஆண்டிலே முதன்முதலாகப் பேசுகிறபோது எல்லோர் உள்ளத்திலும் இருக்கிற ஒரே ஒரு சந்தோஷம். கவர்னருடைய பேருரையைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது அதுதான் முன்னால் நிற்கிறது. அந்த ஆத்மீக பலத்தை, காந்திய வழியைப் பின்பற்ற இன்னும் சீனாக்காரர்கள் வரமாட்டார்கள் என்று நினைப்பதற்கிடமில்லாமல் நாமே நம்மைப் பலப்படுத்திக்கொள்வதற்கு ஐக்கியப் பாதையில் உழைக்கவேண்டும். இந்த நெருக்கடி நிலையில் கட்சி பேதமற்ற ஐக்கியத்தை உருவாக்குவோம் என்ற பிரதிக்ஞையை நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்போது அபாயமே இருக்காது. சீனாக்காரர்கள் அப்படி வந்தால் கூட ஆண்கள் அந்தப் போர்த்துறையில் பணியாற்றச் சென்றால், அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணிகளைப் பெண்கள் ஆற்றுவதற்கு ஏற்ற உழைப்பை நல்க

வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் பல துறைகளில் பெண்களுக்குத் தொழிற்கல்வி அளிக்கவேண்டும். எந்தெந்தத் துறையில் பெண்கள் எந்தப் பணியை ஏற்றுக்கொள்ள வருகிறார்களோ அந்தத் துறையில் வேலை வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கான பல வழிகளை நாம் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். முக்கியமாக கல்வித்துறையில் கடந்த ஆண்டு கவர்னர் அவர்களுடைய உரையிலே பேசுகிறபோது, வட சென்னையில் பெண்களுக்கு கைத்தொழில் கல்வி அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். அரசாங்கம் உடனடியாக அதைச் செய்து விட்டது. அதற்காக முக்கியமாக இந்த அமைச்சரவையைப் பாராட்டுகிறேன். தொழிலாளர் வாழ்கிற பகுதியில் ஏழைப் பெண்களுக்குக் குடிசைத்தொழில் கல்விச்சாலை அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். உடனே அமைத்துவிட்டார்கள். அதற்கு மந்திரி அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முக்கியமாக உயர்நிலைக் கல்வி கற்றபின் படிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிற வடசென்னைப் பகுதி பெண்களுக்கு கல்லூரி அமைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு ஆவன செய்ய அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யுத்த நெருக்கடி காரணமாக அதைத் தள்ளிவிடமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இடம் இல்லையென்பதற்கு இல்லை. பிராட்வேயில் இடம் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் முக்கியமாக இந்த ஆண்டு மே மாதத்தில் பெண்களுக்குக் காலேஜ் அமைக்கவேண்டுமென்று மிகவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கண்டிப்பாக அமைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிரம்ப இருக்கிறது.

நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் மது அரக்கனை ஒழித்துக் கட்டுவதற்குத் தயாராக இருப்பேனே ஒழிய அந்த அரக்கனை மீண்டும் வரவிடமாட்டேன் என்று உறுதி கொண்டிருக்கிறதற்காக நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த மதுவினால் பாதிக்கப்படுவது, கஷ்டப்படுவது பெண்கள்தான். மது அரக்கன் திரும்பினால் பெண்கள்தான் அதைத் தடுக்க முன்னிற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. ஆகையால் மது அரக்கனைத் தடுக்க முதலமைச்சர் எடுக்கின்ற முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பெண்கள் பக்கபலமாக இருப்போம் என்று அவர்களுக்கு உறுதி கூறுகிறோம்.

நீர்வரி—நீர்வரியைப்பற்றிப் பேசும்போது முக்கியமாக பல அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் எல்லாம் ஏற்படுத்தியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறோம். நீர்ப்பாசன வசதி இருக்கிற நிலங்களுக்கு வரி விதித்தால், அவர்கள் மூன்று போகம் விளைவிப்பவர்களாக இருப்பதால், அந்த வரியைக் கட்ட அவர்களால் முடியும். பாசன வசதி இல்லாதவற்றிற்கும் வரி என்று சொல்லும்போது, வரண்ட ஜில்லாக்களான செங்கற்பட்டு போன்ற இடங்களில் மூன்று போகம் பயிரிட முடியாத இடங்களில் மக்களுக்கு இந்த வரியிலிருந்து விலக்களிக்கவேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அனாதை இல்லங்கள்—முக்கியமாக பல துறைகளில் விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைகள் அமைத்து வேலை செய்து வருவதை நாம் பாராட்டுகிறோம். அதே நேரத்தில் இன்றைய 1930-ம் ஆண்டுக்கு முன்னால் இருந்த சட்டத்தின் நிமித்தமாக அனாதை குழந்தைகளுக்கு எட்டு ரூபாய் என்று இருந்ததை நம்முடைய அரசாங்கம் ரூ. 10 ஆக ஆக்கியிருக்கிறது. முப்பது நாளைக்கு ஒரு குழந்தைக்கு இரண்டு வேளைக்காக பத்து ரூபாய் இந்தக் காலத்திலே போதாமல் இருக்கிறது. ஆகையால் எந்த நெருக்கடி இருந்தாலும், இன்று அந்த அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு ரூ. 15 ஆகிலும் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அனாதைக் குழந்தைகள்தான் வருங்காலச் செல்வங்கள். அவர்களுக்கு நல்ல வளர்ச்சியைக் கொடுப்பது நம்முடைய அரசாங்கத்தின் கடமை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

4-30 p.m. சிமெண்ட் விஷயத்தைப் பார்க்கும்போது, இந்த கண்ட்ரோல், கண்ட்ரோல் என்று சொல்லும்போது முக்கியமாக கலப்படம் ஒருபுறமிருந்தாலும் கூட, அரசாங்கத்தார் அளிக்கும் மானியத்தில் கட்டடம் கட்டவேண்டுமென்று நினைக்கும்போது அரசாங்கம் ஒரு பள்ளிக்கூடம் கட்டவேண்டுமென்றால், பிப்ரவரி 28-க்குள் பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போடும்போது, ஆறு மாதமாக சிமெண்ட் வேண்டுமென்று கேட்டாலும்கூட எந்தப் பக்கத்திலிருந்து கிடைக்குமோ என்று நினைக்கும் நிலையிருந்தால், எப்படி கல்விச்சாலை கட்டி முடிப்பது? அவ்வாறு இல்லாமல், அரசாங்கம் உடனடியாக அரசாங்கத்தாரால் எழுகின்ற அந்தந்த கட்டடங்களுக்கு முதல் முதல் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சிமெண்ட் அளித்தால்தான் குறிப்பிட்ட காலத்தில் அதைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும். ஒருபுறம் ஒருவிதச் சட்டமும், மறுபுறம் அதற்கு முரண்பட்ட ஒரு சட்டமும் இருந்தால், அதை எவ்வாறு பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற நிலையில் இருக்கிறோம். ஆகையால் உடனே சிமெண்ட் கண்ட்ரோலருக்கு உத்தரவு போடவேண்டும். அரசாங்கக் கட்டடம் எதுவாக இருந்தாலும், உடனடியாகக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் அதைக்கட்டி முடிக்கவேண்டும் என்று உத்தரவு இருந்தால், சிமெண்ட் வந்தால்தான் வேலை குறிப்பிட்ட நேரத்தில் முடியும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் கொடுக்கும் மானியம் அப்படியே காலாவதியாகிப் போய்விடுகிறது. பின்னர் ஏன் கட்டவில்லை? அதனால் நாங்கள் இனி மானியம் கொடுக்க முடியாது என்று உத்திரவு வருகிறது. ஆகையால் அரசாங்கம் இதற்கு உடனடியாக எல்லாத்துறையிலும் அரசாங்கத்தால் கட்டப்படும் கட்டடங்களுக்கு முதல் சலுகை அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக தங்கக் கட்டுப்பாடு காரணமாக, முக்கியமாக இந்தியாவிலேயே தென்பகுதியிலுள்ள பெண்கள் அதிக நகை வேண்டுமென்ற காரணம் இல்லாவிட்டாலும்கூட அவர்களுக்கு

மாங்கல்யம் என்பது மிகமிக தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது என்ற நம்பிக்கையுள்ளது தமிழகம். ஆகையால் எதற்கு வேண்டுமானாலும் 14 காரட் என்பதை வரவேற்கிறேன். சமுதாயத்திற்குக்கூட அது மிக நன்றாக இருக்கும் 14 காரட் என்பதும் இருந்தாலும்கூட மாங்கல்யத்துக்கு மட்டும் அது கண்டிப்பாக 22 காரட் என்று வைத்தால்தான் மிகவும் நன்றாக இருக்குமென்று நான் எண்ணுகிறேன். தமிழக அமைச்சரவை இந்த ஒன்றுக்காவது விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும். என்ன ஐயா மாங்கல்யம்! என்று தெய்வ வழிபாட்டில் நம்பிக்கையற்றவர்கள்கூட மாங்கல்யம் இல்லாவிட்டால் மோதிரம் அடிக்கலாம் என்கிறார்கள். தமிழகப் பெண்கள் மாங்கல்யத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். ஆகையால் இந்த ஒன்றுக்கு கண்டிப்பாக 22 காரட் வைத்து ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

நகை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு என்று சொல்லும்போது கண்டிப்பாக குறைபாடுகள் இருக்கும். 14 காரட் என்று வந்துவிட்டால் எல்லோரும் நகை செய்ய ஆரம்பித்தால் அந்தக் குறை தீர்ந்துவிடும். கொஞ்சம் மத்தியில் இருக்கும் காலத்தில் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்து சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை மிகவும் கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த மன்றத்தலைவருக்கு நன்றியும், கவர்னர் உரைக்கு நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. கே. வி. இராமசாமி: கனம் தலைவரவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களின் உரைமீது அதனைப் பாராட்டி உரை நிகழ்த்த முன்வந்துள்ளேன். கவர்னர் உரையிலே ஒவ்வொரு வருடமும் அதனைப் பாராட்டிப்பேசியிருக்கிறோம். அந்த நிலையில் ஒவ்வொரு வருடமும் வருடத்திற்கு வருடம் நாம் முன்னேற்றம் கண்டுகொண்டிருக்கிறோம். அதிலும் சிறப்பாக, குறிப்பாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டினுடைய அபிவிருத்தியானது மேன்மேலும் உயர்ந்து கொண்டே வந்திருக்கின்றது. இதனை யாரும் மறுக்க முடியாது. இது வெறும் பேச்சல்ல. பேசுவதைச் செயலில் செய்ததைப் பார்த்திருக்கிறோம். அந்த நிலையில் இந்த வருடமும் கவர்னர் உரையில் நாம் சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பார்க்கிறோம்.

குறிப்பாக இன்று நம்முடனே உறவாடி சகோதரத்தன்மையாக இருந்த சீனாக்காரன் நமக்கு எதிராக வந்து நம் மண் மீது ஆசை கொண்டு வந்திருக்கிறான். சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒரு குடும்பத்தில் இருப்பவர்கள் அண்ணன் தம்பிகள் பாகத்தகராறில் சண்டை போடுவது போலிருக்கிறது சீனாக்காரன் ஆக்கிரமித்த விஷயமானது. அந்த நிலைமையில் அன்னியனை எதிர்ப்பதற்கு நாம் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி

[திரு. கே. வி. இராமசாமி] [29th January 1963

உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அதற்கொப்ப இப்போது நமக்கு இந்த சிறுக்காரனை அகற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்திற்கு முன்பாக, நாம் முதலில் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியது நம்முடைய தேசம் நமக்கு எப்படி சுதந்திரமாயிற்று என்று எண்ணிப்பார்க்கும்போது, அந்தக் காலத்தில் ஆங்கில ஆட்சி இருந்த நேரத்தில் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்காக நாட்டு மக்கள் தம்முடைய உடல், பொருள், ஆவியை நம் நாட்டுக்கு ஈந்து அந்த சுதந்திரத்தைப் பெற்றார்களோ அவர்களுக்கு முதற்கண் நம்முடைய வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதேபோல் பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பேணிக் காப்பதற்கு விரத்தியாகம் புரிந்து இன்று எல்லையில் சண்டையிட்டு உயிர்நீத்த—சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்கும் விரத்தியாகிகளுக்கு நம்முடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த முறையில் இன்றைக்கு தேசத்தின் பெயரால், நம்முடைய சுதந்திரம் பறி போகாமல் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் மக்கள் அனைவரும் ஒருமித்த மனத்துடன் "ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு ஒற்றுமை நீங்கிடின் அனைவருக்கும் தாழ்வே" என்ற முறையில் இன்று நாட்டில் பல கட்சிகள் இருந்த போதிலும்கூட இந்த நெருக்கடியான கட்டத்தில் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்து சீனர்களை விரட்டி அடிப்போம் என்று பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொள்வோம் என்று கூறிய எதிர்க்கட்சி நண்பர்களுக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நம் நாடு மிக ஒற்றுமையான நாடு. நாம் அனைவரும் சகோதரர்கள் என்ற எண்ணம் நம்மை விட்டுப் பிரிய முடியாது. அதே எண்ணம் இன்றும் இருக்க வேண்டும். அதேபோல் இன்று நாட்டைக் காக்க வீரப்போர் புரிந்து கொண்டிருக்கும் நமது ஜவான்களுக்கு நம்மால் இயன்ற வரை பொருளையும், உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று நாட்டு மக்கள் முன்வந்து ஆர்ப்பரித்து தியாகம் செய்வதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உதாரணமாக பெண்கள் அவர்களுடைய மாங்கல்யத்தைக் கழற்றி நாட்டுக்காகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏன், உயிரைவிட மதிப்பாகக் கருதும் மாங்கல்யத்தைப் பெண்கள் கழற்றிக் கொடுக்கும் காட்சியைப் பார்த்து பிரமிப்படைகிறோம். அந்த நிலையில் இன்று நாடு ஒரேமுகமாக நல்ல நிலையில் முன்னணியில் செல்வதைப் பார்க்கும்போது, யாராலும் அதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நாம் அனைவரும் ஒத்துவாழ வேண்டுமென்பதே

4-30 p.m. என்னுடைய அவாவாகும். அதற்கொப்ப இன்று நாம் நாட்டைக் காப்பதற்காக நமது வீரர்களுக்கு நாம் சகல பரித்தியாகங்களையும் செய்து அவர்களுடைய குடும்பங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறோம். அதே நேரத்தில் நான் ஒன்றை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக உயிர்நீத்த உத்தமர்களுடைய குடும்பங்களின் வாழ்க்கைநிலை எவ்வாறு இருக்கிறது என்று நினைக்கும்போது, என்னை அறியாமலேயே என் கண்களில் நீர் வழிகின்றது. ஆகவே சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட உத்தமர்களின் குடும்பங்களின் வாழ்க்கை நிலையை அபிவிருத்தி செய்வதிலும் சர்க்கார் அக்கறை காட்ட

29th January 1963] [திரு. கே. வி. இராமசாமி]

வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த உத்தமர்களின் குழந்தைகளுக்கு கல்விச் சலுகை அளிக்க சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்த போதிலும் சரியான முறையில் அவைகள் பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்துவருகின்றன. சில பேருக்கு பூமி கிடைத்திருக்கிறது. சிலருக்குக் கிடைக்காமல் இருக்கிறது. பூமி கிடைத்துள்ள சிலருக்கும், வேறு விதமான ஆதரவுகள் கிடைக்காமல் இருக்கின்றன. நான் இவற்றையெல்லாம் ஏன் குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால் சுதந்திரத்துக்காகப் பாடுபட்டு, சுதந்திரத்தைத் தேடித்தந்தவர்களுக்கு நாம் சகல சலுகைகளும் அளிக்கவேண்டுமென்று தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுவதற்குத்தான். அதைப்போலவே, இன்று நாட்டுக்காக உயிர்கொடுக்கின்ற வீரர்களின் குடும்பங்களுக்கு நம்மால் ஆன ஆதரவை அளித்துக் காப்பாற்ற வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். குளிரிலும், மழையிலும், விஷப்புகையிலும் நின்று தன் உயிரையும் திரணம் என்று மதித்து நாட்டைக் காக்கிறார்கள் நம்முடைய வீரர்கள் என்றால், அத்தகைய வீரர்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்ற நாம் சகல வித முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் நாம் மட்டும் சுகமாக உண்டு களித்து வந்தால், அது நேர்மையாகுமா என்பதை மனதில் எண்ணி, அவர்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய ஒத்தாசைகளைச் செய்ய நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு முன்வர வேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோளாகும்.

அந்தக் காலத்தில் வெள்ளையனை வெளியேற்றப் போராடிய போது, இன்று மக்கள் சீனர்களின் துராக்கிரமிப்பை முறியடிக்க, அவர்களை வெளியேற்ற, தருகின்றது போல அவ்வளவு பெரிய ஆதரவு அன்று வெள்ளையனை வெளியேற்ற எங்களுக்குக் கிடையாது. என்னைப் போன்றவர்கள் கையில் கொடியை ஏந்திக் கொண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்று கோஷமிட்டுக் கொண்டு போனால், 'ஆய் ஊய்' என்று கேலிக்குரல்கள் எழுப்பி; 'கடையிலா இருக்கிறது சுதந்திரம் நீ வாங்கிக்கொண்டு வர' என்று ஏளனம் செய்த நண்பர்கள் பலர் கண் முன்னால் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செத்து விடவில்லை. உயிரோடு இருக்கிறார்கள். அன்று அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்களே என்று நாம் அவர்களை வெறுக்காமல் தங்கள் அறியாமையால் அப்படிச் செய்து விட்டார்கள்; நமது உணர்ச்சி, நமது கொள்கை அவர்களுக்குப் புரியவில்லை என்று ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களைக் குறை கூறாமல் அவர்களுடன் நல்லுறவு கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் வீட்டில் போய்ச் சாப்பிடுகின்றோம், சந்தோஷமாக இருக்கின்றோம். அன்றைக்கு வெள்ளையனை எதிர்க்க எங்களுக்கெல்லாம் இருந்த ஆயுதம் மிளகாய்த்தூள், கவண்கல். அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும், ஒன்றுமில்லாது, காலணா காசுகூட இல்லாத என்போன்றவர்களுக்கு, வெள்ளையனை விரட்ட முடியும், விரட்டி விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அந்த நம்பிக்கைதான் பெரிய ஆதாரவாகவும், பரிபூர்ணமான ஆயுதமாகவும் இருந்து, அந்த நம்பிக்கையின் காரணமாகவும் எல்லோருடைய ஒற்றுமையின் காரணமாகவும் சுதந்திரத்தைப் பெற்றோம். அப்படியிருந்தபோதே வெள்ளைக்காரனை வெளியேற்றி சுதந்திரத்தைப்பெற்று விட்டோம் என்றால்,

[திரு. கே. வி. இராமசாமி] [28th January 1963.

இன்றைக்கு எல்லா கட்சியினரும் ஒன்றுபட்டு சீனுக்காரனுக்கு எதிராக நிற்கும்போது, ஒரு ஆள்கூட சீனுக்காரனுக்கு ஆதரவாக மூச்சுக்கூட விடாதபோது அப்படி ஆதரவாக மூச்சு வெளியில் வந்தால் உருப்படியாக இருக்க மாட்டான் என்பது வேறு விஷயம். அப்படி மூச்சுக்கூட சீனுக்காரனுக்கு ஆதரவாக ஒருவர் மூக்கிலிருந்தும் வெளிவராத நேரத்தில், நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஏகோபித்த நிலைமையில் இருக்கக்கூடிய நேரத்தில் சீனுக்காரன் நமக்கு எம்மாத்திரம் என்பதுதான் எங்களுடைய ஒரு அபிப்பிராயம். எப்படியிருந்தாலும் நாம் சீனுக்காரனை விடவே முடியாது, விடமாட்டோம். அது நம் தமிழகத்தின் பண்பல்ல. சீனன் ஏதோ ஆயுதங்களைக்கொண்டு வந்து யுத்தம் நடத்துகிறான் என்றால், அவனை முறியடிக்கத் தகுந்த ஆயுதங்களை நாம் செய்கிறோம். வெளிநாட்டிலிருந்தும் வரவழைக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்லாமல் நம் எல்லோரிடத்திலும், ஒற்றுமையும் நம்பிக்கையும் இருப்பதால், நமக்கு பயமே தேவையில்லை. பயமின்றி நாம் நம்முடைய நாட்டின் பாதுகாப்பு முயற்சிகளைப் பலப்படுத்த நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பாதுகாப்பு முயற்சிகளுக்கு அடிப்படையானது, அத்தியாவசியமானது, விவசாய அபிவிருத்தி, உணவுப்பொருள்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதாகும். உணவின்றி எந்த வண்டியும் ஓடாது, வயிற்றுக்குக் கொஞ்சம் நீர்ஆகாரமாவது இருந்தால்தான், அதைக் குடித்துவிட்டு 'தம்' பிடித்து வேலை செய்ய முடியும். ஆகவே உணவு உற்பத்தி பெருக, விவசாயிகளுக்கு நாம் இன்னும் பல ஒத்துழைப்புக்களைக் கொடுத்து, விவசாயம் முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டும். விவசாய பெருங்குடிமக்களுக்கு, அவர்கள் ஆர்வத்துடன் முன்வந்து உற்பத்தியைப் பெருக்க, ஊக்கமளிக்க வேண்டும். இன்று விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு என்ன கூலி கிடைக்கிறது, மில்கள் இதர தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கிற தொழிலாளிகளுக்கு என்ன கூலி கிடைக்கிறது என்ற கணக்கை விவசாயத் தொழிலாளிகள் போட்டுப் பார்க்கின்றனர். அப்படிப் பார்க்கின்றபோது, விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற கூலி மிக மிகக் குறைவாக இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிகின்றது. அந்த நிலைமையில் அவர்கள் விவசாயத்தை விட்டு, தொழிற்சாலைக்குப்போக ஆசைப்படுகின்றனர். அந்தக் காரணத்தால் விவசாயத்தில் அவர்களுக்குப் போதிய ஊக்கம் இருப்பதில்லை. மில் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு கூலி விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க, விவசாயத்தில் கட்டுபடி ஆவதில்லை. ஏனென்றால் விவசாயிக்கு அவன் வாங்குகின்ற பண்டங்களின் விலை ஏற்றமாக இருக்கிறது. இன்று நாம் விவசாயத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்ற கூலியைக் கொடுக்கச் சித்தமாக இருக்கவேண்டும். விவசாயிக்கு அதற்குக் கட்டுபடி ஆக வேண்டும். அந்த முறையில் நாம் அதற்கு வேண்டிய சலுகைகள் காட்ட வேண்டும். நான் பல தடவை இந்த மன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். உதாரணமாக புகையிலைக்கு நல்ல

29th January 1963] [திரு. கே. வி. இராமசாமி]

மார்க்கெட் தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். உணவுப்பொருள் உற்பத்தி பெருக்கத்துக்கும், புகையிலைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று பலர் கேட்கலாம். சம்பந்தம் இருக்கிறது. புகையிலை பயிர் செய்யப்படும் நிலத்தில், இரு போகம் நல்ல உணவுத் தான்யங்கள் பயிர் செய்ய முடியும். கேழ்வரகு, சோளம், இதர தான்யங்கள் எதைப் பயிர் செய்தாலும், மற்ற நிலத்தில் விளையக்கூடிய விளைச்சலைவிட, இரு மடங்கு விளைச்சல் அந்த நிலத்தில் உற்பத்தியாகும் என்பது அனுபவ ரீதியாக எடுத்துக்காட்டக்கூடிய ஒரு விஷயமாகும். புகையிலை பயிர் செய்வதற்கு உரங்கள் கிடைப்பதில்லை. குறிப்பாக அம்மோனியம் சல்பேட் கிடைப்பதில்லை. அதுவும் தவிர புகையிலைக்கு நல்ல மார்க்கெட்டும் கிடைப்பதில்லை. சென்ற வருடம் உற்பத்தியான புகையிலை, இன்னும் தேங்கி இருக்கிறது. புகையிலைக்கு மார்க்கெட் தேடிக்கொடுத்து, புகையிலை உற்பத்தி அதிகமாகச் செய்தால், உணவு தான்ய உற்பத்தி பெருக வழி செய்தது ஆகும். சர்க்காருக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 800 கிடைக்கும்.

விவசாயி பருத்தி விதை வாங்கும் போது "மேழிச் செல்வம்" ஒவ்வொருவரும் வாங்க வேண்டுமென்று விவசாயிகளைக் கேட்கிறார்கள். நல்லதுதான். விவசாயிகள் விவசாயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்தான். "மேழிச் செல்வத்" திற்கு கொடுக்கப்பட்ட பணத்திற்கு எந்தவிதமான ஆதாரமும் இருப்பதில்லை. எனக்கு மூன்று வருஷமாக அது கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்கள் இதுபோல் எத்தனை பேர்கள் இருப்பார்களோ தெரியாது. இதுபற்றி பலமுறை அதிகாரிகளிடம் சொல்லியாகிவிட்டது. இப்போது இங்கு பேசியதால் இனிமேலாவது அதைக் கவனித்தாலும் கவனிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இன்னொரு விஷயம் நாம் பார்க்கிறோம். சுதந்திரம் வந்து 14 4-40 p.m.
வருஷம் ஆயிற்று. ஆயினும் நம் ரோடுகளின் ஓரத்தில் எச்சில் எடுக்கும் பிச்சைக்காரர்களை நாம் முன்னேற்றவில்லை. அந்த நிலைமையை அகற்றியபாடில்லை. அதற்கு நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து அவர்களுக்கு நல்ல நிலைமை உண்டாகும்படி செய்யவேண்டியது நம் எல்லோருடைய கடமையுமாகும். லஞ்ச விஷயத்தைப் பற்றி அடிக்கடி நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். இது பேசிக்கொண்டேயிருக்கிற காலமாகத்தான் இருக்கிறது. அது ஒழிந்தபாடில்லை. அதிலும் அதிக கவனம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில இடங்களில் கள்ளு வந்துவிடும் என்று சில பேர் பேசிக்கொள்கிறார்கள். என்னிடமும் கேட்பார்கள். நான் அவர்களிடம் "ஐயா, இந்த உயிர் இருக்கிறபோது கள்ளுக்கடை கொண்டுவர மாட்டார்கள். யாராவது தவறாகச் சொல்லியிருப்பார்கள்" என்று நான் சொல்லிவருகிறேன். அப்படி வந்தாலும்கூட எங்களையெல்லாம் சாகடித்துவிட்டு வேண்டுமானால் கள்ளுக்கடையைக் கொண்டுவாருங்கள் என்று சத்தியாக்கிரகம் செய்வோம் என்று உறுதியாக அவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி,

மீண்டும் அதைக் கொண்டுவந்தால், என்ன இது, சர்க்கார் வேண்டாம் என்று சொல்லியதை இப்போது கொண்டுவந்து விட்டார்கள் என்றும் கையாலாகவில்லையே என்றும் சொல்லுவதற்கு இடமாகிவிடும். அதற்கு நமது முதலமைச்சர் ஆணித்தரமாக உறுதியாக இருப்பதைப் பார்த்து என்போன்ற ஊழியர்கள் உள்ளம் பூரிப்படைகிறது. அதை உறுதிப்படுத்துவது நம் எல்லோருடைய கடமையாகும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களுக்கு வணக்கமும் நன்றியும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நாம் விடுதலை பெற்ற காலத்திலிருந்து நமது நாட்டை முன்னேற்ற வழியில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நமது பெரியவர்கள் எல்லாம் பாடுபட்டு வந்தார்கள். பல திட்டங்கள் தீட்டினார்கள். பல துறைகளில் மேம்பாடு அடைந்தார்கள். இரண்டு திட்டங்கள் முடிவடைந்தன. மூன்றாவது திட்டம் ஆரம்பிக்கும் காலத்தில்—அது நிறைவேறியிருந்தால் மிக பலம் கொண்டதாக ஆகியிருக்கும்—அது நிறைவேறக் கூடாது என்ற காரணத்தாலோ வேறு கெட்ட எண்ணத்தினாலோ சீனாக்காரர்கள் நம்நாட்டில் படையெடுத்தார்கள். இப்போது நெருக்கடியான நிலையில் இருக்கிறோம். சீனாக்காரர்கள் சாதாரணமாக போராடும் மக்கள் அல்ல. அவர்களுடைய சரித்திரத்தை ஆராயும்போது பல முறைகளை அவர்கள் சண்டையில் கையாளுகிறார்கள். சீனர்கள் என்றால் அந்த தேசத்தில் சிறு பாகம்தான். ஜெர்மனியில் பிரஷியன்ஸ் ஒருபாகமாக இருந்தார்களே அது மாதிரி. ஹான்ஸ் மக்களோடு சண்டையிடும்போது ஆறு தடவை தோற்கடித்தும் முடியாது என்று போகச் சொல்லிவிட்டு ஹான்சிடம் அவர்களே சரணாகதி ஆகும்படி செய்தாராம். ஆகையால் அவர்கள் கையாளும் முறைகள் கடுமையான முறைகள். இந்த நெருக்கடி சமயத்தில் நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் சொன்னதுபோல நாம் ஒன்றுபடவேண்டும். எல்லா முயற்சிகளிலும் நாம் ஒரே மனிதராகவே ஒவ்வொருவரும் எண்ணி செயல்படவேண்டும். நாம் இப்போது விவசாயத்தைப் பெருக்கினாலும், ரோடு வசதிகளைப் பெருக்கினாலும், கல்வி நிலையங்களை அதிகரித்தாலும், எந்த வேலையைக் கையாண்டாலும்கூட, அந்த முயற்சிகள் எல்லாம் நம்முடைய பலத்தை அதிகமாக்கவேண்டுமென்ற ஒரு பெரு நோக்கத்தோடுதான் அவற்றைச் செய்ய வேண்டும். நமது திட்டமெல்லாம் மனத் திட்டம்தான். மனதில் ஒருவிதமான பயமும், சந்தேகமும், குழப்பமும் வரக்கூடாது. முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டம் வரும். அதையெல்லாம் சமாளிக்க வேண்டும். நாம் மற்றவர்களுக்கு இளைத்தவர்கள் அல்ல. சண்டையில் முன்னணியில் நின்று சண்டைபோடுபவர்கள் நாம். ஐந்து சீனாக்காரனுக்கு ஒரு ஜவான் போதும் என்ற பெயரை நாம் வாங்கியிருக்கிறோம். அதை உலகம் அறியும். நாம் போர்முறையில் ஈடுபடாமல் சமாதான முறையில் ஈடுபட்டு தயக்கப்பட்டோம். இனிமேல் நாம் எப்போதும் தயாராகவே இருக்கவேண்டும். நமது நண்பர்கள் கல்வி, விவசாயம் முதலியவை பற்றிச் சொன்னார்கள்.

பல துறைகளில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கலாம். அவைகளையெல்லாம் தக்கபடி செய்ய நிபுணர்களான நமது மந்திரிகள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் குறைகளையெல்லாம் சீக்கிரமாக நீக்கிவிடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். மேலும் ஆண்கள் மாத்திரம் முயற்சிக்கவேண்டும், பெண்கள் கூடாது என்பதில்லை. மக்கள் என்றால் ஆண்கள் வலது கைபோலவும் பெண்கள் இடது கைபோலவும் சேர்ந்து வேலை செய்தால்தான் முடியும். முன்பெல்லாம் சண்டை இப்படியிருக்காது. இப்போது ஆண்டுக்கணக்கில் சண்டைபோடவேண்டும். அதற்கு ஆண்களும் பெண்களும் ஒத்துழைத்து வேலை செய்ய வேண்டும். ஒரு நண்பர் சொன்னார், குழந்தைகளைக் கவனிக்கவில்லை என்று, பத்து, பன்னிரண்டு ரூபாய் கொடுத்தால் போதாது என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது 60 வயதான கிழவர்களுக்கு ரூ. 20 கொடுக்கவேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஏன் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். கிழவர்களைப் பாராட்டும் அவர்கள் குழந்தைகளைப் பாராட்டினால் நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கடைசியாக நான் சொல்வது நம் நாடு தனிமையாக நின்று போர் செய்கிறது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் உலகமே ஒன்றுபட்டிருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் போர் நடந்தால் மற்றவர்கள் அந்தப் போரைத் தடுக்கவேண்டுமென்று, சமாதானத்தில் அதைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று உலகமே ஒன்றுபட்டுவிடுகிறது. அப்படி இருக்கும்போது நாம் நடுநிலையாக இருப்பதைப் பாராட்ட வேண்டுமேயொழிய அதைப் பற்றி குறை சொல்வதெல்லாம் இப்போது செய்யக் கூடாது. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்றவர்கள் பேச இருப்பதால் இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 1. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2942, Home, dated 27th August 1962 regarding amendment to the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960.*

* 2. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4326, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 28th August 1962 regarding amendment to the Madras Trade Unions Regulations, 1927.*

* 3. *Notification issued with G.O. No. 3362, Revenue, dated 1st September 1962 authorising certain Officers of the Commercial Taxes and Revenue Departments to exercise the powers under sub-section (1) of section 12-A, of the Madras Entertainments Tax Act, 1939.*

* 4. *Notification issued with G.O. No. 3346, Revenue, dated 30th August 1962 regarding exemption from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959 of certain articles made of baked clay and stoneware.*

[29th January 1963

* 5. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3184, Food and Agriculture, dated 18th October 1962 appointing 22nd October 1962 as the date on which the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959) shall come into force in the whole of the State of Madras.*

* 6. *Notification issued with G.O. Ms. No. 49, Legislative Assembly, dated 13th September 1962 regarding amendments to the Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1955.*

* 7. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1518, Ruarl Development and Local Administration, dated 6th July 1962, regarding amendments to the rules, relating to manner of publication of notification or notice by Panchayats.*

* 8. *Notification issued with G.O.P. No. 3146, Revenue, dated 3rd August 1962 regarding reduction in the rate of tax payable by a dealer under the Madras General Sales Tax Act, 1959 in respect of his sales of braided cord and tape to one per cent of his turnover, of such sales.*

* 9. *Notification issued with G.O. Ms. No. 53, Legislative Agriculture, dated 10th September 1962 regarding issue of the Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1955.*

* 10. *Notification issued with G.O. Ms. No. 48, Legislative Assembly, dated 13th September 1962 regarding amendments to the Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1955.*

* 11. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2905, Food and Agriculture, dated 13th September 1962, regarding amendments to the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948.*

* 12. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2885, Food and Agriculture, dated 10th September 1962 regarding issue of the Madras Private Forests (Assumption of Management) Act, 1961.*

* 13. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3017, Food and Agriculture, dated 24th September 1962 notifying the market areas and notified market areas to the Tirunelveli Market Committee.*

* 14. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2500, Food and Agriculture, dated 27th July 1962 regarding issue of Rules made under the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959.*

* 15. *Notification issued by the Additional Development Commissioner relating to removal of certain person from the office of Vice-Chairman, Panchayat Union Council, Attur II, Madurai District.*

* 16. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2058, Public (General-M), dated 17th October 1962 regarding introduction of Tamil in the regional offices of the Education and Transport Departments.*

29th January 1963]

* 17. *Notification issued by the Collector of North Arcot, dated 27th September 1962 relating to removal of certain person from the office of President of Kilchettipattu Panchayat, Tiruvannamalai taluk, North Arcot district.*

* 18. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3362, Home, dated 3rd October 1962 regarding amendments to the Madras Children Rules, 1940.*

* 19. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3222, Food and Agriculture, dated 17th October 1962 regarding amendments to the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948.*

* 20. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3241, Home, dated 20th September 1962 regarding amendments to the rule relating to import and export out of India through Madras Port to Phipson and Company Limited, Madras.*

* 21. *Notification, dated 13th August 1962 issued by the Joint Collector, Coimbatore district regarding removal of certain person from the office of President of Periasemur Panchayat, Erode taluk under the Madras Panchayats Act.*

* 22. *Notification issued with G.O. No. 3765, Revenue, dated 15th October 1962 regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.*

† 23. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3287, Home, dated 24th September 1962 regarding amendments to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

† 24. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3237, Home, dated 20th September 1962 regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

† 25. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2274, Home, dated 5th July 1962 regarding amendments to the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.*

† 26. *Notification issued by the Additional Development Commissioner regarding extension of certain provisions of Madras District Municipalities Act to Tambaram Panchayat, Chingleput District.*

† 27. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3643, Revenue, dated 1st October 1962 regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.*

† 28. *Notification issued with G.O. Ms. No. 5173, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 20th October 1962 regarding amendments to the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959.*

† 29. *Notification issued with G.O. No. 3036, Revenue, dated 21st July 1962 regarding amendment to rules under Section 40 of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959.*

[29th January 1963

† 30. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3437, *Home, dated* **12th** *October* 1962 *regarding amendment to the Madras Children Rules*, 1940.

† 31. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5170, *Industries, Labour and Co-operation, dated 20th October* 1962 *regarding amendments to the Madras Workmen's Compensation Rules*, 1924.

† 32. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1953, *Public (Services-A), dated 22nd September* 1962 *regarding amendments to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

† 33. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2136, *Public (General-M), dated 30th October* 1962 *regarding introduction of Tamil in the Regional Offices of the Jail Department, Fire Service Branch of the Police Department and the Commercial Taxes Department.*

† 34. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3799, *Revenue, dated* 18*th October* 1962 *regarding amendment to the rule relating to the investment of moneys belonging to minors in proceedings before the Estates Abolition Tribunals.*

† 35. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3498, *Home, dated 17th October* EFPT *regarding amendment to the Madras Cinemas (Regulation) Rules*, 1957.

† 36. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3540, *Home, dated 19th October* 1962 *regarding amendments to the Madras Cinemas (Regulation) Rules*, 1957.

† 37. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3330, *Revenue, dated 29th August* 1962 *regarding appointment of Sri K.P. Palaniswami, M.L.A., Coimbatore, as a member of the Area Committee, Coimbatore, in the vacancy caused by the resignation of Sri P. Arunachalam.*

† 38. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3601, *Revenue, dated 24th September* 1962 *regarding appointment of Sri P. R. Srinivasa Padayachi, M.L.A., as a member of the Area Committee, South Arcot in the vacancy caused by the resignation of Sri T. R. Krishnamachari.*

† 39. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2232, *Rural Development and Local Administration, dated* 16*th October* 1962 *regarding amendments to the rules relating to the assessment and collection of levy of tax on agricultural land by panchayats.*

† 40. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3497, *Home, dated 17th October* 1962 *regarding amendment to the Madras Cinemas (Regulation) Rules*, 1957.

† 41. *Notification issued with G.O. Press No.* 2274, *Rural Development and Local Administration, dated 19th October* 1962 *regarding issue of revised rules for Conduct of Election of Municipal Councillors.*

29th January 1963]

† 42. *Notification issued with G.O. No.* 3637, *Revenue, dated 29th September* 1962 *regarding issue of rules under the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Act*, 1961 (*Madras* **Act 58 of 1961**).

‡ 43. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2658, *Food and Agriculture, dated 14th August* 1962 *regarding amendments to the Kodaikanal Lake Fishing Rules.*

‡ 44. *Notification issued with G.O. Ps. No.* 2017, *Health, dated 8th September* 1962 *regarding amendments to the rules for the registration of vital statistics in local areas.*

‡ 45. *Notification issued with G.O. No.* 3921, *Revenue, dated 26th October* 1962, *regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules*, 1959.

‡ 46. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5070, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th October* 1962, *regarding amendment to the Madras Factories (Welfare Officers) Rules*, 1953.

‡ 47. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 4021, *Revenue, dated 2nd November* 1962, *regarding amendment to the Madras Agricultural Income-tax Rules*, 1955.

‡ 48. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5812, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated the 29th October* 1962, *regarding exemption from certain provisions of the Madras Catering Establishments Act*, 1958, *permanently all canteens provided and maintained as required by rules made under the Factories Act.*

‡ 49. *Balance Sheet and Profit and Loss Account*, 1961–62 *of the Madras State Warehousing Corporation.*

‡ 50. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 2269, *Rural Development and Local Administration, dated 18th October* 1962, *regarding exclusion of nine villages from Sholinghur Panchayat Union and their inclusion in Wallajah Panchayat Union in North Vellore Development district.*

‡ 51. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5656, *Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 20th November* 1962, *regarding amendments to the Madras Small-Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules*, 1956.

‡ 52. *Notification issued with G.O. No.* 3687, *Revenue, dated 4th October* 1962, *regarding rules issued under the Madras Public Trusts (Regulation of Administration of Agricultural Lands) Act*, 1962.

‡ 53. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2251, *Rural Development and Local Administration, dated 17th October* 1962, *regarding amendments to the rules relating to the prescription of the election authority for purposes of the Madras District Municipalities Act*, 1920.

[29th January 1963

‡ 54. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2561, **Rural Development and Local Administration**, dated 24th November 1962, regarding application of provisions of sections 116 and 129 of the Madras Panchayats Act, 1958 to Kanyakumari district and Shencottah taluk of Tirunelveli district.*

‡ 55. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3773, Home, dated 7th November 1962, framing rules to regulate the destruction of records connected with the House Rent Control Cases maintained in the Rent Control Courts of the Office of the Accommodation Controller, Madras.*

‡ 56. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3850, Revenue, dated 22nd October 1962, regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.*

‡ 57. *Notification, dated 20th October 1962 issued by the Collector of Coimbatore regarding removal of Sri K. S. Rangaswamy, from the Office of the President, Marudhur Panchayat, Avanashi taluk, Coimbatore district.*

‡ 58. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2064, Public (General-M), dated 19th October 1962, regarding introduction of Tamil in Government Offices up to the district level.*

‡ 59. *Notification issued with G.O. No. 4211, Revenue, dated 16th November 1962, regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.*

‡ 60. *Notification issued with G.O. Ms. No. 5722, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 22nd November 1962, exempting all the beedi industrial premises in the State and the employees employed therein from the provisions of sections 18, 21, 26, 27 and 31 of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958.*

‡ 61. *Notification issued with G.O. No. 4234, Revenue, dated 19th November 1962, regarding amendment of item 51 in the First Schedule to the Madras General Sales Tax Act, 1959.*

‡ 62. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3658, Revenue, dated 3rd October 1962, regarding amendment to the notification issued in G.O. Ms. No. 2056, Revenue, dated 9th May 1962, relating to powers of the Settlement Officers.*

‡ 63. *Notifications issued with G.O. No. 3917, Revenue, dated 25th October 1962, regarding exemption for a period of two years on and from the 1st April 1962 from the tax payable under sub-section (1) of section 3 of the Madras General Sales Tax Act, 1959, the sales by the Municipal Corporation of Madras, any Municipal Council, Panchayat Union Council or Panchayat in the State of Madras to agriculturists and agricultural co-operative societies of compost manure manufactured and sold by it.*

29th January 1963]

‡ 64. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2400, Rural Development and Local Administration, dated 5th November 1962, regarding amendments to the rules relating to Mode of transacting business by Panchayat Union Councils.*

‡ 65. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3303, Home, dated 26th September 1962, regarding issue of rule relaxing conditions of permit for drawing of liquor from Madras Regimental Centre Service Canteen at Wellington by General K. S. Thimmayya.*

‡ 66. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2281, Public (General-M), dated 24th November 1962, regarding introduction of Tamil in Government offices below the level of Heads of Departments.*

‡ 67. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2246, Rural Development and Local Administration, dated 17th October 1962, regarding dissolution of Vasudevanallur Panchayat, Tirunelveli district, for a period of one year.*

§ 68. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2354, Rural Development and Local Administration, dated 30th October 1962, regarding application of all notifications, orders, etc., issued under the Madras Panchayats Act, 1958, to Transferred Territory.*

§ 69. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2355, Rural Development and Local Administration, dated 30th October 1962, regarding application of all notifications, orders, etc., issued under the Madras Panchayats Act, 1958, to Added Territory.*

§ 70. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3564, Home, dated 22nd October 1962, regarding exemption from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1951, certain vehicles belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the Director of Public Health, Madras.*

§ 71. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2195, Rural Development and Local Administration, dated 11th October 1962, regarding acceptance of the resignation tendered by Sri A. Avaiyan of his membership of the Madras State Bhoodan Yagna Board.*

§ 72. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2440, Rural Development and Local Administration, dated 9th November 1962, regarding appointment of Sri K. M. Natarajan as a member of the Madras State Bhoodan Yagna Board in the vacancy caused by the resignation of Sri A. Avaiyan.*

§ 73. *Proceedings of the State Family Planning Conference held at Madras on the 21st, 22nd and 23rd August 1962 and G.O. Ms. No. 2240, Education and Public Health, dated 12th October 1962 (in Tamil).*

§ 74. *Notifications issued with G.O. Ms. No. 2134, Health, dated 24th September 1962, regarding amendments to certain rules relating to Municipal Medical Institutions.*

§ 75. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3660, *Home, dated* 31*st October* 1962, *regarding extension of grace time for payment of tax for third quarter of* 1962–63 *in respect of public carriers up to* 15*th November* 1962.

§ 76. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3661, *Home, dated* 31*st October* 1962, *regarding extension of grace time for payment of tax for third and fourth quarters of* 1962–63 *as a special case in respect of Pudukkottai Bus Operators.*

§ 77. *Notification issued by the Additional Development Commissioner, dated* 30*th August* 1962, *regarding extension of the provisions of the Madras District Municipalities Act,* 1920, *relating to building regulations to Sendarapatti Panchayat, Attur taluk, Salem district.*

§ 78. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2627, *Rural Development and Local Administration, dated* 1*st December* 1962, *regarding change of name of Vaniyambadi Panchayat Union as Natrampalli Panchayat Union.*

§ 79. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 2538, *Rural Development and Local Administration, dated* 21*st November* 1962, *regarding exclusion of three revenue villages, namely,* 28. *Sathangadu,* 27. *Thiruvothiyur and* 2. *Eranavur and change of name of " Thiruvothiyur " Panchayat Union as " Madavaram " Panchayat Union in Chingleput Development district.*

§ 80. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2353, *Rural Development and Local Administration, dated* 30*th October* 1962, *regarding application of all notifications, orders, etc., issued under the Madras District Development Councils Act,* 1958 *(Madras Act XVIII of* 1958), *to the Added Territory.*

§ 81. *Notification issued with G.O. No.* 2618, *Local Administration, dated* 30*th November* 1962 *regarding the appointment of the* 1*st day of December* 1962, *as the date on which the Madras Local Authorities (Extension of Term of Office of Members) Act,* 1962 *(Madras Act* 12 *of* 1962) *shall come into force.*

§ 82. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2602, *Rural Development and Local Administration, dated* 29*th November* 1962 *regarding the appointment of Chairman and Members to the Madras State Bhoodan Yagna Board.*

** 83. *Address by the Governor to both Houses of the Legislature on* 28*th January* 1963.

---

* Sent by post to all M.L.Cs. on 24th November 1962.
† Sent by post to all M.L.Cs. on 11th December 1962.
‡ Sent by post to all M.L.Cs. on 24th December 1962.
§ Sent by post to all M.L.Cs. on 19th January 1963.
** Circulated to all M.L.Cs. on 28th January 1963.

(*Vide Item IV on page 5 supra.*)

APPENDIX.

ADDRESS BY SRI BISNURAM MEDHI, GOVERNOR OF MADRAS, TO THE MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY AND THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL, ASSEMBLED TOGETHER AT THE ASSEMBLY CHAMBER, FORT SAINT GEORGE, AT 11 A.M. ON MONDAY, THE 28TH JANUARY 1963.

Hon'ble Members of the Legislature,

It is with mixed feelings that I welcome you to the current session of the Legislature. While it gives me great pleasure to be able to extend to you my hearty greetings for the New Year, it is a matter of profound regret and poignant grief that, for the first time in the history of Independant India, we have had to face military aggression. That a country so firmly wedded to the cause of peace should have been the victim of naked aggression has come to us as a rude shock. The nation has, however, risen as one man to meet the challenge. A new strength is being forced, the basic unity of the people has been re-discovered and national honour and self-respect have asserted themselves. It is matter of gratification to us that our State, which has never lagged behind any other in any sphere of constructive activity, has responded magnificiently in this hour of crisis. The collections in our State for the National Defence Fund have crossed the two-crore mark, but what is even more significant is the sense of determination and dedication and the feeling of oneness with which the people have rallied to the call of the country. International observers have assessed that the unity of the country in the face of aggression has upset the Chinese calculations completely. It is imperative that until the agression is completely vacated we should not relax our vigilance or slacken our defence efforts, in spite of the situation created by the unilateral cease-fire declaration and withdrawal of forces by the Chinese but should assiduously build up our defence potential to be able to repulse any assault on our frontiers.

National Emergency and measures undertaken to meet it.

2. I will now briefly mention to you all the various important measures undertaken by the Government during the Emergency. With a view to co-ordinating the work connected with the National Defence Aid, a 91-Member Committee has been constituted in this State. A compact Executive Committee and a Sub-Committee for Amenity and Welfare of Troops have also been formed. District Level Committees with Collectors as Chairmen have also been constituted.

On account of the present emergency, the responsibilities and duties of the Police Force have considerably increased. It has become necessary to augment the Police strength to meet the increased demands on the services of the Police Force. It is also

proposed to raise a force Home Guards in the State. These will be of assistance to the Police. The formation of 35 additional N.C.C. Rifle Companies with 35 officers and 7,000 cadets has been sanctioned.

The need for the implementation of Civil Defence measures has not yet arisen in this State. However, the Government have plans ready for implementation with the active o-operation of the members of the general public and volunteer organisations. Training in First-Aid and Home Nursing has been arranged for by the Director of Medical Services and a start has been made by training volunteers from Government offices. It is encouraging to note that about 2,000 Government Servants are already undergoing this training in Madras City and several others are waiting to be trained.

Special short-term training courses for Drivers, Telephone Operators, Auxiliary Midwives and Craftsmen have been sanctioned. The names of Doctors and Engineers who have offered to serve in the border States have been forwarded to the Government of India. Action has been taken to step up recruitment of Nurse Pupils, Pharmacists, Laboratory Technicians and X-ray Technicians. The State Government and its officers are giving necessary assistance in the matter of recruitment to the Defence Services and to meet their other demands.

A close watch is being maintained on the trend of prices and supply position of essential commodities. Arrangements are being made to open fair price shops in the City for the sale of firewood. A scheme for the voluntary control of prices of vegetables in the City has been evolved. Schemes for the increase in production of vegetables have been sanctioned. The Madras Sugar Dealers' Licensing Order, 1962, has been issued.

As in other fields, the National Emergency has had its impact on the field of Transport. The Government of India have frozen stocks of jeeps, station wagons and trucks with the dealers and have directed that the monthly requirements of petrol and diesel oil by bulk consumers be restricted to their monthly average consumption of POL during the first half of 1962. In view of the difficult supply position of chassis for civil requirements and the need to conserve POL, Government are reviewing their policy regarding opening of new routes, putting additional buses on existing routes and the grant of variations or extensions involving additional consumption of POL, etc.

At the request of the Government of India, this Government have placed at their disposal, two Battalions (12 Companies) of Malabar Special Police and Special Armed Police of this State. Two Battalions of Armed Police are being raised in this State to form part of "India Reserve" of Armed Police, in replacement of the Companies deputed to the Government of India.

Panchayats and Panchayat Unions.

3. The Panchayat Unions and Panchayats in the State have, I am glad to say, proved equal to the new responsibilities which the Emergency has thrown upon them. The leaders of local institutions have come forward with liberal donations in cash and kind for the defence effort. The Panchayat Unions and Panchayats have decided to take up measures for the intensification of agriculture and village industries programmes which will aid the defence effort. Instructions have been issued for the formation of a Village Volunteer Force in every Panchayat of the State in order to mobilise human and material resources available in the local area under the charge of each Panchayat for the National Defence Effort. Three Units of the Village Volunteer Force, viz., the unit for Production, the unit for Mass Education and the unit for Village Defence will undertake measures for the intensification of agricultural production, correct and proper education and for the defence of the village. All able-bodied villagers who volunteer to join the force will be its members. Associated with the scheme is the idea of a Labour Bank to pool labour resources and make them available at appropriate times for appropriate works. The scheme was formally inaugurated on the 26th January 1963. Every Panchayat will furnish a concrete programme for production within the limits of its village to the Village Volunteer Force and it will be the responsibility of the Village Volunteer Force to carry out the specific measures of improvement.

The response and the reaction of the local institutions to the new scheme of the Village Volunteer Force and Labour Bank have been enthusiastic. All the District Development Councils, the Panchayat Union Councils and the Panchayats are meeting soon to discuss the details and to formulate concrete programmes of action to implement the scheme.

4. The Panchayat Unions in the State continue to implement, with enthusiasm, various programmes of the National Extension Service Scheme of Community Development entrusted to them under Section 66 of the Madras Panchayats Act, 1958, including, in particular, measures relating to the development of Agriculture, Animal Husbandry, Fisheries, Village Industries, Elementary Education, Social Education and Women and Children's Welfare. The Panchayat Unions have carried out an unprecedentedly large and widespread works programme for the improvement of communication and provision of water-supply facilities. Recently, they have taken up the village industries programme with great interest and they are seeking to establih as many village industries as possible.

The enthusiasm shown by the Chairmen and members of the Panchayat Union Councils and their willingness to accept the responsibility to improve their villages both in their own interest and in the cause of the nation is most encouraging.

Third Five-Year Plan.

5. The implementation of the Third Five-Year Plan is progressing satisfactorily. Out of the five-year provision of Rs. 291 crores, we had budgeted for Rs. 48 crores in 1961-62, the first year of the Plan and the actual expenditure was a little higher at Rs. 50 crores. For 1962-63, our budgeted outlay is Rs. 57 crores and it is now anticipated that the expenditure on Plan Schemes will be of the order of Rs. 59 crores. The physical targets of the Plan for the year are also expected to be generally realised, in full.

6. In the context of the present emergency, the fulfilment of the Plan has assumed special importance. It is an integral part of our Defence effort. The relative priorities in the Plan may, of course, have to be re-arranged and adapted to meet the present requirements. But it is only by fulfilling the essential programmes included in the Plan that we can step up production in the fields needed for Defence efforts. The Government have made a comprehensive review of the programmes included in the Third Five-Year Plan and have re-oriented them in the situation created by the emergency. We have pruned our building programmes considerably so as to conserve our resources and also to economise on scarce materials like cement and steel. The deferring of some of these building programmes may no doubt cause a little inconvenience, but should not be grudged in the present context when all our limited resources have to be mobilised and concentrated on fulfilling productive schemes of national importance. Likewise, we have had to adopt a more selective approach in regard to social welfare programmes and the expenditure on these programmes will be on a lower scale than hitherto. But, as hon. Members are aware, the State Plan is already production-oriented and the bulk of our Plan provision is concentrated on heads of development like Irrigation, Power, Agricultural Production and Industrial Development and so there cannot be any question of pruning the outlays on these programmes. In fact, we have had to accelerate these programmes and make considerably larger provision for them. The Annual Plan for 1963-64, which will be presented to the House along with the Budget proposals, will reflect the reorientation we have given to our programmes.

7. The Government have passed orders raising the Provident Fund contribution payable by Government employees with effect from January 1963 with a view to mobilising additional resources for the fulfilment of the Plan.

Food and Agriculture.

8. The various schemes for the development of agriculture including the Minor Irrigation Programme, Repairs and Renovation of Irrigation Tanks, and Soil Conservation Schemes are all making satisfactory progress. Against a target of 17 lakh tons of additional production set for the Third Plan, an additional production of 2·04

lakh tons was achieved during the first year of the Plan. The target for the current year is 4·85 lakh tons. Intensive efforts are now being made to reach the target by providing necessary services to the ryots and Government are confident of success in this regard.

9. Fortunately the current season has been a favourable one and we are expecting, as hon. Members are aware, a good harvest. It is proposed to procure on Central Government account, one lakh tons of rice from the rice-millers of this State on a voluntary basis.

10. The Government are also keenly alive to the need for greater production in agriculture as part of the war effort. A scheme for increasing the production of vegetables in and around urban areas has been sanctioned for a period of three years and it is estimated to cost Rs. 13·7 lakhs. The aim is to have an additional production of twenty thousand tons by the end of the first year of the scheme. Proposals for stepping up the tempo of agricultural development in respect of paddy and short-term crops in select areas are under consideration and will be implemented very shortly.

11. Cotton and oilseeds are the principal commercial crops requiring accelerated production with a view to conserving and earning foreign exchange. Special schemes for intensifying the production in select areas are also being taken up.

12. All the Plantation Schemes undertaken during the Second Plan period are being continued in the Third Five-Year Plan. The important Schemes of Economic Plantations undertaken during the Third Five-Year Plan relate to Rubber Plantations in Kanyakumari district, Bamboo Plantations in Coimbatore district and the raising of quick growing Fuel Plantations in the districts of Chingleput, South Arcot, and North Arcot, with a view to overcoming the shortage in the supply of firewood, especially in the City of Madras. Under the last-mentioned scheme, about 1,000 acres have been taken up for planting during 1962-63, and about 1,000 more acres are proposed to be covered during the year 1963-64.

13. Further progress has been made in the implementation of the Madras Dairy and Milk Project. Seven units are working at present with a total strength of more than 3,200 cattle in the Milk Colony at Madhavaram. The remaining unit as also the Central Dairy is expected to be opened early this year. Steps are being taken to intensify the procurement of milk from rural areas through the organisation of Rural Co-operative Milk Supply Societies to supplement the milk obtained from the licensees in the Colony, for supply in the City. A scheme for the setting up of an integrated Dairy at Erode in Coimbatore district for procuring and processing surplus milk in the Erode area, for transport to Madras City through rail tankers and for sale in the City after pasteurisation in the Central Dairy under the Madras Dairy and Milk Project, has been sanctioned at an estimated cost of Rs. 33 lakhs.

A scheme for the installation of a pasteurisation plant at Madurai in the co-operative sector with UNICEF assistance is under active consideration. The scheme is estimated to cost about Rs. 78 lakhs inclusive of the UNICEF aid of about Rs. 31 lakhs.

Co-operation.

14. The Government have sanctioned a scheme for the organisation of Consumers' Co-operative Stores in the State with a view to stabilising the prices of rice and other essential articles. The scheme in its first phase is being implemented in nine centres, viz., Madras City, Madurai, Thanjavur, Tuticorin, Vellore, Salem, Cuddalore, Nagercoil, and Tiruchirappalli Towns, having a population of more than one lakh each. In addition to the existing 74 consumer stores in the above nine centres, 14 new stores will be started. The existing stores will also open 57 more branches under the scheme. The scheme is expected to cost Rs. 38 lakhs for one year. The Government have also sanctioned a scheme for the organisation of 150 Consumers' Co-operative Stores for Industrial Workers and Plantation Labour. These stores will be organised for industrial establishments and plantations having 250 or more workers each.

Industries.

15. The large-scale tests conducted on the production of iron and steel with Neyveli Lignite and Salem Iron Ore in East Germany and Norway have yielded sucessful results and have established the feasibility of the Project. On the basis of the promising results of these tests, the Government of India have decided to proceed with the preparation of the detailed Project Report for a half-million ton Steel Plant based on Neyveli Lignite and Salem Iron Ore. The preparation of the detailed Project Report has been entrusted by them to Messrs. Dastur and Company, a firm of Metallurgical Engineers with experience of Steel Plant Design. Messrs. Dastur and Company are expected to submit the detailed Project Report to the Government of India by August-September this year. The Government are offering all the assistance required by the consulting Engineers in carrying out their assignment and are conducting various surveys indicated by them for the collection of data.

16. In the integrated Neyveli Lignite Project, the first unit of the power station has been commissioned. The installation of the second unit has now been completed.

17. The Government of India have decided to set up a High Altitude Cosmic Ray Research Laboratory near Kodaikanal and a Marine Diesel Engines Factory at Ernavur on the outskirts of Madras. A large block of land required for the latter project is in the process of acquisition.

Labour and Employment.

18. In view of the National Emergency, and the consequent need to maximise production, it is essential that there is an uninterrupted flow of production of goods without any interruption due to work stoppages. The Labour and Management in this State have agreed at a Conference in November 1962 to maintain cordial relationship and work in harmony. This has generated a very healthy atmosphere of Industrial peace and goodwill and it is bound to make an impact on production. There is abundant enthusiasm on the part of Labour and Management to maximise production by working additional shifts, cutting down costs and avoiding waste. It is hoped that these efforts will be continued relentessly to meet the challenge that is facing the country to-day. There has been very good response from labour towards contribution to the National Defence Fund. The Government have permitted the factories to work on holidays so that the labourers can contribute the wages earned by them on those days to the Fund. I commend the efforts of those who have brought about this atmosphere of harmony and goodwill.

19. The Employees' State Insurance Scheme which is one of the important social security measures undertaken by the State with a view to affording free medical aid of a high standard to the workers, has already been implemented in all the major Industrial centres of this State. In spite of the situation created by the National Emergency and the consequent difficulties in securing the services of medical personnel, the Government are taking all possible measures to extent the scheme to new areas. The scheme has been extended to Erode and Pollachi areas last month. The Government have also sanctioned the construction of a separate hospital at Coimbatore for the workers at a cost of Rs. 46 lakhs.

Power.

20. The execution of power schemes included in the Third Five-Year Plan has been progressing as scheduled and the additional generating capacity envisaged under the Third Plan is expected to be achieved during 1964 and 1965. In the meanwhile, the demand for power in the State has gone up considerably due to the large number of industries springing up and also due to rapid progress in the rural electrification programme. In view of the National Emergency the additional demand for power for Defence efforts is being met on top priority. It has, therefore, become essential to conserve power in all possible ways and the Government have accordingly introduced certain restrictions on the use of power for non-essential purposes. The storages in the hydel reservoirs are far from statisfactory in view of the inadequate rains this year in the catchment areas and the position is likely to become difficult in the ensuing summer months. The Government are taking steps to augment power production and, with this end in view, the Madras State Electricity Board is assisting the Neyveli

[29th January 1963

Lignite Corporation by making available the skilled and semi-skilled workmen required for the erection of the third generating unit at Neyveli before May this year. To meet the increased demand, they are exploring all possibilities of advancing the commissioning of power projects. The Planning Commission has approved the erection of the third and fourth units of the Mettur Tunnel Scheme during the Third Plan period itself and the Scheme is in good progress.

21. It has been the consistent view of this Government during the past five years that the power position in the State can be put on an even keel only by the establishment of a nuclear power station in this State. It is gratifying to note that the Government of India have since decided that, when a third Atomic Power Station is located in this country, it should be Kalpakkam near Mahabalipuram.

Irrigation.

22. In the matter of Irrigation, Madras, has progressed quite far; yet, it has not been far enough for self-sufficiency in food production. Her few major rivers have all been harnessed fully. The targets in the First and Second Five-Year Plans have been achieved almost fully. Our future expansion of Irrigation can be only through stray medium schemes of local importance here and there. Two schemes of this type, viz., improvements to Palar Anicut and the Sathanur II Stage have been taken up and are under execution and two more schemes, viz., the Manialar in Madurai district and the Gomukhi Nadi in South Arcot district have now been sanctioned and they will be taken up for execution shortly.

23. We are stepping up the pace of execution of the Minor Irrigation Schemes where results accrue much more quickly. This is now our most positive contribution in stepping up Food Production and, as emphasised by our Prime Minister, this will also be our most immediate War Effort.

24. A special circle has been formed to investigate the Minor Irrigation Schemes. Additional funds to the extent needed will be made available. Side by side, special steps will also be taken to de-silt and remodel the old tanks to increase their irrigation potential and make unfailing the water needed for Food Production. With this object in view, a special drive is now being made to see that the Kudimaramath works, which have hitherto been under the control of the Revenue Department, are entrusted directly to Panchayats and Panchayat Unions for maintenance and proper upkeep. All administrative and financial assistance will be given to this drive and the co-operation of the people as well as these Panchayats will be secured so that all these Irrigation works will quickly be put in good trim.

25. The multi-purpose Parambikulam Aliyar Project is making excellent progress. Out of eight reservoirs, the Aliyar Reservoir has been thrown open for Irrigation on 2nd October 1962 by our

29th January 1963]

Chief Minister to irrigate 7,500 acres. The Parambikulam Aliyar Project has already borne fruit and further areas will be brought under Irrigation as and when other reservoirs are completed.

Medical and Public Health.

26. The question of amalgamation of the Medical and Public Health Departments in this State has been engaging the attention of the Government for several years. It was not, however, pursued in the past for various reasons. The Government have recently examined this question again and have decided in principle to integrate the two departments, with a view to achieving better co-ordination of the curative and preventive actvities in this State and also to ensuring satisfactory arrangements for the manning of the posts in the Medical and Public Health Departments, particularly in the Public Health Department. A high-power Committee with the Chief Secretary to Government as the Chairman has been appointed to work out the details of integration. The Government are awaiting the report of the Commitee.

Education.

27. Educational concessions have been sanctioned to the children of the serving personnel of the Defence Services. It is proposed to make N.C.C. training compulsory from the next academic year for all College boys and teaching staff, excepting the final year degree students and the post-graduate students. In respect of girl students, though training will not be compulsory, a minimum of one unit would be required to be raised by each of the Women's Colleges.

Constitution of All-India Services.

28. The Government of India have under consideration the consitution of All-India Services for Medical and Public Health as well as for Engineering and Forestry. This Government have agreed in principle to the formation of such Services. Details of the schemes are being worked out in consultation with the Government of India.

Slum Improvement.

29. The number of slums in certain areas in this State is on the increase, and they are likely to become a source of danger to public health and the sanitation of the said areas. Under the existing law, it has not been possible to arrest the growth of slums effectively, to eliminate congestion and to provide for certain basic needs such as streets, water-supply and drainage in them, and to clear those which are unfit for human habitation. To obviate this difficulty, legislation is on the anvil to provide for the removal of unhygienic and insanitary conditions prevailing in slums, for better accommodation and improved living conditions for slum-dwellers and for the acquisition of land for the purpose of improving or developing slum areas, re-developing slum clearance areas and rehabilitating slum-dwellers.

[29th January 1963

Legislative Programme.

30. The Legislative programme for this session is not heavy. The measures which may come up for your consideration are—

(a) A Bill for the levy of a tax on urban land, applicable to Madras City and other municipal towns; and

(b) A Bill for the enhancement of assessment on wet lands and also for the enhancement of the water-cess on dry lands.

31. Before I conclude, let me express my earnest hope that you will, as usual, conduct your deliberations with due regard to Parliamentary decorum, dignity and a high sense of public duty. On political ideologies there are bound to be differences amongst you all, but when the enemy is at our doors and when, in consequence thereof, a grave National Emergency has arisen, we have to sink such differences and unite and work as one man to defend our Sacred Motherland. I have no doubt, whatsoever in my mind that, thanks to our concerted efforts in this direction, the victory will be ours, ultimately.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Wednesday, the 30th January 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—CALL ATTENTION NOTICE UNDER RULE 42 (1).

MR. CHAIRMAN: The first is the motion under rule 42 of the Council Rules given notice of by the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, under rule 42 (1) of the Madras Council Rules, I seek your permission to call the attention of the Hon. the Minister for Finance and Education. . .

MR. CHAIRMAN: The Hon. the Finance Minister is not here, and therefore this item is postponed to tomorrow.

[*Note*.—Ansterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—PRESENTATION OF THE TENTH REPORT OF THE COMMITTEE ON GOVERNMENT ASSURANCES.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I must first of all apologise for presenting the report so late owing to unavoidable circumstances. We had meetings held to consider the various replies to the assurances. But I regret to say that in spite of the energetic steps being taken, replies have been considerably delayed. There is no point in considering the assurances given in 1958 and 1959 in the year of Grace 1962. For various reasons, the persons who have given these assurances are not there, and the other colleagues may not be in a position to take up the question. However, I am glad to say that the Leader of the House has kindly agreed to remind all departments about the importance of giving replies as early as possible. We have ourselves suggested that these replies should be given within a period of three months. If such a reply is not possible, an interim reply at least should be given. I hope, Sir, that this suggestion will be taken into consideration, and the departments concerned will be a little more energetic in giving the information that is vital so that hon. Members may not pursue their criticism without knowing exactly what has happened.

With these words, Sir, I present the Tenth Report of the Committee on Government Assurances.

III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

* SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, Sir, I have great pleasure in offering my remarks supplementing the motion of Thanks so ably moved to the Governor for his Address. The main theme that His Excellency has addressed to the joint sitting is, of

[Sri M. Rajah Iyer] [30th January 1963

course, the national emergency that is facing the country. In a way, we are happy that this emergency has come about in this country for it has brought about unity in our ranks. There is a semblance of good in things evil, and to the extent that it has united every Indian in the common endeavour to drive away the Chinese from our country, I think we should welcome this.

Sir, the Governor rightly refers to the Village Volunteer Force that has been inaugurated throughout the country on the Republic Day, with the emphasis of the three aspects of increased production, correct mass education, and measures for civil defence. Such of us as were in our constituencies on the Republic Day have seen the enthusiasm with which the Force was inaugurated in every village. We living in towns are a bit envious and we have our legitimate grievances too that towns have been left out of the pale of this scheme. There is as much to be said in favour of such a Force being inaugurated and kept going in every ward in the municipal towns as in the village. Emphasis on production is a positive aspect, and we in towns could demonstrate to the villagers the emergency in which we are living and the need for bringing under the plough every inch of land lying fallow. Even in towns round about the bungalows, we can raise kitchen gardens. Yesterday a little disappointment was expressed over the fact that the prices of vegetables continued to keep soaring even though the prices of other commodities had come down considerably. We can attain self-sufficiency in the matter of vegetables. Where we have crotons and other ornamental plants, we can raise kitchen gardens. Parks can give place to kitchen gardens. There is a negative aspect to the whole question also which I would like to place before you. We can not only increase production, but we should see to it that waste is avoided. We can demonstrate to the public very effectively that we are not living in normal times by adopting austerity measures with a vengeance. What has pained me is that even to-day in very many social gatherings and official meetings, much money is being spent on garlands to the visitors. This is done due to a misapprehension that unless a big garland is put round the neck of the distinguished visitor, he may not be pleased. In fact, it embarrasses both the giver of the garland and the receiver of the garland. The person who gets the garland is not at all happy that there should be this wasteful extravagance at a time when the country is out to increase production. All the same, the garland is forced on him on the misapprehension that otherwise the giver might be misunderstood as lacking in common courtesy. I therefore, request the Government to send a very effective circular that garlanding visitors would be considered an affront at official functions. Sir, you may remember that during the last war, printed invitations used to mention, ' Bring your rations '. It was meant for some other purpose. It was just to ease one's conscience. Even to-day invitations carry the slogan ' No presents please '. Likewise, we may say, ' No garlands please '. Whatever money would otherwise be spent over garlands could well be utilised as contribution to the National Defence Fund.

30th January 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

Regarding mass education, Sir, I very much plead for such units being started in towns more than in villages. The heart of the village is quite sound. They are very unsophisticated. They can be easily told what the truth is. But all the mischief emanates from towns—the half educated in urban areas start the mischief, which we have to fight. So, there is need for very intensive and correct education of the masses. It is more in the urban areas than in the rural areas. In villages, the most potent means of mass education is the radio. The All India Radio is to-day geared to the war effort and to the emergency efforts in which we are engaged. There are very many telling items coming over the air, as " A Nation prepares ", " India and the Dragon " and " We will never forget ", and things like that. We find an undercurrent meant to educate the masses, gradually running through almost every item of the broadcasts. But one will be amazed to find that at a time when all these useful, instructive and necessary items are coming over the air, many of our village radios are tuned to Radio Ceylon for the cheap music from Radio Ceylon. Radio Ceylon is being relayed in the community centres. I have experienced this myself. I was travelling the other day by a bus which reached a municipal bus stand by 6-5 p.m., where there was a radio set being listened to by hundreds of persons gathered there. It was not the 6-5 news for which were yearning, but it was the mere cheap cinema music from Radio Ceylon. Anything may be listened to in the privacy of one's home. I am not suggesting that we should forbid people to listen to Radio Ceylon or even for the matter of that to Peking. Such is the way of our living, where one is at liberty to listen to any station under the sun. Unless we provide opportunities for the cultured and discerning to listen to Peking, they may not perhaps be able to know the depths to which disgusting propaganda could go. Then only they may probably get a true sense of the revolting tendentious Chinese 3-10
propaganda that goes on over the air. The voice of untruth is p.m.
bared out from various foreign stations. All that is understandable in the privacy of one's home. But can't we restrict that in public streets and parks, in community sets, for example, in the panchayat board, and in the village community and municipal sets, and compel that they shall be tuned only to the regional station of All India Radio? I think it would be well within our competence to do so and I hope the authorities would look into it and see that in public places only the All India Radio is heard by the hundreds of rate-payers that assemble there.

As a teacher, I am very proud of the part that we have been called upon to play in this Emergency. If proper reckoning is kept, the contribution that has come to the National Defence Fund through educational institutions must be something considerable. Teachers in very many places have started squads to look after the welfare of the families of jawans. They are most competent to do it also. With understanding and sympathy they approach the relations of jawans. In various places like Madurai and Ramanathapuram these welfare squads are doing very good

[Sri M. Rajah Iyer] [30th January 1963

work going to the families of soldiers, finding out what exactly they lack and trying to write to the authorities conveying certain representations of theirs. I would on this occasion like to plead that such representations must be given top priority. Formerly certain correspondence used to carry some label saying "Election—Immediate" and things like that. We should now think of a new label, "Jawans' amenities, Jawans' families' amenities—Immediate," etc. Certain representations have been made on behalf of jawans' families and the familes of fighting soldiers. In regard to one of them nothing has been heard for the past six months. It is the case of a lady whose husband as well as her only son are in the fighting forces about whom she has been able to know nothing for the past six months or so. She has been writing to the authorities and has not been able to know anything about them. Such correspondence must be given top priority.

Then, the dependants of jawans, either fighting in the front or reported missing or unfortunately killed in action, must be given preference in the matter of appointments. It is well that we are giving educational concessions to their children. But we can go a step further and say that other things being equal, if one comes from the family of a fighting jawan, one must be given priority and preference in the matter of appointment.

Pupils of schools and students of colleges are very enthusiastic about collections for the Defence Fund. They themselves sacrifice and forgo some of their legitimate pleasures in life. Some of their primary needs they forgo and sacrifice and contribute to the Defence Fund. Or, they go out into society and educate parents. It is amazing that when we go to the parents who have got children studying in schools or colleges, the response is very spontaneous unlike in the case of one who has not got anybody studying in a college or school. So, it is these children who have created the proper climate for voluntary contribution to the Defence Fund. To the extent that they have educated society about the need for contributing to the Defence Fund, the work done by schools and colleges must be greatly commended.

It was highly heartening to learn from the Minister for Education that education would certainly not suffer in view of this Emergency. If anything, our emphasis should be on better education and on the fact that education will not be a casualty in the Emergency. And that emphasis should be on science teaching and technology. Technological institutions have to spring up everywhere. I find that in the Third Plan period the cost of establishing a polytechnic has gone up from Rs. 15 lakhs to Rs. 22 lakhs, while the contribution from the Centre has gone down from 50 per cent to 40 per cent. That means that private initiative coming forward to start polytechnics has to find a greater share of the cost of founding the polytechnic. In spite of these handicaps, if efforts are forthcoming to found polytechnics in various regions, they must be given top priority, all other considerations

30th January 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

being brushed aside, whether there are already technological institutions roundabout or not. If, in spite of the handicaps, private enterprise is willing to find its share of the cost of establishing a polytechnic, I do hope that in keeping with our policy to encourage technological education, we will encourage private effort to come forward to found polytechnics.

The Governor's Address made a very short reference to education and made mention of the fact that N.C.C. was to be expanded. It is a very welcome move indeed. There are one or two hitches now which I would like to place before this august House. There are a number of trained N.C.C. officers who have been promoted as heads of institutions or transferred due to exigencies of service from one place to another. Though they are trained officers, their training goes to waste because they cannot start a new unit in the new place. They go as Headmasters of high schools or Principals of colleges. Or, N.C.C. officers stand transferred from one place to another. The unit is allotted to the institution and not to the individual officer. So, when the individual is transferred, he is unable to start a unit in the new place. In our own district of Ramanathapuram, there are three heads of institutions, young and energetic heads of institutions, who are trained N.C.C. officers. High schools are there, the strength is there, and the pupils are prepared to come forward to start a troop, but they cannot have a unit. Such is the rule that the troop is invariably allotted to the school. So, if there is an N.C.C. officer already trained as head of the institution, I hope that school would be given first preference in the matter of selecting new schools for starting N.C.C. units. Now that the expansion of N.C.C. is envisaged, I hope this point will be borne in mind.

The Governor's Address makes mention of the fact that N.C.C. training is to be made compulsory for all college boys excepting the final year degree students and the post-graduate students. While it is not compulsory for girl students, one unit should be compulsorily started in each woman's college. This is mystifying. I cannot understand the reason why N.C.C. units must be started in every women's college. I for one should think that women and girls are not quite suited for the N.C.C. training altogether. There is a very wide field where men cannot possibly compete with women. Wearing a khaki uniform as N.C.C. cadets is something quite alien to the very culture of these girls and women, and instead of wasting this provision over women's colleges and girls' high schools, if additional units could be started in men's colleges and boy's high schools, I should think that that would serve a much better purpose than this ornamental purpose of starting a girls' unit or women's unit of the N.C.C. There is a very wide field like nursing, as a matter of fact, in which men cannot possibly compete with women. There is the great field of education in which women are born teachers. It was very gratifying to learn from the Minister yesterday that not only during the Emergency but even as a permanent measure altogether, women should be put

[Sri M. Rajah Iyer] [30th January 1963

in charge of lower classes in elementary schools. As one who has been trying that experiment for so many years successfully, I must say that women are best fitted to be teachers. When there are parallel sections, one under the control of a teacher and another under the control of a woman teacher, the rush is always for the woman teacher's section where the children have that maternal care taken of them by the woman teacher.

3-20 p.m. Sir, selection of women teachers for training in women's institutions must be given first preference. There are a number of women's training schools. And there are a number of training schools under private managements. On this occasion, Sir, I should like to mention that various considerations prevail in the matter of selection of candidates for the training courses under private managements. After all, when a S.S.L.C. passed candidate gets selected for his teacher's training course, in a way that solves the problem of profession or career. The choice of a career for him is solved. Particularly in the case of the secondary grade training, where a small stipend is given to the students, it is almost very tempting for a student to get selected anyhow. When we have a number of training schools under private managements, I am sorry, Sir, it leads to a number of corrupt practices in the matter of selection. I for one should like to place this idea before the Government. Why should not the selection for these private schools be made by the central official committee that selects students for admission to the Government Training institutions? If there can be a common committee for the selection of candidates for admission to all the Engineering Colleges, for selection of candidates for all the Medical Colleges, why should not there be an official committee for selection to training schools, without any non-official representatives there? The District Educational Officer is there and the Inspectress of Schools and the Heads of the Training Institutions are there on the selection committees. Let them select the students for admission even to those private schools because, if anything keeps the private training schools going, it is the Government grant that is given as stipend. They may run the institutions all right, but the selection might be made by the official committee.

Sir, we should ensure quality in education. That is very freely conceded by every speaker and by every right thinking person in our country. One way by which it could be ensured is to see that old teachers are retained in service. There are old teachers in the various educational institutions. One cannot repeat too often the need for raising the age of retirement of teachers. In the context of a Press report that this Government are not very favourably inclined towards the raising of the age of retirement of their employees, though there might be very good reason why they should do so—perhaps there are reasons also why they should not do so—irrespective of the decision that they might take in respect of their servants, the need for retaining old, mature, experienced teachers now employed in the various educational institutions is of paramount importance. It cannot be too often

30th January 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

emphasised that the old teacher is a national asset. The interest of sound education needs that these teachers must continue to be there. So, it is no question of extending the service of teachers on contract year after year or month after month under any law of contract but a question of seeing to it that old and experienced teachers are retained in service.

Sir, there are very many teachers who suffer from insecurity of tenure under their managements and the worst sufferers in this respect are the elementary school teachers under private managements. In spite of the sympathy of the Government and the security that the Government and the Department give them, they are helpless in the matter of seeing to it that innocent teachers who refuse to resort to other devices in order to please their managements, are kept away from any harm. I know of a very brave teacher who for the past three years was fighting a lone battle with his management. The Department stood by him, the Government stood by him and the law courts stood by him. The management had gone from court to court for the past three years. They harassed the poor teacher. But the teacher had established that the management was not right in dispensing with his services and the termination of his services was something illegal. But, Sir, there the satisfaction of the teacher ends. The Department is unable to compel the management to take the teacher back into service. The utmost to which we could go, that is, the department could go, was to declare the manager unfit to manage the school. 'X' the manager knows it. He knows that the utmost punishment that would visit on his head is a declaration or a notification in the gazette saying that that particular 'X' the manager would be deemed unfit to be the manager of the elementary school or institution, and his cousin Mr. 'Y' is ready there prepared to take up the management of that very school, approval for which is generally given without the condition being attached that that same poor teacher whose services were unjustly terminated should be restored. Approval should be given only on condition that 'Y' should take back the same old teacher, innocent teacher, who has got justice or his side. Now the teacher has got to begin the fight all over again with Mr. 'Y' and go from Court to Court. It is a very unfortunate state of affairs. That the teachers are rather helpless has been repeatedly demonstrated. I hope, therefore, that Government would take effective measures to see that teachers enjoy security of tenure granted to them and so sacredly given to them by the Government and ensured by the Department.

We are anxious Sir, that in matters concerning the policy in education, the Board of Secondary Education should be consulted. I do not mean to say that the decision of the Board of Secondary Education is something that should be binding on the Department or binding on the Government even. But we are anxious that certain democratic conventions must be established. The feeling was expressed only yesterday by my hon. Friend that the Board of Education must be consulted in matters concerning policy.

[Sri M. Rajah Iyer] [30th January 1963

Even there the so-called experts may differ. They do differ. But such is the essence of our democratic way of living that even on fundamental issues we do differ radically and to that extent we have the advantage of discussion over certain fundamental issues in the Board of Secondary Education.

Regarding the abolition of examination in Hindi or Sanskrit, it is very unfortunate that the examination has been abolished. I concede that it is very convincing when it comes from the mouth of the Hon. Minister that he has ended this farce. The fact that it was a farce cannot be discounted. But what I feel is that the situation calls for a remedy. We have to mend the state of affairs instead of ending it. Unfortunately, what little enthusiasm the children had for studying Hindi or Sanskrit is now to be stifled and killed. Sir, the situation calls for a radical solution. There are a number of other solutions that could be thought of instead of abolishing the examination. We could as well examine if the languages could be grouped together under one group, and a group minimum could be thought of; even if a pass might not be insisted upon, some fine record in this particular subject could go to offset certain deficiency and drops in certain other subjects. An incentive for such people as opt for the examination could have been afforded. This is a matter which calls for re-thinking. I hope there is not something final about it. I would very much like the whole question to be gone into by the Board of Secondary Education. For the matter of that, examinations themselves are extremely unreliable; examinations themselves are quite unnecessary. They are not something precise or valid or anything over which we can be enthusiastic. We may remember the words of Mahathma Gandhiji. We know his scheme of national education. In it there shall be no place for examinations altogether. That examination is the very bane of the educational system has been conceded and there is also a thought—provoking chapter in the report of the Secondary Education Commission of which our esteemed Leader of the Opposition was the Chairman. He says that, presiding over anniversaries of educational institutions, he has often been very much depressed by the fact that examination results have been made to loom large in their annual reports and he was very often left wondering whether he was presiding over the anniversary of the educational institution or only hearing the profit and loss report of a joint stock company being presented to the shareholders. Such is the dominating place examinations have taken in the school life that we cannot give them up in spite of the emphasis with which the Father of the Nation condemned it. We began with the pious resolution that in basic education there shall be no external examination. There was no external examination in basic training schools to begin with, but slowly it has come through the back door. There is now indeed an external examination but the valuation of the scripts is being done

3-30 p.m. internally, whatever it may mean. Sir, we are now convinced that whatever may be the ideal state of affairs, examinations have got to stay. That is because no better substitute has been found by

30th January 1963] [Sri M. Rajah Iyer]

education experts. As long as examinations are there, we must ensure that quality in examinations does not suffer. To that extent, the discussion of the proposition whether there should be detention at the examinations or whether all the pupils should be presented for the examination or not, are issues that should be discussed in the Board of Secondary Education.

Sir, with these few observations, I thank you for your kindness in giving me this opportunity to speak.

* DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir, as a member of the medical profession, I must join with you in felicitating Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar who has got the award of Padma Vibushan. Born as an eminent surgeon, he has become an educationalist by adoption and by choice he became a statesman of our country. As such, on behalf of the members of the medical profession and on behalf of the graduates of this University, and also on behalf of the several persons to whom he showed the light of the day, I pray God—as I am a full believer in prayers and a firm believer in the existence of God—to give him long life, healthy life, and more opportunities for good service to the country at large.

Sir, coming to the Address of the Governor, every page in his Address has clearly shown that every aspect we deal with in our country must be related in one way or other to the National Defence. The Chinese aggression has come. They have now stopped the aggression on the excuse of cease-fire. But we cannot rely upon that statement, because of the fact that the Himalays are snow-clad at present and they are hybernating behind the Himalayas and probably within a month or two, after the winter ceases, they may come back with full vigour and attack us again. Because of this cease-fire, we in this part of the country should not believe that the Chinese aggression is over. On the other hand, we must be prepared to face the Chinese aggression at the time when they attack us again. The Chinese aggression has opened the eyes of every citizen in our country. This is seen very clearly. In response to the clarion call of our Prime Minister, when our Chief Minister travelled throughout the State, contributions came in spontaneously. All sorts of people and all strata of society willingly have donated in kind, cash, and also gold. This itself proves that the citizens of our country are well aware of the difficulties facing them. They are also well aware that our freedom and liberty are at stake and that it is part of our duty that everybody must give his mite to save our country's honour and prestige. With this point of view only, the whole of our State came forward to contribute as liberally as possible to the Defence Fund. It is gratifying to note that the National Defence Fund in our State has risen to Rs. 2 crores. All people, poor or rich, industrialists or merchants, have contributed. Still it is possible for us to get more. There are several persons yet to donate. There are also several persons prepared to donate as much as possible to the Defence Fund. They only wait for some proper authorities to

[Dr T. V. Sivanandam] [30th January 1963

tap them. When they are tapped, I have no doubt that we will be getting huge amounts, at least more than double of what we have obtained now. There are several persons who have come forward to give donations and subscriptions recurringly every month. Some of the persons who have promised contributions have not paid them. That is because they are wholly engaged in one way or other in the avocation of their life. If these people are approached, it will be possible to get a good amount of money, at least another four crores of rupees for the Defence Fund. Everybody is aware of the fact that we will be attacked one day or other when we are sleeping. Hence we must arise and be awake and also be ready to meet all things that may happen in and around our country. We must stop not till our aim is reached, that is, to see that the honour and prestige of our country are kept up, and the liberty and freedom of ours are not tampered with in any way. In this connection, I would like to say that there are in existence—though they say that they are working for the National Defence—several fifth columnists and others who have still got extra territorial loyalty. Those persons must be carefully followed, and we should see that no mischief is done to our country by these persons. I find that some persons have been set free by the Government. The Government must have a thorough watch over their activities and see that if there is any suspicion that anybody works against the Government or against the country, he must be booked and kept in detention till the National Emergency is over.

Sir, even the smallest panchayats in the interior villages have realised the truest position of our country. On account of the Chinese aggression, in every village, home guards have been formed. Increase in production in foodgrains has been taken place. Women especially are playing an important part in organising several social welfare societies and associations for the good of the people who are in the country as well as those who are facing the war. Even though the war is in the North Western Frontier, everybody is aware of the fact that even in the distant Kanyakumari the effect of the war will be felt by everybody as it is being felt in the North Western Frontier. Hence they are all coming forward to help realising their own responsibility to our country. They are ready to give all the help they can render to our country.

Sir, it is our endeavour to increase production. It is gratifying to note in the Governor's Address that production has increased by several hundreds of tons. It is really a surprise for me to see whether it is the correct figure or it will be only a figure in the records. We see that thousands of acres have been taken over not for cultivation of foodgrains, but for raising cash crops like sugarcane. Again thousands of acres of cultivable lands have been taken over for housing schemes and for factories and industries. In spite of all this, it is really gratifying to note that production has increased. I wish that the figures that are shown in the records will be the same as the figures of actual acreage

30th January 1963] [Dr. T. V. Sivanandam]

under cultivation. If that were to be the case we have to congratulate the agriculturists on the increase in production. But I have no doubt that, if improved seeds are given to the agriculturists and proper credit facilities through co-operative banks are also given, at the time when they are needed, and also if they are given good fertilisers adequately at the proper time and marketing of the produce arranged, food production will greatly increase. Some years ago when control was introduced, we saw that prices of foodgrains went up to the highest level. When war broke out, there was certainly every possibility of the prices of foodgrains going up. But our people know their responsibilities. I am glad to find that the prices of goodgrains are now going down even to a level less than what they were three months ago. We do not want war. It is a bad thing that we have got to tell our counrymen that we are going to face war. We are not war-mongers. We do not want our teritories to be expanded. But we want to safeguard our freedom and liberty. It is for this purpose that we are collecting money and we must be ready with our ammunition and machine guns to face, if necesary, the enemy's attacks. We believe in truth. We believe in mutual understanding and mutual respect and peaceful co-existence with our neighbours. We must pay our tribute to the Prime Minister of Ceylon for the risk and the tremendous work that she has undertaken to bring about a peaceful settlement between India and China. But it remains to be seen what the Chinese are going to do after the Colombo proposals are given to them. Anyhow, we, the believers in truth and Ahimsa, want that all should be our brethern, and we also want to have a peaceful co-existence with everydoby. I hope and trust that the unity and solidarity in every rank and file in our country will be retained. Our people's contribution and sacrifice will be such that peaceful co-existence will be maintained and we will thus be able to maintain our liberty and freedom.

3-40 p.m.

Coming to the Employees' State Insurance Scheme, I am glad to hear that the Government have at last decided to spend about Rs. 42 lakhs on the construction of an Employees' State Insurance Hospital at Coimbatore. It is long overdue. It was about four or five years ago that I with the Leader of the Opposition and the District Medical Officer, Coimbatore, went round to find a place for it. Then it was decided to have the hospital at a cost of Rs. 26 lakhs. Now, after the prices have gone up and the necessities of life have become expensive, the cost has arisen to Rs. 42 lakhs. I request the Government to see that the hospital construction is taken up soon lest we should incur more expenditure unnecessarily on account of delay.

The proposal to amalgamate the department of Director of Medical Services and the Director of Public Health has also been mentioned. I am really surprised what made the Government to resort to this. I am one of those persons who always think that intergration of the two departments will lead to only inefficiency and improper administration. But the Government say that for

[Dr. T. V. Sivanandam] [30th January 1963

the sake of public health and for some other reasons they have decided to amalgamate both these services. I request the Government to wait and not be in a hurry to amalgamate. They must look into the history why we have kept these services separate. It was for proper administration and efficiency that these two services were separated. In the case of education, for the sake of proper administration, they have divided the revenue district into two or three parts and they are in charge of three District Educational Officers. Similarly, in the case of other departments, because of increase in work, they are contemplating the bifurcation of the district into two or three parts. That being the case, I like to ask the Minister for Public Health what prompted her to think that the departments of Director of Medical Services and the Director of Public Health should be amalgamated now. Expansion is taking place all round. The necessity is so much that instead of amalgamating these two departments, they must have at least five departments created. One should be the Director of Medical Education on the analogy of the Director of Technical Education. Another must be the Director of the Medical Profession to deal with the medical services thoroughly. The third should be the Director of Public Health to see that there is co-ordination between the Public Health and Medical Departments, though kept separate. The administration will be more efficient then. The fourth must be the Director in charge of Industrial Medicine. The momenclature "The E.S.I. Scheme" should be removed. They must call him the Director of Industrial Medicine. The E.S.I. Scheme is spreading and hence, there must be a separate Director for it. Fifthly, there must be a Director of Planning who will be in charge of Maternity Centres, Family Planning, etc. Instead of amalgamating these two departments, there should be five Directors as suggested by me. Though at first sight it may seem to involve more expenditure, surely in the long run the expenditure will yield good dividend by good co-ordination between the Medical Service and the Public Health Service. Administrative delays will be reduced, and the country will be served more efficiently. I have always been of opinion that step-motherly treatment is being meted out to the medical profession. Such being the case, medical service must be divided into five different parts. Now, I hear that a high-power committee has been constituted for the purpose of amalgamation. The high-power committee is under the chairmanship of the Chief Secretary. I do not know why it should not be under the chairmanship of the Leader of the Opposition. He is a medical expert who has devoted his life to the cause of medical profession. I request the Government to go slow in the policy of amalgamation. The Govenment should examine why several years ago when there was not so much expansion the two services were separated. Let them look into the records and find out the reasons. I beg of the Government not to commit this blunder at the time when Srimathi Jothi Venkatachellum happens to be the Public Health Minister. I want her to remove the step-motherly treatment meted out to the medical service.

30th January 1963]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is for removing the step-motherly treatment that the two services are to be amalgamated.

DR. T. V. SIVANANDAM : No, it will not achieve its purpose. The Minister is a mother who happens to be in charge of this subject. She should not do such a unhealthy thing. On the other hand, she should make possible efficient service to the public.

Then, there is the question of All-India Services. Even at the last meeting I was saying that the constitution of an All-India Service had its drawbacks. The standard may go up; at the same time, there is also the chance of the standard going down. Hence, considering the National Emergency, though the Government might have agreed to the proposal in principle, let not the Government implement it now. Let it wait till the National Emergency is over. Then in a cool atmosphere let us consider whether the scheme would be profitable for our people. If that were to be the case, let us take it up after the National Emergency is over.

I shall make a passing reference to one or two other subjects. One is the Gold Control Order. Another is the shortage of cement. Gold Control Rules have been promulgated. As usual, the Government were suspecting the merchants. Even before the merchants opened their shops, just like warrant holders, the Government officers were there to take stock of the jewels. etc Several heasons have been given for the promulgation of the order. On the first day, the reason was stated to be the need to conserve foreign exchange. A lot of things have to be brought for the army and hence the need. On the second day, another reason was given. The reason is that some people have a fondness for jewellery while some others have no jewels at all and that the order will curb the fondness of women for jewels. Hence they may have 14 carat gold jewellery. On the third day, it was stated that the order has been brought into force to prevent hoarding. On the fourth day, it was said that the object was to prevent smuggling. Smuggling was there even before these rules were brought into force. Instead of finding out the smugglers and punishing them—for that is the reason given for bringing in this control—why should they want to liquidate the people holding gold ? This just reminds me of the story in which a man set fire to his hut because he could not bear the nuisance by the bugs and he could not kill them either. 3-50 p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If it is plague ?

* DR. T. V. SIVANANDAM : That is the only analogy that I am able to give in regard to the step taken by the Government to control possession of Gold. Plague is quite a different thing. The Government are not able to exercise effective control over the smugglers and, therefore, they want to liquidate all persons who hold gold. Even if we do not worry why the Government

[Dr. T. V. Sivanandam] [30th January 1963

brought this control, we should realise the impact of this control on the general public. When I say public, it means all including the goldsmiths who have no other go and know no other work except that of making jewels. What is to happen to these people? All these persons are very poor people. There are thousands of them facing starvation at present. In several districts people live on donations of cash and kind given by the general public. They cannot depend on these donations for months together and it will take months for the Government to decide their fate. They are finding it difficult to eke out their living.

Just see what status our country had when people had gold with them and also when the gold is taken away from the people. Poor and middle income group of persons invest their income on gold ornaments as a sort of saving. Some people who may have more money may invest in non-ornament gold. Is it only for wearing that they make these ornaments ? Not at all. I think the hon. lady Members here would agree with me when I say that all the jewels they are having are not put on, on the same day. They are kept as a reserve for them. And now the Government want to liquidate that reserve they have. The poor people, even the middle class people in times of emergency either to meet the needs of education of their children, or medical expenses or marriage expenses pledge these jewels with the banks and raise the money urgently required by them. It is really these jewels that come to their help in times of need. Now on account of this gold control order, poor people, if they need money urgently, cannot raise the required money by pledging these jewels. I may inform the House that our City Co-operative Bank at Coimbatore has given gold loan on the security of these jewels and we have loans to the tune of Rs. 13 lakhs. No other bank in the other districts has given loans on jewels to that extent Now what is the fate of the people who have pledged their jewels with the bank ? And what about the fate of these small banks who resorted to give jewel loans and helped the poor people ? These small banks have to close their business. The goldsmiths and others who do not know any other work should be rehabilitated in such a way that they are fully employed. I think the Government would do well to start industrial co-operatives for these goldsmiths where they would manufacture not only 14 carat gold jewels but also learn other useful trades. Then only it would be possible for them to survive. Otherwise, with the liquidation of gold in our country people engaged in the making of jewels would also have been liquidated and the worth of our country would also go down.

Sir, my view is that the gold control order should have been the last resort of the Government to raise the funds needed to strengthen the defence of our country. If necessary, they should have tried other means of getting the money needed. If they had failed, then only they should have thought about this gold control order.

(Mr. Chairman sounded the gong.)

30th January 1963] [Dr. T. V. Sivanandam]

I will finish in a minute or two, Sir. Now there is acute shortage of cement. Co-operative housing schemes are going on and the members are being sanctioned loans for the construction of houses. When they grant this loan, the Government should also make available the cement required for the construction of these houses. The houses have been half built and left exposed to sun showers and the climatic conditions because the cement required for completing the construction is not available. The members who have taken loans for the construction of these houses are paying interest on the loans taken by them. Therefore, I request the Hon. Minister in charge to look into the matter and see that adequate cement is supplied for the co-operative house construction schemes. A step-matherly attitude is taken by the Government in respect of co-operative housing schemes also. For the State Housing Board schemes they have given sufficient money and also cement though they may not be paying any interest on the money loaned. Not only that. Only a few days ago I heard that a site about 53 cents in extent worth more than Rs. 75,000 to be allowed to the State Housing Board and a loan of rupees one lakh is to be granted to the Board to put up a building to house their offices. These should be stopped. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Why?) We do not want cement to be used for the construction of office buildings. We want it to be used for the construction of residential houses for which purpose you have already granted loans to the members, in the co-operative sector The liberal supply of cement for the construction of office buildings should be stopped.

4-00 p.m.

Secondly, this State Housing Board wanted to get cheap popularity with Government by putting up rental houses. In areas like Coimbatore, there are several housing societies to build houses. What we want in big cities is only slum clearance. Slum clearance must be taken up first and should be given top-priority by the Housing Board, if they are to proclaim that they are doing service to the public. Housing should not be their object because there are several co-operative agencies in the field to do the same. Co-operatives can do it properly also. Strict instructions must be given to the State Housing Board that slum clearance is the most important in every City and must be taken up by them with top priority. If they are unable to do it or complete the slum clearance work, they can very well keep quiet.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, I am glad that you have given me a long-time to speak. Thank you, Sir.

*வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமகனாரின் உரையைப் பாராட்டுகிறபோது இரு காரணங்களுக்காக நாம் மகிழ்ச்சி அடைய நேர்கிறது. ஒன்று நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய திராவிட முன்னேற்றக்கழகத் தோழர்கள் முதன் முறையாக உரை நிகழ்ச்சிக்கூட்டத்தில் பங்கு கொள்ள

ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தங்கள் கொள்கைகளைத் தளர்த்திக்கொண்டு, பங்குகொண்டிருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்றேன். அப்படிக் கலந்துக்கொள்ளாமல் இருப்பது சரியல்லவென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. தெரியும். எப்படியோ முதன் முறை கலந்துகொள்ளவில்லை. மீண்டும் எப்படிக் கலந்துக்கொள்ளுவது, எப்போது கலந்துகொள்வது என்று தருணம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். கலந்துகொள்ளச் சீன ஆக்ரமிப்பு அவர்களுக்கு வழி கோலியது என்று நினைக்கிறேன். கலந்துகொண்டார்கள். நன்றி.

அடுத்தபடியாகப் பெருமகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி எதிர்க்கட்சியினர் நம்முடைய மன்றத்தில் வழக்கமாகக் கொடுக்கும் திருத்தப் பிரேரணையைக் கொடுக்கப்போவதில்லை என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய கண்ணியத்தையும், உயர்ந்த மனப்பான்மையையும்தான் காட்டுகிறது. நாடு போர்க்கோலம் பூண்டு எழுந்திருக்கிற நிலையில் கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவையும் சிறந்த பலத்தையும் ஒன்றுபட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணத்தோடுதான் இப்படி அவர்கள் முடிவுசெய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக எதிர்க்கட்சியினரையும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களையும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உண்மையிலேயே கலைக் களஞ்சியம். அறிவுக்கடல். எதிர்க்கட்சி எப்படி இயங்கவேண்டும் என்பதற்கு நல்ல உதாரணமாக விளங்குகிறது. நம்முடைய சபையின் எதிர்க்கட்சி என்று நினைக்கிறபோது, நாம் உண்மையிலேயே பெருமை அடைகிறோம். அதற்காக, நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பல்லாண்டு இந்த சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவே இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் பல நல்ல அம்சங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. விறகுப் பஞ்சத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போது விறகின் விலை மிக வேகமாக ஏறிக்கொண்டே போகின்றது. இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் குண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 1-12-0, ரூ. 1-14-0 என்று விற்றுக்கொண்டிருந்த விறகு இப்பொழுது ரூ. 2-2-0, ரூ. 2-4-0-க்குகூட விற்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. உடனடியாக அரசாங்கம் இந்த விறகு விஷயத்தில் விலைக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால் பயங்கரமான ஆபத்து ஒன்று காத்திருக்கிறது என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். அதாவது இந்தப் போர்க்காலத்தில் சிக்கனப்படுத்த வேண்டிய பொருள்களில் மிகவும் முக்கியமானது மண்ணெண்ணெய் (Kerosene) விறகின் விலை அதிகமாகிக்கொண்டு போவதன் காரணமாக எல்லோரும் மண்ணெண்ணெய் உபயோகிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஒரு விதத்தில் தாய்மார்களுக்கெல்லாம் மண்ணெண்ணெய் அடுப்பு வந்தது பெரிய சௌகரியமாக இருக்கிறது. என்றாலும்கூட விறகு விலை ஏறவிட்டுவிட்டால் நிச்சயமாக மண்ணெண்ணெய் பஞ்சம் வந்துவிடும். யுத்தகாலத்தில் இந்நிலை ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாகும். மண்ணெண்ணெயைச் சிக்கனப்படுத்த முடியாமல் நாம் அவஸ்தைப்பட வேண்டியிருக்கும்.

இரண்டாவதாக, வேளாண்மைக்குப் பெரிதும் ஊக்கம் காட்டி உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உணவு உற்பத்தி யுத்தகாலத்தில் இன்னும் பன்மடங்கு பெருக வேண்டியது மிக மிக அவசியம்தான். அதே நேரத்தில் ஒன்றை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் உணவுப்பொருள்களைப் பெருக்கத்தான் அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறது. ஆனால், உழாமல், விதைக்காமல் களை எடுக்காமல், நீர் பாய்ச்சாமல், எருவிடாமல் இயற்கை அன்னை ஆங்காங்கு நீர் நிலைகளில் உணவைக் கொட்டிவைத்திருக்கிறாள். நான் மீன் செல்வத்தைத்தான் குறிப்பிடுகின்றேன். அந்த உணவுப் பொருளை இன்னும் பன்மடங்கு பெருக்கத் திட்டமிடவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழிற்சாலைகள் மேன்மேலும் நம்முடைய நாட்டில் பெருகிக்கொண்டு வருகின்றன. இந்த உரையில் கவர்னர் பெருமகனார் திருவொற்றியூருக்குப் பக்கத்தில் எண்ணூரில் படகுகளுக்கான டீசல் இஞ்சின் தொழிற்சாலை ஒன்றை ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முடிவு செய்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படியே மகாபலிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் கல்பாக்கத்தில் அணு மின்சார நிலையம் ஏற்பட இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது உண்மையில் நமக்குப் பெருமகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுக்கு அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதற்காக மத்திய சர்க்காருக்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறேன். மகாபலிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் கல்பாக்கத்தில் அணு மின்சார நிலையம் ஏற்பட இருப்பதனால் ஏறத்தாழ பத்து அல்லது பதினைந்து கிராமங்கள் பாதிக்கப்படும் என்று நினைக்கிறேன். குறிப்பாகப் பல மீனவ கிராமங்கள் பாதிக்கப்படலாம். இந்த நாட்டுக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் அதனால் பாதிக்கப்படவிருக்கும் மக்களுக்கு நல்ல வசதியோடுகூடிய குடியிருப்புகள், வீடுகள் அமைத்துக் கொடுப்பதோடு அவர்களுக்கு உடனடியாக தக்க நஷ்டஈடு கொடுக்க அரசாங்கம் ஆவனசெய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான்காவதாக, மருத்துவம் பொதுச்சுகாதாரம் இவை இரண்டும் இணைக்கப்படப்போவதாக கவர்னர் பெருமகனார் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர் குறிப்பிட்டு, அப்படிச் செய்வது சரியல்ல என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். என்னைவிட அந்த விஷயத்தில் அவர் கொஞ்சம் அதிகம் அறிந்தவர். அதைப்பற்றி நான் இங்கே விவாதிக்க முன்வரவில்லை. ஆனாலும் சென்னை ராஜ்ய சுகாதாரக் குழுவில் ஒரு

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [30th January 1963

அங்கத்தினன் என்ற முறையில் 'Preventive side' நோய்த்தடுப்பு துறையில் அரசாங்கம் அதிக அக்கறை காட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நோயைத் தீர்ப்பதைவிட நோயைத் தடுப்பது மிகவும் அவசியமானது. நோய்த்தடுப்பு முறை ஒரு நாட்டில் சிறந்த வகையில் அமையுமானால், நோயே வராது. நமது நாட்டில் நோய் குறையாமல், நோயாளிகளும் வைத்திய சாலைகளும் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறுவது நோய்த் தடுப்பு முறை நன்றாகச் செயல்படவில்லை என்பதற்குச் சான்றாக அமைகிறது. உங்களுக்குத்தெரியும், மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னால் நமது சென்னையில் தோன்றிய கொள்ளை நோயான காலரா 40, 45 உயிர்களைச் சூறையாடியும்கூட தணியாமல் இன்னும் அங்கும் இங்கும் எட்டிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. போதாத குறைக்கு சமீபத்தில் வைசூரிவேறு அங்கும் இங்கும் கோரத்தாண்டவமாட ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஆதலால் பொது சுகாதாரத்தை நம்முடைய அரசாங்கம் சிறந்த முறையில் முன்னேற்றப் பாடுபட வேண்டும். எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருக்கிறது, அம்மையார் அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை மாறிச் சீர்பட படிப்படியாக ஏற்பாடுசெய்வார் என்று நான் திண்ணமாக நம்புகின்றேன்.

ஐந்தாவதாக, இந்த உரையில் தேசீய மாணவர் படை அடுத்த ஆண்டு முதல் கல்லூரி நிலையில் கட்டாயமாக்கப்பட இருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது வரவேற்கக்கூடியது, மகிழ்ச்சிக்குரியது. நம்முடைய மாணவர்கள் இன்று தங்களுக்குள் இயல்பாக இருக்கிற வீரம் ஓரளவுகுன்றி இருக்கிறார்கள். சமீபகாலமாக அவர்களுக்குள்ளே புதைந்துகிடக்கும் வீர உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்ப இந்தச் சீனபடையெடுப்பும் ஆக்கிரமிப்பும் வந்தது என்று சொல்லலாம். நேருஜி சொல்லுவதுபோல, இந்தப் படையெடுப்பால் நமக்குப் பல நன்மைகள் விளைந்திருக்கின்றன. வஞ்சக நெஞ்சங்கொண்ட சீனர்கள் நம்மை வஞ்சிக்க நினைத்தாலும்கூட, "உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்" என்ற வள்ளுவர் கருத்துப்படி அதனால் நமக்குப் பல நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு நன்மை, நாம் எல்லாம் வீரம் செறிந்த மக்கள் என்பதைக் கொஞ்ச நாட்களாக மறந்திருந்த நிலை போய் இப்பொழுது பழைய வீரம் செறிந்த நிலை புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஒட்டி மாணவர்களுக்கு எல்லாம் கல்லூரியில் கட்டாய ராணுவப் பயிற்சி அளிக்க இருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும். அதே சமயத்தில் மாணவிகளுக்கு அப்பயிற்சி கட்டாயமல்ல என்று குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். முன்பு ஒரு முறை இதைப்பற்றித் தெளிவாக இந்த சபையில் பேசியிருக்கிறேன்.
4-10 p.m. மங்கையர்கள் நமது நாட்டில் போர்க்கோலம் பூண்டு போர்முனை செல்லும் அந்தநாள் வராது. நாம் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கமாட்டோம். அந்த நிலைக்கு விட்டுவிடமாட்டோம். ஆண்களாகிய நாம் எப்போதும் போர்முனைக்குச் செல்வதற்கு தயாராக இருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் போர்காலத்தில் உதவி செய்ய மங்கையர்களுக்குத் தனிக்கடமைகள் இருக்கின்றன.

30th January 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

அவர்களுக்கென்று தனிப்பயிற்சிகள் இருக்கின்றன. முதற் சிகிச்சைப் பயிற்சி (First Aid Training), நர்சிங், கம்பளி ஆடை நெய்தல் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கவை. பாரதியார் "பெண் நலத்தினை ஆண் மக்கள் வீரம்தான் பேணுமாயின் பிறிதொரு கேடில்லை", என்று கூறியிருக்கிறார். நாம் தயாராக இருக்கிறோம்; போர்க்கோலம் பூண்டு போர்முனை செல்ல, மங்கையர்கள் போர்முனை செல்லும் நாள் வரவே வராது. ஆதலால் அவர்களுக்கு என்று உள்ள பணியில் அதற்குரிய பயிற்சியை அளிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இறுதியாகக் கவர்னர் பெருமகனார் தம்முடைய உரையை முடிக்குமுன் ஒரு அருமையான வாசகத்தைக் கூறி முடித்திருக்கிறார். அந்த வாசகம் உண்மையில் நமது உள்ளங்களைக் கவர்ந்திருக்கிறது. "அரசியல் கொள்கைத் தத்துவங்கள் குறித்து உங்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கத்தான் இருக்கும். ஆனால், எதிரி நம் தலைவாசலில் நின்றிருக்கும்போது, அதன் விளைவாக அபாயகரமான தேசீய நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கும்போது, அத்தகைய வேறுபாடுகளை நாம் மறந்துவிட்டு, புனிதமான இந்தத் தாயகத்தைக் காக்க ஒன்றுபட்டுப் பணியாற்றவேண்டும்" என்று கூறியிருப்பது போற்றக்கூடியதாகும். எப்போதும் நமது உள்ளத்தில் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய ஒன்றாகும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதைப்பற்றி நான் கூறும்போது நம்முடைய நாட்டிலே உள்ள—சிறப்பாக தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் தங்களுடைய வேறுபாடுகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, சீன ஆக்ரமிப்பை எதிர்த்து, அதைக் கண்டிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். தங்களுடைய கட்சியை வளர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற தவறான எண்ணத்தையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, இதயபூர்வமாக அந்தரங்க சுத்தியாகச் சீனர்களை விரட்டுவதில் நம்முடைய மக்கள் போர் உணர்ச்சி கொண்டு வீரமிக்க விழிப்புணர்ச்சி பெறுவதில் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், பிரிவினைக் கொள்கைக்கும் அரசாங்கத்தின் மீதான வெறுப்பைப் பிரதிபலிப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கும் தங்களுடைய கொடிகளை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அவற்றைக் கண்டவிடங்களில் பறக்கவிடுவதைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்களே அதனை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு, கவர்னர் பெருமகனார் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்:** கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே யுத்த முயற்சி பற்றி பிரஸ்தாபம் அடிக்கடி வருகிறது. அது இயற்கையே. இப்போது காலதேசவர்த்தமானத்தைப் பார்க்கும் போது யாரொருவர் எந்த இடத்தில் பேச நேரிட்டாலும் சரி, யுத்த முயற்சியைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியது அத்தியா

வசியமாகி இருக்கிறது. அந்த அளவில் கவர்னர் உரையில் யுத்த முயற்சியைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் இருப்பது வரவேற்க வேண்டிய விஷயம்தான். இந்த யுத்தம் ஏற்பட்ட உடனே பிரதம மந்திரி அவர்கள் சொல்லிவிட்டார், அதாவது யுத்த முயற்சியானது தொழில் முயற்சியுடன் பிணைந்து போயிருக்கிறது என்று. தொழில் முயற்சி என்பது, யுத்த முயற்சியின் ஒரு பாகமே என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் நாம் இந்த ராஜ்யத்தில் செய்யவேண்டிய அநேக கடமைகளில் தொழில் வளத்தைப் பெருக்க வேண்டியது முக்கியமான விஷயம். இதில் இரண்டொரு இடைஞ்சல்களும் ஏற்படுகின்றன. முதலாவதாக தொழிலுக்கு வேண்டிய மின்சார சக்தியை ஏற்கனவே யுத்த முயற்சிக்கு ஈடுபடுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட தொழில் முயற்சிக்குத் தேவைப்படும் மின்சாரத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டியது அரசினரின் முக்கிய கடமையாகிறது. அதோடு, தொழிற்சாலை கட்டுவதானால் தேவைப்படுவது சிமெண்ட். இந்த சிமெண்ட் விஷயத்தைப்பற்றி எனக்கு முன் பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு விஷயம். சிமெண்டுக்கு ஏற்பட்ட விலை ரூ. 6. கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருக்கிறது. ஆனால் இன்று சிமெண்ட் விற்கும் விலை கிட்டத்தட்ட ரூ. 15. அது மாத்திரமல்ல. அந்த 15 ரூபாய் மூட்டையில் அநேகமாக நான்கில் ஒருபாகம் ரயில்வே நிலக்கரி சாம்பலும் கலந்திருக்கிறது.

ஒரு குரல் : கல், மண்ணும் இருக்கிறது.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன் : கல், மண் இல்லை. புடைத்து எடுத்து விடுகிறார்கள். அசல் ரயில் சாம்பல்தான். ஒரு யோசனை. இந்த அரசினர் 6 ரூபாய் சிமெண்டை 15 ரூபாய்க்கு விற்கும் நிலையை மாற்றி, ஏற்பட்ட விலைக்கும் விற்றுக் கொண்டிருக்கும் விலைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைத் தீர்வையாக வாங்கிக்கொண்டாலும் சரி, ஜனங்களுக்குக் கவலை இல்லை. கொடுத்துவிடுவார்கள்—இந்த சாம்பல் மாத்திரம் இல்லாவிட்டால், யுத்த முயற்சிக்கு வேண்டிய பணம் இதில் இருக்கிறது. சிமெண்ட் மாத்திரம் சுத்தமாக, தாராளமாகக் கிடைக்க ஏற்பாடு இருக்கும் பட்சத்தில்—யுத்த முயற்சிக்கு எவ்வளவு தீர்வை சிமெண்ட்பேரில் போட்டாலும் ஜனங்கள் கொடுத்து விடுவார்கள். மயிலே, மயிலே, இறகுபோடு என்று கேட்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. இந்தியா பூராவும் பல கோடி மூட்டை சிமெண்ட் செலவாகிறது. பிளாக் மார்கெட்டில் பல கோடி ரூபாய் இதிலே போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

இன்னொரு விஷயம். யுத்த முயற்சி என்று ஏற்படும்போது அதிகமாகத் தீர்வை பெருகுவது இயற்கை. இந்த அதிகத் தீர்வை போட்டு அதை சர்க்கார் அதிகமாகச் செலவழிக்கும்போது சர்க்கார் அதிக நோட்டுகளை அச்சடிக்க வேண்டி ஏற்படுகிறது. அத்தோடு விலைவாசி ஏற்றம் ஏற்பட்டுவிடும். எந்த யுத்த முயற்சியும் விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுக்க முடியாது. எவ்வளவு தூரம், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சட்டத்தைப் போடுகிறோமோ, அவ்வளவுக்

கவ்வளவு பொருள்கள் கருப்புச் சந்தைக்குப் போய்விடும். விலைவாசியைத் தணிக்க உற்பத்தியைப் பெருக்கும் முயற்சிகளை அரசினர் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

இன்னொரு விஷயம். இந்தியாவிலுள்ள சகல கட்சியினரும் இந்த யுத்த முயற்சிக்கு மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அத்துடனே இன்னொரு விஷயமும் கூடவே வருகிறது. கம்யூனிஸ்டுகள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அது ஒரு கேள்வி அடையாளம் அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் மனப்பூர்வமாக யுத்த முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்களா என்பது.

இன்னொரு விஷயம். நம் உள்நாட்டு கம்யூனிஸ்டுகள் இங்கே பிறந்தவர்கள் ; இங்கேயே சாகவேண்டியவர்கள்—அவர்களையே நம்புவதற்கில்லையானால்—நம் உள்நாட்டு கம்யூனிஸ்டுகள் எதிரிகளுடன் சேருவார்கள் என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், வெளிநாட்டு கம்யூனிஸ்டு நாடுகளை நம்புவது எவ்வளவு தூரத்துக்கு நியாயம்? கம்யூனிச தத்துவத்தை அனுசரிக்கின்ற மற்ற தேசங்கள் அவைகள் நமக்கு பரிந்து பேசுவதுபோல் உண்டான ஜாடைகள், உதவி செய்யும் ஜாடைகள் இவற்றை நம்பலாமா என்பது இன்றைய அரசாங்கத்தார் வெகு கூர்ந்து யோசிக்க வேண்டிய விஷயம். கூடப் பிறந்த கம்யூனிஸ்டை நம்பவில்லை நீ! வெளிநாட்டு கம்யூனிஸ்டை நீ எப்படி நம்புவது?—நாம் இப்போதே சொன்னோம்—திடீரென்று வஞ்சகத்தனத்தால் ஏமாந்துவிட்டோம் என்று. இன்னொரு முறை ஏமாந்து போனோம் என்ற சொல் வாராமல் இருக்க வேண்டுமானால் வெளிநாட்டு கம்யூனிஸ்டுகளை நம்புவதைக் கட்டோடு விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்வேன்.

காங்கிரஸ் நண்பர் ஒருவர் சொன்னார் என்று நினைக்கிறேன்—'நம் தொழில் முயற்சிகளை வெளிநாட்டு நண்பர்களுக்குக் காட்ட வேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். வெளிநாட்டு சீனக் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டு வெளியே போய் சரியாக 14-வது நாளில் முதன் முதலாக எல்லை விஷயமாக தகராறு கிளப்பி இந்தியாவுக்குக் கடிதம் எழுதினார் என்பது ஞாபகம் இருக்கட்டும். முக்கியமாக வெளிநாட்டு கம்யூனிஸ்டுகளை நம்புவது பெரிய ஆபத்து திசையில் வந்து நிற்கும்.

பணத்துக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் வரை போகலாம்? யுத்த முயற்சிக்குப் பணம் தேவை என்பது வாஸ்தவம். தீர்வை போடலாம் என்பது வாஸ்தவம். பணத்திற்காக எவ்வளவு தூரம் நம்முடைய கொள்கையை விட்டுக்கொடுக்கலாம் என்பது அடுத்த விஷயம்.

அடிக்கடி பேசப்படுகிறது—மது விலக்கு இருக்கிறதல்லவா? அதை விலக்கிவிட்டால், ஏகப்பட்ட பணம் இருக்கிறதே என்று யோசனை சொல்லுகிறார்கள். சில இடங்களில் காங்கிரஸ் அரசாங்கங்கூட அந்தவிதமாக யோசிப்பதாகப் பத்திரிகையில் வெளி வருகிறது. மற்ற ராஜ்யங்களைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டியதில்லை. 4-00 p.m.

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்] [30th January 1963

நம்முடைய தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இங்கு மதுவிலக்கு வெகு நன்றாகவே நடந்து வருகின்றது. மதுவிலக்கு தோல்வி என்பது பிசகு. என் பிசகு என்றால் மதுவிலக்கு அகற்ற வேண்டும் என்பவர்கள்—"நிறைய கள்ளச் சாராயம் வடிக்கிறார்களே" என்று சொல்கிறார்கள். தோல்வி என்பது நாம் எதை எதிர்பார்த்தோமோ அது நடக்கவில்லை என்றால் அது தோல்வி. மதுவிலக்கைக் கொண்டுவரும்போது கள்ளச்சாராயம் வடிப்பது நின்று விடும் என்று நாம் நினைத்திருந்தால் அது தோல்வி. கள் குடித்தவர்கள் கள்ளை மறக்கமாட்டார்கள். அவன் மகன் திரும்ப சாராயக் கடைக்குப் போகாமல் பார்த்துக் கொண்டால், மதுவிலக்கு வெற்றி. கள் குடித்தவனை கட்டாயப்படுத்தி வைத்தால், சர்க்கரையை கள்ளச்சாராயம் வடிக்கமாட்டான் என்று நினைத்தால் அது நம்முடைய பைத்தியக்காரத்தனம்தான். சாதாரணமாக தொழிலாளர்கள்—அதிலும் முக்கியமாக நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள் குடிக்க மாட்டார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். அந்த விஷயத்தில் வெற்றியே. கள் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்கிறவர்களுக்கு ஒரு சவால். இந்தியா பூராவிலும் நூற்றுக்கு 51 பேர்கள் பெண்களாக இருக்கிறார்கள். வோட்டர்களில் 100-க்கு 51 வோட்டுகள் பெண்களுடைய ஓட்டாக இருக்கிறது. ஆகையால் அந்தப் பெண்கள் சம்மதிக்கிறார்களா கள்ளைக் கொண்டுவர? மேடையில் பேசுகிறார்கள், சில பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றனவே கள்ளைக் கொண்டுவரலாமென்று, அவர்களுக்கு ஒரு கேள்வி. உன்னுடைய தாய் அல்லது உன்னுடைய மனைவி கையினால் ஒரு கப் கள்ளோ சாராயமோ ஊற்றிக் குடித்துவிட்டு வந்து நீ சொன்னாயானால் அது சரி. இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யார்? பெண்கள் தான். (இடைப்பேச்சு: பெண்களில்கூட குடிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.) இருக்கலாம் நாட்டிலேயே இரண்டொருவர் இருக்கலாம். அது லட்சத்தில் ஒன்று. மற்ற தேசங்களில் பெண்கள் குடிக்கலாம். நம்மிடம் அது கிடையாது. மற்ற நாடுகளில் தாய் மகனுக்கு ஊற்றிக்கொடுப்பாள். மனைவி புருஷனுக்கு ஊற்றிக் கொடுப்பாள். இந்த் தேசத்தில் அப்படியில்லை. இந்த தேசத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணும் எதிர்க்கிறாள் கள்ளுக்கடையை. ஆகையால் இந்த நாட்டிலுள்ள பெண்கள் சேர்ந்து கள்ளைக் கொண்டு வாருங்கள் என்றால் கொண்டுவாருங்கள். இல்லாவிட்டால் வேண்டாம்.

இன்னொரு விஷயம். எதிர்க்கட்சியினர் மாத்திரமல்ல, இந்த நாடு பூராவுமே பொங்கி எழுந்து இப்போது அரசாங்கத்திற்குத் தங்களுடைய ஆதரவைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கத்துக்கு ஒரு கடமையிருக்கிறது. எந்தவிதமாக மக்கள் அரசாங்கத்தை நம்பி அரசாங்கத்தின் யுத்த முயற்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்கிறார்களோ அதே பிரகாரம் யுத்தமுயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் சமயத்தில் சர்க்கார் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் சர்வாதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யாமல் எவ்வளவு தூரம் நியாயமாக உபயோகிக்கமுடியுமோ, அப்படி உபயோகித்து எவ்வளவு சீக்கிரமாக இந்த எமர்ஜன்சியை நிறுத்தமுடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக அதை நிறுத்தவேண்டும்.

30th January 1963] *[திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்]*

அடுத்தபடியாக பத்திரிகையில் செய்தி வருகிறது. அதாவது இன்னும் ஒரு வருஷத்திலோ அல்லது ஜாஸ்தி போனால் இரண்டு வருஷங்களிலோ எதிரி அணுகுண்டு சோதனையில் வெற்றியடைவான் என்று. அதற்கு நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும். இப்போது நாம் பேசுகிற வேதாந்தக் கொள்கைகளை—அணு சக்தியை ஆக்கரமான தொழிலில்தான் உபயோகிக்கவேண்டும், அழிவுக்குப் பயன்படுத்த மாட்டோம் என்ற வேதாந்தத்தை நீக்கி அணுகுண்டு தயாரிக்கவேண்டிய நிலைமை வந்திருக்கிறது என்பது வாஸ்தவமானது. அது ஒருபுறமிருந்தாலும் எமர்ஜன்சி அதிகாரங்களை சீக்கிரமாக நிறுத்திக்கொள்வது சர்க்காரின் கடமையாகும்.

ஏற்கனவே எனக்கு முன் பேசின அங்கத்தினர்கள் சொல்லியது போல் எவ்வளவு தூரம் யுத்த நிலைமையை மக்களுக்கு விளக்க முடியுமோ அப்படி விளக்கவேண்டியது சர்க்காருடைய கடமையாகும். என்னுடைய சொந்தக்காரர் ஒருவர் யுத்தத்தில் ஒரு பெரிய ஆபீசராக இருக்கிறவர், காணவில்லை என்று திடீரென்று தகவல் வந்தது. யுத்தத்தில் வீர சக்கரம் இப்போது சமீபத்தில் கொடுக்கப்பட்டவர்களில் அவரும் ஒருவர். அதைப்பற்றி மேற்கொண்டு விசாரிப்பதற்கு தீவிரமாக முயற்சி செய்தோம். ஆனால் சர்க்காரிடமிருந்து வரவேண்டிய பதில் காலாகாலத்தில் வந்து சேரவில்லை. பத்திரிகையில்தான் முந்திக்கொண்டு செய்தி வந்ததே தவிர அதற்குப் பிறகு பல வாரங்கள் கழித்துத்தான் சர்க்கார் நேரடியாக அந்தப் பெண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தகவல் அனுப்பினார்கள். இதுபோன்ற விஷயங்களில் உஷாராக இருக்கவேண்டும்.

வரிகள் அதிகப்பட்டிருப்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இவ்வளவு தூரம் வரிகளை ஒருபக்கம் அதிகப்படுத்திக்கொண்டு போகிறபோது இன்னொரு பக்கம் சர்க்கார் தனது செலவுகளைக் குறைக்க வேண்டியது கடமையாகும். முக்கியமாக சமீப காலத்தில் பெரிய பெரிய கட்டிடங்களை மதராஸ், பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற இடங்களில் மத்திய சர்க்கார் கட்டிவருவது வழக்கமாக இருக்கிறது. அதுபோன்ற வேலைகளை இன்னும் கொஞ்சம் நாளைக்கு நிறுத்தி, ஆக்கரமான, லாபம் கொடுக்கக்கூடிய—ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடிய முயற்சிகளில் வசூலிக்கிற வரியைச் செலவழிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எனக்கு பேசுவதற்கு வாய்ப்பைக் கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி:** *கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய உரைக்கு நன்றி செலுத்தும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச எண்ணுகிறேன். நமது நாட்டில் அடியெடுத்துவைத்த சீனாவை விரட்ட முற்பட்டிருக்கிற இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் ஆதரவற்று அவதிப்படும் ஆபரணத் தொழிலாளர்களுடைய சில குறைகளைப்பற்றி நான் கூறுவதைப்பற்றி மிகவும் வருந்துகிறேன். ஆபரணத் தொழிலாளி அல்லது தங்கத் தொழிலாளி அல்லது பொற்கொல்லர்கள் என்று வழங்கக்கூடியவர்கள் எல்லாம் ஒரு தொழில் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். இந்தத் தொழிலாளர்*

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி] [30th January 1963

களில் தொழில் பிரிவுகள் பல இருக்கின்றன. இப்போது தங்கக் கட்டுப்பாடு போர்டிலிருந்து பிறப்பித்திருக்கிற உத்தரவை நாங்கள் முழுக்க முழுக்க வரவேற்கிறோம். ஆனால் அதன்படி எந்தத் தொழிலைச் செய்யமுடியும், எவற்றைச் செய்யமுடியாது என்பதை விளக்கவே நான் கருதுகிறேன். அந்தத் தொழிலில், மட்டவேலை, தகட்டுவேலை, கட்டிடவேலை, கல்வேலை, நகாசுவேலை, துந்தன வேலை, கேமண வேலை, இனமல் வேலை இப்படி பத்திற்கு மேற்பட்ட வேலைப் பாடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த வேலைப்பாடுகளில் தகட்டு வேலை என்று சொல்லக்கூடியதுதான் தென்னகத்தில் தமிழ்நாட்டில்
4-30 p.m. அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறது. இந்த தகட்டு வேலை ரொம்ப மெல்லிய வேலை. இந்த மெல்லிய வேலையை கிராமத்திலுள்ள மக்கள் சிலர் குடிசைத்தொழிலாகக் கொண்டு அவர்களாகவே செய்து கடைகளில் வியாபாரிகளிடம் விற்று ஜீவனம் நடத்தி வருகிறார்கள். அந்தத் தொழிலுக்கு 14 காரட் பொருந்துமா, அதில் அவர்களால் செய்யமுடியுமா என்ற நிலைமையை அறியவேண்டியது மிகவும் அவசியமான விஷயம். அடுத்தாற்போல் மட்டசுந்த வேலை என்று சொல்லக்கூடிய மட்டவேலை. செயின், மோதிரம், வளையல் போன்ற சில தகட்டு வேலைப்பாடுகளைச் செய்யலாம். 14 காரட் தங்கத்தில் இவற்றைச் செய்யலாம். அதற்கடுத்து கட்டிடவேலை என்று சொல்லக்கூடிய கல் பதித்த வேலை செய்யவேண்டுமென்றால், நல்ல விதமான தங்கம் இல்லாமல் செய்வது மிகவும் கஷ்டம். உலோகத்தில் உயர்ந்தது பிளாட்டினம். வட நாட்டில் உள்ளவர்கள் அந்த உலோகத்தில் வைரம் பொதித்து வேலைகள் செய்கிறார்கள். நமது ஆபரணத் தொழிலாளர்கள் 22 காரட்டில்தான் அதுபோன்ற வேலைகளை ரொம்ப மதிக்கத்தகுந்த முறையில் செய்துவருகிறார்கள். இது போன்ற வேலையில் நமது தமிழகத்திலும் கேரளத்திலும் இருந்து ஏராளமாகச் செய்து வடநாட்டுக்குச் செல்கிறதே தவிர இம்மாதிரியான நகைகள் அங்கிருந்து இங்கு வருவதில்லை.

கட்டிட வேலையில் ஒரு பகுதியை இன்னொரு கூட்டத்தார் செய்கிறார்கள். கல்வைத்து இழைத்து செதுக்குமானத்தை இன்னொரு பகுதியினர் செய்கிறார்கள். நகாசு வேலை ஒரு நுட்பமான வேலை. நகாசு வேலை என்பது உருக்குகளைக்கொண்டு விக்கிரகங்கள் செய்வது ஆகியவை ஆகும். கேரளத்தில் கடந்த கார்த்திகை மாதத்தில் ஐயப்ப விக்கிரகங்கள் வாங்கப்பட்டன. அந்த விக்கிரகங்கள் ஐந்து ரூபாய்க்கு விற்கப்பட்டன. அம்மாதிரியான தொழிலை எவ்வளவோ தொழிலாளர்கள் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐந்து ரூபாய் விலைக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமானால் மிகவும் அச்சமான தகட்டில் செய்யவேண்டும். அதோடு அது மக்களுக்குக்கவர்ச்சியாக இருக்கவேண்டுமானால் 22 காரட் தங்கத்தில் செய்தால்தான் அவர்கள் தொழிலையும் நடத்தி ஜீவனமும் செய்ய முடியும்.

அடுத்தது குந்தன்னு வேலை. இந்த வேலையை எங்கள் நாட்டில் இடுமான வேலை என்று சொல்லுவார்கள். இந்தப் பகுதியில் குந்தன்னு வேலை என்கிறார்கள். அதற்கு முன் பகுதியாக கேமனம் செய்து கொடுக்க தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

30th January 1963] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

அந்த கேமன வேலை இப்போது நடைமுறையில் இல்லை. ஒரு சமயம் நமது அரசாங்கமோ அல்லது வேறு எந்த அரசாங்கமோ ஒரு கண்காட்சி நடத்த வேண்டுமென்றால், அதில் எல்லா நாட்டு கலாச்சார உருப்படிகள் வேண்டுமென்றால், லட்சக்கணக்கான சின்னங்கள் அதில் அமையவேண்டி இருக்கின்றன. அதற்கு இந்தக் கேமன வேலை நிபுணர்கள் சென்று மயில் செய்கிறார்கள் என்றால், அதன் இறக்கை உயர்ந்த ரகமாக அமைந்திருக்கும். பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தை அவர்கள் மேலும் மேலும் புடம் போட்டு தகடு செய்து இழைத்து செய்யக்கூடிய தொழில். அந்தத் தொழில் நாளடைவில் நின்றுபோய் இன்று விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய தொழிலாளர்கள்தான் அதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலை இப்போது இருக்கிற மக்கள் கற்கக்கூடிய நிலையிலும் இல்லை. அவர்களும் 14 காரட் தங்கத்தில் செய்யவேண்டும் என்றால் அது முடியாது. இந்த நிலையில் தென்னாட்டில் உள்ள ஒரு முதன்மையான தொழில் அமைந்திருக்கிறது. 14 காரட் தங்கத்தை அங்கீகரித்து தொழில் செய்வதாக இருந்தால் சுமார் 100-க்கு 10 பேருக்கு மேல் தொழில் செய்து பிழைக்க வசதியில்லை என்றே நம்புகிறேன்.

இந்தத் தங்கக் கட்டுப்பாடு வந்த பிறகு, பல சங்கங்கள் சார்பாக என்னை அழைத்து நான் ஆங்காங்கே சென்று பார்த்ததில் அங்குள்ள தொழிலாள மக்களுடைய நிலைமை படுமோசமாகவும் பட்டினி கிடக்கின்ற நிலையிலும் இருந்தது. சமீபத்தில் கூட வேலூரிலும் கோயமுத்தூரிலும் ஒரு முதலாளி வேலையில்லை என்று சொன்னவுடன், தொழிலாளி ஏக்கத்தில் இறந்ததாகப் பத்திரிகையில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அதையெல்லாம் நினைத்தால் மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாக இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு உடனடி நிவாரணம் செய்யவேண்டிய கடமை நமது சர்க்காருக்கு உண்டு. இந்த சர்க்காருக்கு எத்தனையோ சங்கங்கள், மகஜர்கள் அனுப்பியும், நேரில் சொல்லியும் இது வரையில் அந்தத் தொழிலாளிகளைப்பற்றி எந்தவிதமான கவலையும் இல்லாமல் இருப்பது கண்டு நான் வருந்துகிறேன். அந்தத் தொழிலாளிகள் நிலைமைபற்றி இன்னும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டியது மிகவும் அவசியம். இங்கு விஜயம் செய்திருந்த நமது மதிப்பிற்குரிய மத்திய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கிருந்து திரும்பும்போது 14 காரட் என்றால் அதில் கலப்படம் செய்ய முடியாது என்ற வருத்தத்தில் தொழிலாளர்கள் குமுறுகிறார்கள் என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது. அவர்கள் அப்படிச் சொன்னதைப் பற்றி எங்களுக்கு வருத்தமில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் அவ்விதம் கலப்படம் செய்யும் பழக்கத்தில் இல்லை. நாங்கள் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்றால் முதலாளிகளுக்கு அடிமையாக வாழ்கின்றோம். எங்களுடைய தொழில் அந்த முறையிலாகிவிட்டது. சாதாரணமாக ஒரு முதலாளி ஒரு தொழிலாளியை அழைத்து 200 ஜதை ஸ்டட்டுகள், கம்மல்கள், பேசரிகள், தோடு செய்ய ஆர்டர் கொடுப்பதாக இருந்தால் அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட எடை தங்கத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள்.

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி] [30th January 1963

200 ஜதை நகைகளை வேலை முடித்து முதலாளிகளிடத்தில் கொடுத்த உடனே, எங்களுடைய தொழிலாளிகளே எப்படி அவற்றில் குறை கண்டு பிடிக்கவேண்டும் என்று முதலாளிகளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே முதலாளிகள் பல குறைகளைச் சொல்லி தீர்த்துவிட்டு கடைசியாக ஒரு ஜதையை எடுத்து கல் பதித்து இருந்தால் கல்லை எடுத்துப் பார்த்து காய்ச்சி இரண்டாவதாக திராவகத்தில் போட்டு சுத்தப்படுத்தி உருக்கி மச்சம் பார்த்து என்ன எடையிருக்குமோ அந்த எடைக்குத்தான் தொழிலாளிகளுக்குக் கூலி கொடுக்கிறார். அதுமாத்திரமில்லாமல் ஒரு தனிப்பட்ட ஜதை சாமான் செய்யவேண்டுமென்றால், அதற்கு பத்து ரூபாய் கூலி என்றால் நூற்றுக்கணக்கான ஜதைகள் செய்தால் மூன்றரை ரூபாய்தான் ஒரு சாமானுக்குக் கூலி கிடைக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளி சாதாரணமாக பாடுபட வேண்டுமென்றால் எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்தால் போதாது. காலையிலிருந்து இரவு பன்னிரண்டு வரையில் பட்டறையில் பாடுபட்டால்தான், அவனுக்கு தினக் கூலியாக ரூ. 2 அல்லது ரூ. 3 கூலி கிடைக்கும். மத்திய அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், கலப்படம்
4-40 p.m. செய்து அவர்கள் சம்பாதித்து வைத்து இருந்தால், இன்றைக்கு வேலையில்லாமல் பட்டினி கிடக்கும் நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பல பெரியார்களும் நமது மதிப்பிற்குரிய அம்மையார் ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் அவர்களும் திருநெல்வேலியில் நான்கு மூட்டை அரிசியைப் பிரித்து இரண்டு நாட்கள் கொடுத்ததாக நான் அறிந்து நன்றி தெரிவித்திருக்கிறேன்.

“எங்களுடைய தொழில் மற்ற தொழிலைவிட சொகுசான தொழில், நிழலிலிருந்து வேலை செய்யலாம்” என்று எங்களுடைய தொழிலாளிகள் அதிகம் பேர் இந்தத் தொழிலில் வந்து புகுந்து கொண்டார்கள். அப்படி அதிகமான பேர் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டதால்தான் இந்தத் தொழிலுக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டது. நமது தொழில் மந்திரிகூட கோயமுத்தூர் மாநாட்டில் பேசும்போது “இனிமேல் நீங்கள் தொழிலை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். ஆகவே எங்களோடு நிற்கட்டும், எங்களுடைய சந்ததி இந்தத் தொழிலைக் கற்கவேண்டாம் என்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலிருந்தே நாங்கள் தொழிலை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு பட்டறையில் வேலை செய்யவேண்டுமானால் பணியாளர்கள் இரண்டு பேர்கள் இருந்தால் உதவிக்கு ஒரு பையன் வேண்டும். பையன் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயது உடையவனாக இருந்தால்தான் சொன்னதைக் கேட்டுச் செய்வான். அந்த மாதிரிப் பையன்களைத்தான் நாங்கள் தேடுவது வழக்கம். இப்பொழுது அதற்குப் பையன்கள் அகப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் தொழிலை வெறுத்து விட்டார்கள். எங்கள் பிற்கால சந்ததி இந்தத் தொழிலுக்கு வராது என்று உறுதியாகக் கூறுவேன். இதற்கு முன்னால் அரசர்கள் காலத்தில் ஆலயங்கள் கட்டியவர்களுக்கு மானியம் எல்லாம் கொடுத்து எங்கள் தொழிலை போஷித்து வந்தார்கள். நமது திருவிதாங்கூர் அரசர் எங்கள்

30th January 1963] *[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]*

தொழிலாளிகளுக்கு மாதச் சம்பளமும் பட்டயமும் கொடுத்தார்கள். அதுகூட மஹாராஜா கற்பித்து அவர்களுக்கு தேவேந்திரன் சிற்பாச்சாரி என்றும் கேசவன் சிற்பாச்சாரி என்றும் சில பட்டயம் வழங்கி அவர்கள் தொழில் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும் 5 அல்லது 7 அல்லது உயர்ந்த விகிதம் 10 ரூபாய் கொடுப்பார்கள். கொடுத்த வேலைக்குக் கூலி வேறு. அதே மாதிரி மற்ற சில சிற்பாச்சாரிகளுக்கு இன்னும் அதற்குள்ள மானியங்களும் வழங்கி இருந்தார். அதே போல் பாண்டிய நாட்டிலும், சோழ நாட்டிலும் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எங்களுடைய கைத்திறன் போய் இப்போது நாங்கள் இன்னொரு முதலாளிக்கு அடிமையாக இருக்கும் காலத்தில் கவர்ன்மெண்டு தங்கக் கட்டுப்பாடு வந்ததும், எங்களுக்கு மிச்சமிருந்த ஜீவன தொழிலும், எங்களுடைய மரியாதையும் போய்விட்டது. ஆகையால் நமது அரசாங்கம் இதற்காக எங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கேட்பதற்கு உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை அமைத்து, நிவாரணம் கருதி தகுந்த முறையில் அதை ஏற்பாடு செய்து, எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் அந்தக் கமிட்டியை அனுப்பி என்ன முறையில் நிவாரணம் வேண்டும் என்பதை அறிந்து பரிகாரம் செய்து வாழ்வு அளிக்கவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்திடம் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்ற வருஷத்தில் தொழில் மந்திரியிடம் சென்னையில் கூட்டுறவு முறையில் தங்கத் தொழில் ஸ்தாபனம் அமைக்க வேண்டும் என்று அவர்களிடம் நேரில் மனு கொடுத்தேன். இன்றுவரை அதற்கு பதில் கிடைக்கவில்லை. இந்த மாதிரி கூட்டுறவு முறையில் ஸ்தாபனம் இதற்கு முன்னதாகக் கட்டவில்லை. இது விலை உயர்ந்த பொருள். இதைப் பாதுகாப்பதற்கு எங்களிடம் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இல்லை, ஆகையால் செய்ய முடியாது என்று இன்னொரு சங்கத்துக்கு பதில் அனுப்பியதாக அறிந்தேன். எங்களுடைய எதிர்காலம் நல்ல முறையில் இருக்கிறதென்றே நம்புகிறேன். காரணம் என்னவென்றால் 14 காரட் என்று வந்தது கூட்டுறவுக்கு இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று எண்ணுகிறேன். தங்கக் கட்டுப்பாடு விலையையும் அரசாங்கமே சிபாரிசு செய்யலாம் தங்க போர்டுக்கு, அதனுடைய உச்சவரம்பு விலை இன்னது என்று. 14 காரட் தங்கம் அவர்கள் நல்ல விஞ்ஞானிகளைக் கொண்டு தயாரித்து சீல் வைத்துவிட்டால் எங்களுக்கு எந்தவித ஆட்சேபணையுமில்லை. செய்யக்கூடிய நகைகள் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். இன்று தங்க போர்டார் அவர்கள் மெஷின் வாங்கி பயிற்சி கொடுக்க ஒத்தாசை செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று சொல்வதாக பேப்பரில் படித்தேன். அதை வரவேற்கிறேன். அதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த முறையில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பல நகரங்களில் கூட்டுறவுச் சங்கம் அமைத்து இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

[30th January 1963

திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி : இதைப் போன்ற இன்னொரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்காது. சீக்கிரம் முடித்து விடுகிறேன்.

எங்களுடைய சந்ததியார் வறுமையில் வாடுகிறோம். ஆகவே, எங்களை மிகப் பின்தங்கிய வகுப்பில் சேர்த்து எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சலுகை கொடுக்க வேண்டும் என்று பல முறை வாதாடி இருக்கிறேன். இப்போதும் சொல்கிறேன். இனிமேலாவது விஸ்வகர்ம சமூகம் மட்டுமல்ல—எங்கள் தொழிலாளர்கள்—அவர்களுக்குத் தொழிற் கல்வி கற்பிப்பதற்காக அவர்களை இந்த அரசாங்கம் Most Backward வகுப்பில் சேர்த்து எங்களுக்கு ஆதரவளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு எனது ஆதரவைத் தெரிவித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர் :** மதிப்பிற்குரிய சேர்மன் அவர்களே, மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையை வரவேற்று நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் கூற ஆசைப்படுகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையானது எல்லாம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றது. எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. அதிலே குறிப்பாக விவசாய வளர்ச்சி, சிறு பாசனத் திட்டம், உணவு விலைக் கட்டுப்பாடுத் திட்டம் இவைகள் எல்லாம் கூறி இருப்பதானது மக்களுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. உணவு விலைக் கட்டுப்பாடுத் திட்டத்தால், பெரும்பாலான மக்கள் உணவுப் பொருள் வாங்கி உபயோகிக்கிறவர்களாக இருப்பதால், எல்லோருக்கும் மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயிகள் மட்டும் அதில் கொஞ்சம் குறைபாடு காணும் முறையில் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் விலை இறக்கத்துக்காக விவசாயிகள் வருத்தப்படவில்லை. அவர்கள் தானும் வாழ்ந்து பிறரும் வாழ வேண்டும் என்ற பண்பாட்டில்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் கவலையானது விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருட்கள் மட்டும் விலை முன்பு இருந்ததைப் போலவே இருக்கின்றது என்றுதான் கவலை இருக்கின்றது. தஞ்சை ஜில்லாவில் சென்ற ஆண்டில் 48 பட்டணம்படி கொண்ட ஒரு மூட்டை ரூ. 22-24-க்கு விற்றது. அதற்கு முந்தின வருஷத்தில் ரூ. 25—26 விற்றது. இந்த ஆண்டில் ரூ. 17—18-ஆக இறங்கி இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான மற்றப் பண்டங்கள் விலை இறங்காமல் இருப்பது விவசாயிகளுடைய கவனத்தில் கொஞ்சம் மனவேதனை உண்டுபண்ணுகிறது. அவர்களுக்குக் கால்நடை மிக அவசியம். பருத்தி, புண்ணாக்கு முதலிய தீவனப் பொருள்கள் விலை குறையாமல் இருக்கிறது. கடலைப் பிண்ணாக்கு எருவுக்கு விவசாயிகளுக்கு மிக மிக அவசியமாக இருக்கிறது. கடலைப் பிண்ணாக்கைச் சாகுபடிக்குப் போடுவதில் நல்ல பலன் காண்கிறார்கள். இது போன்ற தேவையான பொருள்களும் விலை ஏறி இருக்கிறது. விவசாயிகள் பெரும்பாலும் நிலத்தை—விவசாயத்தை—நம்பி வாழ்கிறவர்களாகவே

30th January 1963] [திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர்]

இருக்கிறார்கள். மற்றத் தொழில் இல்லை. விளைபொருளை விற்று அதைக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்தக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் விவசாயிகளுக்கு மற்ற தேவையான சாமான்களை இந்தக் கட்டுப்பாடுத் திட்டத்தில் சேர்த்து அவர்களுக்கு ஒரு நியாயமான வசதி ஏற்பட்டால், விவசாயிகள் இன்னும் மகிழ்ச்சியுடன் உணவு உற்பத்தியில் தீவிர பங்கு கொண்டு விவசாயத்தைப் பெருக்குவார்கள் என்பது நான் கண்ட உண்மை.

இந்தத் திட்டத்தில் சிறு பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் சேர்க் 4–50 p.m.
கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது மாநில விவசாய அதிகாரிகள் அதிக பங்கு காட்டி, ஊக்கத்துடன் விளைச்சலை அதிகப்படுத்தி வருகிறார்கள். இது வருடா வருடம் கூடுதலாக வரும் விவசாய உற்பத்திக் கணக்கைப் பார்த்தாலே தெரிய வருகிறது. வேதாரண்யம் யூனியன் பிரதேசத்தில் விவசாய அதிகாரிகள் தீவிர பங்கு எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய ஆலோசனையின் பேரில் விவசாயம் செய்யப்பட்டதில் இந்த ஆண்டில்—அது மானாவாரிப் பிரதேசம் ஏதோ பருவ மழை சரியாக இருந்ததால்—நெல் 90 அங்குல உயரம் இருக்கிறது. இதை விவசாய அதிகாரிகள் வந்து அளந்து பார்த்தார்கள். இதை வெளியிடங்களில் சொன்னால்கூட "நம்புவதற்கில்லை. நெல் காய்க்கும் மரமா? இருக்காது" என்கிறார்கள். விவசாய அமைச்சரவர்களுக்கு இதைப் பார்வையிடுவதற்காக அழைப்பு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. பிப்ரவரி 3-ம் தேதி வேதாரண்யத்திற்கு மத்திய சர்க்கார் முன்னாள் ரயில்வே அமைச்சராக இருந்த திரு. சந்தானம் தலைமையில் வரும் கமிட்டியினருக்கும் இதைப் பார்வையிட வேண்டுமென்று அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறது. அவர்களும் வந்து பார்ப்பார்கள். மானாவாரி பிரதேசத்தில் வளம் பொருந்திய மண்ணாக இருந்து மழை இருந்ததால் நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் அவற்றையெல்லாம் சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் சேர்த்து முதலிடமளித்து பாசனத்திற்கு வழி ஏற்படுத்தினால் எதிர்பார்த்த அளவைவிட உற்பத்தி அதிகமாகக் காண முடியும். மேலும் விவசாயிகளுக்கு மற்றைய பண்டங்கள் விலை இறங்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். நேற்று பேசிய அங்கத்தினர்கள்கூட விவசாயத்தின் மூலம் பெறுகின்ற கூலி குறைவாகவும் அதே நேரத்தில் மில் போன்ற ஸ்தாபனங்களில் வருகின்ற கூலி சற்று அதிகமாக இருப்பதாலும் விவசாயத்திற்கு ஆள் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது என்றார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் அறுவடை சமயத்தில் ஒரு ஆளுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 4 மரக்கால் வீதம் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. அதையும் கொடுக்க விவசாயிகளுக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது. மற்ற சாமான்கள் விலை இறங்கினால்தான் அவர்கள் உற்சாகமாக வேலை செய்ய முடியும். இல்லாவிட்டால் வேறு லாபம் தரும் தொழிலைத்தான் அவர்கள் நாடவேண்டிவரும். ஆகையால், விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருள் ஒரு திட்டமான விலைக்கு இறங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

சிமிண்ட் கட்டுப்பாடு பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். நேற்று முன்தினம் பேசிய அம்மையார் சாஸ்வதி பாண்டுரங்கம்கூட கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குக்கூட சிமிண்ட் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதுபோன்று இங்கேயே இப்படி இருந்தால் கிராமப் புறங்களில் ஏழை விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் அவர்கள் குடிசையைக்கூட சரிசெய்து வைத்துக்கொள்வதற்குக்கூட சிமிண்ட் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவர்கள் எல்லாம் அதிகாரிகளைப் பார்த்து சிமிண்ட் கேட்டு வாங்கப் போதுமான பழக்கமோ அனுபவமோ இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் அந்த ஜில்லாவுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கோட்டாவை அந்தந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்து கமிஷனர்களுக்கு சிமிண்ட் வழங்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால், எல்லா கிராமத்திலுள்ள ஏழைகளுக்கும் அது போய்ச் சேருவது சௌகரியமாக இருக்கும். முன்பு சிமிண்ட் கட்டுப்பாடு ஆரம்பத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களுக்குக் கொஞ்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. தாசில்தார், கலெக்டர், ஆர்.டி.ஓ. இவர்களிடம்தான் இப்போது இருக்கிறது அந்த அதிகாரம். அதைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் வாரியாகக் கொடுத்தால் கமிஷனர் மூலமாக எல்லா ஏழைகளுக்கும் அது பரவலாகக் கிடைக்க வசதி ஏற்படும். எவ்வளவோ அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் போது, இந்த சிமிண்ட் கோட்டா கொடுக்கும் அதிகாரம் வழங்க அரசாங்கம் தயங்கவா வேண்டும்? இப்போது அவசர கால நிலைமையை முன்னிட்டு அரசாங்கத்தில் புதிய கட்டிட வேலைகளை நிறுத்திவைத்திருக்கிறார்கள். அவசியமானதுதான். பாதுகாப்புக்கு முக்கியமாக உள்ள கடற்கரைப் பிரதேச ரோடுகளிலுள்ள வேலைகளை அது மாதிரி நிறுத்தி வைக்காமல் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது அவசியம். ரோடுகளில் அரசாங்கம் நினைத்தால் ஒரு மாதத்தில்கூட வேலை செய்துவிட முடியும். பெரிய பாலங்களில் வேலை செய்யவேண்டுமென்றால் எப்போதும் தண்ணீர் நிற்கக் கூடிய இடமாக இருப்பதால் வருஷக் கணக்காக ஆகும். ஐந்து வருஷங்கள்கூட ஒரு வேலை முடிவடைய ஆகிறது. அவற்றை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு செய்தாலும் ஒரு ஆண்டுக்கு மேல் ஆகும். அவசர நிலைமை ஏற்படும்போது கடற்கரை ஓரங்களில் பாலங்கள் அவசியமானவை. இப்போது டெண்டர்கள் விடப்பட்ட வேலைகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் பாதுகாப்புக்கு அவசியமான வேலைகளாக அவை இருப்பதால் அது மாதிரி வேலைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம் என்று அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பாதுகாப்பு நிலைமையில் நாம் இப்போது நன்றிகெட்ட சீனத் துரோகிகளிடம் இருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையிலே பொய் வதந்திகளைக் கிளப்பி அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்யும் துரோகிகளிடமிருந்து நம் நாட்டைக் காப்பாற்றவேண்டியது நம் முதல் கடமையாகும். அவர்கள் பேசிக்கொண்டேயிருக்கட்டும் என்று

சொன்னாலும், பொதுமக்கள்—பாமரமக்கள் அவர்கள் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ளமுடியாமல் கொஞ்சம் நம்பவும் செய்கிறார்கள். மற்ற எந்த நாட்டிலேயும் அவசர காலத்தில் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகப் பொய்ப் பிரசாரம் செய்பவர்களை வெளியே விட்டு வைக்கும் பழக்கம் இல்லை. நாளுக்குநாள் பத்திரிகையைப் பார்த்தால் மனம் வேதனைப்படும்படியான வகையில்தான் அவர்கள் பேசிக்கொண்டுபோகிறார்கள். என்பதை உணரமுடியும். ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்த நம்முடைய தமிழ்நாட்டுத் தலைவர் பெங்களூரில் போய்ப் பேசும்போது 'யுத்த நிதி கட்டாயப்படுத்தி வசூல் செய்யப்படுகிறது' என்று கூறியதாகப் பத்திரிகையில் வந்தது. அங்குள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? தமிழ்நாட்டில கட்டாயப்படுத்தித்தான் வாங்குகிறார்கள் போலும் என்று அவர்கள் நினைக்க அது ஏதுவாகிறது. சென்னையில் பேசும்போது அரசாங்கம் பெண்களிடத்திலுள்ள நகைகளைப் பறிக்கிறது, இது நியாயமா என்று பேசியதாகப் படிக்கிறோம். இது மாதிரி அவர் 5-00
களுடைய எண்ணம் என்ன? 'மகன் செத்தாலும் சாகட்டும். p.m.
மருமகள் தாலியறுக்கட்டும்' என்ற நிலைமையில் நாடு போனாலும் போகட்டும். நமது கட்சி வளரட்டும் என்ற நோக்கத்தோடு பேசி வருகிறார்கள். ஆகையால் இது போன்ற பொய்ப் பிரசாரம் செய்யாமல் அரசாங்கம் தடைசெய்வது முக்கியமானது என்று கேட்டுக்கொண்டு மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பேசிய உரையை ஆதரித்து நன்றி தெரிவித்து சபையின் சார்பில் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரை, ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசி வரை இப்போது நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மக்களை ஓரளவு நல்லமுறையில் பக்குவப்படுத்தக்கூடிய வகையில் இருப்பதைப் பார்த்து அதை வரவேற்கிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சென்ற இரண்டு மகாயுத்தங்களை நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். யுத்தம் என்று வந்துவிட்டாலே விலைகள் ஏற்றம், அதன்மூலம் மக்கள் படுகிற கஷ்டம் இதுதான் நம் கண்முன்னால் நிற்கிறது. அக்டோபர் மாதம் 20-ம் தேதி சீனா நம்மீது படையெடுத்த உடனே, சென்ற இரண்டு யுத்த அனுபவங்களைக் கொண்டு விலைவாசி ஏறிவிடுமோ, மக்களுக்கு அதிகக் கஷ்டம் வந்துவிடுமோ என்று பயந்தோம். பொதுவாக யுத்த காலங்களிலே யுத்தத்தைக் காட்டிலும் மிக முக்கியமாக நாம் பார்க்க வேண்டியது உள்நாட்டிலே இருக்கிற சூழ்நிலைதான். அந்தச் சூழ்நிலையை எந்தவிதமான பங்கத்திற்கும் இடமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு மாத்திரமல்ல, பொதுமக்களுக்கும் உண்டு என்பதை இந்த யுத்தத்தில் நாம் பார்த்துக்கொண்டோம்.

பல காலமாக நாம் கேட்டு பேசி பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். வியாபாரிகள் என்றால் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது, விலைவாசிகளை ஏற்றி தங்களுடைய சுயநலத்தைப் பார்க்கக்கூடியவர்கள்

என்ற அபிப்பிராயம் மக்களிடத்தில் இருக்கிறது. அது தவறு. வியாபாரிகளும் இந்த நாட்டு மக்கள்தான். "வியாபாரிகளுக்கும் தேசாபிமானம் உண்டு, தேச பக்தியில் அவர்கள் யாருக்கும் குறைந்தவர்கள் அல்ல" என்று இன்று நல்ல முறையில் நிரூபித்திருக்கிறார்கள், நமது நாட்டில் இருக்கிற வியாபார சமூகம். அதற்காக வியாபார சமூகத்தை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அதே சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் தற்போதுள்ள விலைவாசிகள் மேலும் ஏறாமல் இருக்க, விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு எந்த வகையிலும் வழிவகை செய்யாமல் அரசாங்கத்துடன் தொடர்ந்து ஒத்துழைந்து பொதுமக்களுக்கு நல்ல முறையில் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவதாக, யுத்தமென்றால் யுத்தம் நடக்கிற பகுதி ஒன்று, நாட்டிலே பலதரப்பட்ட தொழில்களில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது இரண்டு. இதை மனதில்வைத்து சென்ற நவம்பர் மாதம் நமது மதிப்பிற்குரிய தொழிலமைச்சர் தலைமையின்கீழ் முக்கூட்டு மகாநாடு சென்னையில் நடந்தது. அந்த சந்தர்ப்பத்தில், எல்லாத் தரப்பினரும் ஓய்வு நாட்களிலும்கூட உழைப்பதாகச் சொல்லி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் வழிவகைகள் செய்து கொடுப்பதாய் இருந்தால், தொழிலாளிகள், தொழிலதிபர்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் அதைச் செயல்படுத்துவதற்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமான நிலையில் இன்றைய தினம் இருக்கிறோம் என்பது என்னைக்காட்டிலும் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். உற்பத்தியைப் பெருக்குவது ஒருபுறம் இருக்க, நாட்டிலே ஒரு பெரும் பகுதியாக இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர் பகுதியை யுத்த முயற்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்கக்கூடிய நிலைக்குக் கொண்டுவர வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஓய்வு நாட்களில் ஒரு நாள் வேலை கொடுங்கள், வேலை செய்கின்றோம்; அந்த ஒரு நாள் ஊதியத்தைப் பாதுகாப்பு நிதிக்குக் கொடுக்கிறோம், என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். நமக்கும் அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஆர்வத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்கு மின்சார வசதி சரியான முறையில் இல்லை. நாங்கள் கோவை நகரத்தில் கேட்டுப் பார்த்தோம். ஒரு நாள் முழுவதும் மின்சார சப்ளை கொடுக்க முடியாவிட்டாலும், எட்டு மணிநேரமாவது கொடுங்கள்; மூன்று வாரம் ஓய்வு நாட்களில் எட்டு மணி நேர வேலை வைத்து மாதத்திற்கு ஒரு நாள் தொழிலாளிகளுக்கு விடுமுறை விட்டுவிடலாம்; யுத்த நிதிக்குப் பணமும் சேரும் உற்பத்தியும் பெருகும் என்று யோசனை கூறியிருக்கிறோம். அந்த யோசனையை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

யுத்த நிதியைப் பொறுத்த அளவில் இரண்டு கோடிக்கு மேற்பட்டுவிட்டது என்று நாம் பெருமைப்படுகின்றோம். சந்தோஷப்படுகின்றோம். என்னைப் பொறுத்த அளவில் நான் பெருமையும் படுவதில்லை, சந்தோஷமும்படுவதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் மூன்றரைக் கோடி மக்கள் இருக்

கிறோம். அக்டோபர் மாதம் இரண்டாம் தேதி நிதி திரட்டும் முயற்சி ஆரம்பித்தது. சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு முதன் முறையாக ஒரு அன்னியநாடு நம்மீது படையெடுத்திருக்கிறது என்ற வேகம் மக்களுக்கு இருக்குமேயானால், தலைக்கு ஒரு ரூபாயாவது வசூலாகி இருக்கவேண்டும் இதுவரையில். அப்படி வசூலாகவில்லை என்றால், மக்கள்மீது எந்த வகையிலும் நான் குறை சொல்லத் தயாராய் இல்லை. இப்போது சேர்ந்துள்ள இரண்டு கோடி ரூபாயும் மக்களாக முன்வந்து தாமாகக் கொடுத்தது (Voluntary contribution) ஆங்காங்கே இருக்கிற ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த யுத்தம் வந்ததன் காரணமாக மக்கள் மத்தியில் நாட்டுப்பற்று அதிகமாகி ஒவ்வொருவரும் தங்களால் முடிந்த அளவில், நாட்டுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை நடைமுறையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைப் பக்குவமாக உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பினை நாம் ஏற்படுத்தவேண்டும். இன்னும், யுத்த நிதி திரட்டுவதில் ஒரு சரியான ஏஜென்ஸி கிடையாது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நாட்டில் பண வசதி படைத்தவர்கள் அதிகம்பேர் இருக்கிறார்கள். முக்கியமாக வியாபார ஸ்தாபனங்கள் ஆங்காங்கே உள்ள நண்பர்கள் சென்று பார்த்து கேட்டால்தான், யுத்தநிதிக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக தனியான ஒரு ஏஜென்ஸி ஏற்படுத்தி நிதி திரட்டக்கூடிய நிலை இருந்தால், இன்று சேர்ந்துள்ளதைப்போல இன்னும் இரு மடங்கு நிதி திரட்ட முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதை உடனடியாகச் செய்தால் நல்லது என்கிற விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த யுத்தம் வந்த பிறகு உடனடியாக நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பிரச்னை தங்கக் கட்டுப்பாடு. இந்தத் தங்கக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக தங்க வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு வேலையின்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது நமது ராஜ்யத்தின் பிரச்னை மாத்திரம் அல்ல, அகில இந்திய பிரச்னையும் ஆகும். பலர் நினைக்கிறார்கள் இந்தத் தங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் இனிமேல் தொழில் இல்லாமல்தான் இருக்கவேண்டுமென்று. எனக்கு முன்பு பேசிய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரியார் அவர்களும்கூடச் சொன்னார்கள். இனிமேல் இளைஞர்களுக்கோ, எங்கள் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ வேலை வாய்ப்பு கிடையவே கிடையாது என்றார்கள். அப்போது நான் நினைத்தேன்; நகை செய்கிற வேலை நாட்டில் இருக்காது என்றால் எனக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது, இனிமேல் இந்த நாட்டில் பெண்களே இருக்கமாட்டார்களோ என்று. இங்கே இருக்கிற சகோதரிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரையில் நாம் 22 கேரட் தங்கத்தை உபயோகித்து வந்தோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் பம்பாய் போன்ற பகுதிகளில் 24 கேரட் தங்கத்தைத்தான் உபயோகித்து வந்தார்கள். பம்பாய்க்குச் சென்று 24 கேரட் தங்க நகைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்தோமேயானால் நமது நாட்டுப்பெண்கள் அதை விரும்புவதில்லை. இது மஞ்சள் கலராக

இருக்கிறது, தங்கம் அல்ல என்று சொல்லுவார்கள். நமது தங்கம் 22 கோட் அதாவது பவுன் மச்சம் என்று சொல்லுவார்கள். நான் என்ன கருதுகிறேன் என்றால் இதற்கெல்லாம் நம்முடைய பழக்கம்தான் காரணம். 14 கேரட் நகை செய்து விற்கக்கூடிய நிலையை ஏற்படுத்தினால், யாராவது சொல்லமுடியுமா நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெண்கள் நகைகளே வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவார்கள் என்று. அப்படிச் சொல்லக்கூடிய நிலை வருமா என்றால் வரவே வராது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அப்படி வந்தால்கூட நல்லது.

5-10 p.m. திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: ஆயிரம் ஆயிரம் வருடங்களாகத் தங்க நகைகளை அணிந்து வந்திருக்கிறார்கள், நமது தாய்மார்களும் சகோதரிகளும். தங்கத்துக்கும் நமக்கும் இருக்கிற சம்பந்தம் நீண்ட நெடுங்கால சம்பந்தமாகும். ஆகவே, இந்தக் கட்டுப்பாடு சட்டம் வந்ததன் காரணமாக, தாய்மார்களும் சகோதரிகளும் தங்க நகைகள் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுவார்கள் என்று நான் நம்பவில்லை. இப்பொழுது இருக்கிற நிலை, தற்காலிகமாக இந்தத் தொழிலில் ஏற்பட்டிருக்கிற சிறு சிக்கல். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன், சென்னையில் உள்ள பெரிய வியாபாரிகள் 14 கேரட்டில் நகைகள் செய்து நல்ல முறையில் விற்க முடியும் என்பதாகக் காண்பித்திருக்கிறார்கள். வேறு நகரங்களில் இருக்கிற நகை வியாபாரிகள் பயந்துகொண்டு நகைகள் செய்வதை அறவே நிறுத்திவிட்டதன் காரணமாகத்தான் இந்த வேலையில்லாத் திண்டாட்டமே தவிர, பதினாலு கேரட்டில் நகைகள் செய்தால், இந்தத் தொழிலில் எந்த விதமான சிக்கலும் இருக்காது என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. ஒரு சிறு உதாரணம் நான் காட்ட முடியும். சீனா நம் நாட்டின் மீது படையெடுத்த உடனே எங்கள் பகுதியில், கோவையில், கைத்தறி நெசவுத் தொழில் அறவே நின்றுவிட்டது. காரணம் உற்பத்தியாகும் கைத்தறி ஜவுளியில் பெரும் பகுதி கல்கத்தா, டில்லி போன்ற நகரங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அங்கே இருக்கிற வியாபாரிகள் யுத்தத்தின் காரணமாக வாங்க மறுத்துவிட்டார்கள். அதன் விளைவாக இங்கே வேலை நின்றுவிட்டது. அந்த நிலை இன்று மாறி இப்பொழுது எப்போதும்போல் தொழில் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. அதற்குக் காரணம் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய என்னைப் போன்றவர்கள் தொழிலை அறவே நிறுத்தக்கூடாது, சிறுகச் சிறுக வேலை கொடுக்கவேண்டுமென்று செய்த முயற்சிதான். ஆகவே தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற தங்க வியாபாரிகளுக்கு ஒன்று கூறிக்கொள்வேன்: நீங்கள் 14 கேரட்டில் நகைகள் செய்ய ஆரம்பித்தால், இன்று நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சிக்கல் ஒன்றுமே இருக்காது என்று நான் கூறிக்கொள்வேன்.

இன்று தங்கத் தொழிலாளிக்கு வேலையில்லையென்றால் பணம் வேண்டுமே. இதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? ஏதோ தங்களுடைய வீட்டிலுள்ள நகை நட்டை விற்றுத்தான் சாப்பிட வேண்டிய நிலை. அதை விற்கச் சென்றால் வாங்க ஆள் இல்லை. இதுதான் இன்று கஷ்டம். அரசாங்கம் யோசனை செய்து இதற்கு இடைக்கால நிவாரணமாக அதை வாங்கி ஒத்தாசை செய்யும் முறையில் ஒரு ஏஜென்ஸி வேண்டும். வீட்டிலே உள்ள நகையை விற்றாவது பசியைப் போக்கலாம் என்ற நிலை வந்தால், அதை வாங்க ஆள் இல்லையென்றால், அது ஒரு பெரிய சிக்கல் என்பதை உணரவேண்டும். அரசாங்கம் இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, வீட்டுவசதிகளைக் குறித்து சபையில் பேசப்பட்டது. Housing Board-ல் ஒரு மெம்பர் என்ற முறையில் அதைக் குறித்துப் பேசவேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பும் கடமையும் என்று உணருகிறேன். தொழில் வளர்ச்சியின் காரணமாக பெரிய நகரங்களில் வீட்டுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்தப் பஞ்சத்தைப் போக்கவேண்டும். போக்குவது என்றால் வீடுகள் வேண்டும். அந்த வீடுகள் யார் கட்டுகிறார்கள் என்ற பிரச்னைக்கே இடமில்லை. Housing Board கட்டினாலும் சரி, கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் அல்லது தனிப்பட்ட நபர்கள் கட்டினாலும் சரி, குறிப்பிட்ட நகரத்தில் 100, 200 வீடுகள் வருகிறது என்றால் அந்த அளவுக்கு நமக்கு நிவர்த்தி கிடைக்கும். நானும் கூட ஒரு சொஸைட்டியை ரெஜிஸ்டர் செய்வதற்கு ரூபாய் 2 லக்ஷம் வசூல் செய்து வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அரசாங்கத் தரப்பில் emergency காரணமாக லோன் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள். Housing Board அல்லது மற்ற ஸ்தாபனங்கள் வீடு கட்டவேண்டாம், அப்படியே இருக்கட்டும், வேறு வீடுகள் வேண்டாம் என்று சொன்னால் அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. Housing Board- ஐப் பொறுத்தவரை குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கும் M.I. group வீடுகள், குடிசை ஒழிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் வீடுகள் கட்ட வேண்டும் என்று இருக்கிறது. கோவை நகரத்தில் குடிசை ஒழிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் 5, 6 லட்சத்திற்கு நகர சபை இடத்தை ஒப்படைக்கும் நிலையில் இருக்கிறது. நகரசபை என்றையதினம் நிலத்தை ஒப்படைக்கிறதோ உடனே வேலை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். எஸ்டிமேட் சாங்ஷன் செய்து எல்லாம் ரெடியாக இருக்கிறது. வீடுகள் என்று சொல்லும்போது குடிசைகள் தான் கட்டவேண்டும், வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்று எண்ணுவதோ அல்லது அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு மட்டும் தான் கட்டவேண்டும் மற்றவர்களுக்கு வேண்டாம் என்றோ குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு அல்லது Middle Income group இவர்களுக்குத்தான் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லுவது கொஞ்சம்கூட நியாயமாகப்படவில்லை. வீடு கட்டும் திட்டம் பரவலாக எல்லாத் தரப்பினருக்கும் ஒழுங்கான முறையில் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள், Housing Board எல்லோரையும் சேர்த்து வீடுகள் கட்டுங்கள் என்று சொன்னால்தான் வீட்டுப் பிரச்னை தீருமே தவிர தனிப்பட்ட ஒருவருக்காகச் செய்தால் வீட்டுப் பிரச்னை தீரவே தீராது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நாட்டிலுள்ள நிலை நல்ல நிலை. பலர் நினைக்கிறார்கள் யுத்தம் ஏகதேசமாக முடிந்துவிட்டது என்று. அந்த மாதிரி நினைத்தால் பெரிய தவறாக முடியும். சீனாக்காரன் ஜாதகத்தில் எந்த விஷயத்தையும் அவர்கள் முடிக்கும் வழக்கமே இல்லை. நமது மதிப்பிற்குரிய நேருஜி அவர்கள் 'மக்களாகிய நாம் யுத்தத்தோடு சேர்ந்து வாழ்வதற்கு பழகிக்கொள்ள வேண்டும்' என்பதாகச் சொல்கிறார்கள். யுத்த முயற்சி ஒரு பக்கம் நன்றாக நடந்து வருகிறது. அதே சமயத்தில் மக்கள் இதற்கு உறுதுணையாக இருந்து கலங்காமல் அன்றாட வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கி வீரர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்யவேண்டியது நாட்டு மக்கள் பொறுப்பு. இன்று மக்கள் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். 1939-ம் வருஷம் ஜெர்மனி, லண்டன் மீது குண்டுமாரி பொழிந்த நேரத்தில், லண்டன் நகர மக்கள் எந்த முறையில் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதைச் சரித்திரம் காட்டுகிறது. அதே போல் கலங்காமல் தைரியமாக அன்றாடம் குண்டுகள் விழும், பள்ளிக்கூடம் போன குழந்தை வருமா என்று கவலைப்படும் தாய், புருஷன் வெளியே போய்த் திரும்பி வருவானா என்று மனைவிக்கு சந்தேகம். கலங்காமல் இருந்ததால் வெற்றிக் கொடி நாட்டினார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த நிலைக்கு நாம் நம் மக்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* **திரு. ஜெ. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் :** அவைத்தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரையை வரவேற்றுப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக முதற்கண் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் நல்ல விதத்தில் அவசரக் காலத்தை அனுசரித்து இந்தப் பேருரையை ஆற்றி இருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் நமது ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றி ஓர் இரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நாம் இன்று கடைப்பிடிக்கும் ஒருமைப்பாடானது உலக அரங்கிலே நாம் சுய மரியாதையுடன் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும் நிலைக்கு நம்மை உயர்த்தி இருக்கின்றது. அதுபோல் நடுநிலைமைக் கொள்கையானது நம்மை எவ்வளவு உயர்த்தி இருக்கின்றது. இதை இங்கு சில முதிர்ந்த அரசியல் வாதிகள் மக்களைக் குழப்பும் நிலையில் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறார்கள். கம்யூனிஸ்டுகளைவிட அவர்கள் மிகவும் குழப்ப நிலையை உண்டாக்கி வருவதுடன் நமது தலைவர் நேருஜி அவர்களையும் இழிவாகவும் குறைவாகவும் பேசி வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்தான், உடன்பிறந்தே கொல்
5-20 p.m. லும் வியாதி என்று சொல்லப்படும் அவர்கள் என்று அரசியல் சூன்னியம் ஆடி வருகிறார்கள். இவர்களை நாம் மிகவும் கண்காணிப்பதுடன் முக்கியமாகப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பத்திரிகை நிருபர்களும் இப்பேர்ப்பட்ட குழப்பநிலை விளைவிக்கக்கூடிய செய்திகளைப் பிரசுரிக்காமல் இருக்கும்படியும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் இப்போது உள்நாட்டு பாதுகாப்புக்காக நாம் அமைத்திருக்கும் உள்நாட்டு பாதுகாப்புப் படையில் வயது நிர்ணயம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். வயதைக் கொஞ்சம் தளர்த்தினால், 40 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அதில் பணி புரிய வாய்ப்பு இருக்குமென்றும், என்போன்ற நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு நல்ல ஆர்வத்தை உபயோகப்படுத்த சந்தர்ப்பம் இருக்குமென்றும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி அநேக மெம்பர்கள் நல்ல விதத்தில் சொன்னார்கள். தங்கக் கட்டுப்பாடு நாம் வரவேற்கக்கூடிய நல்ல நிலைதான். இன்று நமக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 55 லட்சம் செலாவணியை நமக்கு சம்பாதித்துக் கொடுப்பதுடன் மட்டுமல்லாது நமது பொருளாதாரத்தையும் நல்ல விதத்தில் உயர்த்தும். ஆனால் இன்று தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் அவதியுறும் தொழிலாளர்களுக்கு தொழில் மந்திரி அவர்கள், அவர்களுக்கு தொழிற்பேட்டையில் நல்ல தொழிற்பயிற்சி 14 காரட்டிலோ அல்லது இன்னும் நல்ல விதத்திலோ தொழில்களைத் திருத்தி அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்து அவர்களை வேலையில் அமர்த்தும்படி நமது மத்திய அரசாங்கமும் நமது அரசாங்கமும் சேர்ந்து இதற்கான முயற்சி செய்யவேண்டும்.

கல்வியில் சில பாகுபாடுகளை மத்திய அரசாங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கல்வி அடிப்படையில் இருக்கிற பாகுபாடுகளில் மத அடிப்படையில் சில சலுகைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சலுகைகளை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்.

அடுத்தாற்போல் திட்டத்தைப்பற்றி நல்ல விதமாக அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். திட்டத்தில் தூத்துக்குடி ஹார்பார் வர இருக்கிறது என்று சென்ற உரையில் கவர்னர் பெருமான் சொன்னார்கள். இந்த உரையில் அது காணப்படவில்லை. இருந்தாலும் என் போன்றவர்களுக்கு இரண்டாவது திட்டத்திலே எடுக்கப்பட்ட இந்த ஹார்பர் திட்டம்பற்றி மூன்றாம் திட்டத்தில் இரண்டாவது ஆண்டைக் கடந்து கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் ஒரு அறிகுறியும் காணப்படவில்லை. இதை அரசாங்கம் கருணை கூர்ந்து கவனிக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோஸ்டல் ரோடு என்று சொல்லக்கூடிய கடற்கரை பக்கம் போகும் ரோடையும் மத்திய அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்படவேண்டும். கடற்கரைப் பக்கங்களில் வாழ்கின்ற மீனவர்கள் தங்கள் மீன்களை மதுரை, திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம் போன்ற ஜில்லா தலைநகரங்களுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியிருப்பதால் அந்த ரோடுகள் நன்றாக அமைந்தால்தான் மீன் வளம் உயர முடியும். மேலும் அவர்களுக்கு நைலான் போன்ற நூல்களை விநியோகிக்க அந்நிய செலாவணியை மற்ற மாநிலங்களைவிட நம் மாநிலத்திற்கு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நில வரி விஷயமாக வருகிற வரியை வரவேற்கவேண்டும். வரி மூலம்தான் தேவைப்

படுகிற செலவைச் சரிக்கட்ட முடியும். நில வரி ஐந்து ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் உள்ள சிறு நிலக்காரர்களுக்கு நாம் விதிக்காமல் இருந்தால், நமது அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நல்ல பெரும் புகழும் இருக்குமென்று நம்புகிறேன். சிமிண்ட் கட்டுப்பாடு இப்போது இருக்கிறது. தூத்துக்குடி துறைமுகம் வழியாக மொத்தம் 4,000 டன்னுக்கு மேலாக மற்ற மாகாணங்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் சிமிண்ட் ஏற்றப்படுகிறது. இப்படி ஏற்றுமதி செய்வதால்தான், நம் நாட்டில் கட்டுப்பாடு கஷ்டமாக இருக்கிறது. தனக்குப் போகத்தான் தானம் என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து இது போன்ற அதிகமாக ஏற்றுமதியாகும் சிமிண்டைக் குறைத்துக் கொண்டால், உள்நாட்டுத் தேவைகளை நாம் சரிக்கட்டிக்கொள்ளலாம் என்று நம்புகிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு அளித்ததற்காக நன்றி செலுத்தி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

* **திருமதி டி. எல். திரிபுரசுந்தரி:** சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது நமது கவர்னர் அவர்கள் உரையைப் பாராட்டி நன்றி தெரிவிக்கும் முன்பு நமது ஏ. எல். முதலியார் அவர்களைப் பாராட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர் நம்முடைய நாட்டில் கல்விக்காக மிகவும் உழைத்துக்கொண்டு வருகிறார். அதுமட்டுமல்ல. மேல் நாட்டுக்கெல்லாம் சென்று நல்ல முறையில் கல்விக்குப் பணியாற்றி வருகிறார். அன்னாருக்கு பத்ம பூஷணம் பட்டத்தைக் கொடுத்தது மிகமிகப் பொருத்தமானது என்று தெரிவித்து அவருக்கு ஆண்டவன் நீண்ட ஆயுளையும் நல்ல தேக திடத்தையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

நமது இந்தியாவிலே இந்த மது அரக்கன் இருந்தபோது, மிக மிகக் கஷ்டப்பட்டவர்கள் பெண்கள். மது அரக்கன் எவ்வளவோ தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது பெண்களுக்கு. அதை அடியோடு ஒழித்துவிட்டோம். பிறகு திரும்பவும் அதை நுழைக்க வேண்டுமென்று நமது ஆந்திர நாடு எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் நமது உழைப்பினால் உயர்ந்த உத்தமர் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ஒரே மன உறுதியோடு மது மீண்டும் வரவே கூடாது என்று தடுத்துவிட்டார். அதற்குப் பெண்கள் பிரதிநிதியாக அடியாள் அவரை மிகமிகப் பாராட்டுகிறேன். ஏனென்றால் மது அரக்கனுடைய கஷ்டம் பெண்களுக்குத் தான் தெரியும்.

கவர்னர் அவர்கள் உரைக்கு நான் பாராட்டுகிறேன். நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எல்லாத் தொழில்களைப்பற்றியும் அதில் நன்றாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். அதற்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. ஆனால் இப்போது உலகம் இருக்கும்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் தங்கக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி ஒன்றும் அதில் குறிப்பிடவில்லை. தங்கக் கட்டுப்பாட்டை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன். ஏனெனில் எனக்கு

முன்பு பேசிய சகோதரர் அவர்கள் சொன்னார்களே அதுபோல பம்பாயில் செய்யப்படுகிற நகைகள் எல்லாம் சுத்தத் தங்கத்திலே செய்யப்பட்டு ஒரே மஞ்சளாக இருக்கும். அது பித்தளை போல இருக்கும். 22 காரட்டுக்கு மேல் வைத்து அதைச் செய்வார்கள். அதைப் பெண்கள் அதிகமாக விரும்ப மாட்டார்கள். 14 காரட் என்று பழக்கத்தில் வந்துவிட்டால் சரியாகிவிடும். தமிழகத்துப் பெண்களுக்கு முதலில் கணவன், இரண்டாவது நகைமேல் பிரியம். அது எப்படியிருந்தாலும் விரும்பி அதை அணிந்து கொள்வார்கள். 14 காரட் பழக்கத்தில் வந்துவிட்டால், அதையும் விரும்புவார்கள். ஒன்றுமட்டும் அடியாள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்கு தெய்வம்போல நமது மாங்கல்யம். சாஸ்வதி பாண்டுரங்கம் அம்மையார் அவர்கள்கூட அதைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அந்த மாங்கல்யத்திற்கு மட்டுமாகிலும் 22 காரட்டில் தங்கம் வைத்துச் செய்யவேண்டும். அதற்காவது சர்க்கார் அனுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாங்கல்யத்திற்கு அவ்வளவு மதிப்பு தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. ஆண்டவன் போல அது. அதற்கு அரசாங்கம் 22 காரட்டை அனுமதிக்குமாறு முடிவு செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-30 p.m.

அரிசி, மிளகாய் போன்ற சாமான்கள் விலை எல்லாம் இறங்கிவிட்டது என்று பேசினார்கள். ஆனால் எந்த வகையில் பார்த்தாலும் நகரத்தில் ஒன்றுகூட இறங்கவில்லை. ஒரு படி அரிசி ஒரு ரூபாய் ஆறணா, ஐந்தணா என்றுதான் விற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. மிளகாய் விலையை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு கிலோகிராம் இரண்டு ரூபாய் 50 நயாபைசா வீதம் விற்றுக்கொண்டிருந்தது. திடீரென்று இந்த மாதத்தில் 4 ரூபாயாக ஏறிவிட்டது. விலை விஷம் போல் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. காய்கறி விலைகூட பத்திரிகையில் தினந்தோறும் வருகிறது. ஆனால் அதே மாதிரி மார்க்கெட்டில் விற்பது கிடையாது. அங்கு போய்க் கேட்டால் "பத்திரிகையில் வரும், நாங்கள் அப்படிக் கொடுக்க முடியுமா? கொத்வால் சாவடிக்குப்போய் சரக்கு எடுக்கவேண்டும், வண்டி கூலி, ஆள் கூலி எல்லாம் இருக்கிறது. எங்களுக்குக் கட்டவேண்டாமா?" என்கிறார்கள். அதை எல்லாம் வைத்துத் தானே நாங்கள் விற்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையால் இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும். கவனித்து எப்படி விலையை உயர்த்துகிறார்கள் என்று கவனிக்கவேண்டும்.

கவர்னர் உரையில் குடிசைகளையெல்லாம் எடுத்துவிட்டு, அவர்களுக்கு நல்ல வீடுகள் அமைத்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறது. எப்போதுதான் அதை நல்ல முறையில் செய்வோமோ என்று எனக்கே புரியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும், கண் ஆஸ்பத்திரி எதிரிலேயே போய்ப் பார்த்தால் நிறையக் குடிசைகள் இருக்கின்றன. பார்ப்பதற்கே கோரமாக இருக்கிறது. கொள்ளை நோய் பரவுவதே இதுபோன்ற குடிசைப் பகுதியில்தான். பிராட்வேயில் பிரபாத் சினிமா டாக்கீசின் எதிரில் பார்த்தால் மிகவும் ஆபாசமாக இருக்கிறது. மந்திரி அவர்கள் அதைப்

போய்ப் பார்க்கவேண்டும். பார்த்து அதற்கு ஆவன செய்தால் நல்லது. பெரிய நோய்கள் வருவதெல்லாம் அதனால்தான் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

இன்னொன்று, ஆண்களுக்கெல்லாம், கல்லூரி மாணவர்களுக்கெல்லாம் துப்பாக்கிப் பயிற்சி கட்டாயமாக வைத்திருக்கிறார்கள்; பெண்களுக்கு, மாணவிகளுக்குக் கட்டாயமில்லை, அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் பயிற்சி பெறலாம் என்றிருக்கிறது என்று சகோதரர் சொன்னார். மாணவிகளுக்கும் கட்டாயமாக வைக்கலாம் என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நம்முடைய நாட்டின் சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது எத்தனையோ பெண்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்து,, அடி உதைக்குப் பயப்படாமல் போராடி, சுதந்திரம் வாங்கினோம். இப்போது சீனர்களை விரட்ட பெண்களை என் துப்பாக்கி எடுத்துக் கொண்டு போராட அனுமதிக்கக் கூடாது? டில்லியில், பாராளுமன்ற பெண் அங்கத்தினர்களுக்குத் துப்பாக்கிப் பயிற்சி அளித்தார்கள் என்ற செய்தியை பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அதே மாதிரி, இங்கே உள்ள சட்டசபை பெண் அங்கத்தினர்களுக்கு, திருமதி கிளப்வாலாவுக்கும் சேர்த்து (சிரிப்பு) துப்பாக்கிப் பயிற்சி அளித்தால், நாங்கள் துப்பாக்கி தாங்கி சீனர்களை விரட்டிவிடுவோம். அதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. எங்களைப் பார்த்த நேரத்திலேயே சினாக்காரன் ஓடிவிடுவான். பெண்கள் படை திரண்டு வந்துவிட்டால் சீனாக்காரன் நிச்சயமாக ஓடிவிடுவான். அதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே பெண்களுக்கும் துப்பாக்கிப் பயிற்சியைக் கட்டாயமாக வைக்கலாம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இன்னொன்று, தங்கக் கட்டுப்பாடு விதிகளைக் கொண்டுவந்தால் எங்கே பார்த்தாலும் அதே பேச்சாக இருக்கிறது. இன்றைய நிலைமையில் பலர் அரசாங்கத்தை ரொம்பக் குறைவாகப் பேசுகிறார்கள், திட்டுகிறார்கள். காது கொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை. ஓட்டல்களிலும், பஸ் நிலையத்திலும், மார்க்கெட்டுக்குப் போனால் அங்கெல்லாம்கூட அரசாங்கத்தை தரக் குறைவாகப் பேசுகிறார் கிறார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன்: எல்லோரும் அப்படிப் பேசவில்லை.

திருமதி டி. எல். திரிபுரசுந்தரி: என்னென்னமோ பேசுகிறார்கள். அப்படியெல்லாம் பேசாமல் இருப்பதற்கு ஒரு சட்டம் போட்டு தண்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்காக எல்லோருக்கும் நன்றி தெரிவித்து என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House there adjourned.

IV—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 84. *Notification issued with G.O. Ms. No. 5944, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 3rd December, 1962, regarding amendment to the Minimum Wages (Madras) Rules,* 1953.

* 85. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3699, Home, dated 2nd November 1962, regarding issue of 'The Madras Probation of Offenders Rules,* 1962.

*86. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4174, Home, dated 5th December 1962, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules,* 1940.

* 87. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4036, Home, dated 26th November 1962, regarding issue of General Import Permit for import of Molasses to the Indian Molasses Company (Private—Limited).*

* 88. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2695, Local Administration, dated 12th December 1962, regarding amendments to Annexure II—General Educational Qualifications of Officers and Servants of Municipal Councils.*

* 89. *Notification issued with G.O. P. No. 3948, Revenue, dated 29th October 1962, regarding amendment to the Revenue Department Notification II-1 No. 2437 of 1962, dated the 22nd May 1962, published at page 282 of Part II of the* Fort St. George Gazette, *dated the 30th May 1962.*

* 90. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3807, Home, dated 12th November 1962, regarding exemption from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act,* 1931 (*Madras Act III of* 1931) *to vehicle MDH 949 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the Primary Health Centre, Rajakkamangalam Thurai, Kanyakumari district.*

---

* **Laid on the table of the House on 29th January 1963.**

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 31st January 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—CALLING ATTENTION TO CONVERSION OF A LARGE NUMBER OF FULL-TIME CRAFT (PRE-VOCATIONAL) TEACHERS IN HIGHER ELEMENTARY SCHOOLS IN THE STATE AS PART-TIME TEACHERS.

MR. CHAIRMAN : The first item of business is the motion under rule 42 (1) of the Madras Legislative Council Rules by Sri T. P. Srinivasavaradan.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, under rule 42 (1) of the Madras Legislative Council Rules, I seek your permission to call the attention of the Hon. the Minister for Finance and Education to a matter of urgent public importance, namely, the conversion of a very large number of full-time craft (pre-vocational) teachers in higher elementary schools in the State as part-time teachers on a reduced salary of Rs. 30 instead of Rs. 85 which deprives them of dearness allowance and contribution to the Provident Fund.

It is understood that they will be deprived of dearness allowance and contribution to Provident Fund because of their being part-time teachers. Further, this reversion as part-time teachers may affect their pension since service as part-time teachers is not counted as active service. This will cause a great hardship to a large number of teachers. It is requested that the Government will be pleased to take immediate steps to retain the affected teachers on a full-time basis.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I would like to make the following statement with reference to the motion :

The Pre-vocational instructors are employed in higher elementary schools for giving instruction in pre-vocational subjects in higher elementary standards. Under the old syllabuses there were higher elementary standards, viz., Standards VI, VII and VIII and the pre--vocational instructor would have 18 periods of work in all the three standards put together. Each school could have a pre-vocational instructor on a full-time basis.

Under the revised syllabuses higher elementary standards have been reduced to 2 (Standards VI and VII) and the number of periods of work for a pre-vocational instructor has got reduced from 18 to 12 periods, with the result that the department advised the managements to appoint pre-vocational instructors only on part-time basis, if fresh appointments are made, but to continue

[Sri M. Bhaktavatsalam] [31st January 1963

the full-time pre-vocational instructors as such during 1962-63. So there is no question of sending them out or making them part-time instructors.

[*Note*—**An asterisk (*) at the Commencement of a speech indicate revision by the Member.**]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

* **திரு. பி. கே. நல்லசாமி :** பன்றுத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர்
பெருமானுடைய உரையின்மீது நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரே
பணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தற்
போது தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியில் பல திட்டங்களை
நாம் இன்று அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அவற்றில்
குடியரசு தினத்தன்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிராமத் தொண்டர் படை
மிகவும் முக்கியமான அம்சமாகும். கிராமங்களைப் பொறுத்த
வரையில் நல்ல உற்சாகத்துடன் வாலிபர்கள் இந்தப் படையில்
சேர முன்வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த உற்சாகம் நிலைத்திருக்க
வேண்டுமானால், உடனடியாகத் தொண்டர்களுக்கு வேலை கொடுக்க
வேண்டும். தொண்டர் படையை ஆரம்பித்து விட்டு இரண்டு,
மூன்று மாதங்கள் சரியான திட்டம் ஒன்றும் கொடுக்காமல்
அப்படியே விட்டுவிட்டோமானால், ஏதோ தொண்டர் படை
அமைத்தார்கள், அதற்குப் பிறகு ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை
என்று உற்சாகம் குன்றிப்போய் விடக்கூடிய நிலை ஒவ்வொரு
இயக்க ஆரம்பத்திலும் ஏற்படுவது சகஜமாக இருந்து வருகிறது.
இந்த நிலையில், தொண்டர்கள் சேருகிறபோது, பொதுவாக வேலை
கள் என்னவென்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அந்தந்த
ஊர்களில் என்னென்ன வேலையை எடுத்துச் செய்வது என்பது
திட்டவட்டமாக அறிவிக்கப்படவில்லை. குறிப்பாக காவற்
படையை எடுத்துக் கொண்டால், என்ன மாதிரி பயிற்சி, யார்
கொடுப்பது என்பதைப் பற்றி இன்னமும் ஒரு முடிவு செய்யப்
படாமல் இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கிற நிலையைப் பார்த்
தால் பயிற்சித் திட்டம் வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு மூன்று
மாதங்கள் ஆகுமோ என்ற ஐயம் ஏற்படக்கூடிய அளவில் இருக்
கிறது. அப்படி ஏற்பட்டால் இருக்கிற உற்சாகம் ஆறிப்போகும்
என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஒரு திட்டம் கொடுத்
தால் அந்தத் திட்டத்திற்கு வேண்டிய பயிற்சித் திட்டங்களை
யெல்லாம் உடனடியாகக் கொடுப்பதுதான் நல்லது.

இந்தக் காவற்படையில் எங்கள் பக்கத்தில் உள்ள பல ஊர்களில்
அவர்களுடைய தேச பக்தியைப் பற்றியே சந்தேகப்படக்கூடிய
நபர்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நாம்
மிக கவனத்துடன் போகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.
ஏனென்றால் சந்தேகத்திற்குரிய நபர்கள் காவற்படையில் இருந்
தால் என்னவாகும் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.
ஒரு பழமொழி உண்டு 'வீபூதி மந்திரித்தால் பிசாசு போய்விடும்'
என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் வீபூதிக்குள்ளேயே பிசாசு
புகுந்துகொண்டால் என்ன செய்வது · என்ற நிலையில் இன்று

31st January 1963] [திரு. பி. கே. நல்லசாமி]

நிலைமை இருக்கிறது. இது கொஞ்சம் சிந்தனைக்குரிய விஷயம்.
அதிலும் குறிப்பாக கிராமத்தில் வேலை செய்கிற தொண்டர்
களுக்கு இந்த பீதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. யாரை ஊருக்குக் காவ
லாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறோமோ, அவர்கள் 3-10
நாளைக்கு ஐந்தாம் படை ஆகிவிட்டால், என்ன செய்வது என்ற p.m.
ஐயம் எல்லோருடைய மனதிலும் உள்ளே இருந்து கொண்டிருக்
கிறது. வெளியே சொல்லுவதற்குக் கொஞ்சம் சங்கோஜப்படு
கிறார்கள். அவ்வளவுதான். இந்த நிலையை யோசனை செய்து இந்த
மாதிரியான நபர்கள் பயிற்சி பெற்று நமக்கே ஒரு சமயத்தில்
விரோதமாகக்கூடிய நிலைமை இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளுவது
மிகவும் நல்லது என்று தோன்றுகிறது. அதோடு மட்டுமல்லாமல்
இந்தப் பயிற்சித் திட்டங்களை நாம் அவர்களுக்கு உடனடியாக
நடைமுறைக்கு கொண்டுவரவேண்டும்.

எங்கள் ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்ஸிலின் சென்ற கூட்டத்தில்
ஒரு பிரச்சினை கிளப்பப்பட்டது. கிராமத்தில் இருக்கிற திட்டத்
துக்கு இணையாக முனிஸிபல் பிரதேசத்தில் என்ன திட்டம் இருக்
கிறது என்று கேட்கப்பட்டது. அப்பொழுது காவற்படை
(Home Guards) அமைக்கிறோம் என்று சொன்னார்களே தவிர,
வேறொன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. நேற்று பல அங்கத்தினர்கள்
பேசியது போல, கிராமத்திலும் பட்டண சுற்றுப்புறத்திலும் காய்
கறிகளை அதிகமாக உற்பத்தி செய்வது என்பது ஒரு புறம் இருக்க,
பட்டணங்களை எடுத்துக்கொண்டால் பல இடங்களில் காய்கறி
பயிர் செய்வதற்கு லாயக்கு உள்ளவையாய் இருக்கின்றன. பல
பங்களாக்களை எடுத்துக்கொண்டால், இட வசதியோடு அமைந்
திருக்கின்றன. இவைகளிலெல்லாம் காய்கறி வகைகளை உற்பத்தி
செய்ய முடியும். கத்திரிப் பயிர் என்று எடுத்துக்கொண்டால்
அதற்கு நாற்று நடவேண்டும். அது மாதிரிப் பல பயிர்கள் இருக்
கின்றன. இவைகளைப் பட்டணத்தில் பயிர் செய்வதென்றால்,
கஷ்டம். பட்டணத்திற்கு சமீபத்தில் சிறு சிறு பண்ணைகளை
அமைத்து நாற்றுக்களைப் பயிர் செய்து பட்டணங்களில் வினி
யோகிப்பது உபயோகமாக இருக்கும். எங்கள் ஊரைச் சுற்றி
(எங்கள் ஊர் Semi urban area.) எங்கள் ஊருக்குத் தொண்டர்
படை ஏற்பட்டதும், அவர்களைக்கொண்டு நாற்று பயிரிடும் வேலை
யைச் செய்தோம். பட்டணத்தில் இருப்பவர்களும் அந்த முறை
யில் செய்யலாம். பட்டணத்தில் இருப்பவர்களுக்குச் சரியான
முறையில் காய்கறி பயிர் செய்யத் தெரியும் என்று நான் நம்ப
வில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க விவசாய
இலாகாவைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவை ஏற்பாடு செய்வது மிகவும்
உபயோகமாக இருக்கும்.

அதற்கு அடுத்தபடி பாலை பட்டணத்திற்குக் கொண்டு
வருவதுபற்றி கவர்னர் உரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு
ஒரு பயம். எங்கள் தாலுக்காவில் உள்ள பல கிராமங்களிலிருந்து
பட்டணத்திற்குப் பால் கொண்டுவரப்பட்டு வினியோகிக்கப்பட்டு
வருகிறது. அதனால் உள்ளூரில் குழந்தைகளுக்குப் பால் கிடைக்
காத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் வருத்தத்தோடு

சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சின்னப் படி பால் 6 அணுவுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவில் இருந்தது, இன்று இந்தப்பால் கொள்முதல் காரணமாக பத்து அணுவாகிவிட்டது. உள்ளூர் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய ஆங்காங்கே கால்நடை அபிவிருத்திக்கு பசுக்கள் அபிவிருத்திக்கு திட்டம் இருக்கிறதா என்றால் போதுமான அளவிற்கு இல்லை. விவசாயிக்குக் கறவை மாடு வாங்க 200 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்தத் தொகை போதாது. கறவை மாடு வாங்கவேண்டுமென்றால் ரூபாய் 800 அல்லது ரூபாய் 1,000 கொடுத்தால் தான், தினம் ஒன்றுக்கு பத்து அல்லது பதினைந்து படி கறக்கக் கூடிய பசுமாட்டையோ எருமையையோ வாங்க முடியும். அந்த முறையில் வசதி செய்து கொடுக்கப்படாமல், ஈரோடு, கோவை, பவானி பிரதேசத்திலிருந்து பால் பட்டணத்திற்குக் கொண்டு சென்று ஆங்காங்கே உள்ள கிராமக் குழந்தைகளுக்குப் பால் இல்லாமல் வளர வேண்டிய துர்பாக்கிய சூழ்நிலையை உண்டாக்கக் கூடாது என்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். நிறைய கறவைமாடுகளை வளர்க்க வசதி செய்துவிட்டு உபரி பாலைக் கொண்டு செல்வதில் ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆகவே, கறவை மாடுகள் எருமைகள் வாங்க வசதி செய்ய வரக்கூடிய பட்ஜெட்டில் ஏற்பாடு செய்தால், இந்தத் திட்டம் இன்னும் வெற்றிகரமாக நடக்கும். கிராமத்தில் உள்ள குழந்தைகளும் பால் சாப்பிட முடியும். அந்த முறையில் போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நெல் மகசூலைப்பற்றி கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எங்கள் பகுதியாகிய மேட்டூர் வாய்க்கால் பகுதியைப் பொறுத்தவரையில், நெல் மகசூல் நல்ல முறையில் இல்லை. நோய் விழுந்ததால் கொஞ்சம் கெட்டிருக்கிறது. அத்துடன் நெல் கொள்முதல் செய்வதில் சர்க்கார் நிலையான கொள்கையைக் கடைபிடிக்காத நிலையில் சர்க்கார் நிர்ணயித்த விலைக்கும் கீழே கூட அதாவது 15 ரூபாய்க்குக்கூட வாங்குவோர் இன்றி கிடங்கு வசதி இல்லாததால் மழையில் நனைந்து போய் அந்த விலைக்கும் கீழேகூட மேட்டூர் மேற்கு வாய்க்கால் பகுதியில் விற்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்த நிலைமை இப்படியே நீடித்தால், நெல் உற்பத்தி அதிகம் ஆகுமா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நெல் விலை குறைந்துவிட்டது என்று சிலபேர் உற்சாகம் அடைகிறார்கள். இது நல்ல நிலையா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்போதே பலபேர் பண வேளாண்மை செய்யலாமா என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை ஏற்பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்கது. அதுவும் போக, மில்கள் தாங்கள் கொள்முதல் செய்வதில் 10 சதவிகிதம் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இதை எப்படி மில்காரர்கள் அமுல் நடத்துவார்கள் என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். மில்காரர்கள் 10 சத விகிதத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அதை ஒரு காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இன்னும் அதிகமாக விலையைக் குறைத்து வாங்கத்தான் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி

நெல்விலை குறைவு நீடித்தால், அடுத்த வருடம் நெல் சாகுபடி குறையும். நெல் வேளாண்மை மட்டுமே செய்யக்கூடிய இடங்களில் வேறு வழியின்றி நெல் வேளாண்மை செய்யலாமே ஒழிய மற்ற இடங்களில் பண வேளாண்மை செய்வதற்கு ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். இதை கவனத்தில் கொண்டு நெல் விலை குறைந்து போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியம். இப்போது இருக்கிற விலையே மிகக்குறைவுதான். நானும் விவசாயம் செய்கிறேன். எனக்கு ஏக்கராவுக்கு ரூ. 150 கூட கிடைக்கவில்லை. அந்த அளவில் விளைச்சலும் கண்டு முதலும் மற்றவைகளும் இருக்கின்றன என்று வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன். இதை கீழ் சட்டமன்றத்தில்கூட பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டதை நான் கவனித்தேன். இது மிகவும் முக்கியமான விஷயம். நெல் விலை குறைந்துவிட்டது என்பது சந்தோஷப்படவேண்டிய விஷயமல்ல. விளைச்சல் குறையாமல் இருக்க நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

இன்னொன்று அரசாங்கம் செய்யவேண்டியது கிடங்கு வசதி. கிடங்கு வசதி மேட்டூர் வாய்க்கால் பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்தவில்லை என்றால், வியாபாரிகளுடைய ஏமாற்றலுக்கும் வஞ்சனைக்கும் விவசாயிகள் உள்ளாக நேரிடும். ஏனெனில் சாதாரண விவசாயி களத்தில் நெல்லைப் போட்டு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். மழை பெய்துவிட்டால், ஒன்றுக்கும் பிரயோசனம் இல்லாமல் முளைத்துப் போகிற நிலைமை ஏற்படுகிறது. கிடைத்த விலைக்கு நெல்லை விற்க வேண்டியதாகிறது. ஆகவே மேட்டூர் பிரதேசத்தில் கிடங்கு வசதி செய்து கொடுத்தாலொழிய வியாபாரிகள், விவசாயிகளை ஏமாற்றுவதிலிருந்து தடுக்க முடியாது. இதைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு வருகிற பட்ஜெட்டில் அதற்கு நிதி ஒதுக்கி மேட்டூர் வாய்க்கால் பிரதேசத்தில் கிடங்குகள் கட்டிக் கொடுத்தால்தான் விவசாயிகளுக்கு உற்சாகம் அளிக்கக்கூடியதாக அமையும்.

இன்னொன்று யுத்த நெருக்கடியின் காரணமாக, விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் கொடுப்பதைக் குறைத்திருக்கிறோம். அதை நான் குறை சொல்லவில்லை. ஆனால் இதற்கு மாற்று ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்பதை நாம் ஏன் சிந்தனை செய்து பார்க்கக் கூடாது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. காற்று நன்றாக வீசக் கூடிய நதிக்கரை ஓரங்களில், பவானி நதிக்கரை, காவேரி நதிக்கரை போன்ற நன்றாக காற்று வீசக்கூடிய இடங்களில் விண்டு மில்கள் (Wind mills) ஏற்படுத்த சர்க்கார் திட்டம் தீட்டி அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தால், அல்லது பரீட்சார்த்தமாகவாவது ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும். பல விவசாயிகளுக்கு இந்த வருடம் ஆற்றோரங்களில் பம்புசெட் வைத்துக்கொள்ள அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அவற்றை உபயோகிக்க முடியாமல் மின்சார நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதால், அதற்குப் பதிலாக காற்றாடி மூலம் எடுக்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து தர அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி] [31st January 1963

அத்துடன் இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் மக்கள்
மிகவும் திருப்தியான நிலையில் இருக்கவேண்டியது அவசியம்.
அதற்கு அரசாங்க இலாக்காக்கள் இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல முறை
யில் திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதுகிறேன்.
இலாக்காக்கள் பழையபடியே இருந்தால் எங்கே போனாலும் லஞ்ச
ஊழலும் ரெட்டேபிசமும் (Red Tapism) தாமதமும் ஆகக்கூடிய
நிலையும் இருந்தால், ஒரு பேப்பர் செகரெட்டேரியட்டுக்கு
போனால் ஒரு ஆபீஸில் மட்டும் பைசல் ஆக ஐந்து மாதம் ஆகிறது
என்றால், அந்த நிலையில் மக்கள் செகரெட்டேரியட்டைச் சுற்றிக்
கொண்டு இருக்க வேண்டி இருக்கிறது. மக்களுக்கு சர்க்கார்
மீதும் தேசிய சக்திகள் மீதும் நம்பிக்கை ஏற்படவேண்டுமானால்
அதிகார வர்க்கம் மக்களிடம் இன்னும் நல்லமுறையில் நடந்து
கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் இன்று ஏற்பட்டுள்ள
நெருக்கடியை சமாளிக்க மக்களிடத்தில் நல்லெண்ணத்தை
உண்டாக்க அவர்கள் உதவியவர்கள் ஆவார்கள் என்று சொல்லி
இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து
என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. கே. கமலக்கண்ணன் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, சட்ட
மன்றக் கூட்டவையில் நம்முடைய மேன்மை தங்கிய கவர்னர்
பெருமான் ஆற்றிய உரையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச
விரும்புகிறேன். சமாதானக் கொள்கையைக் கடைப் பிடித்து வந்த
நம்முடைய நாடு சுதந்திரமடைந்து 14 ஆண்டுகளுக்குள் முதல்
தடவையாக சீனாவின் ஆக்கிரமிப்பைச் சமாளிக்க வேண்டிய
நிலைக்கு நாம் எல்லோரும் வருந்த வேண்டியவர்களாக இருக்
கிறோம். குடும்பக் கட்டுப்பாடு தெரியாத சீனர் இன்று புழுக்
களைப்போன்று ஜன நெருக்கத்தை உற்பத்தி செய்து, பக்கத்து
3-20 p.m. நாடுகளிலே படையெடுக்கும் நிலைமை மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒரு
விஷயம். வீரம் செறிந்த நம் பாரத நாட்டில் இதிகாசங்கள், இலக்
கியங்கள், வரலாறுகள் நமது பாரத வீரர்களின் வீரச் செயல்கள்
நம்மை மெய் சிலிர்க்கச் செய்கின்றன. நமது பாரத நாடு தாய்க்
குலத்திற்கே அழியாப் புகழ் தேடித்தந்த நாடு; சிவாஜி பிறந்த
நம் நாட்டில், தென்னாட்டில் சிங்கத்திற்கு ஒப்பான வீரபாண்டிய
கட்ட பொம்மன் வரலாற்றை நம் பாரத இளைஞர்களுக்குப் பறை
சாற்றி வீர உணர்ச்சி உண்டுபண்ணி மக்களிடையே விழிப்பை
ஏற்படுத்த நாம் முன்வரவேண்டும். மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்
களில் கல்வி, சுகாதாரம், உணவுப் பொருள் உற்பத்தி, மக்கள்
வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தவும், ஒவ்வொரு பிரச்னையோடு
அதற்கு நாம் திட்டங்களை வகுத்து பொருளாதார நிலைமையைச்
சமாளிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கும்போது இன்று எல்லைப்
பிரச்னை, சீனு ஆக்ரமிப்பு இவை இரண்டையும் நாம் சமாளிப்
பதற்கு நாட்டிலே போதிய பொருளுதவி மக்களிடத்திலே
பெற வேண்டிய ஒரு நிலைமை. அந்த அளவில் பார்க்கும்போது
நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் குறித்த திட்டம் ரூ. 2 கோடி என்று
லும்கூட, அதிகமாக நம்முடைய மக்கள் விழித்து ஆதரவு தந்து
இந்த நிலைமையை நல்ல முறையில் சரிப்படுத்த முன்வந்திருக்
கிறார்கள் என்றால் இதற்கு நாம் தமிழ் நாட்டு மக்களைப் பாராட்டக்

31st January 1963] [திரு. கே. கமலக்கண்ணன்]

கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நாட்டு மக்கள், கட்சி,
மொழி, நாடு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு இப்பேர்பட்ட வித்யா
சங்களை எல்லாம் ஒரு புறத்தில் ஒதுக்கி, உறுதியும், தியாக உணர்ச்
சியும், ஒற்றுமையும் மனதில் கொண்டு, நம்முடைய பிரச்னையை
—எதிரியை—அகற்றுவதற்காக முன்வந்திருப்பது நமக்கு ஒரு
பெரிய அதிருஷ்டம்.

இந்த அளவில் நம்முடைய மேன்மை தங்கிய கவர்னர்
பெருமான் ஆற்றிய உரையில் தற்கால நெருக்கடியின் காரணமாக
போலீஸ் படையை பலப்படுத்துவதற்கு, Home Guards
35 அதிகாரிகள், 7,000 Cadets, அப்பாக்கப்படை, தேசிய மாண
வர் படையை அதிகரிப்பது ஆகியவை மிக மிக அவசியம். சென்ற
இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு இதைச் செய்தித் தாள்
களில் கண்டேன். வட நாட்டிலே ஒரு இடத்தில் குழந்தை
களைப் பிடித்து ransom என்று சொல்வார்களே—நாகரீகமான
நாடுகளில் நடப்பதைப்போல் நம் நாட்டிலேயேயும்கூட 5,000,
10,000 கொடு என்று கேட்டு, அந்தக் குழந்தையின் பெற்றோர்கள்
கொடுக்கவில்லை என்றால் அந்தக் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிடுவது
என்ற திட்டத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு—இந்த
dacoits—திருடர்களுக்கு—ஏதோ நாம் சீனு ஆக்கிரமிப்பில் ஈடு
பட்டிருக்கும் காரணத்தால், போலீஸ் படையும் குறைவாக
இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்தி இப்படி நடைபெறு
வதாக எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகவே இப்பேர்ப்பட்ட அவல
நிலை நேராமல் இருப்பதற்கு, போலீஸ் படையையும் அதிகரிப்பது
மிக அவசியம். இதை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டதற்கு நான்
பாராட்டுகிறேன். முக்கியமாக இப்பேர்ப்பட்ட நிர்ப்பந்த நிலை
யில் முதலுதவி, குடும்ப சிகிச்சைப் பயிற்சி ஒவ்வொரு குடும்பத்
திற்கும் அவசியம். அதற்கும் நம்முடைய அரசாங்கம் திட்டமிட்
டிருக்கின்றது. அதோடு நம்முடைய நாட்டிலே நம் ஒப்பற்ற
தலைவர் பிரதமர் நேருஜி அவர்கள் நடுநிலைமை வகித்த ஒரு
சிறப்பு அந்நிய நாட்டினர் அமெரிக்கர்கள், ஐரோப்பிய தேசங்
களும், மற்ற பல தேசங்களும் நம் நாட்டிற்கு வேண்டிய ஆயுதங்
களை இலவசமாகவும் அடக்க விலைக்கும் கொடுக்க முன்வந்திருப்
பது, நம்முடைய பழைய கலாச்சாரத்துக்கும், பண்புக்கும்,
ஏற்ப, பஞ்ச சீலக் கொள்கையைப் பரப்பி, இப்பேர்ப்பட்ட
நிலையை மற்ற உலக நாடுகள் உருவாக்கி இருப்பது நம் அதிருஷ்ட
வசம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு நாம்
நன்றி செலுத்தவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

பாதுகாப்புத் தேவைக்கும், போர் முனைக்கு ஆள்
எடுப்பதற்கும் கிராமப் பஞ்சாயத்துகள், பஞ்சாயத்து
யூனியன்கள் சென்ற 26-ம் தேதி Republic Day அன்று
பிரதிக்ஞை செய்த அளவில் இன்று பெருவாரியாக
மக்கள் முன்வந்திருப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம்.
நம்முடைய நகரப் பகுதிகளில் Kitchen garden பற்றிப் பலர்
பேசினார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட நெருக்கடி நிலையில் விவசாயம் மிக
முக்கியமானது. உணவுப்பொருள் உற்பத்தி மிக அவசியம் என்ற

[திரு. கே. கமலக்கண்ணன்] [31st January 1963

கொள்கையில் அரசாங்கம் அதற்குப் போதிய அளவு திட்டமிட்டு பண உதவி செய்ய, பல டன் காய்கறி உற்பத்தி செய்வதற்கு அண்மையிலுள்ள கிராமங்களிலும், சென்னையிலுள்ள காலி இடங்களிலும் திட்டமிட்டிருப்பது அவசியம். அதை நான் வரவேற்கிறேன்.

மாதவரம் பால் பண்ணையில் இன்று 3,200 கால்நடைகளின் பாலை பல அன்னிய நாடுகளிலிருந்து வந்த மிஷின்களைக் கொண்டு நல்ல முறையில் பால் விநியோகத்திற்கு திட்டமிட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. அதே சமயத்தில் இன்று சென்னையில் 8,000 கால்நடைகள் இருக்கின்றன. லைசென்ஸ் பெற்ற கால்நடை ஒரு பக்கம். லைசென்ஸ் இல்லாமல், 1,000, 2,000 என்று கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அந்த இடத்திற்குப் போவதற்கு கஷ்டப்படுகிறார்கள். காரணம் சென்னையில் அவர்கள் தப்புத்தண்டா செய்து வியாபாரம் செய்யலாம். பாலில் தண்ணீரை ஊற்றுவது ஒருபுறமிருக்க, தண்ணீரிலே பாலைக்கலந்து விற்று லாபம் சம்பாதிக்கும் வாய்ப்பு இருக்கும்போது உண்மையான வியாபாரம் செய்து நல்ல பாலை கொடுத்து நல்ல பெயர் எடுக்கவேண்டுமென்ற பழக்கம் அவர்களுக்கு இல்லை. தலைமுறை தலைமுறையாக அந்தப் பழக்கத்தில் வந்தவர்கள். சென்னையிலிருந்து அவர்கள் இப்படிப் பெருமித லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமையை அகற்றி சென்னையிலுள்ள அத்தனை மாடுகளையும் மாதவரம் பால் பண்ணைக்கு அனுப்பி நல்ல முறையில் பால் விநியோகத்துக்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். அதோடுகூட சென்னையிலுள்ள மாடுகளால் (Traffic) போக்குவரத்து அதிகரிப்பு காரணமாக பல தொல்லைகளில் மக்கள் வாழும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் உடனடியாக இந்தத் திட்டத்தை அதிகமாக விஸ்தரித்து பம்பாயில் Aerey Colony யைப் போல் சென்னையிலும் மாடுகளை அகற்றவேண்டும் என்று என் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இன்று கூட்டுறவு பண்டகசாலை மிக அவசியம் இந்த நெருக்கடியில். காரணம் முதல், இரண்டாம் யுத்தத்தில், அரிசியில் கல்லும், மண்ணும் கலந்து அதன் மூலம் பெருவாரியான லாபத்தை வியாபாரிகள் சம்பாதித்ததாக நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதேபோல பல உணவுப்பொருள்களில் (adulteration) கலப்படம் செய்து பெருவாரியான லாபம் சம்பாதிக்கும் போக்கை நிறுத்த கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாக நல்ல பொருள்களை அதன் அடக்க விலைக்கு மக்களுக்கு விநியோகம் செய்யும் சந்தர்ப்பம்—குறைந்தது 10,000, 20,000 ஜனத்தொகை இருக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் கூட்டுறவு சங்கம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக மக்களுக்கு நல்ல பொருள்களை கிடைக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கொடைக்கானல் காஸ்மிக் கதிர் ஆராய்ச்சிக் கூடத்தையும், எர்ணூரில் படகுகளுக்கான டீசல் இன்ஜின் தொழிற்சாலை அமைக்கும் திட்டம் வரவேற்கக்கூடிய ஒரு திட்டம். தொழில் துறையில் 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொழிலாளர்கட்கும்

N63-4932

31st January 1963] [திரு. கே. கமலக்கண்ணன்]

முதலாளிகட்கும் நல்ல உறவு இல்லாத காரணத்தால் மக்கள் பல தொல்லைகளில் வாழும் நிலைமை இருந்தது. ஆனால் இன்று ஒரு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்டு, தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் ஒரு நல்ல உறவு ஏற்பட்டு—அதுவும் அரசாங்க முயற்சி காரணமாக—நல்ல முறையில் பல தொழில்கள் வருவதைப் பார்க்கிறோம். இப்பேர்ப்பட்ட ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணுவதற்கு என்னென்ன திட்டங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவற்றில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டு ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை வளர்க்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்காக தொழிலாளர்களுக்கு அரசாங்க இன்ஷியூரன்ஸ மருத்துவ வசதிகள் இதுபோல் செய்து கொடுப்பதால் அவர்களுக்கும் ஒரு நல்ல உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மஹாபலிப்புரம் அருகில் கல்பாக்கத்தில் மூன்றாவது அணுசக்தி நிலையம் ஏற்படுத்தும் திட்டம் மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. சிறு பாசனத் திட்டங்களை ஆராய்வதற்கு ஒரு தனிப்பிரிவு அமைக்கப்பட்டு வசதிகளை அதிகப்படுத்தி பழைய ஏரி, குளங்களை தூர் எடுப்பது, பழுது பார்ப்பது என்ற திட்டத்திற்கு அரசாங்கம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதற்குத் தனியாக பணம் ஒதுக்கியும் இருப்பது இன்றைக்கு உணவுப்பொருள்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு ஒரு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

மருத்துவம், பொது சுகாதாரம் இரண்டையும் இணைத்து—நோய் தீர்ப்பு, நோய் தடுப்பு—நடவடி[illegible] சிறந்த சேவை செய்ய அரசாங்கம் ஒரு நல்ல தி[illegible] முழுவதுக்குக் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பாரா[illegible]றேன். 3.30 p.m.

தற்சமயம் நாம் நெருக்கடியில், ஜனநாயக சுதந்[illegible]தைப் பாதுகாக்கும் ராணுவத்தில் [illegible]ணியாற்றும் ஜவா[illegible]களின் குழந்தைகளுக்கும் குடும்பத்[illegible]க்கும் பல [illegible] செய்ய வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. [illegible] அவர்களில் பல [illegible]த்தார் பல கஷ்டங்களில் இருக்கிறார்க[illegible] குறிப்பாக அவ[illegible]டைய குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போதி[illegible] பொருளுதவி [illegible]ய்யவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கும் காரண[illegible] அரசாங்கம் இதைத் தீவிரமாக கவனிக்க வேண்[illegible] கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு முதியோர் பென்ஷன் திட்டத்தில் 65 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு ரூ. 20 கொடுக்கும் திட்டம்—அதற்கு ஒதுக்கிய பணம் 2 லட்சம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் 40,000 பேர்களுக்கும் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு இந்தத் துணை மதிப்பீட்டறிக்கையில் ரூ. 38 லட்சம் அதிகமாகக் கேட்டிருப்பதையும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இதே சமயத்தில் சென்னையில் [illegible] ஏறக்குறைய 5,000 மக்கள் பிச்சை எடுப்பதாக ஏதோ ஒரு பொதுநல சேவையில் ஈடுபட்ட ஒரு நண்பர் சொன்னார். [illegible] ஏறக்குறைய 40 சதவிகிதம் பேர் பெருவியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள். Bus Stand, Railway Station முதலிய பொது [illegible]

இருக்கின்றபோது கள் எப்படி உடல் நலத்துக்கு உகந்ததாகும், சக்தி ஏற்படும் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. கள் குடிப்பவர்களின் குழந்தைகள் பானையிற்றுடன் காட்சி அளிப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே கள் தேக ஆரோக்கியத்திற்கு உகந்தது அல்ல என்பது மட்டும் அல்லாமல் காசும் வீண் விரயம் ஆகிறது. அதோடு கள் இருந்தபோது சேலத்தில் அரிஜனங்கள் வசிக்கிற இடங்களில் மாலை நேரத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணும்—மயிர்பிடி சண்டை என்று சொல்லுவார்கள்—அப்படி சண்டை செய்து கொண்டு தூஷணையில் பேசிக் கொண்டு, சட்டி பானைகளை உடைத்துக்கொண்டு, விபரீதக்கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு ரகளை செய்வார்கள். மது விலக்கினுல் இப்போது அந்த ரகளை கிடையாது. மயிர்பிடி சண்டையும் கிடையாது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பித்தளைச் சாமான்கள் இருக்கின்றன. பெண்கள் நல்ல உடை அணிந்து குங்குமத் திலகம் இட்டுக்கொண்டு தெய்வ பக்தியோடு இருந்துவருகிறார்கள். இந்த ஒரே உதாரணம் போதாதா, மது விலக்கின் நன்மையை எடுத்துக்காட்ட. நமது முதல் அமைச்சர் அவர்களும், அரசாங்கமும் தமிழ்நாடு போற்றத்தக்க வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பதை மனதில் கொண்டு, மதுவிலக்கை ரத்து செய்யப்போவதில்லை என்று கூறிவிட்டார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கது. அவசர நெருக்கடியைச் சமாளிக்க பணம் தேவைப் படுகிறது என்பதற்காக மதுவிலக்கை ரத்து செய்வது நல்லதல்ல, வருமானம் வருவாயும் வராது என்று நல்ல முறையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மதுவிலக்கை ரத்து செய்யக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோளும் ஆகும்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது யுத்தத்திற்கு ஆட்கள் தேவைப் படுகிறது. நம்முடைய நாட்டில் வீர உணர்ச்சிகொண்ட பல இனத்தவர்கள் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்திருக்கிறார்கள் என்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஜமீன்தார்கள், மிராசுதார்கள், ஜாகீர் தார்கள், பாளையப்பட்டு என்று இருந்தவர்களெல்லாம் தேசத்தைக் காட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டு இருந்த நேரத்தில் அன்னியர்களுக்கு அடிமைகளாக இருக்கமுடியாது, அன்னியர்கள் இந்தத் தேசத்தை ஆளப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நாங்கள் தேசத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டோம் என்று வீரத்துடன் சண்டையிட்டு நின்ற பிற்பட்ட இனத்தவர்கள்—அதாவது கள்ளர், மறவர், அகமுடியர், படையாச்சி, போன்றவர்கள் அக்காலத்தில் கிராமங்களுக்குச் சென்று குடிபுகுந்து இருந்து வந்தவர்கள் தற்போது ஏழ்மையில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ராணுவத்தில் சேவைசெய்ய சலுகை கொடுத்தால், அவர்களுடைய வீரம் மிகவும் பயன்தரத்தக்க வகையில் இருக்கும். அந்த இனத்தவர்களுக்குக் கல்விச் சலுகை கொடுத்து உத்தியோகங்களில் சேவை செய்ய இன்னும் அதிகப்படியான வாய்ப்புக்கள் கொடுத்தால், நாட்டுக்கு நல்ல காலம் உண்டு என்பதை இந்த சமயத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நாலைந்து வருடங்களாகத்தான் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் படிக்க முன் வருகிறார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை உடையவர்

களுக்குக் கல்விச் சலுகையைக் கொடுத்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்குப் பணம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையினால் இந்தக் கல்விச் சலுகை எல்லோருக்கும் பிரயோஜனப்படும்படியான வகையில் இல்லை. இதை அரசாங்கம் சற்று நிதானித்துப்பார்த்து உணர்ந்து தெரிந்து புரிந்து உதவி செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் இந்த நாட்டில் சீனாக்காரன் அல்ல, வேறு எவர் வந்தாலும் அவர்களை எதிர்க்க எளிதில் முடியும். இது எல்லைத்தகராறு தானே, பெண்கள் எதற்கு தங்கம் கொடுக்கவேண்டும், இது ஒரு பெரிய சண்டை அல்ல என்று சில அறிவாளிகள் சொல்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் சீனனை விடாதே, அவனை விரட்டவேண்டுமென்றால் இன்னொருத்தன் உதவியை நாடு, நடு நிலைமைக் கொள்கை வேண்டாம் என்று கூறுகிறார்கள். இது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம் அல்ல. அது தேசத்தின் பண்புக்கே, நாகரீகத்திற்கே, வளர்ச்சிக்கே கெடுதலான விஷயமாகும். ஒன்றுமில்லை, ஒரு புறாவுக்காக சிபி சக்கரவர்த்தி சதையை அறுத்துக்கொடுத்தான், கொடிக்கு ரதத்தையே கொடுத்துவிட்டுப்போனான் பாரிவள்ளல், என்று படித்திருக்கிறோம். “சாகும் பொழுதில் இருசெவி குண்டலம் தந்ததெவர்க் கொடை கை” என்ற பாட்டிற்கிணங்க, தர்மம் கொடுப்பதற்குள் இறந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று காதில் இருக்கிற குண்டலங்களை அறுத்துக்கொடுத்தான் கர்ணன். அந்த மரபில் வந்தவர்கள் நாம். இன்றைய தினம் நமக்கு எதற்கு தர்மம், நமக்கு எதற்கு அந்தமாதிரியான பேச்சுக்கள், நாம் அன்னியனை விரட்ட வேண்டும். அதற்கு அன்னியனோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று பேசுவது பொருந்தாத விஷயம்.

ஆகவே தர்மத்தில் நாம் சிறந்தவர்கள், நாகரீகத்தில் மிகுந்தவர்கள், நமக்கு நல்ல சக்தி இருக்கிறது. பதினைந்து வருஷ காலத்தில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை மூன்று பிரிவாக வைத்து 3 × 5 = 15 வருட காலமாகச் செய்த வேலைகளைப்பற்றி அன்னியர்கள் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது நமக்கு இந்த ஐந்து ஆண்டுத் திட்டங்கள் எதற்காக என்று நம்மிடையே சிலர் கூறிவருகின்றார்கள். இவ்விஷயம் மக்கள் விருப்பத்திற்கு மாறானது. அதிக ஜனத்தொகை கொண்ட சீனாக்காரர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? தாங்களே உலகத்தில் பெரியவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். பாரத தேசம் முன்னேறுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. நாம் எல்லாவகைகளிலும் முன்னேறிவிட்டால் உலகமே நமது கையில் போய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். ரஷ்யாக்காரர்களும் அமெரிக்காக்காரர்களும் என்ன நினைக்கிறார்கள்? நாம் உயர்ந்தவர்கள், நடு நிலைமைக் கொள்கை என்ற நீதியைக்கொண்டவர்கள், நீதிக்குப் பாடுபடக்கூடியவர்கள், நெருக்கடியைப்பற்றிப் பேசினாலும் நியாயத்தைச் சொல்லுகிறவர்கள் என்று கூறிவருகின்றார்கள். இது உண்மையே. நாம் வலுச்சண்டைக்குப் போவதில்லை, வந்த சண்டையையும் விடுவதில்லை, என்ற தோரணையில் நம் பிரதமர் அவர்கள் நல்ல முறையில் நாட்டுக்கு நல் வாழ்வு காட்டி வருகிறார்கள். ஆகையால் இம்மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் வீண் புரளிகளைக் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. [illegible] 3-50 p.m.

நினைக்கிறார்கள். ஆகவே இதையும் அவர்கள் உணர்ந்து இனிமேல் அம்மாதிரி வார்த்தைகளை உபயோகிக்காமல், இந்திய தேசத்தின் நல்வாழ்வுத் திட்டத்தில் கலந்துகொண்டு நாடு நல்ல நிலைமை அடைவதற்கான மார்க்கத்தில் அன்னியன் படையெடுப்பை முறியடிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடி, வைத்தியமுறை: நமது கனம் மந்திரி அம்மையார் அவர்கள் சித்த வைத்தியத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள். இவர்கள் தற்போது அமைச்சராக வந்திருப்பதானது நாம் பெருமைப்படத்தக்கதாகும். தற்போது தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தில் சித்தவைத்திய முறைக்குப் போதுமான சலுகை இல்லாதிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன். அயல்நாட்டு மருந்துகள் நல்லமுறையில் இருந்தாலும்கூட, தமிழ்நாடு சித்த வைத்திய முறைகளில் இருக்கும் மருந்துகள் பெரும்பாலும் நல்லவைகளாக இருக்கின்றன. அதை மக்களுக்கு வகையாக எடுத்துச்சொல்லி பயன்படும்படி செய்ய நல்ல ஆதரவு அரசாங்கத்தில் கொடுக்கவேண்டும். சமீபத்தில் நமது அரசாங்கத்தில் சித்த, ஆயுர்வேத, யூனானி வைத்திய முறைகளைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டார்கள். சித்த வைத்தியம் தெரிந்தவர் ஒருவரைக்கூட அக்கமிட்டியில் போடவில்லை. சித்தவைத்திய சங்கத்தில் ஏக பிரதிநிதியாக ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்குரிய பிரவேசக் கட்டணப் பணத்தையும் கட்டி அனுப்பிவைத்தார்கள்; அதையும் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பார்கள். அதற்கிணங்க சித்த வைத்தியன் ஒருவன் நோயாளி வரும்போதே உனக்கு இந்த வியாதி என்று சொல்லுவான் (சிரிப்பு). அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நல்ல தேர்ச்சி உண்டு. இந்தக் கையின் எலும்பை உடைத்துக் கொடுங்கள். ஒரு பச்சிலையைக் கசக்கிப் பூசி, தாளிபோட்டு கட்டி பத்தாவது நாள் கையை வீசி நடக்கும்படி செய்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட நல்ல முறைகள் இருக்கின்;ன.

ஒரு குரல்: நீரிழிவு . . . .

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: நண்பர் சொல்லுகிறார் நீரிழிவுக்கு இங்கிலீஷ் வைத்தியத்தில் சரியான முறையில்லை. அதற்கு நானே சாட்சி. காலஞ்சென்ற எனது பழைய நண்பர் டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவ் முன்பு கீழ்ச்சபை தலைவராக இருந்தார். அவரிடத்தில் யோசனை கேட்டேன். இச்சபை நம் தலைவரிடத்திலும் யோசனை கேட்டேன். அன்று கிருஷ்ணராவைக் கேட்டபோது அதற்கு அவர் நீ யாரையும் நம்பாதே (சிரிப்பு) என்றார். மாத்திரைகள் எல்லாம் சாப்பிட்டாகி விட்டது. அதில் பிரயோஜனம் இல்லை; தினம் என் மகன் எனக்கு insulin ஊசி போட்டு அனுப்புகிறான். நீயும் அதுமாதிரி தினம் ஊசி (இன்சுலின்) போட்டுக்கொள், இதைத்தவிர வேறு வழி கிடையாது என்றார். இதற்கு ஆங்கில வைத்திய முறையிலும் இன்னும் சரியான மருந்து கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. சித்த வைத்தியத்தில் சிறுகுறிஞ்சி என்ற தழை இருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுப் பார்த்ததில் எனக்குக் கொஞ்சம் தெம்பாகத்தான் இருக்கிறது. போகும் இடங்களில் 10 இடத்தில் காப்பி வேண்டாம் என்றாலும்

11-வது இடத்தில் காப்பி கொடுக்கிறான். மறுக்க முடியவில்லை. பாதம்ஹல்வா சர்க்கரை கலந்ததைச் சாப்பிட்டுவிடுகிறேன். இன்சுலின் போட்டுக்கொள்வதற்குக் கொஞ்சம் சர்க்கரை சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. சித்தவைத்திய முறைக்குச் சரியான ஆதரவு இல்லாததனால் முன்னேற்றமடையவில்லை. கனம் அம்மையார் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சித்த வைத்தியத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைக் கமிட்டியில் போடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சித்த, யூனானி, ஆயுர்வேத முறைக்கு இந்த அரசாங்கம் தகுந்த ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்யவேண்டும். சில கிராமங்களில் புது புது வியாதிகள் வருகின்றன. இதற்கு அதிகமான டாக்டர்கள் தேவைப்படுகிறது. ஆகையினால் அதையும் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். சித்த, யுனானி, ஆயுர்வேத டாக்டர்களை சண்டை நடக்கும் லடாக் பகுதிக்கோ மற்ற பகுதிகளுக்கோ அனுப்பி வைக்கப்போவதில்லை. ஆங்கில முறை டாக்டர்கள் எல்லாரும் போனாலும்கூட நாட்டு கிராம வைத்தியர்களே இங்குள்ள வியாதிகளைப் போக்க தகுந்த முறையில் சிகிச்சை கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. டாக்டர்கள் இல்லை என்று சொல்வதற்குக்கூட அவசியம் இல்லை என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, உணவு உற்பத்தியை எல்லோரும் அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்போது ஏறக்குறைய ஜனப்பெருக்கம் ரொம்ப அதிகமாகிவிட்டது. ஜனப்பெருக்கம் அதிகமாகிவிட்டால், ஏராளமாக ஜனங்கள் நாட்டில் உலவுவார்கள், அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும். ஏற்கனவே உலகம் தோன்றிய நாள் முதற்கொண்டு எவ்வளவு நிலம் இருந்ததோ அதுதான் இப்போதும் இருக்கிறது. அதில் increase அதிகம் கிடையாது. ஆனால் இப்போது அதிகமாகிவிட்டிருக்கிற ஜனங்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமே. ஒன்றுக்கு ஐந்து சதவிகிதம் அல்லவா அதிகமாகி இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வீடு எங்கே கட்டுகிறார்கள் என்று பார்த்தால் நெல் விளைந்த பூமியில் நஞ்சை நிலங்களில் கட்டுகிறார்கள். அதுதான் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதற்கு காரணமாகும். உணவு உற்பத்தி அதிகமாவதற்கு விவசாயிகளுக்கு நல்ல உரம், மின்சாரம், பம்ப்செட், யந்திரக் கருவிகள் கிடைப்பதற்கு உதவி செய்ய வேண்டும். கிணறு வெட்டுவதற்கு தக்காவி கடன் உதவியும் செய்யவேண்டும். இதனால் தானிய உற்பத்தி பெருகும். மழை பெய்யவில்லை என்றால் கஷ்டம் வரும். மழைக்குக் காரணம் மரம், செடி, கொடிகள்தான். இப்பொழுது மரங்களையெல்லாம் வெட்டித் தள்ளிவிட்டார்கள். ஒரு பக்கம் மரங்களை வெட்டிக்கொண்டே வருகிறார்கள். மற்றொரு பக்கம் நாம் நட்டுக்கொண்டே போகிறோம். பத்து பதினைந்து வருடம் பொறுத்து இந்த மரங்களெல்லாம் பெரிதாகப் போகிறது. அதற்குள் இருக்கும் மரத்தை எல்லாம் வெட்டி கரி விறகுக்கு வேண்டுமென்று செய்கிறார்கள். காட்டு இலாக்காவில் இது நடக்கிறது. அரசாங்கம் இதைக் கவனிக்கவேண்டும். சேலம் ஜில்லா, தர்மபுரி தாலுக்கா, பென்னாகரம் கூப்புகளில் 200 அல்லது 300

ஏக்கர்களில் மரம் வெட்ட ஏலத்துக்கு விடுகிறார்கள். ஏலம் எடுப்பவர்கள் என்ன பண்ணுகிறார்கள் என்றால் 200 ஏக்கர்கள் ஏலத்திற்கு விட்டால் அடுத்துள்ள காடுகளில் இன்னொரு 200 ஏக்கர்களில் திருட்டுத்தனமாக மரத்தை வெட்டிக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். ஆகையினால் அரசாங்கமே—காட்டு இலாகாவே—ஏலத்திற்கு விடாமல் கூப் வெட்ட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் காடு கொஞ்சம் வளரும். காற்று கொஞ்சம் அடிக்கும். பண வருவாயும் அதிகப்படும். மழையும் பெய்யும். விறகுப் பஞ்சமும் தீரும். அரசாங்கமே இதைத் தானே எடுத்துக் கொள்வதற்கு திட்டங்கள் வகுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4-00 p.m. **திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்:** தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் நமக்கு அளித்த பேருரையின் பேரில் ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்று நம்முடைய பிரதமர் அவர்கள் இரண்டு விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். இன்று சீனாக்காரன் பின்னால் போயிருந்தால்கூட மறுபடி படையெடுக்கும் ஆபத்தானது நீங்கவில்லை என்பது முடிவான விஷயம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது, மேலை நாடுகளிலிருந்து நமக்கு எவ்வளவு உதவிகள் வந்தாலும் கூட, நாம் நம்முடைய சுய மரியாதைக்கும் கௌரவத்திற்கும் ஒப்ப நம்மை நாமே தயார் செய்து கொள்ளவேண்டும். அதற்காகத் திட்டமிட்டு அத்தகைய விஷயத்தை எவ்வளவு துரிதமாகச் செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவு துரிதமாகச் செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தை முடிவாக நமக்குத் தெரிவித்துள்ளார்கள். இந்த நிலையில் கவர்னர் அவர்கள் உரை மீது நாம் நம்முடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இரு கருத்துகள் கொண்ட பிரதமர் அவர்கள் விருப்பப்படி நடக்கவேண்டுமானால், ஏராளமான பணம் தேவைப்படும். அப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் நம் மாகாணத்தில் நாம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள திட்டங்கள், மற்ற விஷயங்களை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமையில் இருக்கிறோம். திட்டங்களை 10, 15 வருடங்களாக நடத்தி வருகிறோம். அந்த முறையில் இந்த வருடத்திலும் இப்பொழுது கொடுத்திருக்கும் உரையில் நெருக்கடியிலும் முக்கிய திட்டங்களைக் கைவிடாமல் நிறைவேற்றியே தீருவோம் என்ற முறையில் நம்முடைய சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்ட உறுதிப்பாட்டைப் போற்றாமல் இருக்க முடியாது.

நண்பர் சுப்பிரமணியம் மதுவிலக்கைப்பற்றிப் பேசினார்கள். மதுவிலக்கைப்பற்றி கவர்னர் உரையில் சொல்லப்படாவிட்டாலும், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மதுவிலக்கை எப்படியாவது எடுத்துவிடவேண்டும் என்று பலர் ஆசைப்பட்டார்கள். அதற்குச் செலவழிக்கும் பணம் வீணாகிறதே, எங்கே பார்த்தாலும் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுகிறார்கள், அதை எடுத்து விட்டால் நிறையப் பணம் கிடைக்குமே என்று ஆசை காட்டினார்கள். எலக்ஷனுக்குப் போனபோது கூட ஒரு பெரிய மனிதரை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் காலத்தில் ஒருவர் சொன்னார்

'எதற்காகக் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? மதுவிலக்கை ரத்து பண்ணி விட்டால், எல்லோருமே உங்களுக்கு வோட்டைப் போட்டுவிடுவார்கள்' என்று சொன்னார். வாழ்க்கையில் வசதி படைத்தோரும் அறிவாளிகளும் கூட இதைச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலையிலும் நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாக அதன் மூலம் வரும் காசு வேண்டாம் என்ற முடிவுக்கு வந்ததை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி விஷயத்தில் ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்ல நினைக்கிறேன். சென்ற பத்து, பதினைந்து வருட காலமாக நம் நாட்டிருந்திடம் கல்வி முறையிலும் சரி, வேறு எதுவாகிலும் சரி, அப்போதைக்கப்போது அதிகாரத்தில் வந்தவர்கள் ஒரே கட்சிக் காரர்களாக இருந்தாலும் கூட, அந்தந்த இலாகாவை நிர்வகித்த மந்திரிகளின் அபிப்பிராயத்திற்குத் தக்க மாறுதல் பல மாதிரிச் செய்து கொண்டே போகிறார்கள். கடைசியாக இந்த வருடத்தில் ஏதோ புது மாறுதல் செய்து இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்ற முயற்சி நடக்கிறது. நான் இதை வரவேற்கிறேன். சமீப காலத்தில் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சொன்னேன். பத்து, பதினைந்து வருடமாக யார் மந்திரிகளாக இருந்தாலும் சரி, நம் செல்வாக்கு இருக்கும் காலத்திலும் இந்த மாதிரியான மாறுதல் ஏற்படுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. ஜனங்களும் இதை நன்கு வரவேற்கமாட்டேன் என்கிறார்கள் என்று சொன்னதற்கு அவர்களும் ஏதோ நடந்துவிட்டது, முடிவாக இப்போது செய்யலாம், இந்த மாதிரி இனிமேல் அடிக்கடி மாற்றுவதில்லை என்று முடிவான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அனுபவம் மிகுந்த நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் சேர்ந்து இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலம் சம்பந்தமாக இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நான் 1929-ஆம் வருஷத்தில் இந்த ஊரில் பி.எ. படித்தேன். இப்போது பி.ஏ. படித்து வருகிறவர்கள், ஒரு அப்ளிகேஷன் எழுதிக் கொண்டு வந்தால் அதில் ஐந்து mistakes இருக்கின்றன. சரியான முறையில் ஒரு அப்ளிகேஷன் கூட எழுதத் தெரியவில்லை. Literature M.A. படித்த ஒருவரை ஒரு அப்ளிகேஷன் எடுத்துக் கொண்டு வரச்சொன்னேன். அதில் sentence construction சரியில்லை. இதைக் கொடுத்தால் இதிலிருந்தே உன்னை disqualify பண்ணிவிடுவார்கள் என்று சொன்னேன். ஆகையால் கல்வி சம்பந்தமாக நான் விரும்புவதெல்லாம், தமிழ் வளர்ச்சியடைய நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதோடு கூட, ஆங்கிலத்தின் தரமும் குறைந்துவிடாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறேன். அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

இப்பொழுது நாம் பல திட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிற காலத்தில் பொதுவாக கிராமத்தில் ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. சர்க்கார் இலாக்காக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஜீப்புகள் ஓடுவதில் மக்கள் வரிப்பணம் சற்று அனாவசியமாகச் செலவாகின்றது என்ற எண்ணம் ஜனங்களிடத்தில் இருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தைப் போக்க நாம் ஒரு முயற்சியை எடுத்துக்

கொள்ள வேண்டும். இன்றுள்ள நெருக்கடி காலத்தின் நிமித்தம் சிக்கனம் செய்ய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. அதை வைத்து சில கலாச்சார முயற்சிகளை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அவை சாதாரண ஜனங்களுக்கு உடனடியாகத் தென்படுவதில்லை. ஆனால் ரோடு போட்டால், பள்ளிக்கூடம் கட்டினால், பாலம் அமைத்தால் ஜனங்களிடத்தில் நல்ல எண்ணம் உண்டாகிறது. பஞ்சாயத்து விஸ்தரிப்பு அதிகாரி (Panchayat Extension Officers, Social Education Organisers) என்று நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பஞ்சாயத்து யூனியன் கூட்டத்தில் அறிக்கை படிக்கும்போது சங்கடமாக இருக்கிறது. "நான் இரவில் போய் இரண்டு பெரியவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தேன்" என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைக் கேட்கும்போது ஜனங்களுக்கு வரிப்பணம் வீணாகிறது என்ற எண்ணம் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த இனங்களில் எல்லாம் எந்த வகையில் சிக்கனம் செய்யலாம் என்பதை அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

சிமெண்ட் விநியோகத்தைப்பற்றி இங்கே சில அங்கத்தினர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். நானும் என்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது சிமெண்ட் விநியோகம் படிப்படியாக கண்ட்ரோலில் வந்துவிட்டது. ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பொரேஷன் மூலம் குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்குத்தான் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு சிமிண்ட் விநியோகம் செய்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது எப்படி பிளாக் மார்க்கட்டில் மூட்டை 15 ரூபாய்க்கு சிமிண்ட் கிடைக்கிறது, எங்கிருந்து பிளாக் மார்க்கெட்டுக்கு வருகிறது, என்று பார்க்க வேண்டும். பொதுவாக காண்டிராக்டுக்கு விடும் வேலைகளை அரசாங்கத்திலுள்ள Technical people எஞ்சினியர்கள் கண்டிராக்டர்களுக்கு அந்த வேலையின் தேவைக்கு அதிகமான அளவு சிமெண்ட் தேவைப்படுகிறது என்று எஸ்டிமேட் போட்டுக்கொடுத்து விடுகிறார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்து. அத்துடன் கண்டிராக்டர் சிமெண்டை உபயோகிக்கும்போது பத்துக்கொன்று என்று போட்டுவிட்டு சிமெண்ட் மீதப்படுத்திவிடுகிறார்கள். இப்படி மீதப்படுத்தப்பட்ட சிமெண்ட் கள்ளச் சந்தைக்குப்போய் 15 அல்லது 16 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. இந்த வேலைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிமெண்டு சரியாக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறதா என்பதை அரசாங்கம் கண்காணிப்பதில்லை என்ற எண்ணம் மக்களிடையே பரவலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் நீங்க அரசாங்கம் இந்த வேலைகளின் மீது கண்காணிப்பை அதிகரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

4-10 p.m. அதே மாதிரி உரம், யூரியா விநியோகத்திலும் நடக்கிறது. தஞ்சை ஜில்லாவில் Package Scheme-க்கு உரம் அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த இடங்களில் உரத்தை வாங்கி லாரிகளில் கொண்டு போகிறார்கள் என்று சொல்லி, அந்த லாரிகளைப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்று Consultative Committee கூட்டத்தில் சொல்லப்பட்டது. உரம் விநியோகிக்கப்

படுகின்ற இடங்களில், அதைப் பெறும் விவசாயிகள் தேவைக்குத்தான் வாங்குகிறார்களா, வாங்கிச் சரியானபடி உபயோகிக்கிறார்களா என்பதைக் கண்காணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்விச் சலுகை (Scholarship) கொடுப்பது பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நண்பர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சற்று முன் தெரிவித்தார்; பின்தங்கிய வகுப்பாருக்குப் போதிய அளவு ஸ்காலர்ஷிப்புகள் அளிக்கப்படுவதில்லை என்று. அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக அளவு ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கொடுப்பது பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் மற்ற சமூகங்களிலும் கஷ்டப்படுகின்றவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களைவிட, முற்பட்ட சமூகத்தில் சில பேர் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பிற்போக்கான, எளிய, நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களின் குழந்தைகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கிடைக்கவில்லையே என்ற வருத்தம் அவர்கள் மனதில் இருக்கிறது. பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், முற்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், பொருளாதாரப் பிற்போக்கு அடிப்படையில் கல்விச் சலுகை அளிப்பது நன்றாக இருக்கும் என்று முன்பிருந்த கல்வியமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். மிகவும் எளியவர்களாக இருந்தால், எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் குழந்தைகளுக்குச் சம்பளச் சலுகை (Fee concession) மட்டும் கொடுத்தால் போதாது; புத்தகச் செலவு, மற்றெல்லாச் சலுகையும் கொடுக்க வேண்டும்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : முற்பட்ட இனத்தவர் மீது எனக்கும் அனுதாபம் உண்டு. ஆனால் ஜனத் தொகையில் 100-க்கு 3 பேர் உள்ள அவர்கள், எல்லாவித உத்தியோகங்களிலும் 100-க்கு 2 பேர் வீதம் இருக்கிறார்கள். ஆனால் 100-க்கு 90 பேராக இருக்கக் கூடிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், உத்தியோகங்களில் 100-க்கு 10 பேர் கூட இல்லை. அவர்கள் கொஞ்சம் முன்னேறும் வரையில் Preference கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் சொன்னேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : உணவு உற்பத்தி சம்பந்தமாக கவர்னரவர்களுடைய உரையில் புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் 17 லட்சம் டன் உணவு அதிக உற்பத்தி ஆகி இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படி அதிக உற்பத்தியானால் மிகவும் திருப்திப்பட வேண்டியது தான். ஆனால் மத்திய அரசாங்க Statistics Department ஆனாலும் நமது மாநில அரசாங்க Statistics Department ஆனாலும், அந்த டிபார்ட்மெண்டுகள் கொடுக்கிற புள்ளி விவரங்களை நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற வருடத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன். நான் ஒரு விவசாயியாக

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [31st January 1963

இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், ஒரு பஞ்சு வியாபாரியும் கூட. பஞ்சு 62 லட்சம் பேல்கள் இந்தியாவில் உற்பத்தியாகி இருக்கிறது என்று (Statistics Department) கொடுத்த புள்ளி விவரத்தை நம்பி சம்சாரிகள் எல்லோரும் பஞ்சு விலை குறைந்து விடுமென்று பயந்து, பஞ்சை விற்று விட்டோம். ஆனால் பின்னால் என்ன ஆயிற்று என்றால், திடீரென்று 42 லட்சம் பேல்கள் தான் உற்பத்தியாகி இருக்கிறது, 20 லட்சம் பேல் குறைவு என்று புள்ளிவிவரம் கொடுக்கப்பட்டு, பஞ்சு விலை கூடிற்று. 900 ரூபாயாக இருந்தது 1,300 ரூபாயாக ஆயிற்று. சம்சாரியிடம் இருந்த பஞ்சு வியாபாரிகளிடம் அல்லது மில்காரர்களிடம் போனவுடன் விலை கூடிற்று. ஆக அந்த லாபம் யாருக்குப் போயிற்று என்றால் இடையில் இருப்பவர்களுக்குப் போய்விட்டது. அந்த மாதிரி நெல் அதிகமாக உற்பத்தியாகியிருக்கிறது என்று ஸ்டேடிஸ்டிக்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட் கணக்குக் கொடுத்து மக்களிடத்தில் பீதியை உண்டாக்கி, அரிசி விலையைக் குறைத்துவிட்டு, பின்னால் வியாபாரிகளிடத்தில் போகும்போது விலை கூடும்படி விட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அகில இந்தியக் கவுன்சிலில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வழி என்ன என்று யோசனை கேட்டபோது, கீழ் சபையிலிருக்கிற அமைச்சரவையை அலங்கரித்த அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார். கேழ்வரகு, கம்பு, போடுகின்றவர்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கவேண்டும் என்றார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றை நாம் கவனிக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்குப் போதிய உற்சாகம் (Incentive) கொடுத்தால்தான் உணவுதானிய உற்பத்தியை அதிகரிக்க முடியும். எங்கள் பக்கத்தில் மிளகாய் பயிரிடுவது வழக்கம். மிளகாய் விலை சாதாரணமாக 300 ரூபாய் இருந்தது இப்போது பொங்கலுக்குப்பின் 305 ரூபாய் விற்கிறது, தேனி போன்ற இடங்களில். விவசாயி என்ற முறையில் நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால் அந்தக் காலத்தில் என் நிலத்தை வைத்திருக்கிறோம் என்று நினைத்தேன்—ஆனால் இப்போது என்ன நினைக்கிறேன் என்றால் இன்னும் அதிகமாக நிலம் வாங்காமல் விட்டுவிட்டோமே என்று நினைக்கிறேன். விவசாயம் இப்போது கட்டுபடி ஆகிறது. ஒரு ஏக்கர் மிளகாய் பயிரிட்டால் 2,500 ரூபாய் கிடைக்கிறது. அப்படி நமக்கு Incentive இருந்தால் தான் நாம் விவசாயத்தைப் பற்றுதலோடு செய்கிறோம். அரசாங்கம் இந்த அடிப்படையான காரணத்தைப் பார்ப்பதற்கு விட்டுவிடக்கூடாது. இன்று விவசாயிகள் நெல்லை உற்பத்தி செய்யாமல் அதே இடத்தில் கரும்பை உற்பத்தி செய்கிறோம் என்கிறார்கள். ஏன்? சர்க்கரை விலை ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. முன்பு தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் சர்க்கரை ஆலைக்குக் கரும்பு கொள்முதல் செய்ய முடியவில்லை. இன்று சர்க்கரை விலை ஏறியவுடன் நாங்கள் Sugarcane Cultivation-ஐ promote செய்கிறோம் என்று Industrial Circles பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். சர்க்கரை உற்பத்தி அதிகம் ஆகி இருக்கிறது, அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறோம். ஆனால் உள்நாட்டில் விற்கிற விலைக்கு Par- ஆக விற்கவில்லை என்று சொன்னேன். இன்றைக்கு நமது நாட்டிலேயே சர்க்கரை பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறோம். இதெல்லாம் ஸ்டேடிஸ்டிக்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட் புள்ளி விவரங்கள்

31st January 1963] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

கணிப்பு எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆகவே நான் அமைச்சர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் அடிப்படை விலை விவசாயிக்குக் கட்டுபடி ஆகவில்லை என்றால், அவன் கட்டுபடி ஆகாத பொருளை விவசாயம் செய்யமாட்டான். இதை மனதில் கொண்டு அரசாங்கம் நெல் விலையை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, தூத்துக்குடித் துறைமுகத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படும் என்று எங்கள் பக்கத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் அரசாங்கம் எந்தத் திட்டத்தைக் கைவிட்டாலும் நாம் குறைகூறுவதற்கில்லை.

இன்னொன்று அரசாங்கம் செய்துள்ள தங்கக் கட்டுப்பாடு பற்றியது. திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சில தினங்களுக்கு முன்னால் இந்தக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி ஆவேசமாகப் பேசினார்கள். எனக்குக்கூட கொஞ்சம் சங்கடமாக இருந்தது. என்ன இப்படிப் பேசிவிட்டீர்களே என்று கேட்டேன். அரசாங்கத்திற்குத் தங்கம் எவ்வளவு அத்தியாவசியமாக இந்த நேரத்தில் இருக்கிறது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னேன். திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அனுதாபம் இல்லாமல் பேசுகிறார் என்றுகூட அமைச்சர்களிடம் சொன்னேன். ஆனால் தாலி செய்யும் விஷயத்தில் மட்டுமாவது இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிகளைச் சிறிது relax செய்துகொடுத்து பொதுஜனங்கள் அபிப்பிராயத்தை நமக்குச் சாதகமாக ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

*** திரு. எம். எஸ். மஹாராஜ பிள்ளை:** தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசும்போது நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேச நெருக்கடி நேரத்தில் அரசாங்கம் நடந்துகொண்ட விதத்தையும் மேற்கொண்டு நடக்கப் போகும் விதத்தையும் கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது மக்கள் அனைவருக்கும் நல்ல ஊக்கத்தையும் திடத்தையும் கொடுக்கிறது என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மேலும் மக்களுக்கு அவசியமான உணவுப் பொருள்கள், காய்கறிகள் மற்றும் அத்தியாவசியப் பண்டங்கள் விலை உயராமல் நல்ல முறையில் கிடைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது என்று சொல்லியிருப்பது எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை தருகிறது.

நமது நாட்டின் முக்கிய உறுப்பான கிராம ராஜ்யம் நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது. அது மேலும் வளர நல்ல ஊக்கத்தை அரசாங்கம் தந்து வருகிறது என்பதை நினைக்கும்பொழுது மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஆனால் நகரசபைகளைப்பற்றி ஒருவிதமான ஊக்கமும் கொள்ளமுடியவில்லை. நகராட்சியில் கஷ்டம் இருக்கிறது. 1918-ல் எந்த நகராட்சிச் சட்டம் அமலில் இருந்து வந்ததோ அதே சட்டம்தான் இன்றும் இருந்து வருகிறது. இதைப் பல தடவை எடுத்துக் கூறியும் வெள்ளை அறிக்கை பரி

சிலோனயில் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டு வருகிறதே தவிர, இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. கவர்னர் உரையிலாவது அதைப்பற்றி ஏதாவது தெரிவிக்கப்படும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் அதிலும் ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதை சர்க்கார் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நகராட்சிக்கு, பக்கத்தில் உள்ள நிலங்கள் மீது தீர்வையைக் கூடுதலாக விதிக்கவும், 'ஸ்லம் கிளியரென்ஸ்' (Slum Clearance)க்கும் தகுந்த முறையில் அரசாங்கம் உதவி செய்யும் என்பதையும் பார்க்க மிகவும் மகிழ்ச்சி தருகிறது. ஸ்லம் கிளியரென்ஸ் மிகவும் அவசியம். ஆனால் அரசாங்கம் முதல் கிரேட் முனிஸிபாலிட்டிகளுக்கும் சென்னை, மதுரை போன்ற செலக்ஷன் கிரேட் கார்ப்பொரேஷன்களுக்கும்தான் ஸ்லம் கிளியரென்ஸுக்கு அதிகமாக உதவி செய்து வருகிறது. இரண்டாவது, மூன்றாவது கிரேட் முனிஸிபாலிட்டிகளுக்கு முதல் கிரேட் முனிஸிபாலிட்டிகளைப்போல அதிகமாக மான்யமும் கடனும் ஒதுக்கப்படுவதில்லை. அவ்விதமாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்ததாக, ஸ்லம்கள் திடீர் திடீரென்று ஏற்படுவதால், சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்று கவர்னர் உரையில் கூறியிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் அவசியம். குறிப்பாக நகரங்களைப் பார்க்கும்பொழுது, திடீரென்று ஒரு பெரிய ஸ்லம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவ்விதமாக ஏற்பட்டவுடன் நகரசபைகளும் பஞ்சாயத்துக்களும் அவற்றைக் காலி செய்யமுடியாத நிலையில் அவஸ்தைப்படுகின்றன. ஆகவே நகரங்களில் கேடான இடங்களில் ஸ்லம் ஏற்படுவதைத் தடுக்க தகுந்த முறையில் சட்டத்தை மாற்றி அமைக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு பஞ்சாயத்து எல்லையிலுள்ள புறம்போக்கு நிலங்களைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் அவர்களுடைய ஆட்சிக்கு ஏற்ப உபயோகப்படுத்தலாம் என்ற உத்தரவு இருந்து வருகிறது. ஆனால் நகர எல்லையிலுள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை நகரசபை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள அனுமதி வேண்டும்.
4-20 p.m. நகரத்தில் மேலும் நெருக்கடி ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க அரசாங்கக் கட்டிடங்களை நகருக்கு வெளியே கொண்டுபோகவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக இருக்கும்போது, நகரத்தில் உள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை நகரசபைக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எவ்வளவோ கேட்டும், அது நல்ல முறையில் பலன் அளிக்கவில்லை. நகராட்சி அமைச்சர் அவர்கள் இதை நல்ல முறையில் செய்து தரும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயம் நல்லமுறையில் வளர்ந்து வருகிறது. அதற்குச் சிறு பாசனத் திட்டத்தை நல்ல ஊக்கத்துடன் செய்ய அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறது. மதுரை, தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் நஞ்சளாறு, கோமுகி இந்தத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக் காணப் பெருமைப்படுகிறேன். அதே சமயத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கோவில்பட்டி, சங்கரன்கோவில் பகுதியில்

கீரியாறு, பம்பையாறு திட்டத்தை இதில் சேர்த்துக் கொள்ளாதது கண்டு வருந்துகிறேன். இதற்கு ஒரு பரிகாரம் காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நிலத் தீர்வையை உயர்த்த வேண்டுமென்றால், புன்செய்க்கு நீர்ப்பாசனத் தீர்வையை உயர்த்த வேண்டுமென்று கவர்னர் உரையில் இருக்கிறது. புன்செய்க்கு நீர்ப்பாசனம் எந்த முறையில் கொடுத்தாலும், தீர்வையை உயர்த்துவதில் ஆட்சேபம் இருக்கமுடியாது. நண்பர் திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் பேசும்போது, மிளகாய்ச் செடி அதிக லாபம் கொடுக்கும் என்கிறார்கள். புன்செய் நிலத்தில்தான் மிளகாய்ச் செடிகள் லாபத்தைக் கொடுக்கும். நன்செய்யில் இந்த லாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. புன்செய்ப் பயிரில் தகுந்த லாபம் இருக்கிறது. ஆகவே புன்செய்க்கு நீர்ப்பாசனம் கொடுத்து தீர்வை போட்டால், நல்லது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். பொது மக்களும் ஆதரிப்பார்கள். நஞ்சைத் தீர்வையை உயர்த்துவது என்றால், அது பெரிதும் வருந்தக்கூடிய விஷயம். நஞ்செயில் வருமானம் மிகவும் குறைவு. மேலும் இப்போதே மிகக் கூடுதலான தீர்வை இருக்கிறது. ஆகவே, இதை அரசாங்கம் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நண்பர்கள் நகர மன்றங்கள் பிச்சைக்காரர்கள் வசிக்க இடம் அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். 'Care Home' என்று அதைச் சொல்லுகின்றனர். அரசாங்கம் இப்பொழுது 65 வயதானவர்களுக்கு முதியோர் பென்ஷன் ரூ. 20 கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் Care Home-க்குத் தலைக்கு ரூ. 10 தான் அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. ஒரு பிச்சைக்காரனை நகர மன்றம் ரூ. 10-ல் பாதுகாக்க முடியாது. ஆகவே, அத் தொகையை ரூ. 20-ஆக உயர்த்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது கல்வி விஷயமாக எஸ். எஸ். எல். ஸி. பெயில் ஆனவர்கள் அல்லது பாஸ் ஆனவர்கள் Technical L.C.E. Subjects படித்து ஓவர்ஸியர் அல்லது மேஸ்திரி வேலைக்குப் போக வாய்ப்பு இருந்தது. அதை இப்பொழுது ஏதோ காரணத்தால் அரசாங்கம் நழுவவிடுவதாகத் தெரியவருகிறது. அதாவது இதற்கு முன்னதாக அந்தப் பரிட்சை Commissioner for Government Examinations நடத்தி வந்ததாகவும் இப்போது அது Director of Technical Examinations நடத்துவதாகவும் தெரியவருகிறது. Technical Examinations Director பரிட்சை நடத்த ஆரம்பித்ததிலிருந்து இந்த ஆண்டிலிருந்து அந்த L.C.E. Subject தனி முறையில் படிப்பவர்கள் பரிட்சை எழுத முடியாது. சென்ற ஆண்டு பரிட்சையில் தவறியவர்கள் பரிட்சை எழுதமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஐந்து ஆண்டுகள் Engineering Section-ல் வேலை பார்த்தவர்கள்தான் இந்தப் பரிட்சை எழுதலாம் என்று உத்திரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அது கிளார்க் வேலையா அல்லது என்ன வேலை என்று தெரியவில்லை. ஏதாவது Technical Subjects படித்திருந்தால்தான் அந்த வேலையை நகரசபையிலும் P.W.D.-யிலும் கொடுப்பார்கள். சட்டம் எவ்விதமாக இருந்தபோதிலும் இது

வரை படித்தவர்கள், பரிட்சை எழுதித் தேறாதவர்களும் பரிட்சை எழுதலாம் என்ற சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அதைப் பண்ணியாகி விட்டது.

திரு. எம். எஸ். மஹாராஜ பிள்ளை : கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு நன்றி. நகர மன்றங்கள் இலங்கை வானொலியை ஒலிபரப்புகின்றன என்று சொன்னார்கள் நண்பர் திரு. ராஜா ஐயர் அவர்கள். பல இடங்களில் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு அரசாங்க உத்திரவுப்படியே அகில இந்திய வானொலியை ஒலிபரப்பி வருகிறோம். சில நகரமன்றங்கள் ஒலிபரப்புத் திட்டத்தை நகர சபையில் நடத்தி வருகிறார்கள். சில பஞ்சாயத்துக்கள் தங்கள் ஏரியாவிலும் அம்மாதிரி ஒலிபரப்பு நடத்தி வருகிறார்கள். ஏழை எளிய மக்கள் தனிப்பட்ட முறையில் ரேடியோ வாங்கி வைக்க முடியவில்லை என்ற கருத்தைக்கொண்டு நகர மன்றங்களில் Re-distribution முறையைக்கொண்டுவந்து ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் கொடுத்து ரூ. 3 அல்லது ரூ. 4 வாங்கி வைத்தால் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அதைக் கேட்டு அனுபவிப்பதுடன், நகரசபைக்கும் வருவாய் கிடைக்கும் என்று விண்ணப்பம் செய்தேன். ஆனால் அது அனுமதி அளிக்கக்கூடியதாய் இல்லை என்று பதில் வந்திருக்கின்றது. நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லி இதை அமலுக்குக் கொண்டுவந்தால் நகரசபைகளுக்கும் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் நல்ல வருவாய் கிடைக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மருத்துவமும் சுகாதாரமும் இணைக்கப்படவேண்டும். அது பிரதம காரியதரிசியின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று நம் கவர்னர் பெருமான் அறிக்கையில் படித்தேன். ஆனால் இங்கு பேசிய நண்பர் டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் அதைச் சேர்ப்பது நல்லதல்ல என்று பேசினார்கள். நானும் அதே அபிப்பிராயத்தில் இருக்கிறேன். நகர மன்றத் தலைவனாக இருந்து 10, 15 வருட அனுபவத்தில் சொல்லுகிறேன். மருத்துவத்தையும் சுகாதாரத்தையும் இணைத்தால் அது முன்னேற்றத்திற்கு வருமா என்பது சந்தேகம்தான். அரசாங்கம் இதை நல்ல முறையில் மீண்டும் ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சிமெண்டு பர்மிட் பற்றி பல நண்பர்கள் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிவிட்டார்கள். நானும் என் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சிமெண்ட் விலை கூடுதலாக விற்பதுபோன்ற கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும்கூட பர்மிட் வழங்குவதில் ஒரு பெரும் முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். 100 டன் தான் கிடைக்கிறது என்றால் 1,000 டன்னுக்கு பர்மிட் கொடுத்து விடுகிறார்கள். பர்மிட் வைத்திருப்பவர்கள் எத்தனை மாதம் கடைக்கு அலைவது? 1962 ஜனவரியில் வாங்கிய பர்மிட்டுக்கு

இப்போதும் சிமெண்ட் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே பர்மிட் வழங்குவதில் அரசாங்கம் எந்த அளவு ஸ்டாக் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து, அந்த அளவுக்கு பர்மிட் கொடுத்தால், மக்களுக்கு ஏமாற்றம் இல்லாமல் உபகாரமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, திருநெல்வேலி ஜில்லாவிற்கு என்ஜினியரிங் காலேஜ் தனியார் முயற்சியில் வர இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அடுத்த ஆண்டு அதைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டுவந்து விட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தூத்துக்குடி மக்கள் ஆழ்கடல் துறைமுகத் திட்டம் இந்த ஆண்டே வருமென்று எதிர் பார்த்தார்கள். இந்த அரசாங்கம் முயற்சி செய்து ஆகவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வார்கள் என்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தத் துறைமுகத்தை நல்லமுறையில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னைப் பேச அனுமதித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து, கவர்னர் உரையை ஆதரிக்கிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*** திரு. டி. வி. தேவராஜ முதலியார் :** மன்றத் தலைவர்அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைமீது சில வார்த்தைகள் பேச முன் வந்திருக்கிறேன். கவர்னர் பெருமான் உரையில் முக்கியமாக சுகாதாரம், வியாதிகள் தடுப்பு பற்றி கொடுத்திருப்பது வரவேற்கக் கூடிய விஷயம். 'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்று முன்னோர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். நோய் வராமல் தடுக்க பல வைத்திய சாலைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். மேலைநாடுகளில் எங்கு பார்த்தாலும் இதைப்போல ஏற்படுத்தி இப்போது மூடிக்கொண்டே வருகிறார்கள் என்று சரித்திரச் சான்றாகத் தெரிய வருகிறது. காரணம் என்னவென்றால் அவர்களுக்குப் பிரச்சாரம் மூலமாக சுகாதாரத்துடன் வாழ சொல்லித் தரப்படுகிறது. முக்கியமாக பிரச்சாரம் தேவை. வைத்திய சாலை பிரயோசனமில்லை. முன்னதாக பிரச்சாரத்தின் மூலமாக சுத்தமாக இருக்க சொல்லித் தரவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. வயதான தாய்மார்களைக் கேட்டால் தெரியும். என்னுடைய ஞானத்திற்குத் தெரிந்து சொல்லுகிறேன். சிறு வயதில் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது வாரமிருமுறை எண்ணை முழுக்கும், மாதம் இருமுறை உள்ளங்கை வெளக்கெண்ணையும் வேப்பங் கொழுந்தும் மாதம் இருபிடி சாப்பிடவேண்டும் என்று ஒளவை பாட்டியார் சொல்கிறார்கள். இவை வியாதி இல்லாமல் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுகின்றன. குழந்தையும் வியாதி இல்லாமல் வளருகிறது. வயது வந்த பின்னும் பல வியாதிகள் வருகின்றன. 'இந்த மாதிரி சாப்பிட்டால் உனக்கு வியாதிவராது. சிறு குழந்தையில் சாப்பிட்டாயே. பெரியவனான பின் இப்படிச் சாப்பிட்டால் நல்வாழ்வு வாழலாம்' என்பதற்கு பிரச்சாரம் தேவை. சுகாதாரம் தேவை. பரிசுத்தம் மிகவும் தேவை. தினமும் காலையில் எழுந்தவுடன் தெரு சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். இதைப்பார்க்க வேண்டியது எல்லோருடைய கடமை. அந்த வார்டு கவுன்சிலராக இருக்க வேண்டும் என்கிற அவசிய 4.30 p.m.

மில்லை. எல்லோருக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. நம் முன்னோர்கள் சுகாதாரத்தை முன் வைத்திருக்கிறார்கள். சாணி போட்டு மெழுகுவது எதற்காக? இரவு 8 மணிக்கு மேல் விஷப் பூச்சிகள் இரை தேடிப் புறப்படுகின்றன. அவை வீட்டு வாசற்படிக்கட்டில் நிற்கும். காலையில் எழுந்தவுடன் விஷப்பூச்சி கொட்டினால் என்ன செய்வது? ஆகவே காலையில் வீட்டுப் புருஷன் வெளியே போக வேண்டுமானால் தெருவுக்குச் சாணி தெளித்தபின் போ, என்று சுகாதாரத்துக்காக வைத்திருக்கிறார்கள். தவிர அவை வீட்டுக்குள் வந்து விடப்போகிறதே என்று வாரம் இரண்டு தடவை சாணி போட்டு மெழுகுவார்கள். அந்தச் சாணிக்கு அவ்வளவு பெருமை உண்டு. அதனுடைய பெருமையை இன்றைக்கெல்லாம் சொல்லலாம். அந்தச் சாணி கடைசியில் நெற்றியில் அணியும் நிலையில் போகிறது. மனிதனின் வாழ்க்கையை உயர்த்த, வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த ஞானவழிக்கும் உதவும் பரிசுத்த விபூதியாக அது இருக்கிறது.

எனக்குத் தெரிந்து சொல்லுகிறேன். முன்பெல்லாம் சிறுநீர் கழிக்கும் இடத்தில் சாணம் கலந்த நீர்ச்சட்டி வைத்திருக்கும். அதைத் தெளித்தால் அந்த நாற்றம் அடங்கிவிடும்.

சுகாதாரப் பிரச்சாரம் மூலமாக நோய்களைத் தடுக்கலாம். சுகாதாரப் பிரச்சாரம் செய்வதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யுமாறு சுகாதார அமைச்சர் அம்மையார் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை வள்ளுவர் அழகாக எழுதி இருக்கிறார்.

"இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பாரிலானுங்கெடும்".

எதையும் இடித்துச் சொல்பவர் வேண்டும். இவ்வாறு வள்ளுவர் குறளில் நன்றாக எழுதி இருக்கிறார். நீ சுத்தமாக இரு. சுத்தத்தை உண்டு பண்ணு. அப்போதுதான் வியாதி வராமல் இருக்கும் என்பதற்குப் பிரச்சாரம் தேவை. வியாதி கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்துக்கும் வருகிறது. அது தொத்து வியாதியாகவே வருகிறது. நல்ல பிரச்சாரத்தால் அதைத் தடுக்கலாம். அமைச்சரவர்கள் இதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

டாக்டரிடம் போனால் ஏதோ மருந்து கொடுக்கிறார். இந்த ஊசியைப் போட்டுக்கொள், நன்றாக ஆகிவிடும் என்கிறார்.

உணவு உற்பத்தியைப்பற்றி கவர்னர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உணவு உற்பத்தி செய்கிற விவசாயியின் நிலைமை "உழுகிறவன் கணக்குப்பார்த்தால் உழக்குகூட மிஞ்சுவதில்லை" என்ற பழமொழி போல இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு விவசாயம் செய்ய தேவைப்படுகின்ற கலப்பை, எரு மற்ற சாமான்களின் விலை மட்டும் அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நெல் விலையும் குறைய வேண்டும், விவசாயமும் பெருகவேண்டும் என்றால் எப்படி முடியும்? விவசாயம் முன்னேற்றம் அடையவேண்டும், உணவுப் பஞ்சம் நீங்க வேண்டும், அதற்கு சர்க்கார் உடனடியாகச் செய்யவேண்டியது என்ன என்பது கவர்னர் அவர்களின்

உரையிலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை விலை குறைவாகக் கொடுத்தால், கலப்பை, எரு போன்றவற்றை நியாய விலைக்குக் கொடுத்தால் கண்டிப்பாக அவர்கள் உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த முடியும். சில இடங்களில் மின்சாரம் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். 10 ஏக்கரா, 8 ஏக்கரா வைத்திருக்கிற விவசாயி பம்புசெட்டுக்கு மின்சாரம் வேண்டும் என்று மனுப் போட்டு, அவன் நிலத்துக்குப் பக்கத்தில் 4 செண்ட் நிலம் வைத்திருப்பவன் ஒரு ஆட்சேபனை மனு போட்டுவிட்டால், மின்சாரம் 8 ஏக்கரா வைத்திருப்பவனுக்குக் கொடுப்பதில்லை. 4 செண்ட் வைத்திருப்பவன் பயிரே வைக்கமாட்டான். அதனால் 8 ஏக்கரா வைத்திருப்பவனுக்கு வருமானம் குறைகிறது. ஆகையால் விவசாயிகளுக்கு அதிகச் சலுகை கொடுத்தால்தான், அவர்கள் அதிக உற்பத்தி செய்ய முடியும்.

கவர்னர் உரையில் பொருத்தமாக வள்ளுவர்வகுத்த ஆறு இலக்கணங்களும் இருக்கின்றன. படை, குடி, கூழ், நட்பு, அமைச்சு, அரண் என்ற ஆறு அம்சங்களும் பொருத்தமாக இருக்கின்றன. நல்ல அமைச்சு நமக்கு அமைந்திருக்கிறது. அவர்கள் பிரச்சாரத்தின் மூலம் மக்கள் மனதைக் கவரவேண்டும்.

கடைசியாக, பத்திரிகையாளர்களை ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். அவர்கள் அன்றன்று நடக்கிறதை அன்றன்றே வெளியிட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படி வெளியிட்டால்தான் மக்கள் உடனுக்குடன் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும். இலங்கை முதலமைச்சர் அம்மையார் அவர்கள் சமாதான புருஷராகப் போய் சீன இந்திய எல்லைப் போரை நிறுத்தி சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முயற்சி எடுத்து பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நமது மாபெரும் தலைவர் நேருஜி உலகத்தில் உன்னத புருஷர் என்ற பட்டம் வாங்கி இருப்பவர். இப்படிப்பட்ட பட்டம் முதலாவதாக லண்டனில் விக்டோரியாவுக்கும அடுத்து ரஷ்யாவில் சர்ச்சிலுக்கும் மூன்றாவதாக நமது நேருஜிக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. அதற்கடுத்தாற்போல் ஐக்கியநாடுகள் சபையிலும் சமாதான புருஷர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருக்கிறார் நமது நேருஜி. சீன இந்திய எல்லைப்போரும் சமாதானமாக முடியவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சமாதானத் தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருக்கிற அவருடைய எண்ணப்படி சமாதானமாக முடிய ஆண்டவன் அருள் புரியவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். எதிர்க்கட்சிக்காரர்களெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுது ஒத்துழைப்பதோடு மாத்திரமல்லாது அவர்கள் என்றைக்கும் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். சிலர் சட்டத்திற்குக்கீழ் வந்துவிட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கோர்ட்டுக்குப் போகிறோம் என்கிறார்கள். அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கோர்ட்டுக்குப் போகிறோம் என்பதை விட்டுவிட்டு மாபெரும் தலைவர் நேருஜியோடு ஒத்துழைத்தால்

சீனனை விரட்டியடித்து நம் நாடும் வாழும் நாமும் வாழலாம்; ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழலாம் என்ற கருத்தைச் சொல்லி என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 91 *Notification issued with G.O. Ms. 2658, Local Administration, dated 6th December 1962 regarding amendments to the rules relating to establishment under Municipal Councils.*

92. *Notification issued with G.O. Ms. No. 6343, Industries, Labour and Co-operation, dated 27th December 1962 regarding amendments to the Madras Weights and Measures (Enforcement) Rules, 1958.*

* Laid on the table of the House on 29th January 1963.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Friday, the 1st February 1963,

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—GOVERNMENT RESOLUTION.

CONSTITUTION OF TOWNSHIPS FOR CERTAIN AREAS IN THE STATE

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I beg leave to move the Resolution standing in my name in to-day's agenda and request that the motion of be taken into consideration.

There are certain Panchayat and non-Panchayat but non-Municipal areas having special features and which require special attention for purposes of development or maintenance. Such areas are either industrial, labour or institutional colonies or health resorts. The Government consider it desirable to place those areas under special administration by Township Committees which consist of both officials and non-officials. For the present, the Government propose to constitute six Township Cmmittees for the following areas:—

(1) The Aravankadu Cordite Factory area in the Nilgiris district, treating it as an Institutional Colony;

(2) The Madukkarai Cement Factory area comprised within the jurisdiction of Madukkarai revenue village in the Coimbatore district, treating it as a Labour Colony;

(3) The Annamalai University Campus area in South Arcot district, treating it as an Institutional Colony;

(4) The Sankarnagar (Thalaiyuthu) Cement Factory area in Tirunelveli district, treating it as an Industrial Colony;

(5) The Harveypatti Mill area in Madras district treating it as Labour Colony.

(6) The Manimuthar Project area in Tirunelveli district treating it as an Induistrial Colony.

It is proposed to make the said six Township committees function from 1st April 1963. A Note explaining the description of the area, strength, etc., has been placed on the table of the House. Draft Notifications declaring the said six areas as Townships, constituting the Township Committees, notifying the strength, the term of office of members of the Township committees, etc., will be placed on the table of the House shortly.

Sir, I move—

"That in pursuance of sub-section (1) of section 4 of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958), the House do resolve that each of the areas specified in column (1) of

[Sri R. Venkataraman] [1st February 1963

the table below which is an industrial, labour or institutional colony as noted in the corresponding entry in column (2) thereof, be declared to be a township.

TABLE.

Description of area.	Whether institutional, industrial or labour colony.
(1)	(2)
1 The Aravankadu Cordite Factory area comprised within the jurisdiction of Ketti, Hubbathalai, Jagathala and Coonoor revenue villages of the Nilgiris district.	Institutional colony.
2 The Madukkarai Cement Factory area comprised within the jurisdiction of Madukkarai revenue village of the Coimbatore district.	Labour colony.
3 The Annamalai University Campus area comprised within the jurisdiction of Usuppur, Tiruvetkulam and C. Kothankudi revenue villages of the South Arcot district.	Institutional colony.
4 The Sankarnagar (Thalaiyuthu) Cement Factory area comprised within the jurisdiction of Naranammalpuram revenue village of the Tirunelveli district.	Industrial colony.
5 Harveypatti Mill area comprised within the jurisdiction of Tirupparankundram revenue village of the Madurai district.	Labour colony.
6 The Manimuthar Project area comprised within the jurisdiction of Manjoli, Ayan Singampatti, Zamin Singampatti and Aladiyur Panchayats of the Tirunelveli district.	Industrial colony.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That in pursuance of sub-section (1) of section 4 of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958), the House do resolve that each of the areas specified in coloumn (1) of the table below which is an industrial, labour or institutional colony as noted in the corresponding entry in column (2) thereof, be declared to be a township."

TABLE.

Description of area.	Whether institutional, industrial or labour colony.
(1)	(2)
1 The Aravankadu Cordite Factory area comprised within the jurisdiction of Ketti, Hubbathalai, Jagathala and Conooor revenue villages of the Nilgiris district.	Institutional colony.
2 The Madukkarai Cement Factory area comprised within the jurisdiction of Madukkarai revenue village of the Coimbatore district.	Labour colony.
3 The Annamalai University Campus area comprised within the jurisdiction of Usuppur, Tiruvetkulam and C. Kothankudi revenue villages of the South Arcot district.	Institutional colony.
4 The Sankarnagar (Thalaiyuthu) Cement Factory area comprised within the jurisdiction of Naranammalpuram revenue village of the Tirunelveli district.	Industrial colony.
5 Harvoypatti Mill area comprised within the jurisdiction of Tirupparankundram revenue village of the Madurai district.	Labour colony.
6 The Manimuthar project area comprised within the jurisdiction of Manjoli, Ayan Singampatti, Zamin Singampatti and Aladiyur Panchayats of the Tirunelveli district.	Industial colony.

1st February 1963] [Mr. Chairman]

The resolution was put and carried.

[*Note.*—An asher at the commercement of a speach indicates revission by the Membhrs.]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

திரு. க. அன்பழகன் : மதிப்புக்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டுத் துவக்கத்தில் மாநிலத்தினுடைய பெருமை பொருந்திய தலைவரான கவர்னர் அவர்கள் உரை நிகழ்த்தி அந்த உரையின் மீது சட்ட மன்றத்தினுடைய உறுப்பினர்கள் தம்முடைய கருத்துக்களினைத் தெரிவிக்கிற வரிசையில் நானும் இடம் பெற்றிருப்பதற்காக மகிழ்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரை நிகழ்த்தியபோது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் கலந்து கொண்டதே ஒரு பெரும் வியப்பிற்குரிய செயலாகவும் அதேபோல் கவர்னர் அவர்கள் உரைமீது நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திற்கு மாற்று அல்லது திருத்தத் தீர்மானம் தராமல் இருந்ததே மிகப்பெரிய அளவில் பாராட்டத் தக்கதாகவும்—அப்படிப்பட்ட கருத்தினை சில ஆளும் கட்சி நண்பர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் கலந்து கொண்டதோ அல்லது திருத்தத் தீர்மானம் தராமல் இருந்ததோ அப்படிப்பட்ட மிகப் பெரியதோர் மாற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுவதல்ல. நெருக்கடியான நேரத்தில் மாறுபாட்டை வற்புறுத்துவது மாற்றுக்கட்சியின் நோக்கமாக இருக்கக்கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தைத் தெரிவிக்கிற அடையாளச் செயல்தான் அது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒருவேளை எடுத்துக் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து ஓடிவிடுகிற நிகழ்ச்சி என்று மாற்றுக் கட்சி நண்பர்கள் இந்த வாதத்தைக்கூட கருதுவார்களானால், எது குறித்தோ தி.மு. கழகத்தைப்பற்றி ஏதாவது ஒன்றைக் கருதிக்கொண்டிருப்பதால் தவிர, எங்களுடைய அரசியல் நினைப்பு மாறுது என்ற எண்ணத்தால் ஏற்படுகிற விளைவே தவிர, திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் நெருக்கடி நிலைமைக்காக கட்சி கட்டுகிற மனப்பான்மையைவிட்டு, மாற்றுக் கட்சி என்ற நினைப்பை மாற்றி வைத்துக்கொண்டு, சூழ்நிலை மாறுகிறவரையில் அரசியலிலே பெறவேண்டிய உரிமைகளைக்கூட தத்தம் செய்திருக்கிறது என்பதை நான் பணிவோடு இந்த அவையினருக்கு இதன் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கவர்னர்

[திரு. க. அன்பழகன்] [1st February 1963

அவர்கள் உரைக்கு இதற்கு முன்னாலே நாங்கள் வராமல் இருந்தாலும், அவர்களிடத்திலே மதிப்புக் குறைவால் வராமல் இருந்தோம் என்று பொருள் அல்ல. இப்போது வந்தால் கவர்னர் பதவி மிக அவசியம் என்று நிர்மானித்துவிட்ட காரணத்தால் வந்தோம் என்று பொருள் அல்ல. நாங்கள் வருவதும் வராததும் இந்தக் கருத்துக்கள் காரணமாக அல்ல. ஆளும் கட்சியினர் இன்றையதினம் பல்வேறு விதமான நெருக்கடியான சூழ்நிலை நாட்டில் தோன்றியிருக்கிறபோது நாட்டுக்கு இன்றியமையாத பல கடமைகளையும் எண்ணிப்பார்த்து செயலாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிற சூழ்நிலையில், அவர்களுக்கு ஒரு எதிர்க்கட்சியைப்பற்றிய நினைவு அடிக்கடி ஏற்பட வேண்டிய அக்கறை இருக்கக்கூடாது என்ற காரணத்தால்தான் தி.மு. கழகத்தை மறந்துவிட்டு நாட்டை எண்ணிப் பார்த்துச் செயல்படுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால்தான், ஓரளவுக்கு பலமான எதிர் கட்சியாக இயங்கக்கூடிய ஆற்றல் படைத்த தி.மு. கழகம், அதனுடைய பலம், ஆற்றல் எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும் அதைக்கூட இன்றையதினம் ஆளும்கட்சியின் பக்கம் துணையாக நிறுத்தியிருக்கிறது என்பதைக் கட்சியின் கருத்து என்ற முறையில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உண்மையாகவே கவர்னர் அவர்கள் உரை இன்றையதினம் நாட்டு மக்களின் குறைகளைப் போக்கிவிடுவதற்கு எல்லாவிதமான சான்றுகளையும் தந்திருக்கிறதா என்று நாம் எண்ணிப்பார்த்தால் மாறுபாடுகளைக் கொள்ளத்தான் நேரும். ஆனால் நாட்டிலே உள்ள நெருக்கடி நிலையில் எவை எவை இன்றியமையாத கடமைகளோ அவைகளிலே சிலவற்றைச் செய்வதற்கான ஊக்கத்தை கவர்னர் அவர்கள் உரை தருகிறது என்ற அளவில் அந்த உரையின் நெருக்கடிக்கு தேவையான கருத்துக்களை நான் வரவேற்பவனாக இருக்கிறேன். இன்றைய தினம் இராணுவத்துக்கு —அவர்கள் எல்லையில் பாதுகாப்புக் கடமையைச் செய்வதற்கும் இந்த நாட்டு மக்களின் பல்வேறு ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கும் அது பொருள் உதவியோ, பொன் உதவியோ, குருதி உதவியோ அல்லது . நாட்டுக் காவற்படையில் சேர்ந்து பணியாற்றுகிற அந்தப் பெரும் கடமையோ, இவைகளை மக்கள் செய்வதற்கு அரசாங்கம் தூண்டுகோலாக இருந்து ஊக்கம் அளிக்க கவர்னர் அவர்கள் உரை தூண்டுவதாக வற்புறுத்துவதாக இருப்பதை நான் வரவேற்பவனாக இருக்கிறேன். கவர்னர் அவர்களுக்கு பிற கடமைகளைவிட இந்தப் பெருங்கடமை முதன்மையாக இருப்பது பெரிய அரசியல் நெறி என்பது நாம் அறிந்ததாகும். மற்ற அமைச்சர்களின் கடமைகளில்கூட, மாற்றுக்கட்சிகளைப்பற்றி அடிக்கடி எண்ண வேண்டியதும், பேச வேண்டியதும் இயல்பான கடமையாக அமைந்து விட்டாலும், கவர்னர் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசியல் கட்சிகளைப் பற்றிய மாறுபாடுகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், ஆனால் அதே நோக்கில் நாட்டுக்குப் பொதுவாக ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

1st February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

அந்த வகையில் இன்றையதினம் கவர்னர் அவர்கள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற பல்வேறு விதமான பயிற்சிகளையும் திட்டங்களையும் நான் நிச்சயம் உள்ளன்போடு வரவேற்கிறேன். ஆனால் உள்ளன்போடு வரவேற்கிறேன் என்றால் அதில் உட்பொருள் இருக்கும் என்று எடுத்துக்காட்டுவதற்கு சில நண்பர்கள் நிச்சயம் தயாராய் இருப்பார்கள். தி. மு. கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லாம் இராணுவத்தில் சேர்ந்து இடம் பிடித்து இருந்தால், அதற்குப்பின்னால் இராணுவத்தில் இருக்கிற தி.மு. கழகத்தாரால் கழகம் பலம் பெற்றுவிடாதா என்று சிலர் கேட்பதாக நான் அறிகிறேன். உண்மையாகவே தி.மு. கழகம் இராணுவத்துக்கு ஆட்கள் செல்லவேண்டும் என்று சொல்லுகிறது என்றால், பொறுக்கி எடுக்கிற உரிமையை வைத்துக்கொண்டு அல்ல, பொறுக்கி எடுக்கிற உரிமை ஆளும் கட்சியிடம், அரசாங்கத்திடம், அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்டவர்களிடம் தாராளமாக இருக்கிறது. மக்கள் சேர்ந்து கடமையைச் செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தால்தான், தி.மு. கழகம் அதைச் சொல்லுகிறதே தவிர, 3–10 p.m. தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அரசாங்கத்தில் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கழகம் சொல்லவில்லை; அல்லது கழகத்தில் இருக்கிற என்னைப்போன்றவர்களை எடுத்துக்கொண்டு விடுவார்கள் என்று யாரும் எண்ணத் தேவையில்லை. தகுதியுள்ளவர்களாக இருந்தால்தான் எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். ஊக்கம் ஏற்பட வேண்டும் என்றால், மாறுபட்ட கருத்து ஏற்படக்கூடாது என்று ஊக்கம் காட்டுகிறது. உண்மையாக இவ்வளவு ஊக்கம் எப்படி வந்தது என்று அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் மனதிற்குள்ளாக நினைத்துச் சிரிப்பார்கள். இது வந்ததற்குக் காரணம் தி.மு. கழகத்தின் அரசியல் தத்துவமாகும். முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் தென்னகத்தின் உரிமைபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்றால், திராவிட நாடு என்று குறிப்பிடுகிறோம் என்றால், இப்போது கிடைத்திருக்கிற உரிமைகள் மேலும் அதிகமாக வேண்டும், பெருக வேண்டும்; இந்த நாட்டு மக்கள் இன்றைய தினம் பெற்றிருக்கிற சுதந்திர வாழ்வு முழு வாழ்வாக இல்லை என்கிற கருத்தாலேயே தவிர, பெற்ற சுதந்திரத்தை ஏமாளிகளைப்போல் யாரிடத்திலாவது பறி கொடுத்துவிட்டு இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு இந்தத் துணைக்கண்டத்தில் வாழுகிற மக்கள் எல்லோரும் ஒருகாலத்தில் உழன்றதுபோல் அடிமைத்தளையில் உழலவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு தி.மு. கழகம் இடம் தந்ததில்லை. நான் சார்ந்திருக்கிற கட்சியின் மதிப்புக்குரிய தலைவர் சுதந்திரம் கிடைத்த 1947-வது ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் விழாநிகழ்ச்சியை வரவேற்றுப் போற்றி சுதந்திரத்துக்காகப் பாடுபட்டவர்களை வாழ்த்தி அவர்கள் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்த அரசியல் கட்சியின் மாபெரும் தலைவர்—இன்று ஆளும் கட்சிக்கு மாபெரும் தூணாக துணையாக இருப்பவர் அதை துக்கதினம், அதில் எள்ளளவும் சுதந்திரம் இல்லை என்று தெரிவித்தார்கள். ஆனால் தி.மு. கழகத்தைத் துவக்கி வைக்கக் காரணமாயிருந்த தலைவர் இதுவே சுதந்திரம்தான்; இது ஒரு பெரிய துணைக்

[திரு. க. அன்பழகன்] [1st February 1963

கண்டத்து மக்களின் வாழ்வில் ஒரு திருப்பம், இதை வரவேற்றுப் பாராட்டாமல் இதைவிடச் சிறந்த சுதந்திரம் உண்டு என்று சொல்லுவதனால் பொருள் இல்லை என்று தெரிவித்தார். அதே வகையில் இன்றையதினம் திராவிடத்துக்கு என்ன உரிமைகள் வேண்டுமென்று தி.மு. கழகம் சொன்னாலும் அந்த உரிமைகளை இன்றையதினம் இந்தியத் துணைக்கண்டம் பெற்றிருக்கிற உரிமை வாழ்வுக்கு எந்த வகையிலேயும் இடையூறு ஏற்படாமல் தொல்லை உண்டாகாமல், பெற்ற சுதந்திரத்தின் மதிப்பு எந்த வகையிலேயும் குறையாமல், அதனால் எந்த வகையிலேயும் இந்தியாவின் தன்மானம் தன்மதிப்பு பாதிக்கப்படாமல் திராவிடத்தின் உரிமை பற்றி தி.மு. கழகம் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. இந்தியாவின் மொத்த விடுதலை வாழ்வுக்கு ஊனம் ஏற்படாமல் அப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்தியாவின் பொது நலத்தில் முழு அக்கறை கொண்டு பணியாற்றுவதுதான் அதன் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். உண்மையாகவே இதே சட்டமன்றத்தில்—நான் இதே சட்ட மன்றத்தில் என்று தவறுதச் சொல்கிறேன்—சென்னை கீழ் சட்ட மன்றத்தில் அல்லது சட்டசபையில் தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்த நானும் என்னுடைய தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் எதிர்க் கட்சியில் இருந்த நேரத்தில் இதே சீன பிரச்னையைப்பற்றி பேசப்படும்போது, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சீன ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படு மானால், அதை எதிர்க்கிற மனப்பான்மையோடு தி.மு. கழகம் இயங்குமே தவிர, ஒரு சிறிதும் மாறுபட்டதாக இராது என்று ஏறத்தாழ இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தெரிவித்திருக் கிறார்கள். உலகத்தில் எந்த ஒரு நாட்டையும் எந்த இன்னொரு நாடும் ஆக்கிரமிப்பதை எந்த ஜனநாயக மனப்பான்மை உள்ள வரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்ற தத்துவத்தோடு நாம் இன்றையதினம் எந்த ஒரு பெரும் துணைக்கண்ட ஆட்சியில் குடி மக்களாக இருக்கிறோமோ, அந்தக் குடிமக்கள் என்ற முறையில், எந்த உரிமை மாறுபாடு நமக்கு இருந்தாலும்கூட, மொத்த உரிமைக்கு ஊனம் வராமல் தடுக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியில் தான் தி.மு. கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட கருத்தைச் சட்டமன்றத்தில் தெரிவித்திருக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல, சீனாவின் ஆக்கிரமிப்பைக் குறித்து இவ்வளவு ஆர்வத்தோடு கண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், கம்யூனிஸ்ட் சீனா என்று சொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிற காரணம்தான் என்று இன்னொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு சொன்னேன், கம்யூனிஸ்ட் சீனா என்பதாலோ, தேசிய சீனா என்பதாலோ, வேறு எந்த நாடு என்பதாலோ ஆக்கிரமிப்பின் காலத்தில் எள்ளளவு மாறுபடவும் இடம் இருக்க முடியாது. அண்மையில் இந்தியாவோடு இணைந்திருந்து இப்போது பிரிந்து நிற்கும் பாகிஸ்தானே படையெடுத்து வந்தாலும், இந்தியாவில் வாழ்கிற யாருடைய கடமையும் அப்படிப் பட்ட ஆக்கிரமிப்பை எதிர்ப்பதாகத்தான் இருக்கமுடியுமே தவிர, நேற்றுப் பிரிந்தவர்கள் என்றோ ஒரு காலத்தில் நட்பாக இருந்தவர்கள் என்றோ குறிப்பிடமுடியாது. சீன ஆக்கிர

1st February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

மிப்பை பொறுத்தவரையில், பொதுமக்களிடையே இரண்டு விதமான கருத்திற்கு இடமில்லை, ஆனால் தத்துவ முறையில் சில மாறுபாடுகளைச் சிலர் பேசி வருகிறார்கள். அப்படிப் பேசுவது கூட பெரிய பிரச்னையாக ஆளும் கட்சிக்குத் தெரியுமானால், அதற்கு நான் வருத்தப்படத்தான் செய்வேன். ஜனநாயகத்தில் கருத்து மாறுபாடுகளால் மட்டும் மக்கள் தங்களுடைய கடமையை மறந்துவிடமாட்டார்கள். யாரோ ஒருவரிருவர் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் அரசாங்கத்தின் நடைமுறையின் கருத்துக்களை மாறுபாடாகச் சொல்லலாம். அதற்காக ஆளும் கட்சியினர் அவர்களைக் கண்டிப்பதின் காரணமாக பொதுமக்களின் கவனத்தை வேறு திக்கில் செல்ல வழிவகுப்பவர்கள் ஆவார்கள். மாறுபட்ட கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பவர்கள் எந்தச் சூழ்நிலையில் தெரிவித்தாலும், பொதுமக்கள் இயற்கை நியதியை உணருவார் கள். சீன ஆக்கிரமிப்பு எவராலும் கண்டிக்கத்தக்கது. அந்நாட்டி லுள்ள நல்லவர்கள்கூட மாறுபடத்தான் செய்வார்கள். கம்யூ னிஸ்ட் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிற ரஷ்ய நாடு சீன ஆக்கிரமிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்ற கருத்தை ஆக்கிரமிப்பாகவே அதைக் கருதுகிறது என்ற கருத்தை முழு அளவிற்கு அது தரமுடியவில்லை என்றாலும், சீனா ஆக்கிரமிப்புக்கு உடன்பாடு தெரிவிக்கவில்லை என்ற கருத்தை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். சர்வாதிகாரப் பாதையில் ஆண்டு வருகிற நாடாக இருந்தாலும், அது சீன நாட்டின் ஆக்கிரமிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாதபோது இந்தியா முழுவதும்—நேற்று வரையில் துணைக்கண்டம் என்று சொன்னார், இன்று நாடு என்று சொல் கிறாரே என்று இங்குள்ளவர்கள் கேட்கலாம்—உங்கள் ஆசைக்கு நாடு என்று சொல்கிறேன். அமைப்புக்குத் துணைக்கண்டம் என்று சொல்கிறேன். அரசியல் முறையில் நாடு என்கிறேன். மா நிலத்தை தமிழ்நாடு என்று அழைக்க சம்மதிக்கிறபோது, தமிழ் நாடும் பொறுத்தமாக இருக்கிறது. திராவிடநாடு என்பதும் பொறுத்தமாக இருக்கிறது. அமைப்பில் இந்தியா என்பதும் பொறுத்தமாக இருக்கிறது. சொற்களில் மாறுபாடு வருவதைப் பெரிதாகக் கருதாமல், இன்றைய தினம் இந்தியாவுக்கு வருகிற இந்தகைய இன்னலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒன்று பட்டு நிற்பதற்குக் காரணம் நாடு பாதுகாக்கப் படவேண்டும் என்ற அடிப்படைதான். போர் முயற்சியில் நாம் காட்டுகிற ஆர்வம் எல்லாம் இடையிலே தளர்ந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்குகூட சில நண்பர்கள் சொன்னார்கள். போர் முயற்சி இனி தேவையில்லை என்ற திருப்தி ஏற்பட்டது போல், சில நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட கருத்து ஏற்பட இடமில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். போர் சூழ்நிலை இனி இல்லை என்று தெரிவிக்கிற காலம் வரையில், நிச்சயமாக எல்லைப் பிரச்னையில் சிக்கல் முழுவதும் தீர்ந்து விட்டது என்கிறவரையில், ஆபத்து நிலை நீடிப்பதாகத்தான் நாட்டு மக்கள் கருதவேண்டும். எல்லா முயற்சிகளிலும் நாம் ஈடுபட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். பின்னால் சமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டால், இவையெல்லாம் பயனில்லாமல் போய்

[திரு. க. அன்பழகன்] [1st February 1963

விடுமோ என்று யாராவது கருதினால், அது தவறு என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவ்வளவு பெரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பதால்தான், சமாதானம் உறுதியாகக்கூடும். சமாதானம் உறுதியாகத் தவறினாலும், நம்முடைய தற்காப்புக்கான ஆற்றல் அந்த அளவுக்குப் பெருகும் என்று நம் உள்ளத்தில் பதிய வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த அளவில் நோக்கினால், மாணவர்களுக்குத் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சி தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கும் முயற்சியில் 35 ஆசிரியர்களைக் கொண்டு 3,500 மாணவர்களுக்கு அப்பயிற்சி தர இருக்கிறார்கள். அது சற்றுக் குறைவு என்பது என் எண்ணம். கல்லூரி மாணவர்கள் பெரும்பாலான மாணவர்கள் உடல் நலம் உள்ள மாணவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் இந்தப் பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். பெண்களுக்குக்கூட இப்பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று சகோதரிகள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். பெண்களுக்கு வேண்டுமென்று கேட்பது அழகல்ல. ஆடவர்கள் சிலர் மட்டும் பெறலாம் என்றிருப்பதைவிட, எல்லோரும் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை உண்டாக்கித் தரவேண்டும். அகில இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு வட எல்லையில் உள்ளவர்கள் போர் உணர்ச்சியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களாகத்தான் இருக்க முடியும். வங்காளம், பீகார், அஸ்ஸாம் பகுதியிலுள்ள மக்கள் போர்முனைக்கு அருகிலே இருப்பதால், தென்னகத்து மக்களைவிட போரின் தன்மையை ஓரளவுக்கு நேரடியாக உணரும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைப்பதால்,
3-20 p.m. எப்போது படையெடுப்போம், போர் செய்வோம் என்று உணர்ச்சியோடுதான் அவர்கள் இருப்பார்கள். ஆகையால், தென்னகத்து மக்களின் உழைப்பு முழு அளவில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றால், அவர்களுடைய சக்தி முழுவதும் திரட்டப்பட வேண்டுமென்றால், இந்த நெருக்கடி நேரத்தில் வட எல்லைப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் போர்பயிற்சியிலும் தற்காப்பு முயற்சியிலும் ஈடுபட்டிருப்பதை அப்படியே தொடரச் செய்துவிட்டு, அவர்களுக்குத் தேவையான மற்றவற்றை உற்பத்திப் பொருளை, அவர்களுக்கான தேவைப் பொருள்களை, கருவிகளைத் தயாரித்து அனுப்புவதற்கு தென்னகத்து மக்கள் வெள்ளம் முழுஅளவில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தென்னகத்தில் இப்போதுள்ள தொழில் வளர்ச்சி இப்போதுள்ளதைப் போல் போர் நெருக்கடிக்காகவாவது இரண்டு மடங்காக ஆக்கப்படவேண்டும். திராவிடநாடு கேட்டவர்கள் அதைக் கேட்காமல் இங்கு தொழில் வளம் மட்டும் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களே என்று திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள்கூட எண்ணினாலும் எண்ணுவார்கள். திராவிடநாட்டுக்கு எந்த வகையில் லாபம் ஏற்பட்டாலும், அதுதான் அகில இந்தியாவுக்கும் லாபம் என்று நான் கருதுகிறேன். போர் நெருக்கடியில் மிகப் பெருமளவுக்குத் தமிழகத்து மக்கள் மட்டுமல்லாமல், தென்னகத்து மக்கள் முழுவதையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். தமிழகத்து அமைச்சர்கள் தமிழ்நாட்டில் எந்த அளவுக்குத் தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்களை ஏற்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவையும் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்வார்களானால், நிச்சயமாக மத்திய அரசாங்கத்துக்குத் தொழிற் துறையில் பெரிய

1st February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

நிறைவை அது தேடித்தர முடியும். அதற்குத் தமிழகம் எல்லா வகையிலும் தகுதியுடையதாக இருக்கிறது என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். மற்ற மாகாணங்களில் உள்ளவர்களைவிடக் குறைந்த ஊதியத்தில் பணியாற்றக்கூடிய தொழிலாளிகள் தமிழகத்தில் ஏராளமாகக் கிடைக்கிறார்கள், தொழில் வளர்ச்சிக்கான நல்லதொரு சூழ்நிலையும் இருக்கிறது என்று தொழில் நிபுணர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதைப் பெறத் தவறினால், இந்தியாவின் பலத்தைத் திரட்டுவதற்குத் தமிழகம் தவறிவிட்டதாகத்தான் கருத நேரிடும். இந்தியாவினுடைய பாதுகாப்பு என்ற அடிப்படையில் எந்தவிதமான தொழில் வளர்ச்சியானாலும் தென்னகத்தில் ஏற்படுமானால், அது அகில இந்தியாவின் போர் முயற்சிக்குப் பெருமளவில் துணைசெய்யும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றொன்றும் நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இப்போது மருத்துவர்கள் பொறியியலாளர்கள் இவர்கள் எண்ணிக்கை போதுமானதாகக் கிடைக்கவில்லை என்ற கருத்து இருக்கத்தான் செய்கிறது. இங்கே எதிர்கட்சித் தலைவராக வீற்றிருக்கிற பெரியார் அவர்கள் உண்மையாகவே மருத்துவத் துறைக்கே வழிகாட்டுகிறவராக விளங்குகிறவர்; கல்வித்துறையைக் கையிலே வைத்திருக்கிறவர். அப்படிப்பட்ட நிபுணர்களைப் பெற்றிருக்கிற இந்த மாநிலத்தில் மருத்துவத் துறையில் ஏராளமானவர்கள் உடனடியாகப் பயிற்சியில் ஈடுபட முழுவாய்ப்புப் பெற்று ஆக வேண்டும். இதுவரை ஆண்டுக்கு எவ்வளவு மாணவர்கள் பயிற்சியளிக்கப்பட்டனரோ, அந்த எண்ணிக்கையை இரட்டிப்பாக எத்தகைய உதவியைப் பெற வேண்டுமோ, அதைப் பெற்று, மருத்துவத் துறையில் பயிற்சி பெறுபவர்கள் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்க வேண்டும். அதிலேயும் குறைந்த அளவு பயிற்சி பெற்று ஏற்கனவே இந்திய மருத்துவக் கல்லூரியாக இருந்த கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று, ஆனால் முழுப்பட்டம் பெறாதவர்கள் போல் கருதப்பட்டு இருந்தாலும் 4, 5 ஆண்டுகள் படித்துவிட்டு முழுத்தகுதிபெற ஆர்வத்தோடு டாக்டராகப் பணியாற்றுகிறவர்கள் இந்த M.B., B.S. தேர்வு அல்லது அதற்குச் சமமான ஈடான தேர்வு எழுத அனுமதிக்கப்பட்டாக வேண்டும். எந்தத் துறையிலேயும் தேர்வு எழுதும் தகுதி ஒருவருக்கு இருக்குமானால் அதற்கான பயிற்சியும் அனுபவமும் பெறமுடியுமானால், தேர்வு எழுதி தகுதி பெற்றவர்களாகச் சமுதாயத்தில் பணியாற்றும் வாய்ப்பை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும். அந்த வகையில் 500 அல்லது ஆயிரம் பேர்கள் என்று கருதுகிறேன். முழுத்தகுதி பெறத் தகுதியுள்ளவர்கள் இன்றைய தினம் அந்த நிறைவு அடையாதவர்களாகக் கருதிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேர்வு எழுத இடம் இருக்கவேண்டும். அதேபோல் பொறியியல் கல்லூரி Technical Examination என்ற தேர்வுகளில் தனிப்பட்ட நிர்வாகிகள் நடத்தும் பள்ளிகளில் படித்து Overseer போன்ற தேர்வுகளைப் பெற்றவர்கள் இந்த ஆண்டு ஒரு இடையூறுக்கு ஆளானார்கள், இருந்தாலும் அமைச்சரவர்கள்,

[திரு. க. அன்பழகன்] [1st February 1963

தெரிவித்தார்கள், அது நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது; மேலும் இரண்டு ஆண்டு எழுதலாம் என்று அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நெருக்கடி நிலைமை தீரும் வரையில் இவைகளைக் கைவிடக்கூடாது; இந்தத் தேர்வுகளால் பெறும் வெற்றிகள் பட்டங்கள் இவைகள் எல்லாம் நாட்டின் பொது நன்மைக்குப் பயன்படும் என்ற காரணத்தால், தேர்வு எழுதும் அந்த வாய்ப்பு நெருக்கடி நிலைமை நீடிக்கும் வரையில் நீடிக்கப்பட்டதாக வேண்டும். அதற்குப் பிறகும் ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துத் தனிப்பட்டவர்கள் நிர்வாகத்தில் உள்ள தொழிற்பயிற்சி, கணிதப்பயிற்சி நிலையங்கள் தேவையில்லை என்றால், அந்தக் காலகட்டத்தில் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இவை எல்லாவற்றையும்விட இன்றைய தினம் தொழிலாளர்கள் ஊக்கமாக இருந்தால்தான், நாட்டின் நெருக்கடி நிலையில் மக்கள் நிம்மதியோடு கடமையைச் செய்வார்கள். தொழிலாளர்களின் நிம்மதி எந்த வகையில் குறைந்தாலும், அரசாங்கம் தன் நெருக்கடி நிலையின் முக்கிய கடமைகளை நிறைவேற்றுகிறது என்று கருதமுடியாது. அந்த வகையில் இதுவரை நிம்மதியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த பொன் வேலை செய்கிறவர்கள் அந்த தொழில் செய்கிறவர்கள் மட்டும் ஏறத்தாழ 50 ஆயிரம் பேர்கள் இருப்பார்கள்; அவர்களில் வாழுகிற மக்களைக் கணக்கிட்டால் 5 லட்சம் பேர்கள் இருப்பார்கள்--அந்த தொடர்புடைய தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் மனநிம்மதி இல்லாமல் வேலைக்கு வாய்ப்பு இல்லை, பிழைப்புக்கு வழி இல்லை, கஞ்சித் தொட்டியாவது திறக்க ஏற்பாடுபண்ணி கண்ணீரைத் துடையுங்கள் என்ற அவலக்குரல் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்து எழுகிறது என்றால், தங்கம் அவசியமாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் தவிக்க இடம் வைக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பொதுவாகவே தங்கத்தில் ஆசை வைத்தால் தவிக்க வேண்டிய நிலைமை இருப்பது போலத்தான், அரசாங்கத்துக்குத் தங்கம் தேவை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டவுடன், அதனால் பிழைப்பு நடத்தியவர்கள் தவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வேளை அமைச்சர்கள் அவர்கள் சொல்லுவார்கள்—முழுவதும் தவிக்கவில்லை என்று. அந்த நெருக்கடி நிலைமை மாநில அரசாங்கத்தால் ஏற்படவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தால்தான் ஏற்படுகிறது என்றாலும்—அந்த பாரம் மாநில அரசாங்கத்துக்கு இல்லை என்றுதான் பிரித்துப் பேசுகிறேன்—மத்திய அரசாங்கத்தால் ஏற்பட்டாலும் தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு திட்டத்தை வகுத்தாக வேண்டும். தாலிக்குத் தங்கம் தேவை என்று கேட்கிற அளவுக்கு இரக்க உணர்ச்சியை உண்மையாகவே உண்டாக்க விரும்பவில்லை. தாலிக்குக்கூட தங்கம் கிடைக்கவில்லை என்று தாய்மார்கள் சொல்லுகிற நிலைமையில் இருக்கிற அரசாங்கம் பரிதாபத்துக்குரியதாகும். ஏறத்தாழ 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்—இதே சென்னை நகரத்தில்தான் என்று

1st February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

கருதுகிறேன்—ஒரு தாலி இருந்தது இல்லாமல் போய்விட்டது, அதனால் தேர்தல் முடிவு மாறிப் போய்விட்டது என்று அரசியலில் நான் நுழையும் முன்பு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தாலி பல நேரத்தில் பெரிய பிரச்னையைக் கிளப்புவதால், தாலிக்காகப் பொன் ஒதுக்குவது மூலமாகவோ அந்தத் தொழில் செய்கிற தொழிலாளர்கள் இன்னும் சற்று நிம்மதியாக இருக்க வழி செய்வது மூலமாகவோ அல்லது அந்தத் தொழில் நசிக்காமல் செய்து அந்தத் தொழிலாளர்களின் குறைகளைப் போக்குவதற்கு மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் வாதாடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். வாதாட வேண்டும் என்றால், தகராறு செய்ய சொல்லுகிறீர்களா என்று கேட்பீர்கள். எடுத்துச் சொல்லி மாற்ற வேண்டுமென்றுதான் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். மத்திய அரசாங்கம் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை எண்ணிப்பார்க்கும் நிலையில் இல்லை. மாநில அரசாங்கத்துக்கே நெருக்கடி உணர்ச்சி இருக்குமானால், போர் நெருக்கடியால் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கும். இன்ன மாநிலத்தில் இத்தனை காரட் தங்கம் வரை பயன்படுத்துகிறார்கள், இன்ன மாநிலத்தில் இவ்வளவு பயன்படுத்துகிறார்கள்; இந்தப் பகுதியில் இது நாகரீகம் என்ற வேற்றுமைகளை எல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருக்க முடியாது. மாநில அரசாங்கம்தான் மக்களின் பழக்க வழக்கத்தோடு ஒட்டியிருக்கிற காரணத்தால், பவுன் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்க வழியும் கண்டுபிடித்து, அதே நேரத்தில் மக்கள் குறை நீங்கவும் வழிகண்டாக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றுகூட பத்திரிகையில் பார்த்தேன். ஏழைத்தாய்மார்களுக்கு இருக்கிற ஆசை முலாம் தங்கம்—அதன் மதிப்பு குறைவு. அதற்குத் தங்கத்தைப் பயன்படுத்தும்போது குற்றம் செய்கிறவர்களாகக் கருதப்படுவதாக இருக்கிறது. சட்டம் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்குப் பாதகமாக இருக்கிறது என்ற குறிப்பு கிடைத்தது. சட்டத்தால் மக்கள் பாதிக்கப்படாமல் செய்ய வேண்டும் அரசாங்கம். அதுமட்டுமல்ல மற்றொன்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படி தொழில் துறையில் ஈடுபட்டவர்களை எல்லாம் பாதுகாக்கத் தவறக்கூடாது என்று சொல்கிறநேரத்தில், தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகத் தங்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்த வேண்டும் என்று இப்போது நான் சொல்லவில்லை. நெருக்கடி காரணத்தால் எந்த விதமான வேலைநிறுத்தம் செய்யாமல் ஒத்துழைப்பு தரவேண்டும் என்று தி.மு. கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் தொழிலாளர்களிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்ற வருத்தத்தைதான் அமைச்சர் அவர்களிடம் இந்த அவை மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோமே தவிர வேலைவாய்ப்பு போய்விடுகிறது, இதற்காக போராட வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவிப்பதாகவோ போராடும்படி தூண்டிவிடுவதாகவோ அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் எண்ணக்கூடாது என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். 3-30 p.m.

மற்றொன்று, இப்படிப்பட்ட நெருக்கடியான நேரத்தில் மது திட்டத்தையே கைவிட்டால் வருமானம் பெருகாதா என்றக் கருத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கருத்து இவ்வளவு ஆண்டுகளுக்கும் பின்னால் சொல்லப்படுகிறது என்றால், அமைச்சரவர்கள் தங்கள் திட்டத்தை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒரு தத்துவம் என்ற முறையில் வரவேற்கிறேன். பெர்மிட்டோடு மது குடிக்கும் சிலருக்குக்கூட கிடைக்காமல் போனால்—அது மதுகூட அல்ல. உயர்ந்த வகைப்பொருள்கள் அதோடு சேர்ந்ததாகக் கருத மாட்டார்கள்—அதனால் வருகிற தீமையைவிட அப்படிப்பட்ட மயக்கம் தரும் பொருளால் வரும் தீமை அதிகம் என்பதை மருந்துவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள்—அதைக்கூட தடுக்கலாம் என்று சொல்லுகிறேன். அந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் முறை, அதைச் செயல்படுத்தும் முறை மதுவிலக்கு இல்லாமல் இருந்தாலாவது இவர்கள் நிம்மதியாக இருக்க மாட்டார்களா என்ற நிலைக்கு, மக்களில் பலருக்கு வீண் தொல்லை தருவதாக, வீண் சிக்கலை உண்டாக்குவதாக நடைமுறையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அது போலீஸ் நிர்வாகத்தின் பெரும் குறை என்று மட்டும் கருதவில்லை. அந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிற குறைபாடுகள் காரணத்தால், உண்மையான குற்றவாளியாக இல்லாதவர்கள் குற்றவாளியாகக்கொண்டு போகப்பட்டால், தண்டிக்கப்படவேண்டிய நிலையிலும் குற்றவாளி என்று கருதப்படுகிறவர்கள் காவலரால் பிடிக்கப்பட்டால் அடிக்கப்படுவதும், இதன் காரணமாக அதைத் தொழிலாகச் செய்கிறவர்கள் ஒரு பக்கமும், வீண் தொல்லைக்கு ஆளாகிறவர்கள் ஒரு பக்கமும், தொழில் என்று மறைமுகமாகச் செய்கிற நிலைமை இருக்கிற காரணத்தால், அதற்காக லஞ்சம் கொடுக்கும் முறை வளர்ந்து மதுவிலக்கு என்ற புனிதமான சட்டம், புனிதமான ஒரு தத்துவம் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற முறையில் இருக்கிற சிக்கலால் பல தொல்லைகளை, துன்பத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் அரசாங்கத்தின் நோக்கத்தைக் குற்றம் சொல்லவில்லை. நிறைவேற்றுகிற முறையில் குற்றம் இருக்கிறது என்பதை அவர்களேகூட மறுப்பதற்கில்லை.

மற்றொன்று, பொதுவாக குறைகள் அரசாங்கத்தினிடத்தில் தெரிவிக்கிற போது, அவ்வப்போது பதில் அளித்துவிடுகிறார்களே தவிர கேட்டவர்கள் மனம் நிறைய அமைச்சர்கள் வழி காண்பதில்லை. நேற்றுகூட இதே அவையில் மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள் கேட்டார்கள். ஆசிரியர்களில் ஒரு பகுதியாக உள்ள கைத்தொழில் ஆசிரியர்கள் அடுத்த ஆண்டு முதலாக இது வரையில் முழுநேர ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் பகுதி நேர ஆசிரியர்களாகக் கருதப்பட்டு ரூ. 55 ஊதியம் பெற்றவர்கள் ரூ. 35, ரூ. 30 என்று ஊதியம் பெறும் பரிதாபகரமான நிலைமை யூனியன் ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படும்போல் தோன்றுகிற நேரத்தில் அரசாங்கம் என்ன கருதுகிறது அதைப்பற்றி என்ற பிரச்னை எழுப்பியபோது, அமைச்சர் அவர்கள் அரசாங்கத்தின் சார்பில் நிலைமையை விளக்கி பதில் சொல்லும்போது, 1962-63-ல் இதனால்

யாரும் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்தார்கள். எனக்கு நிறைவு ஏற்படவில்லை. பஞ்சாயத்துகளுக்கு முதலில் நிறைவு ஏற்படுமோ ஏற்படாதோ தெரியவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன பதிலில், 1963 ஏப்ரல் மாதம் முதல் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நிலை இன்றைக்கு அப்படியிருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டு எட்டாவது வகுப்பு நீக்கப்படுகிற போது பெரும்பாலோர் 18 மணி நேர ஊழியம் இல்லாமல் 12 மணி நேர ஊழியம் செய்து அதற்கான ஊதியம் பெறுகிறவர்கள், பகுதி நேர ஆசிரியர்களாக அவர்களைக் கருத நேரிடும் என்பதை இப்போதே அறிவிப்பு மூலமாக கல்வி இலாகா நெறியாளர் ஆணையில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைப் பார்க்கும்போது, பாதிக்கப்படும் ஆசிரியர்கள் 1963 மே முதல் பட்டினி கிடக்க நேரிடுமே என்று வேதனைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கூறுவதுபோல், 1963-க்குப் பின்னால் அவர்கள் பட்டினி கிடக்க நேரிட்டால், அதற்கு வழிதேட வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகையால் கல்வித் திட்டத்தையே பரிசீலிக்க அமைச்சர் அவர்களுக்கு பொறுப்புண்டு. முப்பது ரூபாய்க்கு ஒரு ஆசிரியர் பள்ளிக்கு வர வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிற அவல நிலை ஜனநாயக நாட்டில் இருக்கக்கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதனால் அரசாங்கத்திற்குப் பெரிய இழப்பு ஒன்றும் வந்துவிடாது.

அதே நேரத்தில் பென்ஷனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது சர்க்கார் குறித்த நாளில் ரிடையர் ஆனால் அவர்களுக்குப் பென்ஷன் கிடைக்கிறது. அந்த நாளைக்குப் பிறகு ரிடையர் ஆகி இப்போது உயிரோடு இருப்பவர்களுக்கு ஒருநாள் முன்னால் ரிடையர் ஆனால்கூட அவர்களுக்கு அந்தப் பென்ஷன் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சமீபத்தில் என்னை ஒரு பெரியவர் சந்தித்துச் சொன்னார், எனக்கு மகன், மகள் இருக்கிறார்கள், இல்லாவிட்டால் முதியவர்களுக்குக் கிடைக்கும் அந்த முதியகால ஊதியமாகவாவது இருபது ரூபாய் கிடைக்கும். இப்போது எனக்கு அதற்குக்கூட வழியில்லை என்று அவர் கண்கலங்கக் கூறினார். அவரைப் போன்றவர்கள் அமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்து தங்கள் வேதனையைச் சொல்ல வாய்ப்புப் பெறாதவர்களாக இருக்கலாம். எனவே அதுபோன்ற நிலைமையில் உள்ளவர்களைப் பற்றி குறிப்பு எடுக்கப்பட வேண்டும். ஆயிரம் ஐயாயிரம் என்ற அளவில் இருந்தால், அவர்களுக்கு உதவித் தொகை அளிப்பதற்கு எவ்வளவு தொகை இழப்பு ஏற்படுமென்ற கணக்கு எடுக்க வேண்டும். சமுதாயத்தில் இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் இப்படிப்பட்ட மனக்கலக்கல் பல இடங்களில் ஏற்படக்கூடாது. பென்ஷன் வகையில் இப்படிக் கைவிடப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்கம் வழி செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பிராவிடண்ட் பண்டை உயர்த்துவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் பல மாதங்களுக்கு முன்னால் ஆலோசனை சொன்னார்கள். இந்த நேரத்தில் பிராவிடண்ட் பண்டுக்குச் செலுத்த வேண்டிய

கட்டணம் அதிகமாக இருப்பதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் செலுத்துகிறவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற துன்பத்தையும் பார்க்க வேண்டும். அந்தத் தொகைக்கு ஈட்டுத்தொகை கிடைக்குமா என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அரசாங்கம் மற்றப் பகுதியில் உள்ளவர்களுக்கு எப்படி அதற்குத் தகுந்த தொகையை உயர்த்துகிறார்களோ, அப்படியே இவர்களுக்கும் செய்யவேண்டும். இப்படி அவ்வப்போது ஏற்படுகிற குறைகளை அவ்வப்போது நிவர்த்தி செய்ய வழி ஏற்பட்டால், தொழிலாளிகள், ஆசிரியர்கள் முதலியவர்கள் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் போர் முயற்சியில் மிகப்பெருமளவில் ஒத்துழைப்பு நல்குகிறார்கள். கல்வி இலாகா தலைவர், ஆசிரியர்களின் ஒரு நாள் ஊதியத்தைத் தரவேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் நிலையில் இதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். ஆசிரியர்களைப் பொருத்தவரையில் அவர்களுக்கு எவ்வளவு பஞ்சம் ஏற்பட்டால் கூட, அவர்களிடம் உள்ள பெருந்தன்மை இன்னும் அற்றுப்போய்விடவில்லை. அவர்கள் தாராளமாகத் தரத்தான் செய்வார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் குறைந்த வருவாயினால் ஏற்படும் குடும்பக் கவலையோடு பள்ளிக்குச் சென்று குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் குழந்தைகளிடத்தில் தங்கள் வறுமையை, கவலையைப் பரிமாறிக்கொள்ளத்தான் முடியுமே தவிர, இவர்கள் முகத்தில் உள்ள கவலைக்குறிகளை மாணவர்களுக்குப் பரிமாற முடியுமே தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இவற்றை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனித்து அவர்கள் குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புவது இந்த அரசாங்கத்தினுடைய போர் முயற்சியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முழு ஒத்துழைப்பு தந்து வருகிற இந்த நேரத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை ஒரு இக்கட்டான நிலையில் கொண்டுபோய் நிறுத்திவிட வேண்டுமென்ற ஒரு பெரிய முயற்சியில் டில்லி சர்க்கார் அதிலுள்ள அதிகாரமுள்ள பெரியவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். அதற்காக திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை கேட்பதைத் தடுப்பதற்கான சட்டத்தை அப்படிக் கேட்பவர்கள் சட்டசபைக்கு வாராமல் இருப்பதற்காகக் கொண்டுவரலாமா என்ற எண்ணத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எனக்கிருக்கிற வருத்தமெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரை தண்டித்து கட்சியை அழித்துவிடுவார்கள் என்பதல்ல. ஒரு கட்சி மக்களுக்குத் தேவை என்றால் அது இருக்கும். தேவையில்லை என்றால் அது இருக்காது. கட்சி அழிந்தால் நாடு அழியாது. ஒரு சமுதாயம், ஒரு இனம் அழியாது. விடுதலை உணர்ச்சி எந்த அளவுக்கு இருக்கவேண்டுமோ, அது அடியோடு செத்துப் போய்விடாது. கட்சி அழிந்தாலும், கொள்கை அழிந்தாலும், மக்களின் நல்வாழ்வைக் கருதுகிறபோது, இதுபோன்ற விளைவுகள் சாதாரணம் என்று கருதமுடியும். ஆனால் ஒரு பெரிய

அரசியல் கட்சி, ஒரு பெரிய தேசத்தை ஆளும் ஆற்றல் பெற்றவர்களைக் கொண்ட கட்சி, எந்த நேரத்தில் எப்படி சமாளிக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனை செய்யாமல், தங்களுக்கு உதவி செய்கிறவர்களை அழித்துவிட நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்லும் போது எனக்கு ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு குடும்பத்தில் அண்ணன் தம்பி இருக்கிறார்கள். அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் தகராறு, வேற்றுமை, பாகப்பிரிவினைக் கட்டம். அந்த நேரத்தில் அண்ணனுக்குப் பெரும் காய்ச்சல் வந்து படுத்திருக்கிறான். காய்ச்சல் கடுமையாக இருக்கிறபோது, தம்பி ஓடிப்போய் காய்ச்சலில் உள்ள அண்ணனைப் பார்த்து அந்தக் காய்ச்சல் தீரவேண்டி மருந்து எடுத்து அதைத் தேனில் குழைத்து அண்ணன் நாக்கிலே தடவுகிறான். ஆனால் அண்ணனுக்கு உள்ள எரிச்சலில் தம்பியின் விரலையே கடித்துவிடுகிறான். தங்களுக்குள்ள பேதத்தில் அப்படி கடித்திருக்கலாம். அல்லது தேனே இப்படி இனிக்கிறதே, அதைத்தருகின்ற தம்பியின் விரல் இதைவிட இனிக்குமா என்ற நோக்கத்தில் கடித்திருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் அந்த நேரத்தில் அது பொருத்தமாக இல்லை. அதேபோல ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றுவதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த நேரத்தில் தன்னுடைய பணியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஜனநாயகத்தை நாங்கள் உணர்ந்திருக்கிறோம். எங்களை விட. மிகப் பெரிய அளவில் ஜனநாயகத்தை உலகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றலில் சிறந்தவர் நமது ராஷ்ட்ரபதி ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். அவர் சொன்ன ஒரு கருத்தை இந்த மன்றத்தின் மூலம் அமைச்சரும் அவர் சார்ந்திருக்கின்ற மாபெரும் கட்சியும் உணரும் என்று கருதி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

"The democratic approach is by persuasion, argument and adjustment of conflicting views. If there is a difference of opinion, one can say, 'Agree with me or I will hit you or let us sit down, understand each other and decide.' The latter is the democratic approach. It believes that love is better than hate, co-operation better than strife, consent better than coercion. In the present world resort to violence is at best a cowardly escape from democratic processes and at worst treason to the future." 3-40 p.m.

இது முழுவதும் இப்போது பொருந்துமென்று கருதுகிறேன். சட்டத்தின் விளைவு எவ்வளவு ஆனாலும் நான் கவலைப்படவில்லை. அதை இயற்கை முடிவு செய்யும். மக்கள் முடிவு செய்வார்கள். அது தேவையா தேவையில்லையா என்பதை மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஆகையால் நிறைவேற்றுகிறவர்கள் எதை நிறைவேற்றுகிறோம் என்பதைத் தெரிந்து மாநில அரசாங்கத்தின் பொறுப்புமிக்க அமைச்சர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்வார்கள் என்று கருதி கவர்னர் அவர்கள் உரைக்கு என்னுடைய நன்றியை நான் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[1st February 1963

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I must first of all say that I am grateful to the Governor for having given a comprehensive Address to the Legislature on this occassion. It is, no doubt, true that as the budget is coming up very soon, many of the points that might have been touched upon here have had to be deferred for consideration. It is but natural that His Excellency should have stressed upon the Emergency. As I visualise it, it is not right to say that this is an Emergency. I think we have been caught napping. I think we have been deluded and I think we have been deceived. But what has happened must have startled everyone of us to a realisation that whatever may be the peace-loving nature of the people concerned, there are yet forces in this world which cannot possibly be persuaded to adopt peaceful methods. Therefore, it is not only now that we should be prepared but we must be perpetually prepared to meet such an emergency. Therefore, I respectfully submit that I do not think that this is merely an emergency, but it is a caution for us to pray to God to keep the peace but always keep the powder dry. There is no question about it. Once having been deceived, we cannot afford to forget the injury that the nation has received and that the soldiers have received. It is, therefore, but right that steps should be taken in all directions to meet this emergency. There is, no doubt, at all that every part of the country has resounded with one voice to meet this emergency and it is most gratifying that it has been so. On that account, therefore, we feel considerably strengthened that we have in our midst a population that has taken practically a unanimous view to resist the aggression by all means possible.

We have naturally started a Defence Fund, and I must express our gratification that in this State, as far as I can see, the contribution to the Defence Fund has been fairly generous. The credit of it must undoubtedly go to the Chief Minister who has striven his best to collect the fund not by any compulsion but with the voluntary nature of the gifts that have been given. Although, therefore, I feel very happy about it, I must confess to a certain amount of misgiving that in other quarters, not in our State, comparisons have been made, and it has been suggested that the well-to-do have not contributed as much as they should have. Possibly, I have no doubt at all that some well-to-do have not contributed as much as they should have. But I should like to utter a word of caution. This sort of comparison always leads to a certain amount of class antagonism. The French Revolution started with that sort of class antagonism. Other Revolutions have also started with that sort of class antagonism. When, therefore, people in high authority in political power refer to such incidents, I beg to suggest that the better way would probably be for them to say, "Well, my dear friend, you have done well, but let us do better." That would probably evoke a better response in these circumstances than mere criticism of this nature which, after all, may find itself giving room to ways and means by which this class animosity may be provoked. We are all anxious for the unity of the country, and we should try to do our best to prevent this sort of hatred arising, whether it be on a communal basis, on a religious basis, on a linguistic basis or on a territorial basis. I think, above all, this class hatred, if it is permitted, will certainly not be conducive to the best interests of the State.

1st February 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, there has been a suggestion in the Governor's Address that the relations between the employers and the employees have been cordial. I am very happy to state that statement is absolutely correct. The employees have come forward very generously at this time of crisis to give their best and I hope and trust that this comradeship between employers and employees will continue not only in the interest of both concerned but in the interests of the industries and in the interests of the country.

I am also glad that the Hon. Minister is extending the Employees' State Insurance Scheme. I think I can say with the personal knowledge of the position of the Employees' State Insurance Scheme that this State is about the best in respect of providing Employees' State Insurance Scheme. The scheme has been extended. I was unfortunately the author of the report which did not find its place either in Parliament or elsewhere. But I am glad that even though that report was not published, the suggestions that have been made have been taken note of, particularly by our State Government. 3-50 p.m.

Sir, I have here to refer to another important matter that deserves certain consideration. Sir, the Hon. the Minister for Health knows perfectly well that under a previous regime, orders were passed that all Government officers irrespective of whether they are NGO's or Gazetted Officers of the highest grade should get free medical attention and that the costliest of drugs should be provided for them. Sir, I raised a point whether it was consistent with the socialistic pattern of society that we had envisaged. But after all is said and done, there are ways of meeting their requirements and it is certainly not desirable that under this order the most important places in the hospital should be occupied by them practically for very little consideration. I would suggest, if the doctors are to be spared the constant attention that they have necessarily to pay to the officers under risk of grave dissatisfaction being expressed by the authorities concerned, that it would be perhaps better to have a separate wing or a separate hospital where consultants could go and treat those government officers with the same amount of attention as they would get under the old scheme of occupying the beds in the General Hospital for such other hospitals. Sir, in the Health Survey and Development Committee Report it has been suggested that a small levy may be imposed on such Government officers, a levy which will not certainly be beyond the measure of their competence because the levy would be based on the salary scales and they could be given the consideration that is due at the time of their illness. I hope, Sir, that on account of this shortage of costlier drugs and many other conditions under which the patients have now to be admitted to the hospital, this will be taken due note of.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [1st February 1963

There is a suggestion with regard to the constitution of All India Services. I know that the Government have agreed to this in principle. It is a very valuable expression in these days. But I hope before any final stage is reached, some consideration will be given to the kind of All India Services that are envisaged and the manner in which these All India Services will be working in the States concerned and the conditions under which they will have to work. I am making this suggestion, Sir, because of your presence in the Chair and we have both had the advantage of All India Services and working with all India Services. We know what it is and what it means. In this connection, I should like to state that anybody in the All India Services who is posted to the State must be posted with the concurrence of the State concerned and should be completely under the control and direction of the State concerned. I am making this suggestion because of a tendency on the part of the Central Government to utilize their own servants for various purposes for which formerly in the pre-Independence days only State service was provided. You will find everywhere large number of buildings cropping up and you will also find that these buildings are in charge of the hierarchy of the Centarl PWD, people from the Central Services coming and taking charge of all these building works. With half the cost or less it was possible in former times to have the State PWD or the Medical or other services to look after. I do not see any reason why the Central Government should have all its officers posted in every State, in different areas in the States to carry on their work. There must be better co-ordination between the States and the Centre. There must not be this perpetual lack of stress as to the competence of the State to carry out the work of the Central Government which was being carried out, and I have no doubt it will be carried out, if the proper atmosphere is created.

Sir, as far back as 1952, a Bill was passed to reclaim those areas where slums had developed and to take measures to eradicate the slums. Having participated in the discussion on this Bill over ten years ago, I felt that hereafter there would be a salvation for the urban areas, that slums will not grow anywhere else. But to-day the position is, the number of slums in the urban areas is ten times of what it was in the year 1952. The Bill passed at that time contemplated acquiring lands of private persons who had allowed a large number of slums to develop and utilise that space for re-arranging and providing for accommodation.

Now, Sir, the slum improvement has got to be looked at from two points of view. We must sympathise with those who are slum dwellers. There is no question about it at all. But we must also realise the unfortunate condition under which they have been brought to live in the slums. We have also to take into consideration the larger interest of the public health of the city including the public health of the slum dwellers. To-day if such diseases as small-pox and cholera are prevalent in urban areas—they are prevalent to a very larger extent than the statistics show—it is due to the fact that the unfortunate slum dwellers have got

1st February 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

to live under circumstances where they cannot possibly get ordinary or even the minimum conditions of public health, such as lack of water supply, lack of any sanitary conveniences, overcrowded huts, huts facing one against the other with no sort of free percolation of air. Fortunately for us the sun shines all through the area and that is the only protection that they have got. But this cannot go on. It means that for the other measures the Government have to spend larger amounts of money. Therefore, I plead that the time has come when some radical steps should be taken consistent with the interest of the slum dwellers and consistent with the general health and safety of the population concerned. It would be necessary for measures to be adopted on a large scale. No small measure of adjusting or shifting the slums to some other places will do. I do feel that the time has come when large scale employers should have some measure of responsibility for providing safe and adequate quarters for all their employees. I refer particularly, for instance, to the Port Trust, to the Railways, to the Corporation of Madras which have got a very large number of employees and also large industrial units which have got to employ large number of servants. I submit and I do feel that in every one of these cases there must be a necessity to see how far they can provide adequate and safe quarters for these persons. In a large number of cases it may not be possible to have these quarters immediately near their site of occupation, nor is it necessary to give them these quarters near the city because again the whole structure of the city will be changed. But other people have devised methods by which they acquire land, may be 10 miles or 15 miles away and then they provide for transport to the work place practically at nominal cost. Special transport facilities are provided by the employers or by the State and that transport, whatever its cost, will ultimately be a relief to the Government to the expenditure that they will incur in other respects. It is also necessary to see that all future industrial undertakings acquire sufficient land to provide for the labour force that it will need ultimately. I use the word 'ultimately' because an industrial establishment may start on a small scale but as it develops, it will find that already a slum area has come around that the land values have risen to such an extent that there may not be a possibility of reducing the cost.

To give a small example, I hope I will not be misunderstood, we were criticised when in the University we said that 30 to 50 acres of land must be available to every college. People then said, "This is ridiculous nonsense; why do you want 50 acres of land: even in two acres of land you can build a college." But what about the students' hostels? What about the teaching staff, particularly in women's colleges where they cannot afford to live in a village without grave risk to themselves and their health? Therefore, we said, "This is the minimum". The children must have time to play and the place to play must be in the college campus itself. Would you believe it, Sir, that within the last 16 years we have been able to get this extent of land from every 4-00 p.m.

management which has started a college? For a poor University which has not got any power to impose its will but only persuasion and a certain amount of measures, you know it better, Sir, what conditions there would be. I would not reveal them. Every college has now come in line with the University's requirement.

Sir, I should put it to the Hon. the Minister for Industries that he takes up a firm line in respect of clearing the slums by getting the industrialists and employers to survey the whole land and to see that these habitations are provided not in the centre of the City which will only mean more congestion and more insanitation, but in a resonably adequate place within 10 to 12 miles, of the City. I think, it can be stated that there will not be much difficulty for them. The electric trains are there. I will be even prepared to request the railway authorities to give quarter fare for these industrial workers for their travel from their residence to their place of work. There are many ways in which the combined effort on the part of the State and the Central Government could be very useful in relieving congestion in the cities.

Now, Sir, I come to another subject what might be called my pet thing. Some years ago—the Hon. the Leader of the House and other members will be aware of this—a Bill was passed in this House to preserve the Parks, Play-fields and Open Spaces. But I have not heard a word about that Act or of any other provisions of that Act having ever been brought to the notice of this House. It was felt by all and I was glad that there was not a single opponent against that Bill at that time that this Bill was a sound one and that we must conserve the open spaces and play-fields. Three or four years have elapsed after that Bill was passed. What do I find to-day? As one goes round Madras, one sees that every open space has been encroached upon for housing not by private enterprise but by statutorily created bodies like the Housing Board. As I was passing through the Spur Tank which I know very well, I saw a series of quarters built right in the heart of the Spur Tank. It was the only place for the children of the schools in the neighbourhood to play. Likewise there is a place called "Mansions". I know it very well, because at one time I thought we could take it over as a students' Hostel for the medical college students. With a great amount of eclat we had a function for the laying of the foundation stone on the Tagore Day. The Hon. Minister was no other than the Hon. the Minister for Scientific Research and Cultural Affairs. At the time the foundation stone was laid, it was a beautiful open space, and everybody said, "What a grand place to have a theatre and a public garden". There was very little of open space round that area, which is crowded. The people felt that it was a good open space. To-day it has been completely utilised. I do not know whether the theatre will come at all or it will be sold in small plots of one or two acres completely for the construction of quarters. I do not at all doubt that these quarters are very necessary. I understand

also that the quarters are for the Police force. But in a City which is expanding in population to a very large extent, the question is whether we could not adopt other measures to keep some of the open spaces free and construct houses with four or five storeys. I think some years ago they said that the Southerner did not want to live in flats. When he goes to Bombay, he will see that he has no other option. Even here, he has come to be acquainted with flats and has no objection to them. I think these are the lines on which some attention should be bestowed. I can give you many other instances of open spaces being encroached upon for building houses. But I do not want to take up the time of the House in this matter.

Now, Sir, this Address also envisages two taxation proposals. As one of them is referred to a Select Committee, I do not want to say much about it. Every proposal is to enhance the assessment on wet lands. I see that the hon. Members have expressed their apprehension that the taxation measures proposed might lead to a lack of expansion of agricultural projects. I think their views have got to be taken into consideration. After all, I have always felt that taxation is a thing which ought to be considered very confidential, of course, by all the parties that are responsible. It used to be that taxation proposals would emanate from the Centre and the State when the Budget was presented. Now I see the Centre has come up with the Plan and it can impose taxation throughout the year. In a way the main taxation is at the time when the Budget is presented. Therefore, it should be seen how far this will affect the individual concerned, whether he is rich or poor, when the taxation measures proposed by the State Government and the Centre come to be known later. It may be in this emergency we may have to impose taxation. I have no doubt that we will have to impose taxation. Nobody will grudge it. What is far more important is that the taxes that are imposed will never be removed. For one thing, as I said, the emergency is a perpetual emergency and, therefore, it is very necessary to see in what way the taxation may be imposed so that the common man may not be adversely affected, and the burden does not fall too heavily upon any particular individual whatever his status may be. But more than the taxation proposals, the person who pays these taxes will do so more cheerfully if he finds that adequate steps are being taken to see that there is reasonable economy in all Government projects. I am sorry to say that this is not always the case. I know that so far as the State Government are concerned with which I am particularly concerned and in whose finances I know there has been a reasonable amount of curtailment of expenditure in many direction—expenditure has been incurred occasionally without proper steps being taken to see that the expenditure is controlled and subjected to proper audit. When the Centre impose these taxation measures, they affect the subjects in the State also. As they affect the Madras State Government in the method of taxation, the State Government should see that the Centre is also advised as to the necessity for taking some measures to curtail expenditure.

I now come to one point about which there has been much discussion in the House. I see from the papers and also heard hon. Members the other day speaking about the N.C.C. proposals. I see some of our distinguished members in front of me have taken strong exception to the proposals. When such is the case, discretion is the better part of valour. So, I do not propose to interfere in this at all. But I would like to say one thing. Having had discussions with the N.C.C. authorities and having had discussions with the Principals of the Women's Colleges also, I should say that what the final shape of the N.C.C. training will be for the boys and girls is to be settled at a meeting of the Inter-University Board where the Hon. the Defence Minister has promised to address us on the subject. The only reason why a certain leeway is asked for the N.C.C. for boys is because for natural reasons they must be expected to do much harder work. I am saying this as a physiologist and not as a legislator. Therefore, it is necessary to make a uniform policy for all boys excepting that exemption may be given in case of physical ailments or other conditions. As far as girls' colleges are concerned, I may state that there is no unanimity of opinion with regard to girl students or with regard to the Principals of the girls' colleges. Therefore, it would be necessary to study this question a little more carefully. N.C.C. is not the only goal for girl students. There are many other ways in which girl students can aid in defence effort. The whole of the recruitment to the nursing staff and the auxiliary services both in the State and in the Defence Force will be from women. It has already been suggested that specialised training
4-10 p.m. will be necessary for them in certain technical matters. The Leader of the House has taken us into his confidence through the Governor's Address in saying that the Polytechnics for women will be necessary now. Starting a polytechnic is also a defence measure. It is not a mere training of polytechnicians. It is necessary at this time of national defence to give technical training to a large number of pupils. I think we may leave this question to the Defence Minister and the Defence Department to see to what extent and in what manner they must participate in the defence effort. I do not thereby mean to suggest that the girl students should not be given the opportunity for N.C.C. training. There are various types of persons in this world and I would certainly welcome those who take to this. But there is a difference between compulsion and a certain amount of voluntary effort in this matter.

Sir, as the Budget Session is drawing near and we may have to refer to many of these points when the details of the Budget are known like education, health, medical care, medical education, technical education, besides many other points, I conclude by saying that the spirit with which the people sitting here have expressed their desire not to move any amendments to the Governor's Address will be appreciated in the manner in which we wanted it to be appreciated. We in the Opposition are Co-operating with the Government and trying to give whatever we think

is safe advise to the Government. If they wish to follow it, they can follow. If they have a different opinion, we do not propose to enter into arguments at this time when unity in essentials, diversity in non-essentials and charity above all in everything that has been done, whether by Government or by others, is the essential criterion for the defence effort. Thank you, Sir.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : மதிப்பு மிக்க சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி செலுத்தும் தீர்மானத்துக்கு ஆதரவு அளித்துப் பேசுவதிலே நான் மிகவும் மகிழ்வு அடைகிறேன். நான் என் பேச்சைத் துவக்கு முன் இந்தச் சட்ட மன்றத்தின் எதிர்கட்சித்தலைவராக இருக்கும் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள் 'பத்ம விபூஷன்' என்ற பட்டம் பெற்றதற்கு என் சார்பிலேயும் நான் சார்ந்திருக்கும் கட்சியாகிய இந்தியன் யூனியன் முஸ்லீம் லீக் சார்பிலேயும் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மிகவும் பொருத்தமான ஒருவருக்கு பட்டம் அளித்தமைக்காக அரசாங்கத்துக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவருக்கு மேலும் உயர்ந்த பட்டம் அதாவது "பாரத் ரத்னு" என்ற பட்டம் அளிப்பதற்கு அரசாங்கம் சிபார்சு செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சினக்காரன் இந்திய நாட்டின்மீது படையெடுத்ததை தொடர்ந்து இந்த நாட்டிலிருந்த வேற்றுமைகள் வேறுபாடுகள் சூரிய வெளிச்சத்தைக்கண்டு மறையக் கூடிய நட்சத்திரத்தைப் போல் மறைந்து ஒரு ஒற்றுமை நிலவியதை நாம் கண்டோம். இந்தச் சூழ்நிலை தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது என்றுதான் நான் கூறுவேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தன்னுடை ஜீவநாடியான பிரிவினை கோரிக்கையை, நாடு ஆபத்தில் உள்ளவரைக்கும் ஒத்தி வைப்பதாகச் சொல்லியிருப்பது மிகவும் பாராட்டுக்குறியது. அவர்கள் நீட்டிய அன்புக்கரத்தை அன்போடு அரவணைக்கும் பெருமை நம் நிதி அமைச்சர் ஆகிய திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களைச் சாரும். தானும் அன்புக்கு அன்பு திருப்பி அளிக்கும் வகையில், மேயர் பதவியை, காங்கிரஸ் சார்பில் போட்டியில்லாமல், மறுபடியும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கே விட்டுக்கொடுக்க முன்வந்தது பாராட்டுக்குரிய விஷயம். அன்பு மேலும் வளரும் சூழ்நிலையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் பங்குகொண்டது. இந்த நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சிறிய துக்ககரமான சம்பவமும் கலந்திருக்கிறது. சென்னை நகர கார்ப்பொரேஷனில் 9 உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய பதவிகளை இழந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீண்டும் பதவி பெறுவதற்காக உயர்நீதி மன்றத்தில் போராடி அங்கும் முடியாத நிலைமைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பதவி இடைக்கச் செய்ய அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சட்டப்படி அது கிடைக்க வகையில்லை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் அவசரச் சட்டத்தின் அதிகாரத்தைக்கொண்டு, அவர்களுக்கு

பதவி அளிக்கமுடியும். அல்லது வேறு ஒரு விசேஷச் சட்டம் ஏற்படுத்தியும் பதவி அளிக்கமுடியும். அவசர நிலை காரணமாக, தேர்தல் வெகு விரைவில் நடக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. ஒன்று இரண்டு ஸ்தானங்கள் இல்லை, ஒன்பது ஸ்தானங்கள் நீண்ட காலம் காலியாக இருப்பது விரும்பத்தக்கது ஆகாது. மனமிருந்தால் மார்க்கம் உண்டு என்பதுபோல் சர்க்கார் செய்ய நினைத்தால் முடியும். செய்ய முயற்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அரசாங்கக் கொள்கைகளைப் பொறுத்தமட்டில், கம்யூனிஸ்டுகளிடத்தில் அரசாங்கம் கையாளும் கொள்கையைப் பொறுத்த மட்டில், அது இன்னும் தெளிவில்லாமல் இருக்கிறது. குறிப்பாக திரு. எம். கலியாணசுந்தரத்தைப் பொறுத்துள்ள நிலையை நான் விளக்கிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர் அவசரச் சட்டத்தின்படி காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அதே சமயத்தில் தேசப் பாதுகாப்பு சபையில் அங்கம் வகிக்கிறார். இவை இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று மாறான அம்சமாகும். ஒன்று சரி என்றால், அடுத்தது சரியாக இருக்கமுடியாது. உதாரணத்திற்கு சொல்ல வேண்டுமானால் ஒரு பிராணி இருக்கிறது. அந்தப் பிராணியை ஒரு மனிதன் புலி என்கிறான், அடுத்த மனிதன் யானை என்கிறான். ஒரே பிராணி தான் இருக்கிறது. இரண்டு பேருடைய வாதமும் சரியாக இருக்கமுடியாது. ஒரு வாதம் சரியாக இருந்தால், அடுத்த வாதம் நிச்சயமாகத் தவறாக இருக்கும். ஒன்றுக் கொன்று முரணாக இருக்கும். அதுபோல் திரு. கல்யாணசுந்தரம் தேசத்துரோகச் செயல்களில் ஈடுபட்டு, அதற்கான ஆதாரங்கள் அரசாங்கத்திடமிருந்து, அவர்களைச் சிறையில் அடைத்தார்கள் என்றால், அது வரவேற்கத்தக்க செயலாகும். அப்படிப்பட்ட தேசத்துரோகியைப் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் அங்கம் வகிக்க வைப்பது நிச்சயமாகத் தவறான செயலாகும். அவர் தேசத்துரோகி என்பது நிரூபணம் ஆகியிருக்கும் பட்சத்தில், பாதுகாப்புக் கமிட்டியிலிருந்து உடனடியாக அவரை நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி அவர் துரோகி என்பதற்கு ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை, அவர் ஒரு அப்பாவி, தவறுதலாக உள்ளே வைக்கப்பட்டுவிட்டார் என்ற நிலை இருக்குமேயானால், அப்போது அவர் உடனடியாக விடுதலை செய்யப்படவேண்டும். பிறகு அவர் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் இருப்பதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை. இந்தப் பிரச்சினை பற்றி அரசாங்கம் தீர்க்கமாக ஆலோசித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆழமாக சிந்தித்திருந்தால், இந்தக் குழப்பமான நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. இதைப்பற்றி தீர்க்கமாகச் சிந்தனைசெய்து உடனடியாக ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

முஸ்லீம்களைப் பொறுத்தமட்டில், வாக்ப் போர்ட், வாக்ப்புகளை பராமரிக்க மாகாண ரீதியில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்ப் போர்டின் ஆயுள்காலம் இப்போது முடிவடைவதாகத் தெரிய வருகிறது. புதிதாக அமைக்கப்பட இருக்கிற வாக்ப் போர்டில் பல அங்கத்தினர்களை ஆங்காங்கு நியமிக்கப் போவதாகத் தெரிகிறது. வாக்ப் போர்டு முழுக்க முழுக்க

முஸ்லீம்களைப் பொறுத்தது. இதில் முஸ்லீம்களுடைய அபிமானத்திற்கு உரியவர்கள் அங்கம் வகிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும் அந்த வகையில் பார்த்தால், முஸ்லீம்களுடைய பிரதிநிதித்துவ சபை முஸ்லீம் லீக் ஆகும். ஆகவே, வாக்ப் போர்டில் முஸ்லீம் லீக்கைச் சார்ந்தவர்களைப் பெருவாரியாக அங்கத்தினராக அமைக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் சார்பாக, யுத்த பிரயத்தனங்களுக்கு முழு ஆதரவு கொடுக்க முஸ்லீம் லீக் முன்வந்திருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் அதைச் சரிவரப் பயன் படுத்திக்கொண்டதாகத் தெரியல்லை. ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் நான் ஒருவனும் எனது மதிப்பிற்குறிய தலைவர் காயிதே மில்லத் முகமது இஸ்மாயில் சாகிப் இரண்டுபேர் மட்டிலும் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம். மற்ற நகரங்களில் உள்ள பாதுகாப்புக் கமிட்டிகளில் அந்தந்த நகரத்திலுள்ள லீகைச் சார்ந்த ஒரு பிரதிநிதியும் அங்கத்தினராகச் சேர்க்கப்படவில்லை. இது ஏன் என்பது அரசாங்கம்தான் அறியும். இந்த ஒரு குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்தாக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

திரு. வி. எம் சுரேந்திரராம்: மற்ற இடங்களில் முஸ்லீம் லீக் என்ற கட்சி இருப்பதாகத் தெரியாததால் சேர்க்கவில்லை.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: சட்டமன்றத்திலிருக்கிற அங்கத்தினருக்கு முஸ்லீம் லீக் இருப்பது தெரியவில்லை என்றால், அது வருந்தத்தக்கது.

திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்: லீகை முக்கியமான கட்சி என்று யாரும் கருதவில்லை. அதனால் மற்ற இடங்களில் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவில்லை.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: தேர்தல் நேரத்தில் லீக் முக்கிய கட்சி என்று கருதி திட்டிப் பேசுகிறீர்களே. இதை நான் குறைபாடாக எடுத்துச்சொல்ல விரும்பவில்லை. எங்கள் கட்சிக்குப் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் அங்கம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, தேசியப் பணி என்ற முறையில் நாங்கள் தொடர்ந்து நாட்டிற்குப் பணி செய்ய முன் வந்திருக்கிறோமே தவிர, குறைபாடுகள் சொல்லிக்கொண்டு இருப்பதற்கு அல்ல. அரசாங்கம் இஷ்டப்பட்டு இந்தக் குறையைத் திருத்துவதாக இருந்தால், திருத்தட்டும் திருத்தாவிட்டாலும் நான் குறை சொல்லத் தயாராயில்லை.

மற்றொரு அம்சம் நான் சொல்லவிரும்புவது, இந்த நாட்டிலே அவசரநிலைமை அமுலில் இருக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் அந்த அவசரநிலைமை ஒரு வரம்புடன் நடத்தப் பட்டால்தான் நாட்டுக்கு நன்மை பிறக்கும். வரம்புமீறும் வகையில் அவசரநிலைமை நடத்தப்பட்டால், விரும்பத்தகாத பல கெட்டபலன்கள் வந்துசேரும். இந்த அவசரநிலைமை மூலம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் எதிர்க்

4-20 p.m. கட்சிக்காரர்கள். பல கட்டுப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் உட்பட்டிருக்கிறார்கள். எல்லா நலன்களும் சாதகங்களும் ஆளும் கட்சிக்கு அவசர நிலைமை மூலம் கிடைத்துள்ளது. அவசர நிலைமை ஆளும் கட்சியாரையும் ஓரளவு பாதிக்கும்படி செய்தால் தான், அது முறைப்படி அமுல் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்ல முடியும். ஆகவே, நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இரண்டே இரண்டு அபிப்பிராயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவதாக, இந்த நாட்டில் மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கங்கள் யாவற்றிலும் ஆங்காங்குள்ள பிரதான எதிர்க்கட்சிகளை மட்டும் சேர்த்துக் கொண்டு கூட்டு அரசாங்கங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபார்சு செய்யவேண்டும். இது நடைமுறையில் சாத்தியப்படவில்லை என்றால், நாம் வேறு ஒரு மாற்றம் செய்யவேண்டும். இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் உட்பட, மத்திய மந்திரிகள், மாகாணமந்திரிகள், எல்லா எம்.பி.-கள், எல்லா மாகாண எம்.எல்.ஏ.-கள், எம்.எல்.ஸி.-கள், ஆகியவர்களின் சம்பளத்தில் கால்பாகத்தைக் குறைக்கும்படியான சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு அப்படி குறைக்கப்பட்ட தொகை தேசிய பாதுகாப்பு நிதிக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவசர நிலைமை தீரும் காலம் வரைக்கும் அது அமுலில் இருக்கவேண்டும். இந்த முறையிலே நாம் ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றினால்தான், அதன்மூலம் ஏற்படக்கூடிய சிறிய சிக்கலாவது ஆளப்படுபவர்களுக்கு ஏற்படுவதுபோல், ஆளுபவர்களுக்கும் ஏற்படும். அந்தநிலை ஏற்பட்டால் தான், அவசர சட்டம் எந்தக் காலவரம்புக்குத் தேவை இருக்கிறதோ, அந்தக் கால வரம்பு வரைக்கும் இருக்கும், ஒரு நாள்கூட அதிகம் இருக்காமல் முடித்து விடப்படும். அப்படியில்லாமல் இன்றுபோகிற போக்கிலேயே விட்டு வைத்தோமேயானால், சீனா ஆபத்து அகன்ற பிறகும் பல ஆண்டுகள் இந்த அவசரச்சட்டம் எடுபடக்கூடும் என்று என்னால் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. ஆதலால் இதன் பேரில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்வது நாட்டுக்கு நன்மை செய்வதாக ஆகும். இந்தக் கருத்துக்களுடன் கவர்னர் அவர்கள் உரையை ஆதரித்துக் கொண்டு என்னை இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றிதெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் தலைவரவர்களே, கவர்னர் அவர்களின் உரைக்காக அவருக்கு எந்தவிதமான திருத்தமின்றி இங்கே நன்றி செலுத்துவதற்கு எனக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக நான் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். கவர்னர் அவர்களின் உரையிலே விரிவாக நெருக்கடி நிலைமையால் நாட்டில் ஏற்பட்ட நிலையை எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். முக்கியமாக நாட்டிலுள்ள மக்களை அனைவரும் நெருக்கடி நிலைமையை நல்ல விதமாகப் புரிந்துகொண்டு நல்ல உணர்ச்சியைக் காட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய கிட்ட மனப்பான்மையையும் தியாக உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்று கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் மகிழ்ச்சிக் குரியது. அதற்குப் பெரும்பாலாகப் பொறுப்பாக உள்ளவர்கள் ஆளும் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய பிரதிநிதிகளும் எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கக்

கூடிய மக்களின் பிரதிநிதிகளும்தான் என்பதிலே எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. அதனாலே இந்த நெருக்கடி நிலையிலே எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒத்துழைப்பு கொடுக்க வேண்டுமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஒத்துழைப்பு கொடுக்க முன் வந்திருக்கும்போது, அரசாங்கமும் அதை நல்ல எண்ணத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மற்றும் ஒத்துழைப்பு கிடைக்கிற இந்த நேரத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் சொல்லும் ஆலோசனைகளையும் சீரிய முறையில் நல்ல முறையில் ஆலோசனை செய்து அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், சாதாரணமாக தேசியபாதுகாப்பு நிதி திரட்டுவதற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் குழுக்களிலோ அல்லது இராணுவத்தினருக்கு வேண்டிய சாமான்களைச் சேகரிக்கும் குழுவிலோ மட்டும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டால் போதும் என்று அரசாங்கம் நிறுத்திக்கொண்டு அவர்கள் கூறும் நல்ல ஆலோசனைகளிலோ மற்றவைகளிலோ அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தாமல் இருக்கக் கூடாது. எல்லாவிதமான முக்கியமான முயற்சிகளிலேயும் அவர்களுடைய ஆலோசனையையும் கேட்டு, இந்த சமயத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அரசினரை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றும் நெருக்கடி நிலையில் நாட்டில் மக்கள் எப்படி எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பல ஏற்பாடுகள் மாநில அரசாங்கம் துரிதமாகச் செய்வது குறித்துப் பாராட்டுகிறேன். அப்படி துரிதமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வரும் பல திட்டங்களிலே ஊர்காவல் படையும் கிராமத் தொண்டர் படையும் சேர்ந்திருக்கிறது. கிராம மக்கள் அல்லது நம் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் நாட்டிலே நடக்கிற நெருக்கடி வட எல்லையிலிருந்து நாடு முழுவதும் நடக்கிற அனைத்தும் தெளிவு படுத்தப் படுவதற்காக விளம்பரத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று எல்லோரும் கருதுகிறார்கள், இதிலே வேற்றுமை யாருக்குமே கிடையாது. நம் நாட்டில் கிராமத்திலுள்ள மக்களுக்கு இந்தச் செய்திகள் முழுவதையும் சொல்ல வேண்டும் என்று கிராமப் படையிலே ஒரு பகுதியை "விளக்கப் பிரிவு" என்று ஏற்படுத்தி இருக்கிற இந்த நோக்கில் வெளி நாடுகளில் வாழக்கூடிய இந்தியப் பிரஜைகளுக்கும் நல்ல விதமாக நாட்டிலே நடக்கக் கூடியதை நடக்கிறபடி எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது வழி செய்ய வேண்டும். முக்கியமாக தமிழ் நாட்டு மக்கள் அண்டை நாடுகளாகிய இலங்கை, மலேயா போன்ற இடங்களில் ஏராளமாக வாழ்கின்றார்கள், லட்சக்கணக்கான தொகையில் இருக்கிறார்கள். அதிலேயும் மலேயாவை எடுத்துக் கொண்டால், கிட்டத்தட்ட பத்து லட்சத்துக்கு மேல் இந்திய மக்கள் இருக்கிறார்கள். அதிலே நூற்றுக்கு 95 வீதம் தமிழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தமிழ் மக்களுடைய வாழ்வும் நல்லதும் கெட்டதும் அவர்களுக் 4-30
குரிய எல்லாமே நமது மாநிலத்துக்கும் சிறிது சம்பந்தப்பட்ட p.m.
தாகக் கருத வேண்டும் என்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வெளி நாட்டிலே இருக்கிறவர்களைப்பற்றிய பொறுப்பும் அவர்களைப்பற்றிய எந்த விதமான காரியமும்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [1st February 1968

மத்திய அரசாங்கத்தைத்தான் சார்ந்தது என்று நமது மாநில அரசாங்கம் கருதித் தட்டிக் கழித்து விடாது, தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள், அவர்களையும் ஒரு மாவட்டத்திலே இருக்கிறவர்கள் போலக் கருதி, அவர்களுக்குரிய ஒரு சில காரியங்களில் அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டும். முக்கியமாக நெருக்கடி நிலையில் நமது கிராம மக்களுக்கு எப்படி நாட்டிலே நடக்கிறதைச் சொல்ல ஏற்பாடு செய்கிறோமோ அதே போல வெளி நாட்டிலே உள்ள தமிழ் மக்களுக்கும் எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு ஏதாவது வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதோடு அவர்கள் பல காலமாக பல கஷ்டங்களுக்குள்ளானாலும், அவற்றை எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது நம் அரசாங்கத்துக்கும் தெரியவரும். மலேயாவில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் அவர்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டம் ஏற்பட்டால், சிரமம் ஏற்பட்டால், உடனடியாக அங்கே இருக்கும் நமது இந்திய ஸ்தானீகரிடம் போய் சொல்லும் அளவில் இல்லை. ஏனென்றால் அந்த நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய, எப்போதுமே மலேயாவில் இருக்கக்கூடிய இந்திய ஸ்தானீகர் தமிழ் மொழியை அறியாதவர். தமிழ் மொழியை அறியாத காரணத்தால், தமிழ் மக்கள் அவரை நேரிலே அணுகிச் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I do not want to interfere with the right of the Hon. Member to make observations. But if he speaks on a matter exclusively within the jurisdiction of the Central Government all the time, I will be in considerable difficulty in replying to him.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : நான் முதலிலேயே குறிப்பிட்டேன். நமது அரசாங்கம் இதைத்தட்டிக் கழிக்கக் கூடாது. தமிழ் நாட்டு மக்கள் எங்கே இருந்தாலும், அவர்களுக்கு உரியதைச் செய்ய இந்த அரசாங்கம் வழி வகை செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதனாலே மலேயா, இலங்கை போன்ற இடங்களிலாவது இங்கிருந்து அனுப்பக்கூடிய ஸ்தானீகர்களைத் தமிழ் பேசக் கூடிய ஸ்தானீகர்களாகிய அனுப்ப இந்த அரசாங்கம் சிபார்சு செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தில்தான் இவ்வளவையும் சொல்ல முன்வந்தேன். இதை அமைச்சரவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள் என்றே எண்ணுகிறேன். அப்போதுதான் அங்கே வாழும் தமிழ் மக்கள் . . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This Government have no authority to make recommendations to the Centre with regard to the appointment of Ambassadors. When we do not have the power, how can we do it?

SRI S. K. SAMBANDHAN : Anything can be recommended. I do not agree with the Hon. Minister when he says that the Government have no power

1st February 1963]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Hon. Member may read the constitution.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : அமைச்சரவர்கள் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை என்றாலும், தமிழ் நாட்டு மக்கள் அல்லது தென்னாட்டு மக்கள் எங்கே இருந்தாலும், அவர்களுக்கு ஊனறு என்று சொன்னால் கண்டிப்பாகத் தமிழ் நாட்டு சர்க்காருக்கு அக்கறை இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். இதை பிறகு இந்த நெருக்கடி நேரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு மக்களுக்கு அரசாங்கம் துன்பத்தைக் கொடுப்பதற்காகவோ, இடையூறுகளை அதிகமாக்குவதற்காகவோ எண்ணக்கூடாது, என்பதாக அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக இங்கே இப்போது சொன்னார்கள்— இப்போது கொண்டுவந்திருக்கும் தங்கக் கட்டுப்பாட்டை, சிமெண்ட் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றியும். இதையெல்லாம் சாதாரண காலத்தில்கூட செய்திருக்க முடியும். தங்கக் கட்டுப்பாடுபற்றி நான் அபிப்பிராயம் சொல்ல விருப்பப்படவில்லை என்றாலும், தங்கக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவந்திருக்கும் அரசாங்கம் அதனாலே பாதிக்கப்படும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு மாற்று யோசனை வைத்துக்கொண்டு கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்திருந்தால், அது வரவேற்கத்தக்கதாகும். அப்படி எல்லாம் நினைக்காமல், அவசர நிலையைப் பிரயோகித்து இப்படிக் கொண்டு வருவது விவேகமாகாது. மேலும் மேலும் அம்மாதிரி மக்களுக்கு இடையூறைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகக்கூடாது என்பதையும் இச்சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நெருக்கடியான நேரத்தில், சிக்கனத்தைக் கையாள வேண்டும் என்ற முறையில் பல வீடுகட்டும் திட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்— 'மக்கள் வீடு இல்லாமல் அவதிப்படும் நேரத்தில் வீடுகட்டும் அலுவலகத்திற்கு லட்சக்கணக்கான பணம் போட்டு கட்டடம் கட்டுவது எப்படிப் பொருந்தும்' என்ற கேள்வியைக் கேட்டார்கள். அம்மாதிரி அலுவலகம் என்று சொல்லிக்கொண்டு பல லட்சக் கணக்கான வீடுகள் கட்டியபோதிலும், ஒருசிலவற்றை நிறுத்தி இருப்பது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். வீடுகட்டும் திட்டங்களில் ஒரு சில அனாவசியமான திட்டங்களை நிறுத்தி வைத்திருக்கும் நேரத்தில் சிமெண்ட் தட்டுப்பாடு எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதை அரசாங்கம் ஆலோசனை செய்யவேண்டும். மக்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒருவிதத்தில் அனுகூலமாகவும சுலபமாகவும் சிமிட்டி கிடைக்கும் விதத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் நெருக்கடி நேரத்தில் பலருக்கு பல விதத்தில் training கொடுக்கப்படுவதாக நமது கவர்னர் அவர்கள் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யாருக்கு எப்படி training கொடுத்தாலும், நல்ல விதமாக [illegible] வேண்டுமென்று கேட்டுக் [illegible] அவர் [illegible]

telephone operator ஆக இருந்த போதிலும், வேறு தேவைக்காகக் கொடுக்கப்படும் வேலையிலும் நல்ல முறையில் கற்றுக் கொள்ளும் வரையில், அவரை வெளியேவிடக்கூடாது. நன்கு கற்றுக் கொண்டபிறகுதான், அவரை வெளியே அனுப்ப வேண்டும். அரைகுறையாக அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து விட்டு, பிறகு அரைகுறை வேலை செய்யும்படி அனுப்பி விடக் கூடாது. முன்பு உலகயுத்தம் நடக்கும் போது சொல்வார்கள் 'இது war product' என்று. அந்த மாதிரியான நிலவரத்தில் எதுவும் இல்லாமல் இருக்கும்படி அரசாங்கம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக, நமது பஞ்சாயத்துச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள், யூனியன் தலைவர்கள் பொறுப்பை உணர்ந்து ஆட்சியை நடத்தி வருகிறார்கள். அந்தந்த ஊராட்சி நடத்துவதற்கு எளிதான ஒரு நிலவரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று கவர்னர் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது மகிழ்ச்சிக்குக்குரிய ஒன்றாகும். கிராம மக்களுக்கு அவரவர் ஆட்சிப் பொறுப்பை அவர்களிடத்தில் கொடுத்ததால், அது அவர்களுக்கு மிகவும் சுலபமாக இருக்கிறது. நல்லவிதமாக இயங்குகிறது. பல இடங்களில் பலர் நல்லவிதமாக இயங்குவதற்கு மேலே உள்ள தலைவர்கள் அல்லது அலுவலர்கள் அவர்களுக்குத் துணையாக இருப்பதில்லை. உதாரணமாக நெருக்கடி நேரத்தில் சிக்கனம் வேண்டும் என்ற இந்த நேரத்தில் பல பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் பஞ்சாயத்து விழாக்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. கிட்டத்தட்ட பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் இந்தக் காலத்தில் பார்த்தால், பாதி நாட்கள் குறைந்தது 20 முதல் 30 சதவீதம் நாட்களில் ஏதாவது ஒரு விழா வைத்து—நேரத்தை மட்டுமல்ல—பணத்தையும் வீணாக்குகிறார்கள். பல பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் குறிப்பாக ஆண்டு விழா கொண்டாடினார்கள். இந்த ஆண்டு விழாவில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு மலரை வெளியிட்டார்கள். ஒவ்வொரு மலருக்கும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கிட்டத்தட்ட ரூ. 4,000 முதல் ரூ. 6,000 வரை செலவு செய்திருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தால் கொடுக்கப்பட்ட பணம் அல்ல என்றாலும், தலைவர்கள் மக்களிடையே திரட்டிய பணம் இருந்தபோதிலும் அந்தப் பணம் ஒரு மலரை வெளியிட உபயோகப்படுகிறது என்றால், அதைவிட முக்கியமாக மக்கள் நன்மைக்கு செலவிடக் கூடிய நிலைமை இருக்கும்போது, இந்த மாதிரி வீணடிக்கிறார்கள் என்றால்—பஞ்சாயத்துத் தலைவரைக் குறை சொல்ல முன்வரவில்லை—அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் அலுவலர்களையோ அல்லது அரசாங்க அதிகாரிகளையோ தான் இதற்குப் பொறுப்பு என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அப்படி அவர்கள் தவறாக நடக்காமல் இன்னும் அவர்களுக்குப் பொறுப்பைச் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தும்படி நான் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: எந்த இடத்திலும் பொது [illegible]க்களிடம் வசூலிக்கப்பட்ட பணம் மலருக்காகச் செலவழிக்கப் [illegible]வதில்லை என்பதை ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவன் என்ற [illegible]யில் கனம் நண்பருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் நண்பர் அவர்களுக்கு நன்றி. நான் கண்டது மட்டுமல்ல. பல பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் மக்களிடத்தில் வசூல் செய்து மலர் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்று நண்பரவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றும் பஞ்சாயத்து ஆட்சி அமுலுக்கு வந்து பல ஆண்டுகளாகியும் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து போர்டு சட்டத்தின்கீழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கும்படியாக அரசாங்கம் இதுவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. பல பஞ்சாயத்துகளில் பஞ்சாயத்து கோர்ட்டு நடைபெற்று வந்தது. பஞ்சாயத்து யூனியன் பஞ்சாயத்துகளில் கோர்ட்டுகளை நிறுத்திவிட்டார்கள். தாங்களாகவே இன்றைக்குப் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தின்கீழ் நியாயமாக, முறையாக கோர்ட்டு நடத்துவதற்கு வேறு ஒரு தேர்தல் நடத்தி, கோர்ட்டுகள் ஸ்தாபித்திருக்க வேண்டும். அப்படி இதுவரை 100-க்கு 75-க்கு மேற்பட்ட பஞ்சாயத்துகளில் எதுவும் நடந்ததாக தெரியவில்லை. இந்த மாதிரிக் குறைபாடு அதிகமாக இருக்கிறது. இந்தப் பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுகள் கிராமங்களில் இல்லாததால் அவர்கள் பல மைல்களுக்கப்பாலுள்ள District Munsif Court போன்ற நீதி ஸ்தலங்களுக்குப் போகவேண்டி இருக்கிறது. சாதாரணமாக ரூ. 20, 50, 100 வழக்குகளில் பணம் செலவழித்துக் கொண்டு நேரத்தை வீணடித்துக்கொண்டு போய், எல்லாவற்றையும் வீணாக்குகிறார்கள். இதை உடனே கவனித்து பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுகளுக்குத் தேர்தல் நடத்தி, இப்போது நேரமில்லை என்றால், அரசாங்கம் பஞ்சாயத்துகளில் இதற்கு முன்னர் நடத்தப்பட்ட கோர்ட்டுகளை நடத்தலாம் என்று ஒரு திருத்தத்தைப் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களிடத்தில் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியனில் பெரும்பாலான விழாக்களில் நேரத்தைக் கெடுத்து விடுவதனாலும் அந்த விழாக்களில் கலந்து கொள்பவர்களை . . .

திரு. கே. ராஜாராம்: விழா, விழா என்கிறீர்களே என்ன விழா 4-40 p.m.
கொண்டாடுகிறார்கள், ஆண்டு விழாவைத்தவிர.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: ஆண்டு விழா மற்ற எல்லா விழாவும் தான் கொண்டாடுகிறார்கள். அதை பள்ளி மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் கொண்டுதான் நடத்துகிறார்கள். அவர்களுடைய படிப்பு நேரம்கூட இதனால் வீணாகிறது என்பதற்குத் தான் சொல்கிறேன். இன்றைய தினம் Commissioner ஒரு விழா நடத்துகிறார் என்றால், பள்ளி ஆசிரியர்கள் கண்டிப்பாக வந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர் நல்ல ஆசிரியராக இருக்க முடியாது.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: சர்க்கார் திட்டம் பூராவும் பஞ்சாயத்துக்களால் தான் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. அதில் எல்லோரும் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அப்புறம் நடைபெறுவதும் [illegible] என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

[1st February 1963

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : ஆசிரியர்களை வற்புறுத்தக்கூடாது. பொது மக்களை வற்புறுத்தித் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, Package programme என்று போட்டு எரு விவசாயத்திற்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதுபோல் எங்கள் மாவட்டம் பூராவும் எண்ணெய் வித்து வளரும் மாவட்டங்களில், இதை விரைவில் அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். விலைவாசி ஏறாமல் அரசாங்கம் கவனிக்கிறது என்பதில் மகிழ்ச்சி. கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைகள் ஏற்படுத்தி, அதன் மூலம் முக்கிய பொருள்களை மக்களுக்கு வினியோகப்படுத்த இருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அந்த மாதிரிப் பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்தி அவை நல்ல முறையில் செயல்படுத்துவதற்கும் வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைக்குக் கொடுக்கப்படுகிற பொருள்கள் தனிப்பட்ட முறையில் மூட்டைக் கணக்கில் வெளியே போவதை போலீசார் கைப்பற்றிக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற பொறுப்புகளைச் சரிவர அவை கையாளுகின்றனவா என்று அரசாங்கம் அவற்றை கண்ணும் கருத்துமாகக் கண்காணிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்கள் உரையில் சுகாதார, மருத்துவப் பகுதிகளை ஒன்றாக இணைப்பது குறித்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் மருத்துவர் என்ற முறையில் குறிப்பிட்டார்கள். சாதாரண மனிதன் என்ற காரணத்தாலும், பல டாக்டர்களுடன் பழகுகிறவன் என்ற காரணத்தாலும், அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட காரணத்தாலும், நான் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன். எந்த மருத்துவரும் இது சரியென்று சொல்லவில்லை. நாம் நமது நாட்டு வளர்ச்சியைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வருகிறோம். வளர்ச்சியடைகிறோம் என்று பறை சாற்றிக் கொண்டு வருகிறோம். எந்த நாட்டிலும் பல பிரிவுகளை அப்படியே வைத்திருப்பதுதான் ஆட்சிக்குச் சுலபமாக இருக்குமே தவிர, அவற்றை ஒன்று சேர்ப்பது ஆட்சியைச் சுலபமாக்குவது ஆகாது. எந்த கருத்தின் அடிப்படையில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நாம் அறியோம். இப்போதே சுகாதாரத் துறையில் மலேரியாவுக்குத் தனியாகவும், அம்மை நோய்க்குத் தனியாகவும் இருந்து வருகிறது. அதுபோல் பல பிரிவுகளாக ஆக்கி பல பிரிவுகளுக்குப் பல டைரக்டர்கள் போட்டு செயல்படவேண்டும். அதைவிட்டுவிட்டு இருப்பதையே ஒன்றுபடுத்துவது நல்லதாகப்படவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் இந்தக் கருத்து அமுலாவதற்கு முன்னால் நல்லவிதமாக அதுபற்றி யோசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம் : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய உரையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச

1st February 1963] [திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்]

ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு அன்பழகன் அவர்கள் கவர்னர் உரையை விளக்கி ஒரு நீண்ட பிரசங்கம் செய்தார்கள். கோர்ட்டில் நிற்கும் குற்றவாளி தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் எப்படி தவிப்பானோ, அப்படி திராவிடநாட்டுக் கொள்கையைக் கைவிட்டதுபற்றியும் எப்படி மக்களிடம் இவ்வளவுநாள் கொடுத்த வாக்குறுதியை எப்படிக்காப்பாற்றுவது என்ற திகைப்பும் காட்டி விளக்கினார். அது பார்க்கப் பரிதாபகரமாகத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் நாட்டுக்கு இன்று மக்களின் சேவை மிகவும் தேவையாக இருக்கிறது. அவர்களும் இந்தியநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். தனிநாட்டைக் கேட்பார்களே [illegible]பார்களே தவிர . . .

திரு. க. அன்பழகன் : On a point of personal explanation, Sir. தலைவர் அவர்களே, இதே சட்டமன்றத்தில் நான் ஆற்றிய சொற்பொழிவைப் புரிந்து கொண்டுதான் பேசுகிறாரா நண்பர் அல்லது அடியோடு புரிந்துகொள்ளாமல் வேறு உலகத்தில் இருந்து இறங்கி வந்து பேசுகிறாரா என்று தெரியாத அளவில் என் பேச்சின் கருத்தை மாற்றி திரித்துக் கூறுகிறார் என்பதைக் கூறி தங்கள் மூலமாக வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம் : தலைவர் அவர்களே, இன்றைய உரையைக் கவனித்து அதன் நிலைமையைத்தான் சொல்கிறேனே தவிர, அதனுடைய பரிதாபகரமான நிலைமையைத்தான் சொல்லுகிறேனே தவிர கொள்கையை மாற்றிச் சொல்லவில்லை. இன்று நாடு இருக்கும் நெருக்கடியான நிலைமையில் இந்த நாட்டில் வாழும் 45 கோடி மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து நமது மாபெரும் தலைவர் பண்டிட் நேருவின் தலைமையின்கீழ் நாட்டின் மானத்தைக் காக்கும் முறையில் ஒவ்வொருவரும் நமது கடமையைச் செவ்வனே இந்த நாட்டுக்கு அர்ப்பணிக்கும் நிலையில் இருக்கிறோம். அதைப்போன்று எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்று சேர்ந்து நமது தலைவருக்கு பூரண ஆதரவு அளிப்பது மெச்சத்தக்க விஷயம். இப்போது இராணுவத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். அதே நேரத்தில் ஜவான்களுக்குப் பலம் தருகின்ற உணவை அவர்களுக்கு அளித்து அவர்களை பலம் பொருந்திய வீரர்களாகச் செய்வது நமது கடமையாக இருக்கிறது. குறிப்பாக மாகாண சர்க்கார் அதற்காகப் பல திட்டங்கள் வகுத்து வருகிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவில் வெல்லிங்டன் கண்டோன்மெண்ட் ஏரியாவில் ராணுவ வீரர்கள் தங்கியிருக்கிறார்கள். எல்லைப் போர் ஆரம்பித்த பிறகு அதிக அளவில் ஜவான்கள் சேர்ந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் போதிய உணவு அவசியம். குறிப்பாக நீலகிரி ஜில்லாவில் உற்பத்தியாகும் பல பொருள்கள் அவர்களுக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. உருளைக்கிழங்கு, காய்கறிகள் எல்லாம் அதிக அளவில் அங்கு உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பு இருக்கிறது. உருளைக்கிழங்கு பல நாட்களுக்குப் பயன் தரும்படி இருக்க அதில் சிப்ஸ் போன்றவைகளைச் செய்து அனுப்பலாம். ஆனால் லேட் பிளைட் என்ற நோய் வந்து அதாவது மக்களுக்கு காலரா, பிளேக் வருவதைப் போன்ற நோய் வந்து அங்கு உருளைக்கிழங்கு விவசாயத்தை அதிக [illegible]

[திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்] [1st February 1963

பாதித்து விட்டது. அதைப் போக்க பல நிபுணர்கள் வந்தார்கள். இதுவரையில் யாரும் அதில் வெற்றியடையவில்லை. அதைத் தடுப்ப
4-50 p.m. தற்கு சர்க்கார் பலவிதமாகப் பாடுபட்டு வருகிறார்கள். அதைப் போக்க டைசேன் என்ற மருந்தை உபயோகிக்க வேண்டும். அது வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதை இறக்குமதி செய்ய மாகாண சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உருளைக்கிழங்கு பாதிக்கப் பட்டதால் அங்குள்ள மக்கள் நிலைமை பரிதாபமாக இருக்கிறது. தக்காளி போன்ற உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்திக்காகப் பெரிய அளவில் நிலத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பீட்ரூட் முதலியவை அங்கு நல்ல முறையில் உற்பத்தி செய்ய முடியும். கூட்டுறவு மூல மாகக் கடன் வசதி செய்து கொடுத்தால், பெரிய அளவில் உற்பத்தி செய்ய முடியும். நீலகிரி ஜில்லாவில் கூட்டுறவில் தக்காளி உற்பத்தி ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அது சீப்பாகக் கிடைக்க வழி செய்திருக்கிறார்கள். மேலும் பால் பண்ணை நமது மாகாணத்தில் நல்ல முறையில் ஆரம்பிக்க வேண்டு மென்று கவர்னர் உரையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்போது நீலகிரி ஜில்லாவில் இருந்தும், ஈரோட்டிலிருந்தும்

(Sri K. Kamalakannan in the Chair)

சென்னைக்குப் பால் கொண்டு வருகிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவில் வென்லாக் என்ற இடத்தில் 19 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் பால் பண்ணை ஆரம்பிக்க இடம் இருக்கிறது. அங்கு பண்ணை ஆரம்பித்தால், எல்லா ஜில்லாவிற்கும் பால் நல்ல முறை யில் கிடைப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும். சர்க்கார் அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதையெல்லாம் செய்தால் ராணுவத்திற்கு எல்லாவற்றையும் அளிக்க வசதி ஏற் படும். ஸ்லம்ஸ் பற்றி சில அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். முக்கியமான இடம் நிறைய இருக்கிறது. கோயமுத்தூரில்கூட வழியில் ஏதோ வருகிறார்கள், வீடு கட்டி விடுகிறார்கள். ஆரம் பத்தில் அதைத் தடுத்தால் ஸ்லம்ஸ் ரொம்ப அதிகரிக்க வசதி இருக்காது. முதலில், அனுமதித்தால் ஆயிரக் கணக்கில் ஸ்லம்கள் ஏற்பட்ட பிறகு அவற்றை வெளியேற்றுவதில் பல சிக்கல்கள் இருக் கின்றன. கூடுமான வரையில் ஆரம்பத்திலேயே ஸ்லம்கள் வராத படி தடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். ஸ்லம்களால் நகரங்களின் அழகு கெட்டு விடுகிறது. ஆகவே முதலிலேயே ஸ்லம்கள் வராமல் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன்.

அடுத்து, நீலகிரி ஜில்லாவில் பலவிதமான மலைஜாதியினர் இருக் கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் பலவிதச் சலுகைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். மலைஜாதியினருக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதில் பெரிய அளவில் அரசாங்கத்திடமிருந்து மலை ஜாதியினர் சலுகையை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆண்டுக்கு 200, 300 வீடுகள்தான் கட்டிக்கொடுப்பது என்று அரசாங்கம் கணக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். கூடலூரில் இருளர் பணியா, என்ற மலை ஜாதியினர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக்கொடுத்து அவர்கள்

1st February 1963] [திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்]

பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் திறந்தால் மிகவும் நன்மையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

VICE-CHAIRMAN (SRI K. KAMALAKANNAN): The House will adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 93. *Resolution under section 4 (1) of the Madras Panchayats Act, 1958, relating to constitution of townships for certain areas in the State.*

94. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4516, Revenue, dated 7th December 1962, appointing 3rd January 1963 as the date on which the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), other than sections 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-A, 62, 67 and 68, which have already come into force shall come into force in the Mudukkavayal under-tenure estate in Tiruvadanai taluk, Ramanathapuram district.*

95. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2272, Rural Development and Local Administration, dated 18th October 1962, regarding issue of 'The Conduct of Election of Corporation Councillors' Rules, 1962'.*

*** Laid on the table of the House on 31st January 1963.**

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 2nd February 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—CALLING ATTENTION TO THE PLIGHT OF GOLDSMITHS CONSEQUENT ON THE PROMULGATION OF THE GOLD CONTROL RULES.

MR. CHAIRMAN : The first item is a motion under Rule 42 (1) of the Madras Legislative Council Rules, given notice of by Dr. T. V. Sivanandam, Sri J. Ponnuswamy Villavarayar and Sri K. Ramakrishna Achari.

DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Industries to a matter of urgent public importance, namely, the plight of thousands of families of goldsmiths who have been rendered jobless on account of the promulgation of the Gold Control Rules and the necessity for steps to be taken by the State Government for their rehabilitation and provision of alternate jobs for these skilled workers in jewellery.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement :—

The Gold Control Order and the Rules framed thereunder which came into force as from January 1963, restrict the sale of ornaments containing gold of a purity exceeding 14 carats 30 days after the commencement of the order. This order has brought ornament manufacture in this State, and presumably in the country, to a standstill. Representations are being made to the Government of India by the jewellery associations to the effect that it is impossible to produce easily jewellery which will be acceptable to the general public using 14 carat gold. Among other representations, the associations have stated that the sale of a minimum quantity of 22 carat gold should be allowed for special functions such as marriages. As jewellers are not quite certain as to the reply the Government of India would make on their representation, they have apparently stopped ordering manufacture of jewellery. Therefore, there is a sudden lull in the activities of goldsmiths all over the country.

It may be reasonable to presume that the jewellers would have necessarily to work with 14 carat gold. As soon as the position becomes clear, the jewellers are likely to resume their functions, placing for sale 14 carat ornaments. Working on 14 carats may

[Sri R. Venkataraman] [2nd February 1963

present some initial difficulties but, so long as there is a demand for jewellery in this country, the goldsmith unemployment problem may be purely temporary and remediable in the near future.

The reception that may be given by the general public to 14 carat gold ornaments cannot be predicted. Current trend indicates that the jewellers may soon resume manufacture of jewels of 14 carat fineness and that the bulk of the employees will resume their occupation.

The correct picture regarding the number of persons who will be rendered unemployed can be had only after about a month or so. Goldsmiths, who feel that they could seek alternate employment, will be advised to register themselves with the local Employment Exchanges. The Director of Industries has already been asked to suggest a short-term programme of training with the assistance of which displaced goldsmiths could be fitted into suitable industrial undertakings. After a correct assessment of the unemployment is made, Government will endeavour to afford displaced goldsmiths the necessary training facilities so that they may be fitted into suitable trades in industries.

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, at the outset I wish to offer the felicitations of myself and the Members of my party to the distinguished Leader of the Opposition, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, on the conferment of the high honour of Padma Vibushan on the last Republic Day occasion. As we all know, he is an eminent doctor, a foremost educationist ripe with experience, a scholar and a statesman of whom any country can be proud. He has also represented our country in several international organisations like the World Health Organisation and the UNESCO and has brought credit to himself and to the country. It is indeed a rare privilege for a person to be honoured both by the foreign Government and the National Administration. I think that event itself proves that honours sought him for his qualities and that he did not seek them himself. Such people are not mere citizens but they are really part of the national asset upon which the country stands and grows. I would wish him on this occasion many, many years of active, useful service for the welfare of the people of not only this State but of the country as a whole.

Sir, the debate on the Governor's Address this time has been marked by utmost friendliness and co-operation from all sides of the House. Members belonging to different political persuasions have underscored the national emergency and the need to strengthen the economic base as well as our defence effort. They made very valuable suggestions for increasing manpower, training schemes, improving administration, and also expanding our industrial and

2nd February 1963] [Sri R. Venkataraman]

agricultural production. I should say that I am most grateful to all the Members for the very valuable suggestions which they made and the spirit of co-operation they extended. The very fact that no amendment was moved to the motion of Thanks is no matter of mere procedure, but an event of deeper significance proving that the country stood together in this hour of crisis and that the country is capable of sinking all the differences with a view to maintaining its integrity and its honour. We have proved by our action as well as by words that we will spare no pains to strengthen the defence efforts of our country and also help in resisting aggression from whichever quarter it may come. I would, in this connection, try to recall how in similar circumstances great nations have behaved, from whom we may also take lessons. To most of us it is living memory that during the last World War when almost every one of the countries of Europe had either been conquered or had voluntarily to surrender, England alone stood as the sole surviving champion of the ring and fought to the bitter end. They made enormous sacrifices. They had to take the battle of Britain for two years almost singlehanded, without any assistance from any country. The courage which the British nation displayed on 3-10 p.m. that occasion should be a lesson for countries like ours to come forward to emulate the great example if we want to be a great nation ourselves. The occasion has now arisen for people to make the contribution that is expected of them in a crisis. We have to meet the increasing demands for defence expenditure and, therefore, willingly suffer additional taxation. We have to strengthen the economic base of the country and, therefore, work harder for the purpose of building up the economic resources without which no country can succeed. We have also to make sacrifices by way of forgoing many things so that the country may be richer with those commodities which we have willingly and voluntarily foregone so that the sum total of wealth available for the defence may be increased. During the last World War, the British people sacrificed a number of primary necessities of life in order that they might be able to defend themselves. I know instances in which one of the leading industrialists did not buy a second suit throughout the period of the Second World War. I know of common people who completely discarded taking sugar so that their soilders might be enabled to take sugar and be able to fight. Sir, God forbid that we should be put to those severe tests and strains, but if it should ever occur at all, I have every confidence that this country will rise equal to the occasion and will become almost a model for the sacrifice which its people can make in the defence of the country. The generous contribution which has been made by the people of all sections—industrialists, the working class, the teachers, the students, the children and almost every conceivable section of society—is a pointer in the direction that we will not lag behind any country in the world in making sacrifices. I am glad to say and Government are really proud that there has not been even a whisper of complaint that the contributions have not been voluntary. Everybody has come forward to give with enthusiasm. During our tours in the districts on

[Sri R. Venkataraman] [2nd February 1963

behalf of defence efforts, we were thrilled by the display of emotion from the common people which went to the extent of even surrendering the most sacred insignia of marriage to the Defence Fund. If people could make such striking contribution to defence efforts voluntarily and as a free gift, I have no doubt that if the occasion arose, they would be willing to make far greater sacrifices for the cause of the country.

Sir, the distinguished Leader of the Opposition, in the course of his address, said the other day that we had been deceived by the Chinese. It is true. But if you look into the history of wars, the nations which have been good, straight and honest have always been deceived. Was not the United States deceived when Japan attacked Pearl Harbour? Was not France deceived when Hitler outmanoeuvred the Maginot Line? That we have been deceived is no discredit to us. We have been deceived because we believed in the honesty and integrity of nations, and it is far better to deal with nations on the basis that they will observe the principles of international relationship rather than on the basis that they will not observe. At the same time, we have also learnt another lesson, namely, that we cannot prevent war by being a pacifist nation ourselves. It requires two or more nations to prevent war. The mere fact that one of the nations is completely in favour of international peace, has committed itself to a policy of non-aggression, is no guarantee or no safeguard against aggression on that country. We shall, therefore, have to prepare with all the might that we may possess for the defence of this country so that no other nation may have any evil design on us. Now it is in this context that we should look at the various measures that we have been compelled to introduce in this country. The additional levy on wet assessment which we have proposed is to strengthen the State's finances so that it may make its llegitimate contribution to the defence of the country. We are going to incur enormous expenditure by way of increasing the Police Force which, in fact, is the second line of defence to a country, increasing the training of technical personnel, increasing the number of doctors, nurses and all the other people required for service in the war. Since all that will cost money, Government are obliged to come before the Legislature and ask for permission to add to the burden of taxation which the people have to shoulder. Contrary to general public opinion, I may confess that Government are really very unhappy of taxation. If Government can carry on the administration without taxes, they will be the first persons to do it. But, unfortunately, Government have to face demands for education, for health services, for roads, hospitals, schools, social services of every kind, scholarships and so on, on the one side and have to find the necessary resources to meet all the public demand on the other, with the result that there is all the time an effort by the Government to balance the desire to satisfy the needs on the one side with the limitations of finances which they can raise on the other. I am aware and I may say that the Government are fully aware that when they come forward with measures of additional taxation, they have to be very careful

2nd February 1963] [Sri R. Venkataraman]

in the expenditure, to avoid all excesses and all wastes so that Government by their indiscretion and by their mistake do not add to the burden of the people. We on this side wish to assure the House that we have made every effort humanly possibile to cut down the expenditure of the Government departments to economise to the utmost possible limit. And if, in certain sectors we have not been able to do it, it is because of the need for development of certain sectors of administration and not because we are not aware of the need for economy in the total volume of administration. That is why the Government have come forward with two measures which though originally intended for development have now to be diverted to defence, namely, the measures with regard to additional wet assessment as well as taxation on urban land values. Both these measures will come before the House in due time and the House will have the opportunity to suggest various amendments so that the purpose may be fulfilled and also there may not be a heavy unbearable impost on the people. But with regard to the principle of levying the taxes, I plead with the House to lend its fullest support on this occasion.

3-20 p.m.

Sir, a war brings in its wake a number of regulatory measures and one of them is the Gold Control Order. Government do not belittle their responsibility to see that those who have been following a peaceful avocation of life are not rudely disturbed by anything that they do. Government are also fully alive to their responsibility to find suitable avenues of employment for these people who might, unfortunately, be thrown out of their employment consequent on something which has become necessary in the national interest to do. But, at the same time, the people have also to bear their share of the sacrifice and render their utmost co-operation if they want that the measures taken by the Government should succeed.

Sir, the Gold Control Order has become necessary in order to conserve our foreign exchange. It is well known that all the foreign exchange earned by this country is not coming into this country. Devious methods have been adopted by people such as underinvoicing their exports, accumulating foreign reserves in other countries and bringing those asets into this country by way of smuggled gold. So long as there is a ready market at a very high price prevalent within this country for gold, this cannot be stopped. It is very easy to say that if we want to prevent smuggling, we must tighten all the customs regulations and so on. If we tighten the customs regulations beyond a certain point, there will only be harassment and then a hue and cry would be raised in the country about harassment. Therefore, the only way is to make gold as unattractive a commodity as possible for sale within the country. And if we render this metal not a store of value or attractive for sale in internal market, the tendency to smuggle gold into this country would be reduced and consequently the foreign exchange position of this country will improve.

Sir, all over the world gold is the reserve for the currency of the country, is the backing of the currency of the country, and very little of it is used for ornament purposes. Many of the advanced

[Sri R. Venkataraman] [2nd February 1963

countries of the world have reconciled themselves long, long ago to use jewellery of 9 ct. fineness or a little more. Though this comes to us for the first time, it is not the first occasion in the world when control and regulation of the use of gold is put into force.

Now this gold which we require so badly and so much for our defence effort has been voluntarily given by a large number of people as gifts. When the people can do that, it only requires a little persuasion from us to tell them that in this hour of national crisis they have to use gold of a lower fineness than to which they are accustomed. If the leaders of this country would themselves get convinced of the need for this important measure and if they approach the people and explain why it has become necessary to introduce these measures and if they also explain to the people that it is their patriotic duty to accept the gold regulations in the interest of the nation, I have every confidence and I have absolutely no doubt that the response of the country would be very different from what it has been till now. Government hope that when the idea of using the 14 ct. gold jewellery gets acceptance—and I am told that in the last few days there has been a fair volume of transactions in the 14 ct. jewellery—once the people get used to that idea, the jewellers would re-engage themselves in the manufacture of such jewels and the number of goldsmiths who have been thrown out of employment now temporarily will be able to find re-employment. As I said earlier in the day in the course of my reply to the call attention notice of the hon. Member Dr. Sivanandam, if any residue is still left over, Government would undertake the responsibility to train these younger sections of the people for more gainful occupations.

Sir, it was almost by an accident that about three years ago addressing a conference of goldsmiths in Coimbatore, I incurred the wrath of that community when I told them that they would have to slowly think of moving away from this profession and that they should try to educate the younger generation in the craft schools which the Government had established and that this was not a very dependable profession for long. I am glad to say that some of these people who came to see me in this connection a few days back recalled it and said : " We are now willing to send all our young people for training in craft schools so that they might get trained as fitters, turners, machinists and in all the other craftsman's courses in which they could be fitted ". The professional and traditional skill of these people fits them to become very keen precision instrument makers. I have been told that this class of people do very well in precision moulding, precision grinding and so on. The native skill should , therefore, be diverted to the new channels so that this somewhat unhappy situation may be turned into a happy opportunity for better and improved life. It is also the same advice that I gave the handloom weavers that they should send their children to the craftsmen training schools and divert as many of them as possible from handloom weaving. I am sure they will also take the advice now and see that most of them go to the craftsmen schools.

2nd February 1963] [Sri R. Venkataraman]

The country is passing through a phase of rapid industrial development. We will have to re-adjust our social and economic life to suit the changed conditions. The opportunities that were available and the opportunities which were more profitable in the past may not continue to be so. Those who are able to fit themselves into the newer phase of society will benefit far more than those who have acquired skills in certain lines. It is, therefore, up to our leaders in the community, particularly in the community which has been very badly affected by this order, to take stock of the situation and devise means to improve their employment opportunities in the future. 3-30 p.m.

One other matter to which reference was continuously made in the course of the debate related to the fall in the prices of food-grains. It is true that during the current year the wholesale price of rice has come down. But I want to ask " Is it not what most of us wanted it only last year ". We should be anxious to prevent a fall in prices below the marginal cost of cultivation so that production may not be hampered. The variations in price level from time to time act as a stimulus to the industry itself. Government have already explained their policy with regard to the agricultural prices, and they have said that if necessity arose, they are always ready to fix a floor price. To most of the people, the fall in prices appears to be the effect of a Government decision to procure one lakh tons of rice from the millers. They do not think that it is the consequence of natural commercial causes, but they think it is because the Government decided to procure rice from the millers at a particular price, the prices have become pegged at that level. It does not require very great argument to say that one cannot peg the prices by the Government trying to procure rice at a particular price. I wish they could. If, in fact, that were possible, the Government could have fixed the upper limit of the price of rice whenever they wanted. The Government will neither by their act nor by any other device, short of control, be able to fix either the floor or the ceiling price. The prices in a free market to-day are dependent on the position of supply and demand. What the Government have done really is to relieve the pressure on small and other land owners by resorting to methods other than those which have once been tried and found unsuitable. In the course of the last fifteen years the Government have tried various methods for procuring rice. We resorted to the procurement system whereby people raided the houses, took out the stock and brought it to the Government godowns. We have also tried the levy system calling upon the people to surrender certain quantities, and we have found that has also not worked successfully. The Government have, therefore, decided to request the millers to give 10 per cent of the paddy, which they procure, at a fixed price, and the millers said that even if they had to incur any loss on account of this, they were prepared to part with a little portion, because they were spared all the trouble and tribulations of control. And that is why the Government have approached the millers to supply paddy. If the people would not

ask for opening fair price shops, the Government will not have the duty to supply rice at fair price shops to the people when they want and then the Government woud not be obliged to buy from the millers or anybody. But so long as the country looks to the Government to suply rice in the fair price shops in times of necessity and so long as the Government have undertaken such responsibility to supply rice to the people, the Government have to buy the rice from somebody or other. Of the three modes of procurement, the Government have found that the purchase from the millers will have the least adverse effect on the cultivator and the farmer.

Sir, there was also mention made about the shortage of cement and steel. Even in the best of days, we were not surplus in these commodities. With an added demand arising out of the national crisis, the shortage became very acute. It is not as if we have not increased the production of these commodities either in this country or in the State. Take cement, for instance. We are producing now 4½ lakhs tons at Tirunelveli, 4½ lakhs tons at Tiruchirappalli, 2 lakhs tons at Coimbatore and two lakhs tons at Ramanathapuram. Actually in the current year we are producing about 13 lakhs tons as against roughly 6 or 7 lakhs tons we were producing three or four years ago. Notwithstanding the increase in production, the demand for cement has increased so much. By virtue of the increase in house-building activities, the increase in the number of factories that have been put up and the increase in the consumption of cement for agricultural purposes, we are not able to meet the demand. When by a system of distribution we give cement to various people, it is not that everyone who buys cement for his purpose, uses it for his purpose. A number of hon. Members said that while cement was not available at the controlled rate of Rs. 7·50 per bag, it was available at the rate of Rs. 15 per bag elsewhere. May I remind the House, Sir, that the place from which they get the cement at Rs. 15 per bag, is not any one of these agencies, but the person who has been given a permit for a certain quantity of cement for his use and who thinks it more profitable to divert it for sale than use it for his own? So long as this

3-40 p.m. scarcity exists, it is very difficult to control or completely eliminate it. The same thing has happened in the yarn trade also. The weavers were given yarn for their own weaving. But they found that it was more profitable to sell and that they would get more by selling than by weaving. It is human nature to sell at the higher price. While I do not condone what is happening, I want to explain how it is happening. It is happening to-day, because a number of people to whom those allotments are made are not using it for their purpose. The Government are trying their utmost to see that in the use of cement there is considerable reduction. That is why we have introduced very strict measures of economy. For instance, the Government have given up all their building programmes for their own offices and other purposes. We have also reduced considerably all new construction of houses either in the co-operative sector or by the State Housing Board. Dr. Sivanandam has said that the State Housing Board has got enormous

quantities of supplies of cement. I may tell him that so far as Madras is concerned—I could not get figures about Coimbatore, and I do not think that Coimbatore is a much better El Dorado than Madras itself—the demand for cement by the Housing Board is 20,000 tons, and the allocation of cement for it is 8,000 tons. We are not able to supply cement for housing purposes and also for various other Government purposes. On the other hand, we are very liberal, and we are increasing the allotment for industrial purposes, factory purposes and for other commercial use. I would plead with the House and the country to please put up with the shortage for a time. There is no other alternative and there is no escape. I would also make an appeal to private house builders to go slow with their programmes, because it would not be possible for the Government to supply them either the steel or the cement in quantities that they would require in the near future.

The other shortage which we have to combat is the power shortage. Notwithstanding the fact that we have increased power production by 100 per cent during the Second Plan period—from 231 megawatts to 571 megawatts—there is still very great demand for power. We have now increased the production of power to 600 megawatts with the addition of the latest power station from Neyveli. Our demand for power has now reached the peak position of 1,000 megawatts, that is, one milion kilowatts. We are try ing to meet the demand for power by introducing various restrictions on domestic consumption and on the use of fans in cinema houses, by preventing studios from shooting pictures between 6 and 10 in the night, by cutting down air-conditioning equipment, etc. By these various measures which we have adopted, I am very proud to say that we have been able to connect a new load to the tune of 12,,000 kilowatts, after the emergency has started, to many of the defence purposes. Our power programme for the Third Plan is to increase it to 1,130 megawatts. Already the Government have taken up schemes which are outside the Third Plan itself. Only two days back, hon. Members would have noticed that an agreement between the Madras State Electricity Board and the Mechano expert o fthe Soviet Union had been signed, whereby the Mettur Tunnel third and fourth units could be taken up for execution in the Third Plan period itself. These two fresh units will give us an additional power of one hundred thousand kilowatts. We have also investigated the possibility of having the Kodayar scheme in the Kanyakumari district, and we have submitted proposals to the Government of India for their approval of this scheme within the Third Plan period itself so that we may increase power production beyond what we are planning in the Third Plan period. Notwithstanding all this increase, as I said, the demand for power goes on increasing in the State, thanks to the accelerated pace of industrial development that is taking place in this State. It is not possible to measure the industrial growth except by a few well-known tests. One of the accepted tests all over the world to measure the industrial development is the power consumption. In power consumption we stand third in the whole of India. When we realise that hardly five or six years ago, we

[Sri R. Venkataraman] [2nd February 1963

were nowhere in the picture, and that we have now reached this position of primacy in power consumption we should be all happy at the progress made. At the same time, I wish to assure the House and particularly all the agriculturists on whom we have introduced a number of restrictions that as soon as the power position improves, the restrictions on the agricultural load will have a very high priority in removal, and that we will try to do our utmost in giving them the necessary power for improving the agricultural production in the country. Over 1,60,000 pumpsets are working on power in this State. It is a very good record, and it is our endeavour to increase pump irrigation to the maximum limit possible so that even those areas which had not had the benefit of irrigation by natural sources may get the benefit of irrigation through power supply.

Sir, a number of hon. Members referred to the steps taken in this State for increasing the man-power supply for the defence effort. I may briefly give figures of the efforts that we have made. The annual intake of students in the engineering college is 935. The intake of students in the polytechnics is 3,225. The junior technical schools have a strength of 420, and in the Industrial Training Institutes, the strength is 2,996. Over and above these, we are trying to give an accelerated course of six months' training for craftsmen so that they may be trained for service both in civil and defence employment. The number of craftsmen who will be taken on training from the 1st of this month is 775. Likewise, in the medical and public health services, it is proposed to increase the strength of the students from 600 to 700 in the current year. It is also proposed to train 400 additional nurses, 200 additional pharmacists, and 135 auxiliary nurses, midwives, etc., for the defence effort.

Mention was made also about the integration of the medical and public health services. It is an old problem which has been there for years. The Bhore Committee recommended it years ago. Recently Dr. Lakshmanaswami Mudaliar's Committee also recommended it. The Government are giving their closest attention to this, and the matter is being examined now by the department.

So far as housing is concerned, Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, the distinguished Leader of the Opposition said that it was a matter of deep regret that nothing had been done in the field of slum clearance. If there is any one single department with which I have been connected in the last few years, and over whose performance I am not very happily, I may say that it is slum clearance. It is not because we have lacked the vigour or not even because the Government have not found the finance for it. But it is because of the lack of understanding on the part of the slum dwellers themselves and the lack of co-operation from the public. It is not possible to rehabilitate all the slum dwellers in the areas in which they live. That is not slum clearance or slum improvement; that will only be perpetuation of the slum. According to well-known standards of public health, you cannot have more

2nd February 1963] [Sri R. Venkataraman]

than 25 people living in an acre of land. The average number of residents in one acre of land in the slums in the Madras City is as much as 75 to 100. It is not possible to rehabilitate all of them in the areas in which they live and they have necessarily to be moved from their present place of habitation. But when we try to move some of them—we do not move them lock, stock and barrel, we have to move only the extra population from that slum to some other place—resistance comes. Naturally the people think that they should not leave the place of their habitation and it has been found impossible to persuade them to go to a better place. Secondly, even when tenements have been built up for them, they have not been persuaded to go and occupy them. It is said that it is not possible for them to pay the heavy rent of Rs. 10 per month. While the economic rent ranges between Rs. 18 and Rs. 20 or Rs. 25, both the Central and the State Governments have come forward to subsidise it and give it at the rate of Rs. 10 per month which works out to hardly six annas per day. It is very difficult to persuade that there are people in Madras City slums who do not earn that amount to pay the six annas per day as rent for their family. I have gone to them, held meetings, and they have themselves approved, welcomed proposals and have even asked me to put up the tenements. Unfortunately when the tenements are half-way through or about to be completed, there are a large number of slum leaders in this country who, I do not know for what reasons, go and dissuade these slum-dwellers from occupying these tenements and promise them that they will either get them cheap or for nothing, with the result that the deluded people do not occupy and the buildings put up for them go to other people. I have no regrets that others get those tenements but the regret is that the splendid opportunity which the Government have given to the slum-dwellers to improve their sanitation and their way and mode of life is unnecessarily lost by people who are either themselves ignorant or misled. The same is the case with industrial housing. I have held three conferences in Madras for the purpose of persuading the employers to build industrial houses for their workers. The Government of India said that they would give 25 per cent as subsidy for an employer to build houses for his employees. I do not know of any country in the world where Government give 25 per cent of the cost of a house to an employer to build houses for the workers so that the property may be the property of the employers. Yet, many of the employers have not come forward to take advantage of it. At one of the conferences they said that these were not treated as business assets, that they were treated as income, that they had to pay a heavy income-tax on them, and that they did not have the advantage of reduction by way of depreciation and that that stood in the way of building houses. I took it up with the Government of India and the Government of India agreed to treat them as business assets and allow them depreciation as a business asset. There was no great improvement. Then some members said that they did not want to bother themselves about the construction and

3-50 p.m.

[Sri R. Venkataraman] [2nd February 1963

allotment of the houses and the troubles connected with them. They said that they were prepared to pay their share of 25 per cent and that the Government might build the house and let it out as they liked. This was rather difficult for the Government to do. Yet I am very happy to say that the Government of India accepted this pattern and they said that if any group of industries would pay 25 per cent of the cost, they would be relieved of the obligation to build house for their workers and the Government of India and the State Government together would put up these houses bearing the extra cost and give them to the workers. May I disclose that even this scheme has not worked? If Dr. Lakshmanaswami Mudaliar feels that the Government have failed, I very humbly say that the boot is on the other foot.

I do not want to take more of the time of the House. I had intended to speak for only about 50 minutes. The only other matter which was dealt with by Sri Anbazhagan related to the right of secession, which, he said, was a constitutional right, and that it was being taken away by the proposed Amending Act by Parliament. Sir, to a student of constitutional history it is obvious that the right of secession is not a constitutional right. No constitution has ever provided that it can be destroyed or terminated. The right to secede, if at all, is an extra-constitutional right, not a right either guaranteed under the constitution or protected by the constitution. By all means let us destroy the constitution if you so wish. But do not seek the protection of the constitution to destroy the constitution. You cannot ask for the protection guaranteed by the constitution such as freedom of speech, freedom of association and so on for the purpose of destroying the very constitution under which you seek protection. I was going through some of the literature on this matter and I came across a passage in the address which Abraham Lincoln delivered to the Congress. These are eternal truths which stand beyond time and beyond clime. I think the observations made by him are very appropriate on this occasion. He said :

"I hold that in contemplation of universal law and of the constitution, the union of these states is perpetual. Perpetuity is implied, if not expressed, in the fundamental law of all national Governments. It is safe to assert that no Government proper ever had a provision in its organic law for its own termination. Continue to execute all the express provisions of our national constitution and the union will endure for ever, it being impossible to destroy it except by some action not provided for in the instrument itself."

Later on in the same address he said—

"It follows from these views that no State upon its own mere motion can lawfully get out of the union, that resolves and ordinances to that effect are legally void and that the acts of violence within any State or States against the authority of the United States are insurrectionary or revolutionary according to circumstances."

2nd February 1963] [Sri R. Venkataraman]

That is the justification for the proposed Anti-Secession Bill. I am grateful for the very patient hearing that the Members have given.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 28th January 1963."

The motion was put and carried unanimously.

III.—DISCUSSION ON THE FIRST SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR THE YEAR 1962-63.

SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, I rise to make a few observations on the Supplementary Budget which has been placed before us, primarily to thank the Government for having implemented certain assurances made at the beginning of the year, for having initiated certain necessary schemes in view of the National Emergency facing the country. I am particularly happy, Sir, that a considerable allotment has been made under the head of Police. It is not often recognised what a valuable part the police force plays in our country. I am very happy that as much as nearly half a crore of rupees has been allotted in order to introduce certain new schemes under this head. What pleases me most is the provision of an incentive to loyal workers. Not merely a few stripes for good conduct as have been given till now, but there is to be a special pay given to the policemen who do exemplary service and that is but as it should be, for they discharge their duties under very trying circumstances. In order to ensure law and order, they have to incur the displeasure of very many, parti- 4-0 P.M.
cularly, the unsocial element in society. I should, therefore, here in this House on this occasion place on record our deep appreciation of the valuable services that the police force in our State has been rendering.

In addition to the special pay and stripes and other incentives, I do hope that we should still maintain the system of confidential files where praiseworthy and complimentary remarks are entered. I have rather been mystified by the agitation that has been engineered by a certain section of the Non-gazetted officers organization to do away with the system of confidential files altogether. I have been feeling that there is very great justification for such confidential files to be kept, if for no other purpose, at least to help the very people who earn their promotion by dint of hard and excellent work. Whenever adverse remarks are entered there, the usual practice and protection of communicating them to the affected person is there as a safeguard. So, I hope, Sir, that in addition to the special pay and the stripes for good conduct, there would be commendable entries made in the confidential files of the policemen concerned and that such policemen would be promoted to the highest cadre.

It is particularly appropriate, Sir, that we have formed the scheme of Home Guards, and we are to spend about Rs. 3 lakhs. It is a very laudable and a very necessary scheme right at this juncture. Our only regret is that due to considerations of finance we have confined our efforts in this direction to only four or five towns. But I do hope that it would be extended to the headquarters of all the districts, at least one important town in each district. because it is a very necessary scheme where we have to indent upon the services of these people to help the police force in the discharge of their duties.

Sir, under the head 'Education', there is a provision for a matching grant of 1½ lakhs of rupees for starting a Hindi Pandits' Training College at Gandhigram. This is a reiteration of the basic policy of the Government towards Hindi and in that respect it has got to be welcomed greatly. It underlines the fact that we are committed to the policy of propagation of Hindi in non-Hindi areas. It is, therefore, heartening to hear the remarks of the Hon. the Minister for Education to the deputation that waited on him the other day that he is second to none in his anxiety to see that Hindi is properly taught in the schools and propagated in the Madras State. If any such assurance was necessary, it is also there. But I am only anxious that every pie that we spend in this regard should have an adequate return. It is one thing to train the teachers to teach Hindi and it is quite another thing to create public opinion in favour of its study. As was rightly pointed out, if examinations are to be an incentive to the boys to take to the study of Hindi, necessary atmosphere has to be created among the public. It is a responsibility thrown on the shoulders of the public. I hope the facilities for teaching Hindi which we are now affording in these training schools would be complete only if the students take to the study of Hindi with greater enthusiasm, and in that regard the incentive of an examination in that subject and a minimum percentage of marks to be obtained, are quite necessary, I presume.

One thing for which I should like to offer my grateful thanks to the Government is the implementation of the assurance given at the beginning of the year that if finances permit and improve, the dearness allowance given to Government servants and teachers and local body servants drawing a salary of Rs. 150 and over would also be raised. We are very happy that it has been brought on a par with the Central Government servants. We have achieved parity with the Central Government servants and we are thankful to the Government for that. But we should also consider certain handicaps under which the Central Government servants are suffering which our servants do not face. I am not pleading for any concessions being given to the Central Government servants from out of the State exchequer, such as educational concessions and so on. Obviously it is a matter in which the Centre must come

to their rescue. But there is a little matter in which the State could help them and that would go a long way to afford relief to certain types of Central Government servants who are transferred in the middle of the year due to exigencies of service. If they are transferred in the middle of the academic year, say, in September or October, they are obliged to pay school fees in both the schools, the school in which their children were reading and the school which they are joining. It looks rather unfair, it looks rather highly immoral that they should be asked to pay school fees for certain months in which the boys do not really attend the school. By a small amendment to the relevant Government Order on the subject, much relief could be afforded to the Central Government servants. They are now made to pay fees for the months they do not attend the school when the parents, the Central Government servants are transferred on public grounds and the exigencies of public service. This is a concession which the State Government servants enjoy to-day. If that is extended to the Central Government servants, that would be a gesture which they would greatly appreciate.

Thank you, Sir.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, I should like to offer a few remarks. The first is about the Sainik School. I think it is in Amaravathinagar and it is proposed to be transferred to Kodaikanal. The Government have allotted a sum of Rs. 5,48,200 in addition to the original allotment of Rs. 1 lakh in the Budget estimate for 1962-63. This school is something like a public school. Sir, I have visited the public school which is in Lovedale. We found that there was absolutely little chance for boys with ordinary means to get admission there. Nearly 60 to 65 per cent of the seats are reserved for sons of military personnel. And then for admission in the year 1968 one should register his name even now at the age of 5 or 6. I think the son of the Hon. Minister who is sitting before me (the Hon. the Minister for Co-operation) is studying there, and he also visited the institution along with us.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is one difference between that school and the Sainik School. We are giving a number of scholarships for boys who cannot afford to carry on education themselves unaided. Other State Governments are also granting scholarships as there are boys from the other States also. Sixty-seven per cent of seats are reserved for boys from our State and the remaining seats are set apart for boys from the other States and there are a good number of scholarships that are available to the students.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am glad to hear that, Sir. I have also noted that fact and I am coming to the point shortly. But even there you will find that it is the Government of India that finances.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Not at all. It is financed by us.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I am talking about the Lovedale School.

MR. CHAIRMAN : For the Lovedale School there is no allowance from the State Government. I know this because I am on the Board of Management.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The Central Government give scholarships.

MR. CHAIRMAN : Yes.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I should like to point out that these public schools are very necessary because there the students develop the qualities of leadership and so on. But, at the same time, they create a kind of snobbery and that is admitted by all. Harrow, one of the great Public Schools where our Prime Minister was educated, is a famous public school. But now during the last six or seven years it has been admitted. . . . .

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, again I would like to tell the hon. Member that this is about the Sainik School for which the grant is asked for. It is quite different from the type of public school the hon. Member has in mind. I would invite the hon. Member to pay a visit to that school. There is no question of an air of superiority and all that. In that school students are equipped to get into a military career.

4-10 p.m. SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : After making a visit, I shall offer my remarks if it is not on the pattern of the public school. Even in England there is a change of opinion about public schools.

Next, Sir, the Government have come forward to give fee concessions and other things to the children of the jawans. That is a good thing. I really thank the Government for it. My friend, Mr. Rajah Iyer has pointed out that for starting a Hindi Training College at Gandhigram, a sum of Rs. 1,49,500 has been given by the Government of India and that has been credited to the accounts of the State Government. The State Government are going to give another Rs. 1,49,500. That is, an equal amount has to be paid to the Gandhigram Rural Institute from the State funds. These two bring the amount to Rs. 3,00,000. I am glad that the Hindi Training College is to be started at Gandhigram. Now, when the study of Sanskrit is going down, the Sanskrit Pandits took to Hindi and passed the Hindi examinations. Many

Sanskrit Pandits are now Hindi Pandits. Now Hindi is in the tottering stage. What is going to happen to the Hindi Pandits who are already there? The Government are helping the starting of a Hindi Training College. While the Government are training Hindi Pandits, it is not known how they are going to be employed when there is no adequate provision for the teaching of Hindi in schools. Now there is already the Hindi Prachar Sabha training Hindi teachers. When there are so many teachers in the market without getting employment in schools, how are the trainees from the Gandhigram Institute to be employed? My friend, Mr. Rajah Iyer, says that the intention of the Government is to encourage Hindi. I wish it is so. Is the amount an annual grant? Is it going to be a grant given once in five years?

Then, Sir, we find that sanction has been accorded for establishing a women's polytechnic, which is to be located in the old Civil Jail buildings at Broadway. I should like to have a clarification on one point. The Secretarial course is to be one of the courses in this polytechnic. It is a wonder to me that the Secretarial course is a course in the polytechnic. Secretarial course is already in the high schools for the last five years. In the schools, there are Diversified courses, namely, Engineering, Secrearial, Home Science and Agriculture. Why should the Secretarial course be in the polytechnic? I cannot understand. I can understand every other course being there. It is a waste of money, in my humble opinion, to have the Secretarial course in the polytechnic. The second thing is that the Secretarial course is for two years and the minimum qualification prescribed is S.S.L.C. In England one finds what is known as further education after S.S.L.C. They finish shorthand and typewriting within a year. They concentrate on them in the evenings and finish their course in one year. Here, why should there be two years for the Secretarial course and why give scholarships of Rs. 50 per month? This amount should be reduced and evening classes may be held so far as the Secretarial course is concerned. For Electronics and Civil Engineering, there is certainly the need for two years. I would request the Hon. the Minister for Industries, who is in charge of technical education, to go into this and see that the money is spent on some other course which requires a long term of study. That is my humble suggestion.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I would suggest to Mr. Srinivasavaradan that he should go to the school and make this suggestion and see what reception he gets.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I am not afraid of it. I have experience of this Secretarial course. Nearly 70 to 80 high schools are having the Secretarial course for the last three years.

Then, Sir, when the Government introduce the Secretarial course in the women's polytechnic, they do not introduce it in the men's polytechnic. If it is such an important course, why not

introduce it in men's polytechnic also? (The Hon. Srimathi Jothi Vencatachellum : Women have priority!). Now, Sir, we are having a number of women typists and stenographers. They have not studied in the polytechnics. They studied privately and passed the shorthand and typewriting examinations within one year. Certainly if facilities are given, I would visit that school and face
4-30 p.m. that reception, hot or warm. One finds that concession is shown in the matter of qualifications and age of admission. There is also the reservation of seats for Scheduled Tribes and Scheduled Classes for all the diploma courses. I can understand reservation. But I do not understand why the qualification should be lower. In both the courses, the qualification for Scheduled Classes is lower. Dr. Kothari was saying that Mr. Manickavelu (the former Minister of Health) was mentioning that out of three hundred or four hundred candidates seeking admission into the medical college, only thirty-five or forty came out successful. During the last five years, out of the selection made only thirty or thirty-five could come out successful. That is the way in which selection has been going on in the engineering colleges also. These two are important courses. Our life certainly is at stake. We want eminent doctors. We entrust our lives to them. Candidates with merit should be taken. Take as many candidates as possible who have merit. Give all the seats to people belonging to Scheduled Classes. I have no objection. But let not Government please lower the qualification for boys of the Scheduled Classes. My suggestion is that in matters of technical education, the Government should not lower the qualification. It is not worthwhile.

Then, Sir, I come to the establishment of a private Polytechnic at Nazareth by the Church of South India. I understand the Hon. the Minister for Education will be opening it. I am glad that in that part of the State, a Polytechnic will be opened. The Government of India again is helping here, but the help given in this case is much less than the help given to the women's Polytechnic. I wish all Polytechnics are treated on a par. It may be that this is the first one, and therefore the Government are giving some grant so far as these technicians are concerned.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Women's Polytechnic is run by the Government. It is not an aided institution.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : We are getting from the Central Government something. I mean that it should be for the polytechnics.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We are getting less from the Government of India.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Whether it is from the Government of India or from the State Government, they get grants from the Government. The Hon. the Minister for Industries has been kind enough to refer to the accelerated training programme for 775 craftsmen. He has not mentioned the minimum qualification for it. So far as the Junior Technical Course is concerned, he was pleased to say that the qualification was a pass in the eighth standard. I do not know so far as the craftsmen are concerned whether there is any minimum qualification.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is Third Form.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Then it is a good one. Coming to 'Medical', I want to make one observation. The bed strength has increased in four hospitals. I am particularly interested in the Royapettah Hospital where the bed strength has been increased from 230 to 280, that is, an increase of 50. I was myself an in-patient on two occasions. This 280 is the sanctioned bed-strength of the hospital. But the actual strength is something like 450.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is so in that hospital.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The actual strength in the Government hospitals is one and a half times the sanctioned bed-strength. I would request the Hon. the Minister for Health to see that the actual bed strength is also increased. When we increase the actual bed-strength, we must increase the strength of the nurses and doctors. There is the training given for a larger number of nurses. That will not do, because they will be going to the war front. I suggest that more nurses must be trained for the hospital work in the cities so that the hospitals may be run efficiently. Thank you, Sir.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I looked very carefully into the supplementary estimates of expenditure. Saying that there is a national emergency, an increase in expenditure on small things is asked for. National emergency can never be met by certain revised estimates here and there. National emergency has to be met by certain sweeping things to be done. One suggestion was made at the Defence Committee also. It was suggested that the Madras Regiment should be revived. Unfortunately, at the time even when our people were in favour of it, the British Government disbanded the Madras regiment. Why not we make an effort to have that Madras regiment revived? The Madras Regiment gave a good account of itself at the time it was working. Of course at that time they did not want that there should be any regiment at all. At that time they were anxious to train our people. They found it difficult to get trained men. Now, it is better to have a Madras regiment and recruit [illegible] Wellington.

numbers of people to it and give them training. Mere recruitment without training is no use. I wish that we have the Madras regiment, and people should be recruited and given training. That is how we can meet the national emergency, unless we say that this emergency will be there for fifty years more. In that case, it will not be an emergency. Emergency means that we must take some immediate action for the purpose. If after the cold season in April there is to be any recrudescence of the Chinese aggression, we should be prepared to meet it, and some steps should, therefore, be taken now. I do not say that all the steps should be taken in two or three months. I am saying that efforts should be taken even now. Even in the old days, the British Army was one complete whole. But still we had the Madras regiment in which there were a large number of officers and men. There was some pride and patriotism in saying that there was the Madras regiment. There were trained officers and men from other places also. But still there will be a large number of people from Madras in that regiment. They will have a certain sense of inspiration, feeling and enthusiasm that they are in the Madras regiment and that they are fighting for their country. That kind of feeling should be harnessed to this purpose. That is why I am saying again that we must revive the Madras regiment, which was there during the British days. This is the best occassion for it. That is a thing mentioned at the Defence Committee meeting also. If the Government think that there is no use in reviving it or that the suggestion is not practical, it isa different matter. Anyhow, this matter ought to be immediately attended to. Recruiting N.C.Cs. in colleges from a large number of students will not be of much use for the present emergency. They may be useful later on when they become stronger and reach the age of 25 or 30 years. But now, instead of talking too much about the Chinese invasion, if we revive the Madras regiment, it would do us good. If by mere talking the Chinese could be driven out, I would have driven away the Chinese long before. But unfortunately, talking alone will not drive them away. That is why, instead of talking about invasion and the unity in our own country to drive out the Chinese, we must do something. Recruitment to the Army should be arranged for the purpose of having a large number of people ready to fight the Chinese. A large number of our people will also get employment. This will be in a way solving the unemployment problem to a certain extent. I think that a large number of people will be ready to join the Army. That is one suggestion that I want the Government to take up.

MR. CHAIRMAN : What has the State Government to do in the matter?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The State Government can put this up to the Union Government to think over.

MR. CHAIRMAN : There is the Madras Regiment in Wellington.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That is as part of the whole Army. What I say is that the Madras State should have the feeling that it has got a regiment of its own, and that it continues to be a regiment of the Indian Union. That is the feeling that must be there. The Madras regiment can cover itself with glory and say, ' we the Madras Regiment have done this and that '. In fact, there is competition among the States. We say that our Madras State is the best governed State. Are we not saying that our Chief Minister has done a very good thing in Madras and that there are no internal differences in this State? We say all these things. Similarly, if they have the Madras regiment, there will be the feeling that it is our own. It does not mean that it is no part of the Indian regiment. A number of officers are there. They contribute to the glory of the Army. They can say that the Madras Unit has covered itself with glory in a certain theatre of war. There must be competition in the various States. There is competition among the Chief Ministers of the States. We say that the Madras State is the best governed State. Similarly there must be the feeling that the regiment is the Madras regiment. This is now the time to harness this feeling. This feeling of patriotism should be harnessed. We can utilise our energy for the purpose of saying that we in Madras have fought for the Indian Union in the best way possible. That is why I am suggesting that the Madras regiment should be revived. I am not saying that the Madras regiment will be separate from the Indian Union. Far from it. I do not mean that. As I said earlier, even at the time of the British Government in India, there was this Madras regiment with separate colours and ensigns. Each regiment has its own colour no doubt. I am stating that we must have an opportunity to exhibit our valour, bravery and courage during this national emergency. It is with that feeling that I mentioned the Madras regiment.

Sir, the other thing that I want to say is that there must be provision for the study of military science in our universities. I think the Vice-Chancellor mentioned this in his speech. If the University decides and if it applies to the Government in the matter, I hope and trust they will accept the proposal. I read a speech of the Chairman of the University Grants Commission that there was no use having military science as pure science itself would do. As a matter of fact, we had in 1942-43 the course for military science in our Madras University, and there were a large number of students studying it. Military science is the most important science. It is associated with questions of war and nothing else. It is not mere rifles alone that can win the present war. Unfortunately, our men were not used to the science of war in the Himalayan terrain. That is why we had initial reverses. That is the chief difficulty. Therefore, wherever there is the possibility, we must have military science teaching the students as to how in a particular place we should defend our country. This

is very necessary. At this time it is particularly necessary that we have military science as a subject of study in our universities, so that the officers who are there, after recruitment, will know something as to how to fight in places on the border of our country. They may have to go to the border and see how the fight is to go on. They should know all this very well. There is no question of going there one fine morning and then attempting to fight. We cannot do that. The men must go there, and after some stay there get themselves acclimatised to that area. There must be field work, as they call it. We must have provision for field work. They must live in those places to get thoroughly acclimatised. I see the Pro-Chancellor is here. We ask the Government through him that they should support the University's proposal in this behalf. The Government should back that proposal and assist the University with loans or grants for the purpose of having such emergency provisions. These two things are very important at the present juncture.

The third thing, so far as the emergency is concerned, is the rise in prices of commodities. Some steps should be taken for the
4-30 p.m. purpose of seeing that merely on the pretext of National Emergency, prices do not shoot up. The prices of a number of articles have gone up. All these things affect the provision of stores for the members of the army. That is why advantage is taken of the opportunity and the national effort affects prices. Materials and commodities are wanted immediately. Contractors and other suppliers do not care for the price. They quote prices and get a large amount of money. That system of prices is stabilised and it continues. That is how during the last war prices soared. They have never gone down since then. When the prices rise, they have got a tendency to remain high and never get reduced. Of course, it is not possible for me to say how the prices should be controlled. Anyhow, it is a matter for deep thought. Even in the case of vegetables, the prices have risen. There is no reason why the prices of vegetables should go up. When I went to the Mylapore market and asked the dealers, they say, " why, the Ministers " wives are even buying. What are you talking? " That is the way they answer. I am not saying that that is a correct answer. I say it is a reckless and irresponsible way of talking. I am saying this not for the purpose of finding fault with the Government. All of us must co-operate with the Government. All of us have some responsibility to see that the prices do not go up. How we should tackle the problem the Ministers should think over. If they offer concrete suggestions, we shall co-operate with them. I am not saying that it is easy to reduce prices. That prices have risen is a hard fact. During the last war prices rose. If there is a recrudescence of war, immediately there will be tenders for supply of various articles and then the prices will go on rising. When the price of one article goes up, the prices of other articles also will rise. That is a vicious circle. We must prevent this.

That is a problem for all of us in the Legislature—both the Government and others. Of course, fair price shops have been opened. But they have not had a very appreciable effect on reduction of prices. It is a good idea, no doubt, but it has not been effective in the matter of reducing prices. Anyhow, it is a matter for us to think over. If any constructive suggestion occurs to me, I shall express it in the Budget session for the benefit of the Ministers.

The Minister for Industries talked of reduction of electricity. None in our homes think of reducing the consumption of electricity. We want to have fans. In Government offices fans always work. Even the peon does not stop the fans. The people need to be educated in this matter. Every one of us must have some sense of austerity at the time of the national emergency. None of us is prepared to sacrifice our conveniences. We talk of reduction in the consumption of electricity. But what is the contribution that we are making? The most reckless thing is that fans operate when nobody is sitting. Fans consume more electricity than even electric bulbs. Even in this cold season we want all these fans. I do not think as old men we want these fans. But everyone is accustomed to these fans. It is no use for the Government merely to make proposals of economy. So far as the Defence Services are concerned, a large amount of electricity should be used. The power supply for the ordinary consumer must be reduced as far as possible. Let this go into the papers if possible. I am not worried about publicity. But if they publish this, I am thankful to them. I have been saying this in my house also, but nobody listens. That is the difficulty. Until and unless we feel that every one of us is in a state of a national crisis and that every one should contribute, as far as possible, towards the easing of the situation, all these measures will be of no use.

So far as the stability of prices is concerned, consumer co-operatives and other things do not have much effect on the reduction of prices. Some other method should be adopted. The public should be educated. There are associations of vegetable dealers. We must go to them and appeal to them. It is in that way that something should be done for the purpose of reducing prices. If there is any war again, prices will shoot up.

The Governor's Address talked about austerity. But there is no policy of retrenchment. Everything possible should be done. If the emergency continues for five or six years, all these steps will have some effect.

So far as examinations are concerned, I know the mentality of the students. Once no minimum marks are insisted on in an examination, the students will stop studying the subject. Either the Government must institute examinations again or they must have some other method by which the students will be urged to

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [2nd February 1963

study. Merely saying that there will be no examination in language under Part II will not goad the students to study. Then what is the use of having training colleges, when there are no students? Training is for teachers to teach students. When students are not forthcoming, then training is not necessary. I am not saying that the Minister is not thinking about that problem. I can only suggest that that problem should be solved so that the pupils may seriously study Hindi. Unless there are examinations, the students will not study. Even if there are examinations, they are not included to study. They will only go and break coconuts. Instead of studying, they believe in breaking coconuts and approaching the examiners. The Loyola College holds examination every week. The Hon. Minister himself knows that they hold examinations every week. That is how they are trained in those institutions. Not that the teachers are teaching the students better or the coaching is better there. It is their

4-40 p.m. examination system that is responsible for the good results. And that has come into vogue there. I am not saying that it is the proper thing or a beneficial thing for the students. There it is for what it is worth. It is a hard fact which you must take into account before you abolish examinations under Part I or Part II. The Hon. Minister said that the students did not study the subject because they were not required to pass in that subject and they get only 5 or 10 marks. Therefore, it was quite useless to have examinations in these subjects. I quite agree. But without any examination, will anybody study any language or any subject? That is the next question with which we are faced. And that is how we are faced with a dilemma, this way and that way. I submit that some other provision should be made for the purpose of seeing that these students either read Hindi or any other language under Part II. I know the Hon. Minister is thinking about it. We shall all put our heads together and see something is evolved. This is the problem which the hon. Member Sri Srinivasavaradan posed and that is also what I feel. The provision of a supplementary grant of more than a lakh of rupees for training Hindi teachers is a good thing. But for what purpose are they to be trained? The students should get the benefit of their training.

Sir, so far as production is concerned, I am a person who has been accused of opposing all land reforms. I am not afraid of that appellation being given to me. But at this particular juncture, I would rather see that all these increased assessment and other things are not done immediately. We have introduced the Ceiling Act. We have fixed a ceiling for the tenants and also the owners; five acres for tenants and 30 acres for landholders. Therefore, our cultivation is limited and if you impose further restrictions on them by way of increased assessment particularly at this juncture, it will have a very bad effect on the mentality of our peasant population. It was mentioned in a report which I saw in the papers yesterday that the yield of paddy in Tanjore

2nd February 1963] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

district had gone down from 15 to 20 per cent on account of various reasons, in spite of our package plan and all that. So far as Madras State is concerned, Tanjore is supposed to be the granary. Therefore, at this particular juncture, we should be very careful in increasing the wet assessment in such a way that it does not damp the enthusiasm of our peasant population and the cultivators. Justifications such as 'the revision of assessment has not been made for the past so many years and therefore we are doing it now and so on are no use at a time of national emergency when production and increased production is an important element. I am putting it that way. Production is an important element in a national emergency and nothing should be done by way of damping the enthusiasm of the peasant proprietors, the tenants and the cultivators, which would result in the yield on the whole being reduced. If the yield from the field is reduced, then any amount of procurement and other policies will not make us self-sufficient in the matter of foodstuffs in our State. That is the way in which I approach the Bill about the increased assessment on wet lands. About this Sir, I will have something to say at the time when the Bill comes before us. I know our State generally proceeds rather cautiously in all these matters.

Then, about the Gold Control Order, after all, gold is the only investment which does not fluctuate when every other thing fluctuates in the country. I am not saying that the Gold Control Order is bad; for preventing smuggling it is perfectly all right. But so far as gold for investment in the hands of the people, what happens now? You talk of small savings scheme and other things. Gold is an investment. It is the only thing which is not much fluctuating in value. Even the value of houses in the urban areas fluctuates. Shares, as you know, fluctuate very much at the present time, from Rs. 5 to Rs. 50 and from Rs. 20 to Rs. 3. Ordinary people are not very much concerned about houses and shares. Ordinary people, especially women, even though they have now acquired the right of inheritance, consider gold as the best investment so far as small savings are concerned. Therefore, I think it should not be completely erased from our country; whatever you may say about 14 ct. and all other things, the fundamental position of gold being an investment in the hands of the ordinary people should be retained. It is a very precious and important metal and our people appreciate possessing gold. That gives satisfaction to them, and the metal has been praised in our country. It has been religiously accepted as the best and there are so many other sentiments around the metal and the possession of it. There is no use saying, in England they do not wear gold. Whatever they may think, our women believe that ornaments increase their beauty. (An Hon. Member: In spite of the old saying) You know our poor people, large number of them wear bangles and other ornaments. You may not find anything like that in the Western countries. Suddenly under an emergency you

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [2nd February 1963

want that the whole sentiment should be revolutionised in our country. That is not an appeal which,, I think, will have easy or immediate response. It is not possible in our country. Even more than the sentimental aspect of it, I would like to put the investment aspect of it before the Government. The Hon Minister (interruption), not our Hon. Minister but the Hon Minister of the Union—he is not here—spurns the idea of possession of gold and asks why people should not give it up as there is nothing wrong in doing so. But as an investment, it is a very good cover and from that point of view, I would like to approach the problems created by the Gold Control Order.

திரு. க. அன்பழகன் : சட்டமன்றத் தலைவரவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்திலடைய அறிவிப்பையில், புதிய செலவினங்கள் ஏற்பட்ட வகையில் துணை மான்ய கோரிக்கையை இந்த அவையில் அமைச்சரவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ 14 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு புதிய மான்ய கோரிக்கையின் தொகை அளவு மிகுதியாக இருப்பது, இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடி நிலைமை காரணமாக என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கிறது. நெருக்கடி நிலைமை காரணமாக செலவுத் தொகை வரவு-செலவுத் திட்டத்தை மீறிச் செல்லக்கூடிய எதிர் பாராத, முன்னால் திட்டமிட முடியாத பல நிலைமைகளால் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், எதிர்பாராத செலவினங்களில் அவசியமான செலவினங்கள் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையில், ஏற்கனவே உள்ள செலவினங்களில் தவிர்க்கப்படக் கூடியன எவை என்பதைப்பற்றி அமைச்சரவர்கள் ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

'New Services' புதிய பணிகள் என்ற பெயரில் புதிய திட்டங்கள் அல்லது ஏற்கனவே மேற்கொண்ட திட்டங்களில் விடப்பட்டு பின்னர் சேர்த்துக்கொள்ள நேரிட்ட துணைத் திட்டங்கள்,—இப்படிப்பட்ட புதிய பணிகளுக்கு ஆகின்ற செலவுத் தொகை பெரும்பாலும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்க முடியும். ஆனால் புதிய பணிகளைச் செய்வதற்கு, புதிதாக சில அமைப்புகள், புதிய பணியாளர்களை நியமிக்கும் நிலைமை ஏற்படுகிறபோது, இருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்கள் எண்ணிக்கை, அலுவல்துறை மேலும் விரிவடைய நேரிடும். அலுவலாளர்கள் பெருகிக் கொண்டு போவது இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் அவசியமா என்பதையும், ஏற்கனவே உள்ள அலுவலாளர்கள் எல்லோரும், அவரவர்களுடைய துறையில் முழு அளவுக்குப் பணியை நிறைவேற்றுகிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதையும், அவர்களில் யாரை யாவது கொண்டு இந்த அலுவல்களை நிறைவேற்ற முடியாதா என்ப
4-50 p.m. தையும் எண்ணிப்பார்த்தால் ஓரளவுக்குக்குச் செலவு ஒவ்வொரு துறையிலும் குறையும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

குறிப்பாக நான் சொல்ல விரும்புவது, இன்றைய தினம் நாட்டு மக்கள் தாங்களாகவே ஆர்வத்தோடு அரசாங்கத்தின் 'போர் நிதிக்கு' உதவி செய்ய முன் வந்திருக்கிறார்கள். இதில் எந்தக்

2nd February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

கட்சியும் குறுக்கிடுவதாக நான் கருதவில்லை. குறுக்கிட்டாலும் அதற்குப் பொதுமக்கள் செவிசாய்க்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட நல்லாதரவு—இருக்கிறது என்பதை அமைச்சர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிற அதே நேரத்தில், Small saving scheme-ஐ, சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தைப் பரப்ப, விரிவாக மக்களிடத்தில் சொல்லுவதற்காக தனிப்பட்ட முறையில் அலுவலாளர்கள் இருந்தால்தான் பொது மக்கள் உணர்ச்சியைத் தூண்ட முடியும் என்று அமைச்சர்கள் கருதி, அதற்கு ஒரு தாசில்தார், ஒரு மேல் நிலை எழுத்தர், அதற்கு அடுத்த பணியாளர் என்று இப்படி அவர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று விரும்புவதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஏற்கனவேயே ஏராளமான தாசில்தார்களும் நன்றாக எனக்குத் தெரியும்; நான் கேள்விப்பட்டிருப்பது கிராமக் கர்ணங்கள் வேலை செய்ய முடியாத அளவுக்கு, அவர்களிடத்தில் வேலையைத் திணிக்கிற அளவுக்கு தாசில்தார் எண்ணிக்கை பெருகி இருக்கிறது. இப்படி ஏராளமான தாசில்தார்களும், தேசிய நல வளர்ச்சித் திட்டத்தின் ஆயிரமாயிரம் பணியாளர்களும் அவர்கள் பணி, பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் பணி, கிராம மக்கள் கண்களுக்குத் தெரியாத அளவுக்கு பொதுமக்களிடத்தில் சுற்றி வருவதாக இருக்கிறது. இவ்வளவும் இருக்கிறபோது, புதிதாக அலுவலாளர்கள் தேவையா என்பதை, இதை உவமையாக வைத்து அமைச்சர் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கத்தில் கடமை உணர்ச்சியுள்ள அலுவலாளர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நன்றி உணர்ச்சியோடு சொல்லிக் கொள்ளுவேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் கடமை எது என்று தெரியாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். எனக்கு முன்னால் இந்த அவையில் பேசிய உயர்திரு. பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதைப் போல, மின்சார விசிறியை சுழல விட்டுவிட்டு வெளியில் போய் விடுகிறார்கள் அதிகாரிகள் என்றார்கள்; சுற்றுவது அவர்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தால் அல்ல, வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அதிகாரி உள்ளே வேலை செய்கிறார் என்ற எண்ணத்தை உண்டுபண்ண, மின்சார விசிறி பல இடத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது; அப்படிச் சில அலுவலகங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன என்பதைத் திட்டவட்டமாக அமைச்சர் கேள்விப்பட்டிருக்க முடியும். அப்படி பல்வேறு துறையில் தேவைக்கு மேற்பட்ட அலுவலாளர்கள் திணிக்கப்பட்டிருக்கிற நிலைமையில், இருக்கும் என்று முடிவு கட்டுவதற்கு இடமிருப்பதால், இதை ஆராய்ந்து, வெவ்வேறு துறையில், எங்கெங்கே பணிகள் குறைவாக இருக்கின்றனவோ, அந்தத் துறையிலிருந்து அலுவலாளர்களை, எந்தத் துறையில், எங்கே புதிய பணிகள் ஏற்படுகின்றனவோ அங்கே திருப்ப வேண்டும். ஆனால் புதிய பணிகள் என்ற பெயரில், மக்களுக்கு சேவை செய்யக்கூடிய ஏராளமான புதிய மருத்துவர்களை நியமிக்க வேண்டியது அவசியம்தான். நர்சுகளை நியமிக்க வேண்டியது அவசியம்; போலீஸ்காரர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்க வேண்டியது அவசியம்; இப்படிப்பட்ட கடமைகளுக்கு

[திரு. க. அன்பழகன்] [2nd February 1963

பணியாளர்களை எடுப்பதை வரவேற்கிறேன். சென்னை மாநகரத்தில் உள்ள மருத்துவ நிலையங்களில் படுக்கை எண்ணிக்கைகள் ஓரளவுக்குப் பெருக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓரளவு பெருக்கப்பட்டிருந்தாலும், அப்படி படுக்கை எண்ணிக்கைகள் சிறிதளவு பெருக்கப்பட்டிருப்பதால்மட்டும், நோயாளிகளுக்கு இருக்கிற துன்பம் தீர்ந்துவிடவில்லை. அங்கே மருத்துவ வசதியை நல்ல முறையில் அளிக்க மருத்துவர்கள் முன் வந்தால், நோயாளிகள் மீது கவனம் முழு அளவுக்குச் செலுத்தப் பட்டால், மருத்துவ நிலையத்தில் படுக்கை கிடைக்காமல் கீழே தரையில் படுத்திருந்தாலும் நோய் நீங்கி வீட்டுக்கு வந்தால், மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். ஆனால் இருக்கிற குறை, நான் கேள்விப்பட்ட வரையில் மருத்துவர்களின் எண்ணிக்கை, நர்சுகளின் எண்ணிக்கை, நோயாளிகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஈடுசெய்கிற அளவுக்கு, டாக்டர்கள், நர்சுகள் இவர்களுடைய எண்ணிக்கை போதுமான அளவுக்கு இல்லை என்பதுதான். மருத்துவ மனைகளில் கூறப்படுகிற குறையே, நர்சுகள் போதுமான அளவு இல்லாமல், நோயாளிகளை எப்படி கவனிக்க முடியும் என்பதுதான். நர்சுகளுக்கு இருக்க வேண்டிய மிகப் பெரிய, பெருந்தன்மையான பண்பு என்னவென்றால், நோயாளிகளைக் கண்டால் மகிழ்ச்சியோடு, சிரித்த முகத்தோடு கடமையைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் ஏராளமான நோயாளிகளுக்குப் பணியாற்ற நேரிடுகிற கட்டத்தில், அவர்களை அறியாமலேயே சிரித்த முகத்துக்கு பதிலாக "சிடு மூஞ்சி" முகத்தோடு வரவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு, அதனால் நோயாளிகள் வேதனைப்படுகிற கட்டமும், ஏராளமான மாணவர்கள் நோயாளிகளை பரிசோதிக்க நேரிடுகிற காரணத்தால், நோயாளிகளுக்கு அருவருப்பு ஏற்படுகின்ற நிலைமையும் ஏற்படுகின்றன. நான் வைத்தியத் துறையில் மாணவர்கள் அதிகம் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் தான். ஆனால் இவைகளில் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்தத் துறையில் பணியாற்றுகிறவர்கள் எண்ணிக்கை, நோயாளிகளிடத்தில் தொடர்பு கொண்டு பணியாற்றுகிறவர்கள் எண்ணிக்கை பெருக்கப்பட வேண்டும். அந்த அளவில் இருக்கிற செலவை வரவேற்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடி, அரசாங்கத்தில் பணியாற்றுகிறவர்கள், தொழிற் ஸ்தாபனங்களில் பணியாற்றுகிறவர்கள், சுகாதார பாதுகாப்புத் துறையில் கூட்டுகிற தொழில் செய்பவர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் அரசாங்கம் வீடு கட்டித் தருவது, Slum- ஐ ஒழிக்கிற முறையில், சேரிகளை ஒழிக்கிற முறையில் கட்டித் தருவது என்ற திட்டத்திற்கு அவ்வளவாக வரவேற்பில்லை என்ற கருத்தை அமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார். அதே நேரத்தில் இங்கே ஒரு திட்டம், நொச்சிக்குப்பம் Slum- ல் வாழ்கிறவர்களுக்கு, ஏறத்தாழ— 2,000 பேரை வெளியேற்றி Tenement கட்டித்தர 1,100 பேருக்கு வீடு கட்டித் தர நினைத்திருக்கிறோம் ; அதற்கு இவ்வளவு

2nd February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

செலவாகிறது என்ற குறிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிக் கட்டித் தரப்படுவது கருத்தளவில் வரவேற்கத்தக்கதாகும். ஆனால் அவர்கள் குடியேறத் தயாராய் இருக்கிறார்களா என்று தெரிந்து கட்டப்படுகிறதா அல்லது வேறு யாராவது ஆட்கள் குடியேற கட்டப்படுகிறதா என்று தெரியவில்லை.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இது வரையில் கட்டிய வீடுகள் ஒன்றும் காலியாக இல்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : அமைச்சரவர்கள் கட்டிய வீடுகள் காலியாக இல்லை என்கிறார்கள். கட்டிய வீடுகள் மட்டுமல்ல; வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற சந்துகள்கூட காலியாக இல்லை. மக்கள் தொகை ஏராளமாக இருப்பதால், வீடுகள் குறையைப் போக்க அவை எந்த வகையிலும் பிரயோஜனப்படுகிறது. நான் குறிப்பிட விரும்புவது, அந்தப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்கள் பல்வேறு தரத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலர் நகரத்துக்கு வெளியில் சென்று வாழக்கூடியவர்கள் ; சிலர் நகரத்துக்குள்ளே இருந்தால் மட்டுமே இருந்து வாழ விரும்புகிறவர்கள். அந்த Slum -களில் உள்ள மக்கள், எந்தவகையான மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்று கண்டறிந்து, ஒரு வேளை நகரத்துக்கு வெளியில் இருக்க அவர்கள் விரும்பினால் Tenement கள் தனித் தனியாகக் கட்ட வாய்ப்பு இருக்குமானால், அப்படிக்கட்ட ஆலோசிக்க முடியும். நான் விரும்புவது எப்படியும் சேரி சீர்திருத்தப்பட்டாக வேண்டும் ; ஆனால் சேரி சீர்திருத்தம் மக்களின் மனப்பான்மையை மாற்றிச் செய்வது என்ற வகையில் அமைய வேண்டும். அந்த வகையில் மீன் பிடிக்கின்ற சமுதாயத்தைச் சார்ந்த மக்கள், கடற்கரை ஓரத்தில் வாழக்கூடியவர்கள், நகரத்தை விட்டு வெளியே செல்லுகிறவர்களாக இருப்பவர்கள்; அவர்களுக்கு இடவசதி அளித்துவிட்டால், சிறு வீடுகளைப் போன்று அவர்கள் அமைத்துக்கொள்ள முடியும்.

நகரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற நெருக்கடியான நிலைமை, நகரத்தில் ஏறத்தாழ நகரத்தின் அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் வீடு கட்டுகிற திட்டத்தை, ஏராளமான மனைகளை எதிர்காலத்தில் முற்போக்குடையதாகச் செய்ய, முன்னேற்றமடையச் செய்ய, அரசாங்கத்தின் சார்பில் Housing Board வைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் குறிக்கோளை நான் வரவேற்பவன். ஆனால் அதன் விளைவு, சென்னை நகரத்தில் இருக்கின்ற மனைக்கட்டுகள் எல்லாம் இன்றைய தினம் எந்த அளவிற்கு விலை ஏறி இருக்கின்றன என்று பத்திரிகையில் வருகின்ற செய்தியை பார்த்தால், ஒரு மனைக்கட்டு ரூ. 17,500 என்று போட்டு; அந்த மனைக்கட்டு இருக்கின்ற பகுதியை விளம்பரம் செய்கின்றார்கள். இன்னும் Mount Road போன்ற இடத்தில் ஒரு மனைக்கட்டு ரூ. 70,000 என்று விளம்பரம் செய்கின்றார்கள். நான் அந்த மனைக்கட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் லாபத்தை பெறக்கூடாது

[திரு. க. அன்பழகன்] [2nd February 1963

என்று கருதுபவனல்ல. மனைக்கட்டுகள் ஏராளமாக விலை ஏறுகிறது என்றால், சில பகுதிகளில் சற்று இயல்பாக விட்டுப்பட்டிருக்கிற மனைக்கட்டைக்கூட வாங்க விரும்புகிறார்கள் மனைக்கட்டை விலைக்குக் கேட்கிறபோது, அரசாங்கத்தின் சார்பில் Housing Board நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள எல்லா மனைக்கட்டுகளையும் வாங்கிக் கட்டிவிட்டதால் வேறு வழியில்லாமல் எல்லோரும் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் மனை வாங்க நேரிட்டு, அதனால் விலை ஏறுகிறது என்ற கருத்தைப் பொது மக்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன்: சென்னை நகரத்தைச் சுற்றி இருக்கிற நிலத்தை Housing Board வாங்குவது என்றால் அரசாங்கத்திடம் இருக்கிற நிதி போதாது. அதனால் சென்னையைச் சுற்றி இருக்கிற நிலத்தை எல்லாம் Housing Board வாங்கும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல.

திரு. க. அன்பழகன்: அமைச்சரவர்கள் என் கருத்தைத் திருத்தியதற்காக நன்றி. அரசாங்கத்தால் எல்லா நிலத்தையும் வாங்க முடியாது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் எவை எவை வாங்கத் தக்கதாக இருந்ததோ அவற்றையெல்லாம் அவர்கள் வாங்கி விட்டார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன்: அப்படிச் சொல்லுவதும் சரியல்ல. ஏனென்றால், வாங்கத் தகாத வீடுகள், கட்ட முடியாதிருக்கிற இடங்களைத்தான் Housing Board வாங்கி, பிறகு ரோடு போட்டு, லைட் போட்டு, Tank கட்டி, அதற்குப் பிறகு வீடு கட்டுகிறது. இருக்கிற மனையை வாங்குவதல்ல; மனையாக இல்லாததை, மனையாகச் செய்கிறோம்.

திரு. க. அன்பழகன்: மனையாக்கப்படத்தக்க நிலங்களை அரசாங்கம் பொது நலனுக்காக வாங்குகிறது. ஆனால் இப்போது பொது மக்களுக்கிடையில் இது காரணமாகத்தான் மனைக்கட்டுகள் விலை ஏறி வருவதாக ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணத்திற்குக் காரணம் பொதுவாக—சாதாரணமாக—தனிப்பட்டவர்கள் வீடு கட்டுவதற்கு மனைகள் வாங்க முடியாத அளவுக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் நான் தெரிவிக்க விரும்புவது மாநகரத்தில் திறந்த மனைகளாக ஏராளமான மனைகள் இருக்க வேண்டுமென்று கருத்தைப் பொது சுகாதாரத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். பொது சுகாதாரம் பொது நன்மை என்ற அடிப்படையில் வைத்து அதே நேரத்தில் பொது மக்கள் மனைகளுக்கு ஏராளமான விலை கொடுக்கும் நிலை இருக்கக்கூடாது என்று வைத்து, ஏதாவதொரு வகையில் தனிப்பட்டவர்களிடத்தில் இருக்கும் மனைக்கட்டுகள் இன்று பொது நன்மைக்காகத் திறந்த நிலங்களாகவே இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கவேண்டும்.

2nd February 1963]

MR. CHAIRMAN: This sort of discussion will be appropriate on the Governor's Address. But the discussion now is on the first supplementary statement of expenditure for the year 1962-63. The hon. Member should confine himself to the subjects included in it.

SRI K. ANBAZHAGAN: Thank you, Sir.

இந்த வகையில் நகரத்தின் குறைகள் தீரும் முறையில், விவசாயிகளுடைய நன்மையைக் கருதியும், காய்கறி உற்பத்தி மூலமாக விலைவாசியைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்க சார்பில் திட்டம் இருப்பதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இது துணை மானியக் கோரிக்கையில் இருக்கிறது. காய்கறி உற்பத்தியைப் பெருக்க நகரமக்கள் தங்கள் தோட்டங்களில் அழகுபடுத்தும் உணர்ச்சியில் ஈடுபடாமல் அவை திறந்த வெளிகளாகவும் பயன்படும் அதே நேரத்தில், காய்கறி உற்பத்தி செய்யும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கினால், அது உணவுப் பிரச்சினையில் ஒரு பகுதியைத் தீர்க்கும். அவரவர் முயற்சியில் ஒரு பகுதியைச் செய்ய வேண்டுமென்ற பொதுக் கருத்தை நிறைவேற்ற துணை செய்யும். இந்த முறையில் ஏறத்தாழ திறந்த இடங்களாக இருக்கும் நகரப் பகுதி இடங்கள் சிலவற்றைக் காய்கறி உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்த அரசாங்கத்தார் தூண்டுகோல் திட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். நகரங்களுக்குப் பல மைல்களுக்கு அப்பால் காய்கறி உற்பத்தியாகி நகரத்துக்குக் கொண்டுவரப்படுவதற்கு வசதிகள் பெருக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு காய்கறியும் ஒவ்வொரு நாளும் விலை ஏறுகிறது. அதனால் பொது மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். 5-00 p.m.

இதை நிவர்த்திக்க ஒரு திட்டம் என்று சில லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதைக்கொண்டு மாநகரத்திலுள்ள திறந்தவெளிகள் அப்படியே இருக்கவும், அவை மக்களுக்குப் பயன்பட காய்கறித் தோட்டங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்கு—ஏதாவது ஒரு வாரம் கொண்டாடுவது போலவே—அல்லது அதில் நம்பிக்கை இல்லையானால்—வேறு எந்த முறையிலாவது ஈடுபட்டால் இந்த முயற்சியில் அதற்கான எண்ணத்தை மக்களிடத்தில் உண்டாக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கடைசியாக கல்வித்துறையில் இப்போது புதிதாக பல மானியங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. ஹரிஜன நல இலாகாவில் பல மானியங்கள் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவது ஜாதி அடிப்படையில் வழங்கப்படும் நிலை இருக்கிறது. பொருளாதாரத்துறையிலும் பிற்பட்டவர்களாக இருந்தாலும்கூட, ஜாதியைக் குறிப்பிட்டாகவேண்டும் என்ற ஒரு கட்டாயம் அந்த இலாகாவில் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. வருமானம் இல்லாத குடும்பம் என்றாலும், அதற்குப் பின்னரும் ஜாதியைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தால்தான் அவர்களைப் பிற்பட்டவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் என்ற நிலைமை இருப்பதால் இதைச் சொல்கிறேன்.

ஆதி திராவிட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இவர்கள் குறிப்பிடட்டும். அந்தக் கல்விச் சலுகைகள் பெறட்டும். அதேபோல் உத்தியோகத்தில் சலுகை பெறட்டும். பிற்பட்டவர்கள் வகுப்பினரில் தேவையானால் அது கேட்கப்படட்டும். ஆனால் 8; 10; 15 வயது குழந்தைகள் தங்கள் ஜாதியைத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலைமை—இவைகளை இந்த அளவுக்கு அதைத் திருத்தி அமைப்பார்களானால், உண்மையாக குழந்தைகள் உள்ளத்தில் அந்த ஜாதியைக் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இருக்கும் என்ற கருத்தை—அதற்காக மானியம் கேட்கப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால்—தெரிவித்துக் கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I am very much obliged to hon. Members particularly of the Opposition for the helpful suggestions they have made with reference to the various demands in the supplementary estimates and particularly I should express my appreciation of the moving appeal made by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar to adopt austerity measures and to get into a mood of sacrifice. I have no doubt people would respond still further to this moving appeal. I may assure hon. Members that the Government have, ever since the emergency arose, been examining and adopting measures which would tend to effect savings in the expenditure on administration. We do not go in for any unnecesary additional staff. But if the additional work has to be carried out, certain additional staff becomes unavoidable.

Sir, the hon. Member Sri K. Anbazhagan referred to the additional staff asked for, for carrying out the Small Savings Scheme. The Small Savings Scheme is pursued not only to secure some savings from the people which would be available for meeting the developmental expenditure, but is also aimed at cultivating the thrift habit among the people which is particularly important during the present emergency. In order to pursue this Scheme successfully among the people, certain whole-time staff is necessary, and it is only to that extent we have asked for sanction for meeting the salaries and allowances of some of the Deputy Tahsildars and other staff that are required to attend to this work. It is quite different from the voluntary contributions that are coming from the people to the National Defence Fund. One has to successfully pursue the Small Savings Scheme not only in the urban areas but also in rural areas.

I would like to point out that it is not that we have incurred an additional expenditure toth e extent of Rs. 14·18 crores for which we have come to this House to explain the need for such extra expenditure during this year. The Budget for the current year was passed by the Legislature only during last July. Therefore, unlike in normal years, we have just now come forward with the First Supplementary Estimates. But in normal years in August or September, the First Supplementary Estimates would

have been presented to the Legislature and sanction obtained. This would be the time for presenting the Second Supplementary Estimates. But now this is the First Supplementary Estimate and, therefore, we have to ask for sanction for expenditure. But still, it is not for Rs. 14·18 crores that we asked for. Out of this Rs. 14·18 crores, as much as Rs. 10 crores represent what we have to pay to the Reserve Bank against Ways and Means Advances that have been made to the Government. This is all short-time accommodation. When we do not get what is due from the Government of India and when we have to meet expenditure, we overdraw and we meet them with Ways and Means Advances from the Reserve Bank. We have had to repay to the extent of Rs. 10 crores. Then out of the remaining Rs. 4 crores, Rs. 2 crores represent the expenditure on revenue account. This would work out to only 2 per cent of the total revenue expenditure shown in the Budget. Therefore, hon. Members will see, even in the Emergency, the sanction that we ask for is not for a large amount. Still we have explained the need for various items of expenditure both under Plan Schemes and also the Non-Plan Schemes. The expenditure on some of the items is expenditure only by way of adjustment. With reference to certain other items as in the case of old-age pension, they were not and could not be anticipated.

Then, Sir, about the item of expenditure with reference to the Hindi Training College referred to by Sri T. P. Srinivasavaradan, I have since verified the position. We do not have to pay any grant to the Institution. It is 100 per cent grant from the Government of India. Anyhow, I want hon. Members to interpret the sentence as only meaning what we have received from the Government of India has been put into the State Treasury and that we draw that amount. Only sanction is asked for drawing the amount got from the Government of India and which is in our State Treasury. Therefore, it is one hundred per cent grant from 5-10 p.m.
the Government of India.

Sir, reference was made to want of accommodation in the hospitals, particularly the Stanley Hospital. We go on increasing the bed-strength not only in the City hospitals but also in other hospitals in other places. Even when we have increased the bed strength, still we do have patients over and above the bed-strength that is available. We have been trying to meet this shortage, and we do propose to have another medical college in one district. The Hon. the Minister for Health will perhaps be able to announce that when she explains the Demand under 'Health' later on in the ensuing budget.

The hon. Member Sri Anbazhagan referred to shortage of nurses and doctors. Now doctors and nurses are required for the war front, and the shortage is, therefore, even more pronounced. We have to meet this shortage. We have to manage this shortage. We are doing our best in order to meet the requirements of the emergency and also to meet normal requirements.

[2nd February 1963

The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar suggested that we might have the Madras Regiment back. But I would like to tell him that it will not be good for us to ask for a Madras Regiment as such or to agitate for the Madras Regiment as such. We might informally speak to the Defence Minister and the authorities and see whether it would be possible for them to have one more Regiment and that as the Madras Regiment.

Then, Sri Balasubramanya Ayyar made suggestion about introducing military science for our students in the University. If the University would take the initiative, I can assure him that Government would give all the support that is needed, and I do hope that the University Grants Commission would appreciate the need for the special study of Military Science by students and also extend their support.

Sir, reference was made to the rise in prices, Hon. Members are aware that the complaint now is that the price of the main commodity, rice is going down. Anyhow, to meet contingencies, we have arranged for procuring rice from the millers at a reduced price, and we have chosen to get it from the millers. The farmers who are tenants, cannot cultivate more than five acres, and the land owners cannot have more than thirty acres, and might have leased their lands to the tenants. We thought that it would not be right to make a levy on these people, particularly at the lower rate we offered. Therefore, we have asked the millers to make some sacrifice, and give us one lakh of tons of rice at the price which we have quoted. They have agreed to it. To carry out this procurement programme some staff is necessary. Sanction is asked for meeting the salary and allowance of this staff.

Sri Balasubramanya Ayyar referred to the rise in prices of certain commodities like coconut oil. We have been keeping an eye on rise in prices. Of course, hon. Members will agree that there should be no question of introducing any kind of control. Therefore, I can assure hon. Members that short of introducing any kind of control, we have been taking all possible steps to get the prices reduced or keep the prices steady and under check.

I do not agree with one hon. Member when he said that our programme of having consumers' co-operative stores for supply in retail commodities, particularly food commodities, would not have any effect on prices. We are carrying out this scheme, and we have started it with aid from the Government of India. I have visited some shops in Coimbatore and Madurai, and I have seen that the prices there do vary from those prevailing in the market. The prices are definitely competitive. They are less than the ruling market prices. But we have to push the scheme still further.

Then, Sir, as regards the price of vegetables, we had sent for the wholesale merchants, and they were good enough to assure us that on their part they would see that prices did not go up without

2nd February 1963] [Sri M. Bhaktavatsalam]

any justification. Sometimes certain varieties of vegetables are not available. Then the prices go up. When vegetables become scarce, the prices go up. They pointed out that the retailers sometimes raised prices without any relationship to the wholesale prices. They themselves suggested that the wholesale prices might be quoted by the All-India Radio and the Press. The Press and the Radio have been good enough to quote the prices. This has some check on the retail prices, but still, Sir, in matters like this, we have to keep constant vigil, and we will certainly take such action as we can in order to keep the prices under check.

Sir, I do not want to take up any more time of the House. The various other suggestions that are made by hon. Members will be gone into, and I once again express my appreciation to hon. Members for the general support that they have given to these Demands even before I explained to them that the demand is only for five per cent and not for 14 crores of rupees. When we come here with the budget for the year 1963-64, perhaps we will be able to present a fuller picture on many of these topics. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 4th February 1963.

The House then adjourned.

IV. PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 96. *Short review of the activities of the Weights and Measures Department during the periot from 1st April to 30th September 1962.*

* Kept in the library for perusal by Members.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 4th February 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

MR. CHAIRMAN : We have some questions to-day. Question No. 1.

Government servants

*1 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of Government servants dismissed or removed from Government service for having political affiliation during 1960, 1961 and 1962?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : The number of Government servants dismissed or removed from Government service for having political affiliations is as shown below :

1960	...	1
1961	...	5
1962	...	2
		8

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அரசியல் கட்சித் தொடர்பு அவர்கள் எந்த வகையில் பெற்றிருந்தார்கள் என்று அரசாங்கத்திற்கு அறிய வந்தது என்பதை பொது நலத்திற்கேற்ற முறையில் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்க முடியுமா ?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ஒருவர் மேடையில் ஏறி ஒரு அரசியல் கட்சிக்குச் சாதகமாகப் பிரசங்கம் செய்தார். மற்றொருவர் நான் அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்தான் என்று கடிதமே எழுதிவிட்டார். இந்த மாதிரி அவரவர்கள் அரசியல் கட்சிகளில் சேர்ந்து பிரசாரம் செய்ததாகவோ அல்லது அரசியல் கட்சிகளில் சேர்ந்திருக்கிறோம் என்று அவர்கள் தானாகவே ஒரு கேசில் ஒத்துக்கொண்டாலோ, அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள்.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : வேலையிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களில் ஆசிரியர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா ?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ஒருவர் ஆசிரியராக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, நெருக்கடி நிலையில் போலீசார் கைதுசெய்யும்படியான நிலை ஏற்பட்டு அதிகாரத்திலுள்ள அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதி விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா ?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : பொதுவாகக் கேள்வி கேட்டால், சொல்ல முடியாது. யாராவது ஒருவரைச் சுட்டி விலக்கப்பட்டுவிட்டார் என்று கேட்டால், அவர்களுடைய கேஸைப் பரிசீலனை செய்ய முடியும்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : ஐயா, சர்க்காரில் இருந்துகொண்டு இன்னும் பலபேர் மறைமுகமாக அரசியல் கட்சிகளை ஆதரிப்பதும் அதில் ஈடுபடுவதும் ஆகவுள்ள நபர்களைக் கண்காணிப்பதற்கு ரகசிய போலீசார் வைத்து அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்வார்களா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ரகசிய போலீஸ் வைத்து கண்காணிப்பது கஷ்டம். சர்க்கார் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தாங்களாகவே ஒரு நெறியை மேற்கொள்ளவேண்டும். சர்க்கார் ஊழியத்தில் இருந்தால், அரசியல் கட்சிகளில் சேரக் கூடாது. அரசியல் கட்சியில் சேரவேண்டுமென்று விருப்பம் இருந்தால், சர்க்கார் ஊழியத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்று அவர்கள்தான் முடிவு செய்யவேண்டும்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, ஆளுகின்ற அரசியல் கட்சியை ஆதரிக்கின்ற அரசாங்க ஊழியர்கள்மீது இதே காரணத்தால் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகின்றதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ஒரு கேஸில் இந்த மாதிரி காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கூட உத்தியோகத்திலிருந்து கட்சியை ஆதரித்ததற்காக விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

Jails

* 2 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) (i) the sanctioned strength, and

(ii) the number of prisoners admitted in the Central Jails at Madras, Salem, Tiruchirappalli, Coimbatore and Vellore as on 1st April 1962; and

(*b*) whether the Government are aware that many of the sub-jails are overcrowded and, if so, the steps taken or proposed to be taken in this behalf?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) The sanctioned strength of the Central Jails and the number of prisoners admitted in these jails as on 1st April 1962 are as follows :—

Jails.		*Sanctioned strength.*	*Number of prisoners admitted as on 1st April 1962.*
(1)		(2)	(3)
Central Jail,	Madras	1,457	1,825
Do.	Salem	1,231	1,152
Do.	Tiruchirappalli	2,010	2,034
Do.	Coimbatore	1,928	2,706
Do.	Vellore	1,920	1,972

(*b*) Yes. There has been overcrowding in some Sub-Jails. Whenever there is overcrowding, prisoners are transferred from one Sub-Jail to another or to the nearest Central Jail. The question of constructing additional cells in certain Sub-Jails to relieve overcrowding has also been taken up by the concerned Superintendents of Jails and estimates called for from the Public Works Department authorities.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, மத்திய சிறைச்சாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் குறித்து கேள்வி கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கையைவிட அந்தச் சிறைச்சாலையில் இருந்தவர்களுடைய கூடுதல் எண்ணிக்கை எவ்வளவு அதிகம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இருந்தவர்களுடைய எண்ணிக்கைதான் பின்னால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஃபிகர். எவ்வளவு பேருக்காகக் கட்டப்பட்டதோ, அவ்வளவு பேர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளில் இருக்கிறமாதிரி சௌகரியமாக இருக்கலாம். சில சமயத்தில் அதிகமாகவும் இருக்கலாம்.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, சில சிறைச்சாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையைப்போல இரண்டு மடங்கு, இரண்டேகால் மடங்கு சிறைச்சாலையில் கைதிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். மதுரை சிறைச்சாலையில் அப்படி இருந்தார்கள். அப்படியிருந்தது அரசாங்கத்தின் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து தெரியவருகிறதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இந்தக் கேள்வி ஏப்ரல் முதல் தேதியன்று கேட்கப்பட்டது. கோயம்புத்தூர் தவிர வேறு இடங்களில் அதிகமாக இருந்ததில்லை. 1,457, 1,822, 1,231, 1,153, 2,010 2,034, 1,920, 1,972 என்பது. கோயம்புத்தூர் சிறைச்சாலையில்தான் 1,928 சாங்ஷன் ஆன ஸ்ட்ரென்த். 2,706 பேர்கள் அப்போது கைதிகளாக அனுமதிக்கப்பட்டனர். சில சமயங்களில் அதிகமாக வருகிறது. சில சமயங்களில் அரசியல் விஷயத்தில் ஏராளமாக கைதாகலாம். அதை எதிர்பார்த்து நிரந்தரமாக சிறைச்சாலைக் கூடங்களை அதிகப்படுத்த முடியாது. சில சமயங்களில் அது கூடியவரையில் சமாளிக்கப்பட்டு வருகிறது.

S.S.L.C. Examination

* 3 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether the Government are now checking or counter-checking the valuation of S.S.L.C. papers valued by the examiners; and

(*b*) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes, Sir.

[4th February 1963

(b) The answer scripts relating to the S.S.L.C Public Examination valued by the Assistant Examiners are counter-checked by the Chief Examiners.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, is there any procedure for the papers to be counter-checked by other people except the Chief Examiners?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: No, Sir.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, தலைமை ஆய்வாளர் அவர்கள் மறுபரிசீலனை செய்வது என்பது தேர்வு முறையில் உள்ளடங்கிய ஒன்றாகும். தலைமை ஆய்வாளர் மறுபரிசீலனை செய்ததற்குப் பின்னர், தேர்வுகளை முடிவுகள் செய்ததற்குப் பிறகு யாராவது ஐயுற்று தங்கள் நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்யுமாறு எழுதுவார்களானால், அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்ய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை தனிக் கேள்வி கேட்டால் சொல்லலாம்.

திரு. க. அன்பழகன் : தேர்வு முறைகளில் தலைமை ஆய்வாளர் செய்யும் பரிசீலனை தவிர வேறு அரசாங்கம் மூலமாகத் திடீரென்று ஏற்பட்ட நிலைமைகளின் காரணமாக மறுபரிசீலனை செய்ய வகையிருக்கிறதா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதுமாதிரி எதுவும் முறை இல்லை.

General Elections

* 4 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that in the General Elections held recently, numbers of ballot papers were noted by the polling officers against the respective names of voters to whom they were issued; and

(b) whether the Government have made any representation to the Election Commission in this regard to preserve the secrecy of the ballot and if so, what it is?

THE HON. SRI. M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes, Sir.

(b) No, Sir.

திரு. க. அன்பழகன் : தேர்தல் நடைபெறுகின்ற நேரங்களில் வாக்குச் சீட்டுகளைத் தருகின்றபோது அவற்றின் எண்கள் குறிக்கப்படுவதாகத் தெரிகின்ற காரணத்தால், பொதுமக்கள் பீதியடைகிறார்கள் என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா ? எண்கள் குறிக்கப்படுவதால் யாருக்கு வாக்களிக்கப்பட்டதென்பதைக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள் என்ற கருத்து பொதுமக்களிடையே பரவியிருக்கிறதென்பதை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவார்களா?

4th February 1963]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பொதுமக்கள் பீதியடைகிறார்கள் என்ற தகவல் என்னிடம் இல்லை. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. புதிதாக இது ஏற்படவில்லை. நீண்டகாலமாக இப்படி நடைபெறுகிறது. பேர் குறிக்கப்பட்டு இனிஷியல் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் தவறுதல் ஏற்படவில்லை. பின்னால் ஒரு சமயத்தில் தகவல் வேண்டியிருக்குமென்றுதான் அதைக் கையாளுகிறார்கள்.

திரு. க. அன்பழகன் : வந்த வாக்குச் சீட்டுகள் இடையிலே வேறு ஏதேனும் நீதி மன்றத்தில் சென்று பரிசீலனை செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டால் தவிர அவற்றை வேறு யாராலும் பிரித்து அறிய முடியாது என்ற உறுதியைப் பொதுமக்களுக்கு அரசாங்கம் அளிக்கமுடியுமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரசாங்கம் அதை எப்போதும் அளிக்கிறது. பொதுமக்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் இருப்பதற்கிடமில்லை.

Loans to Agriculturists

* 5 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) the amount of loan given to agriculturists for digging wells during 1960–61; and

(b) the amount of loan outstanding as on 1st April 1961?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Rs. 35·15 lakhs.

(b) Rs. 10·57 lakhs.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) ELECTION TO THE SENATE OF THE ANNAMALAI UNIVERSITY.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri V. Rengaswami, M.L.Cs. are the only two candidates validly nominated for election to the Senate of the Annamalai University. As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, two, I hereby declare them duly elected to the Senate of the Annamalai University.

(2) MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Legislative Assembly, transmitting copies of the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962) and the Madras Essential Articles Control and Requisitioning

[Mr. Chairman] [4th February 1963

(Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 (L.A. Bill No. 1 of 1963) as passed by the Assembly on the 2nd February 1963, for the concurrence of the Council.

III.—MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"That under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, item (2) under Non-official Resolutions be taken up before item (1)".

The Hon. the Finance Minister has some other engagement Therefore, I am moving this motion.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, item (2) under Non-official Resolutions be taken up before item (1)."

The motion was put and carried.

IV.—NON-OFFICIAL RESOLUTIONS.

(1) TRANSACTION OF BUSINESS IN THE COUNCIL IN TAMIL—(*cont.*)

MR. CHAIRMAN : I think the hon. Member Vidwan T. Muthukannappan has already moved the Resolution.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Yes, Sir. I have already moved it. But I have now to speak on it.

3 10 p.m. MR. CHAIRMAN : Yes. The hon. Member will now speak on it.

* ***வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் :*** தலைவர் அவர்களே, இதையொட்டிய தீர்மானம் சுமார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இதே சபையிலே முன் மொழியப்பட்டு பிறகு ஆமோதிக்கப்பட்டு அப்போதிருந்த கல்வி அமைச்சர் அவர்களாலே ஆவன செய்வதாக வாக்களிக்கப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்குரிய ஆதாரங்களைக் காட்டுவதற்கு முன்னே ஆங்கிலம், தமிழ் சம்பந்தமாக என்னுடைய சொந்தக் கருத்தைச் சொல்லிவிட்டு மேலே போய்ச் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்ள நினைக்கிறேன். ஆங்கிலம் சர்வதேச மொழி, ஆற்றல் மிக்க மொழி, வளமான மொழி. விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு ஆங்கிலக் கல்வி மிக அவசியம்தான். ஆங்கிலம் கல்லாதவர்கள் கிணற்றுத்தவளை போன்ற நிலையிலே இருப்பார்கள் என்பது எனது சொந்தக் கருத்து. விஞ்ஞான வளர்ச்சி பெருகிவரும் இந்த உலகத்திலே ஆங்கிலத்தில் திறமைவேண்டும். பயிற்சி வேண்டும் என்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலம் முதல் வகுப்பிலிருந்துகூடப் பள்ளிகளிலே தொடங்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கை. சென்ற வாரத்திலே மதிப்புக்குரிய நண்பர்

4th February 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் Literature Honours ஆங்கிலத்திலே படித்தவர்கள்கூட ஆங்கிலம் சரியாக எழுதவில்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்திலே நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிறேன். தமிழின் நிலைகூட அப்படித்தான் இருக்கிறது. மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையிலே தமிழின் தரம் உயர்ந்துவிடவில்லை என்று குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். S.S.L.C. வரை படித்த தேர்வு எழுதிய சுமார் 600-க்கு மேற்பட்டவர்களுடைய தேர்வுத்தாளை நான் பார்க்கவேண்டி இருந்தது. அதிலே ஒருவர்கூட பிழை இல்லாமல் தமிழ் எழுதவேயில்லை. அது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஆதலாலே தமிழ்கூட அந்த நிலையிலே இருக்கிறது. மேடைப் பேச்சிலே மாணவர்கள் எல்லாம் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். வாய்ச்சொல் வீரர்களாக இருக்கிறார்கள் அவ்வளவுதான். தமிழில் தரம் அவ்வளவாக உயர்ந்துவிட தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம்—தமிழ் தாய், ஆங்கிலம் தோழி, தாய்க்குத் தோழியினுடைய உதவி தேவைதான். ஆனால் தாய்க்கு உதவி செய்யவந்த தோழியைக் காதலியாக நினைத்து அவளுடன் கை கோர்த்து களி நடனம் புரிய ஆரம்பித்து விடுகிறார்களே, அதைத் தான் நான் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. ஆதலாலே தமிழன் தரம் உயரவேண்டும். ஆங்கிலமும் நன்றாக பயிலப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வருகிறேன்.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு 23 ஜனவரி 1957-ல் ஏறத்தாழ 6 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழ் இந்த நாட்டினுடைய—தமிழ் நாட்டுடைய ஆட்சி மொழியாக ஆகிவிட்டது என்று ஜனாதிபதி அவர்களுடைய இசைவு பெற்றது. ஆறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன, அரசியல் மொழியாகத் தமிழ் ஆன பிறகு அதை அரசியல் மொழியாகச் செயல்படுத்த இந்த அரசாங்கம் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நமக்குத் தெரியும் : நம்முடைய பாரதப் பெரு நாட்டிலேயுள்ள பல ராஜ்யங்களிலேயும் தாய் மொழிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து மிக போற்றத்தக்க நிலையைக் கொடுத்திருப்பது நம்முடைய அரசாங்கம்தான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எத்தனையோ சிறந்த காரியங்களை அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ் அரசியல் மொழியாக ஆவதற்கு ஆட்சி மொழிக் கழகம் நிறுவினார்கள். தமிழ் ஆராய்ச்சிக் குழு நிறுவினார்கள். தமிழ் நூல்குழு நிறுவியிருக்கிறார்கள். மொழிப்பயிற்சிக்குழு, ஆட்சி சொல் அகராதி வந்திருக்கிறது, சட்டசபைச் சொல் அகராதி வந்திருக்கிறது, விஞ்ஞானச் சொல் அகராதி வந்திருக்கிறது, ஆசிரியர் பயிற்சிச் சொல் அகராதி வந்திருக்கிறது, இவ்வளவும் வந்தாய்விட்டது. இந்தத் தீர்மானத்திலே நான் கொண்டுவந்திருப்பதெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். மாவட்ட ரீதியிலே, நிலையிலே, தமிழ் ஆட்சிச் சொல்லாக விளங்கிவருகிறது. அதற்கு வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கான பேர்களுக்கு தமிழில் தட்டெழுத்துப்பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. எல்லாவிதமான வசதிகளும் செய்யப்பட்டுவிட்டன. District Level-இலே—மாவட்ட நிலையிலே தமிழ் ஆட்சிமொழி

யாக விளங்கிக் கொண்டுவருகிறது. ஆனால் நான் இந்தத் தீர்மானத்திலே கூறிக்கொள்ளுவதெல்லாம் இந்த மன்றத்தின் மொழியாக அது விளங்கவேண்டும். இந்த மன்றத்திலே தமிழிலே நிகழ்ச்சிகள் செயல்படவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய தீர்மானத்தினுடைய கருத்து. இங்கு கேள்வியைத் தமிழிலே கேட்டாலும், முதலிலே சொல்லுகிற விடை ஆங்கிலத்திலே வருகிறது. 42-வது விதியிலே Motion கொடுத்தால் முதலிலே சொல்லுகிறபோது, பதில் ஆங்கிலத்தில் வருகிறது. தெரியவில்லை என்று கேட்டால் தமிழிலே சொல்லுகிறார்கள். அந்த நிலை மாற வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. நம்முடைய Legislature Council Rules விதி 61-இலே எப்படியிருக்கிறது? நாம் ஆங்கிலத்திலே பேச வேண்டும் விதிப்படி. நம்முடைய தலைவர் கருணையோடு, கண்ணியமாக, அன்போடு தமிழிலே பேச அனுமதிக்கிறார்கள். அந்த விதியைப் பார்த்தால் 61-இலே.

"The business of the Council shall be transacted in English, provided that any member may address the Council in any recognised language of the State or in Hindi. and provided further that the Chairman may permit any member who cannot adequately express himself in any of the aforesaid languages to address the Council in his mother-tongue."

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய அனுமதியாலே நம் கருத்துக்களை நாம் தமிழிலே தெரிவிக்கிறோம். ஆனால் நாம் எல்லாம் கேள்விகளைத் தமிழிலே எழுதிக்கொடுத்தால், ஆங்கிலத்திலே விடை வருகிறது. இதை நோக்குகிறபோது, அரசியல் சட்டத்திலே மிக நன்றாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே 345-வது விதியிலே தமிழிலே செயல்படலாம் என்று நமக்கு அனுமதி இருக்கிறது.

"Subject to the provisions of Articles 346 and 347 the Legislature of a State may by law adopt any one or more of the languages in use in the State or Hindi as the language or languages to be used for all or any of the official purposes of the State."

அதே சமயத்தில் Article 348 நாம் தமிழில் பேசுவதைத் தடை செய்யவில்லை. சட்டங்கள் Acts —விதிகள்—Rules—Amendments —திருத்தங்கள்—இவைகள் எல்லாம் கூடத் தமிழிலே செயல்படலாம். ஆனால் authoritative list வைத்துவிட வேண்டும். தமிழிலே செயல்பட்டால் இங்கேயிருக்கிற பெரும்பாலான அங்கத்தினர்கள் புரிந்துகொள்ளுவார்கள். சில காரியம் எல்லாம் இங்கு தமிழிலே நடக்கின்றன. என்னுடைய முயற்சியாலே என்று சொல்லலாம். வினா—விடைகள் இப்போது தமிழிலே மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு கொடுக்கப் படுகின்றன. நிகழ்ச்சி நிரல்— Agenda —தமிழிலே வருகிறது. Resolutions —தீர்மானங்கள் தமிழிலே வந்திருக்கின்றன. நன்றி தெரிவிக்கிறேன். தமிழிலே கேள்வி கேட்டால், அதற்கு முதலிலே சொல்லப்படுகிற பதில் ஆங்கிலத்திலே இருக்கவேண்டாம். தமிழிலே இருக்கலாம். இதற்குத் தடை இருந்தால், நிவர்த்தி செய்யுங்கள். 42-வது விதி போன்ற Motions வருமானால், ஆங்கிலத்

திலே படிப்பதைவிட தமிழிலே படியுங்கள். இப்படிச் சொல்லுவதிலிருந்து ஒரு சில நண்பர்கள் தப்பாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. ஆங்கிலத்திலே தான் கருத்துக்களை வெளியிட முடியும் என்று உள்ளவர்களைத் தமிழிலே பேச வேண்டுமென்று வற்புறுத்த வில்லை. அது என்னுடைய கொள்கையும் இல்லை. கருத்தும் இல்லை. அவர்கள் எப்போதும் ஆங்கிலத்திலே பேசட்டும். எந்த மொழியிலே அவர்கள் சரளமாகக் கருத்து வெளியிடமுடியுமோ அதில் அவர்கள் வெளியிடட்டும். அதை ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. தமிழிலே பேச முடிந்தவர்கள் தமிழிலே பேசட்டும். இந்த மன்றத்திலே நடக்கிற செயல் முறையெல்லாம் தமிழிலே நடக்க ஏதுவாக்க 61-வது விதியை English என்ற வார்த்தைக்குப் பதில் Tamil என்று விதியைக் கொஞ்சம் திருத்துவது சரியாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய ஐயர்: அப்படியே நடக்கட்டும். வேறு ஒரு மாறுதலும் வேண்டாம் என்கிறீர்களா?

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: மதிப்புக்குரிய கனம் பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் சொல்லுவது போல மாற்றிவிட்டால் போதும். நடக்கிறபடியே நடக்கட்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: சட்டப்படி இரண்டுக்கும் ஒரே அர்த்தம் தான்.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: இந்த விதியில் தமிழ் என்று போட்டுவிட்டு நடை முறையிலே இப்போதுபோல நடந்து கொண்டு வந்தால் கூட ஓரளவு சரியாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானப்படி இந்தச் சபையினுடைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தமிழிலே செயல்படவேண்டும், அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. அ. கஜபதி நாயகர்: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, எனது நண்பர் திரு. முத்துகண்ணப்பன் சொன்னார் இந்த சபைத்தலைவர் உத்தரவு கொடுத்தாலன்றி தமிழில் பேசமுடியாது என்று. அந்த மாதிரி இல்லை. சட்டத்தில் அப்போது இருந்தது. பின் சட்ட சபையில் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக்கிய பின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழில் வரவேண்டுமென்று தீர்மானமாகி விட்டது. It has been adopted by law. ஏன் அப்போதைக்கப்போது ஆங்கிலத்தில் வருகிறது என்றால் தமிழ் அதிகமாக வர்த்தமானத்தில் இல்லை. சில நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் விளங்கும் சிலருக்குத் தமிழ் பேச முடியாது. இந்தக் காரணத்தால் இரண்டிலும்—தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்—வருகின்றது. ஆகையால் தமிழ் ஆட்சிமொழியான பின் இந்தச் சட்ட சபையிலும் தமிழ் ஆட்சிமொழியாக நடக்கவேண்டும். 3—10 p.m.

இந்தத் தீர்மானத்தைப்பார்த்தால், இந்தக் கவுன்சிலைப் பொறுத்தவரையில்—அசெம்பிளியில் இல்லை—இந்தத் தீர்மானத்தைக்கொண்டு வர வேண்டியது அவசியமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. அசெம்பிளியிலும் கவுன்சிலிலும் இதே சட்டம்

[திரு. அ. கஜபதி நாயகர்] 4th February 1963

தான். ஆனால் தற்கால நிலையை ஒட்டி ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் செய்யப்பட வேண்டுமென்று குறிப்பாகச் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. டி. பி. ஸ்ரீனிவாசவரதன்: தலைவரவர்களே, நான் தமிழிலேயே பேசுகிறேன். நான் பேசுவது கொச்சைத் தமிழ். ஆனாலும் புரியும் தமிழாக இருக்கும். இந்தப் பிரேரணையைப் பிரேரேபித்தவர் என்னவோ தேங்காயிலும் படாமல், மாங்காயிலும் படாமல் என்று சொல்வதுபோல்—ஆனால் தமிழ்தான் வேண்டுமென்று சொன்னார். ஆங்கிலமும் நீடிக்கலாம் என்று சொன்னார். அவர் ஆங்கிலம் நீடிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டால், இந்தப் பிரச்னைக்கு இடமே இல்லை. இப்போது மொழிவெறி ரொம்ப ஜாஸ்தியாகி இருக்கிறது. இவர்கள் தமிழில் கேள்வி போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழிலேயே அரசாங்கத்தாரும் பதில் சொல்கிறார்கள். இப்போது இது ரொம்ப அனாவசியம். நமக்கு ஒரு காலத்தில் ஹிந்தியைத் திணிக்கப் போகிறார்கள் என்ற பயத்தில் சொன்னோம்—நாம் தமிழில்தான் பேசவேண்டுமென்று. பேசினோம். இன்று பேசுவதுகூட தமிழில்தான். **Business** என்றால் அதுவும் தமிழில்தான் இருக்க வேண்டும். இவர் சொல்வது போல் செய்தால், என்ன ஆகும் தெரியுமா? நம் சேர்மனைப்போல் இருப்பவர்கள்—அவர் தமிழ் பேசுகிறார்—டாக்டர் லட்சுமணஸ்வாமி முதலியார் போன்ற மற்றவர்களுக்கு இந்த சபையில் சுலபத்தில் இடம் இல்லாமல் போய்விடும். அப்படித்தான் வந்து சேரும். இந்தமாதிரி பாஷைப் பிரச்னை வந்தால் என்ன ஆகும்? எனக்குத் தெரியும் என்ன ஆகும் என்று. தெலுங்கு செக்ஷன் இருக்கும் ஸ்கூல்களில் தெலுங்கு இல்லாமல் பண்ணிவிட்டார்கள். பட்டாபிராமன் கமிட்டி போட்டு அதைச் செய்தார்கள். சித்தூரில் தமிழ் செக்ஷன் ஒழிந்துவிட்டது. இங்கே இருந்தவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். அதனால் வரும் போராபத்து என்னவென்றால், கடைசியில் சிலபேரை நீக்கிவிட்டு இங்கே பக்கத்து ஊரில் இருப்பவர்கள்—அவர்கள் பாஷை வேண்டுமென்று வரும். ஆங்கிலத்தில் பேசலாம் என்று இருக்கிறது. எப்போது ஸ்ரீமான் முத்துக்கண்ணப்பன் 'ஆங்கிலத்தில் பேசலாம்' என்று சொல்லிவிட்டாரோ, இந்தப் பிரச்னையே எழவேயில்லை. இதைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு விடுங்கள். சுலபமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பெரிதாகக் கிளப்பிக் கொண்டு .... ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று 4 பேர் கேட்பார்கள். ரெட்டிமார்கள், நாயுடுமார்கள் வீட்டில் தெலுங்கு பேசுவார்கள். இங்கே தமிழ்தான் பேசுவார்கள்.

இங்கிலீஷை **Associate language** என்று சொல்லுகிறீர்கள். ஏன் அப்படிக் கொண்டுவரச் சொல்கிறீர்கள்? ஆட்சி மொழி என்றால், கடைசி வரை வேதவாக்கா? அதை மாற்ற முடியாதா? எது சீக்கிரமோ அதை மாற்றுவதை விட்டுவிட்டு இப்படியா சொல்வது? சபை கூடுவது ஜனங்கள் சௌகரியத்துக்காக. இதையும் 'பாஸ்' பண்ணிவிட்டால் சாகும் வரை அப்படியே

4th February 1963] [திரு. டி. பி. ஸ்ரீனிவாச வரதன்]

இருக்கவேண்டுமென்று அர்த்தமா? இந்த மாதிரிப் பார்த்ததே யில்லை. எந்தெந்தக் காலத்தில் எப்படி எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அதுமாதிரிச் செய்யவேண்டும். எல்லாருக்கும் தமிழில் அன்பு இருக்கிறது. வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் பேசும்போது மொழிபெயர்ப்புக்கு **Translation** என்று அவரே [illegible] தயவுசெய்து வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டால் நன்றாக இருக்குமென்று சொல்கிறேன்.

* **திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்:** தலைவரவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் முத்துகண்ணப்பன் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை நானும் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

தமிழ் நமது மாநில அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக சர்க்காரால் ஏற்கனவே இந்த சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும் ஒரு சில நண்பர்களின் நடவடிக்கைகள் பல ஆங்கிலத்தில் நடைபெறும் காரணத்தால்—கூடுமான வரையில் அமைச்சர்களும் அங்கத்தினர்களும் தமிழிலேயே பேசி, தமிழிலேயே நடவடிக்கைகள் இருக்கவேண்டும் என்ற தனது கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறும் வகையில்தான் தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறதே தவிர, தங்களுடைய கருத்தை ஆங்கிலத்தில்தான் நன்கு விளக்க முடியும் என்பவர்களை, தமிழில் எடுத்துக் கூற முடியாத அங்கத்தினர்களை வற்புறுத்தும் வகையில் இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது ஏற்கனவே ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட முறைப்படி தமிழில் கூடுமான வரையில் எல்லா அங்கத்தினர்களும்—ஆங்கிலம் தெரிந்த அங்கத்தினர்கள்கூட—கூடுமான வரை தமிழில் பேசினால்—தமிழ் தெரியாதவர் இந்த சபையில் இருக்க முடியாது—ஆனால் ஆங்கிலம் தெரியாத அங்கத்தினர்கள் இந்த சபையிலும் மற்ற சபையிலும் இருக்கிறார்கள். எனவே ஆங்கிலம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும்கூட, நடவடிக்கைகள் கூடுமான வரையில் தமிழில் பேசி நடைபெறவேண்டுமென்ற எனது கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழிலே கேட்டால் தமிழில் பதிலும், ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் ஆங்கிலத்தில் பதிலும் அளிப்பதாக அமைச்சர்கள் கூறக்கூடும். இருப்பினும் நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கக்கூடிய மொழி தமிழ்—எல்லோருக்கும் தெரிந்த மொழி தமிழ்—தலைவர் உட்பட. எனவே கூடுமான வரை அமைச்சர்கள் தமிழிலே பேசி நடவடிக்கைகள் நடைபெற முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால்தான், நாம் தமிழை ஆட்சி மொழியாக அங்கீகரித்துக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக விளங்கும். எனவே தமிழை நடைமுறையில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்: தலைவரவர்களே, இன்று இந்த சபையிலே பெரும்பாலும் தமிழிலேயே பேசப்படுகிறது. தமிழில் பேசுவதற்கு யாரிடத்திலும் எந்தவித ஆட்சேபணை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிற்சில சமயத்தில் இங்கிலீஷில் கேட்டால்

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்] [4th February 1963

இங்கிலீஷில் பதில் சொல்கிறார்கள். இங்கிலீஷில் கேட்டால் தமிழில் பதில் சொல்வது அபூர்வமாக இருக்கிறது. இரண்டொரு சட்டத்தைத் தவிர, சட்டங்கள் பிரேரேபிக்கப்பட்டு வாசகத்தை விளக்கும்போது ஆங்கிலத்தில் சொல்வது வழக்கம். சாதாரணமாக, தமிழில்தான் எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்கின்றன. ஆகையினால் இப்படிப்பட்ட தீர்மானம் எவ்வளவு தூரம் அவசியம் என்பதை யோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தீர்மானம் அவசியமா என்பதற்கு ஒரே ஒரு காரணம் இருக்கிறது. இன்று அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசும்போது, அதையும் கூட சுட்டிக்காட்டினார்கள். அதால் பெரும்பாலும் இன்று நமது மந்திரிமார்கள் பேசும் தமிழ் பேச்சுத் தமிழாக இருக்கிறது. ஆனால் சில அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது பேச்சுத் தமிழ்—வெகுவாக புரிந்த தமிழ் இல்லாத தமிழ்—சுமார் 500, 1,000 வருஷத்திற்கு முன் வழங்கப்பட்ட தமிழில் பேசுகிறார்கள். அது தான் இன்று தமிழில் பொதுவாக எல்லோரும் பேசுவதற்கு ஆட்சேபமாக—முட்டுக் கட்டையாக—இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டொரு உதாரணங்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு நான் 'வருஷம்' என்று சொல்லிப் பழக்கமானவன். ஆண்டு என்ற வார்த்தையும் எனக்குத் தெரியும். ஆண்டு என்றால் ஆவணியில் ஆரம்பித்து ஆடியுடன் முடியும் காலத்திற்குப் பெயர். தமிழன் வைத்த பெயர். வருஷம் என்ற வார்த்தை யாரோ சமஸ்கிருத வார்த்தை என்று சொல்லிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. ஆகவே, அந்த வார்த்தையை நீக்கிவிட்டு இவர்கள் ஆண்டு என்று உபயோகித்தால் என்னைப்போன்றவர்களுக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது. கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்புகூட பாஷை என்ற வார்த்தையை உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தோம். அதற்கு மொழி என்ற அர்த்தம் இருந்தது. இன்று 'பாஷை' கூடாது, மொழி என்று
3-20 p.m. சொல்கிறார்கள். மந்திரிகள்கூட கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் "மந்திரிகளாக" இருந்தார்கள். இப்போது அச்சுப் பிழை விழுந்தாலொழிய 'அமைச்சர்கள்' ஆகிவிடுகிறார்கள். எதை அமைத்தார்களோ மந்திரிகள் என்றால் ஆலோசனை சொல்லக்கூடியவர்கள்; அமைச்சர்கள் என்றால் அமைப்பவர்கள். எதற்காக அமைச்சர்கள் ஆனார்களோ தெரியவில்லை. மற்ற பாஷைக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், தமிழிலே இரு விதங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று 'பேச்சுத் தமிழ்'; மற்றொன்று 'எழுத்துத் தமிழ்'. எழுத்துத் தமிழ்படி பேசுவது, பேச்சுத் தமிழ்படி எழுதுவது தவறு என்ற அபிப்பிராயம் நாட்டில் இருக்கிறது. உதாரணமாக, எங்கேயாவது ஒரு பழக் கடைக்குச் சென்று, "அப்பா, பழம் என்ன விலை விற்கின்றது?" என்று பேசுகின்றோமா? இல்லையே. கூடுமான வரையில் பேச்சுத் தமிழை அனுசரித்து எழுத்துத் தமிழ் வரவேண்டும். அப்படி அரசாங்க ஆபீஸ்களில் வந்தால், இன்று இந்தச் சபையிலே தமிழில் பேச யாரும் தயங்க மாட்டார்கள். என்னைப் போன்ற பழங்காலத்துக்காரர்கள், இன்று புதிதாக ஒரு தமிழைப் படித்து எழுதுவதென்றால் சிரம

4th February 1963] [திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்]

மாக இருக்கிறது. அதேமாதிரி எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீநிவாஸவரதன் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டதைப் பார்த்தேன். அவர்கள் பேசிய தமிழ் 'கொச்சைத் தமிழ்' அல்ல; 'பேச்சுத் தமிழ்' தான். இன்று பேச்சுத் தமிழ், M.A. படித்தவர்களானாலும், அப்படித்தான் இருக்கிறது. பேச்சுத் தமிழில் 'இருக்குது' என்று சொல்லப்படுகிற வார்த்தை, எழுத்துத்தமிழில் 'இருக்கிறது' என்று ஆகின்றது. ஆகவே பேச்சுத் தமிழிலேயே பேச ஒருவரும் வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை. இன்று நடைமுறையில் இருக்கிற தமிழ் வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம் மாற்றி உபயோகத்துக்குக் கொண்டு வருவதால்,—'தண்டல் நாயகம்', 'அலுவலகம்', 'பேருந்து'. (சிரிப்பு) இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளால்தான் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. 'பொறி' என்ற வார்த்தை சாதாரணமாக எலிப் பொறியைக் குறிப்பதாகத்தான் மக்கள் புரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இன்று யந்திரத்தைக் குறிக்க 'பொறி' என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி மாற்றுவதால்தான் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. தமிழைத் தமிழாக உபயோகித்தால் கஷ்டமிருக்காது என்று சொல்லிக்கொண்டு, கனம் அங்கத்தினர்கள் கூடுமான வரையில், நமது மந்திரிகள் பேசுகின்ற பிரகாரம், தமிழைத் தமிழாகப் பேசும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எனக்குப் பேச இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்கு தலைவரவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: கனம் தலைவரவர்களே, இந்தச் சபையிலே தமிழிலேயே எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டுமென்று கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் அதே சமயத்தில் குறிப்பாக என்னுடைய நண்பர் ஸ்ரீமான் ஆதித்யன் அவர்கள் குறிப்பிட்ட சில விஷயங்களையும் நன்கு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தமிழ் ஆசை கொண்டோ, அல்லது தமிழ்மீது இருக்கும்படியான பற்று தலைக் கொண்டோ எவ்விதமான ஒரு தீர்மானமும் செய்வது முறையல்ல. இருந்தாலும் கூட, இது தமிழ்நாடு என்று பொதுவாக மாகாணமே திருத்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கிற நிலையிலே, தமிழ் நாட்டின் மேல்சபை என்று கூறுவதற்கு உகந்த வகையில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் இங்கே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் ஜில்லா நிர்வாகத்தில் சகல வித கடிதப் போக்குவரத்தும் தமிழிலேயே நடக்க வேண்டுமென்ற குறிப்பும் இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் பார்க்கிறபோது, மேல்சபை என்று கூறப்படும் இந்தச் சபையில் தமிழிலேயே எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதை எந்த விதத்திலும் தவறாகக் கருதமுடியாது. ஆனால் ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'எழுதும் தமிழ்', 'பேசும் தமிழ்' என்ற வித்தியாசங்கள் கற்பிக்கப்பட்டு, 'காடு', 'நாடான' வார்த்தைகளை உபயோகித்தால் அது ஒரு சிலருக்குப் புரியாது. ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். காந்தியடிகள் பொதுவாக எங்கே போனாலும் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்க ஏராளமான ஜனங்கள் கூடினார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்

பேசுவதை எல்லோரும் சந்தோஷத்தோடு கேட்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் பேசுகிறபோது, அவர்கள் பிரசங்கத்தை மக்கள் வெகு உணர்ச்சியோடு கேட்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் அவர்கள் தங்களுடைய பேச்சை மக்கள் புரிந்து கொள்ளும்படியான நடையில் சாதாரணத் தமிழில் பேசுகிறார்கள். சிலர் அப்படிப் பேசாமல், தமிழ் ஆர்வத்தால் 'எண்டு', 'யாண்டு', 'இவண்', 'அவண்' என்று பேசுவதனால், யாருக்கும் புரிவதில்லை. கருந்தமிழில், செந்தமிழில் பேசுகிறோம் என்கிறார்கள். அதோடுகூட, என்னுடைய நண்பர் சொன்னது போல, 'பௌண்டன் பேனா' என்றால் எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. அதை விட்டு விட்டு "ஊற்று எழுதுகோல்" என்றால் அது ஒருவருக்கும் எளிதில் புரிவதில்லை. 'சைக்கிள்' என்றால் கிராம ஜனங்கள் உட்பட எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. 'ஈருருளை வண்டி', 'துவிச்சக்கர வண்டி' என்றால் புரிவதில்லை. அதேபோல் லாரி என்றால் கிராமத்தில் இருக்கக் கூடிய பெண்கள் முதற்கொண்டு, எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. லாரிக்குப் பதில் 'பேருந்து வண்டி' என்கிறார்கள். ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு, 'புகைவண்டி உந்து நிலையம்' என்கிறார்கள். இவையெல்லாம் தமிழ் சொற்கள்தான் என்றாலும், ஜனங்களுக்குப் புரியாத சொற்களாக இருக்கின்றன. ஆகவே புரியும் படியான பாஷையில் பேசினால்தான் அர்த்தமிருக்கும். அதேமாதிரி பிரசங்கம் செய்வதென்றால், பழக்கத் தமிழில் பிரசங்கம் செய்ய வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு, ஏதோ இவர்கள் தான் தமிழில் புலமை படைத்தவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு, புதிய தமிழ் வார்த்தைகளைப் புகுத்தி, மக்களுக்கு அதைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, பேசினாலும் எழுதினாலும், அதனால் இந்த நாட்டுக்குப் பிரயோஜனமில்லை. தமிழும் வளராது. இதை நாம் முதலில் உணர வேண்டும். இந்தச் சபையில் பொதுவாக தமிழில்தான் எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டுமென்று சட்டத்தில் இல்லாவிட்டாலும்கூட, கூடுமான வரையில் எல்லாம் தமிழிலேயே நடந்து வருகிறது. நம்முடைய நண்பர் மதிப்பிற்குரிய திரு. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் கூட [illegible] தமிழிலேயே பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: 20 வருடங்களுக்கு முன்னால், அவர் கீதை சொற்பொழிவுகளை (Gita Lectures) தமிழிலே ஆற்றியிருக்கிறார்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: 45 வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே தமிழில் பேசியிருப்பதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம்.

திரு. எ. சுப்ரமணியம்: திரு. ஸ்ரீநிவாஸவரதன் அவர்கள் பேசும்போது, தமிழில் இருக்கிற குற்றங் குறைகளைச் சொல்லி, அது கூடாது என்றார்கள். யாருக்கு எப்படி தமிழில் பேச முடியுமோ, அப்படிப் பேசலாம். அதில் எந்தத் தடையும் இருக்க முடியாது. தமிழ் நாடு என்றிருப்பதால், அதில் தமிழுக்குச் சரியான இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை வந்திருப்பதால், தமிழிலேயே எல்லா நடவடிக்கைகளும் கொண்டு வரலாம். அதில்

தவறில்லை. அதனால் அரசாங்கம் அதைக் கவனித்து ஒத்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்குமென்று நான் அபிப்பிராயப் படுகின்றேன். நண்பர் ஸ்ரீ முத்துகண்ணப்பன் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறபோது, காடு, நாடு இல்லாமல், வழக்கத் தமிழில், பேசும் தமிழில், மக்களுக்குப் புரியும்படியான தமிழில் நடவடிக்கைகள் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தமிழ் அகராதிப் புத்தகங்களை எல்லாம் பார்த்தேன். 'தண்டல் நாயகம்' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். கலெக்டர் என்று சொன்னால் எல்லோருக்கும் புரிகிறது. அதற்குப் பதிலாக தண்டல் நாயகம் என்றால், இன்னும் 10 வருடம் மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும் அந்தச் சொல் புரிவதற்கு. ஆகவே அந்த மாதிரி எல்லாம் இல்லாமல், எந்தெந்த ஆங்கில வார்த்தையை அப்படியே போடவேண்டுமோ, அவற்றை அப்படியே போடவேண்டும். பேனா என்றால் எல்லோருக்கும் 3-40 p.m. தெரியும். அதுபோல இருக்கிற ஆங்கில வார்த்தைகள் இங்லீஷ்காரர்களின் காலத்தில் உண்டானது. இஞ்சினியர் என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். பொறியாளர் என்கிறார்கள். பசங்களிடம் கேட்டால் பொறி என்றால் கடலைப்பொறியா? அது எல்லோரும் செய்கிறார்களா? என்ன என்று கேட்கும்போது அதுமாதிரியான நிலைமை வந்துவிடுகிறது. இஞ்சினியர் என்று சொல்லலாம். அதனால் தப்பில்லை. தாசில்தார் என்றிருக்கிறது. யாருக்காவது தெரியாமல் இருக்கிறதா? அது முன்பே தெரிந்த வார்த்தைதானே. ஹுஜூர், செரஸ்திரார் என்று இருக்கிறது. பசலி என்றிருக்கிறது. யாராவது அதையெல்லாம் மறுக்கிறோமா? கஜானா என்றிருக்கிறது. இந்த வார்த்தைகளெல்லாம் முகமதியர் காலத்தில் ஏற்பட்டது. அதைத் தமிழ் வார்த்தையில் சொல்கிறோமே. தமிழில் கஜானா என்றிருப்பது தப்பல்ல. மக்களுக்குத் தெரியும்படியான சுலபமான முறையில் அவைகள் இருக்கவேண்டும். கூடுமானவரையில் தீர்மானங்களைக்கூட தமிழிலேயே கொண்டுவரும்படி செய்ய வேண்டும். புரியாதவர்களுக்கு வேண்டுமானால் வியாக்யானம் செய்யலாம். அமைச்சர் அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் அதை விளக்கலாம். ஆகையால் இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

***டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்:** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது நம்முடைய மன்றத்தின் முன் இருக்கிற தீர்மானம் சொல்வது இன்ன வகையான தமிழில் இங்கே நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற வேண்டுமென்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தீர்மானம் குறிப்பிடுவதெல்லாம் தமிழில் நிகழ்ச்சிகள் இருக்க வேண்டுமென்பதே தவிர இன்னவகையான தமிழில் இருக்க வேண்டுமென்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது, மன்றத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற விவாதம், நிகழ்ச்சிகள் எழுத்துத் தமிழில் இருக்க வேண்டுமா அல்லது பேச்சுத் தமிழில் இருக்க வேண்டுமா என்பதை ஆராய்வதாகச் சென்றுகொண்டிருப்பது போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் நான் என்ன கேட்க விரும்புகிறேன் என்றால், நம்முடைய தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம் புத்

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் நல்ல செயல்களை மாற்றியமைத்துக்கொண்டு பின்னிறங்கப் போகிறதா அல்லது முன்னேற்றம் அடையப் போகிறதா என்பதுதான். அரசாங்க சார்பில் (Glossary Administrative Terms) "ஆட்சிச் சொல் அகராதி" என்று ஒரு புத்தகம் நல்ல ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதில் உள்ள நல்ல சொற்பதங்கள் எல்லாம் வழக்காற்றுக்குக் கொண்டுவராமல் இருக்கின்றன. அவற்றை உரிய இடங்களில் வழக்கிற்குக் கொண்டுவரப்போகிறோமா இல்லையா எனச் சிந்திக்க வேண்டும். அரசாங்கச் சார்பில் அரசாங்க முத்திரையோடு வெளியிடப்பட்டிருக்கும் அந்த நூலில் "தண்டல் நாயகம்" என்று இருப்பதை நாம் எவ்வளவு பின்னிறக்க வழியிற் பேசுகிறோம் என்பதைச் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. தண்டல்நாயகம் என்று மாவட்டக் கலெக்டரைச் சொல்வதில் சில கலெக்டர்களே வெறுப்படையவில்லை; பெருமையாகக்கூடக் கொள்கிறார்கள். வரி தண்டுகிறார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். கிராமங்களில் வரி தண்டுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். தண்டலுக்குப் போகிறார் என்று வழங்குகிறார்கள். நகரப் புறங்களில் இருக்கும் நமக்கு அவை விளங்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் பாண்டிய சோழ சாசனங்களில் கையாண்ட அந்தச் சொல்லை அரசாங்கம் பத்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்தே ஆட்சிக்குக் கொண்டுவந்தது. அதை மாற்றிவிட்டுக் கலெக்டர் என்று கட்டாயமாகச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமென்றால், நாம் பின்னிறங்குகிறோமே தவிர முன்னேற்றமடையவில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. அது தவிர, அமைச்சர் என்ற சொல்லுக்கு ஆட்சேபனை தெரிவிக்கப்பட்டது. அமைச்சர் என்ற சொல் இன்று நேற்று வழக்கிற்கு வந்ததன்று; திருக்குறளில் அமைச்சு என ஓர் அதிகாரமே இருக்கிறது. பலவிடங்களில் அச்சொல் பயின்று வந்துள்ளது. திருக்குறள் உலகத்திற்கே தரப்பட்ட அரியநூல் என்று பெருமை கொள்கிறோம், மெச்சுகிறோம். அதில் வழங்கியுள்ள 'அமைச்சு' என்ற சொல்லை விட்டு மந்திரி என்ற சொல்லை வழங்க வேண்டும் என்பது பின்னிறக்கம் இல்லையா? ஆண்டு என்ற சொல்லுக்குச் சித்திரை முதல் வரும் ஆண்டினைக் குறிக்கும் ஆற்றல் இல்லையென்று கூறப்பட்டது. ஆண்டு என்பது ஆவணி தொடக்கம் என்று சில பகுதிகளிலும் தை மாதந் தொடக்கம் எனச்சில பகுதிகளிலும் வழங்கலாம். அவ்வாறு வழங்குவது வட்டார வழக்கு (Provincial Dialect).

திரு. எஸ். டி. ஆதித்யன்: தை மாதத் தொடக்கமென்று ஆண்டுக்கு யாரும் வழங்கவில்லை. எங்கே அப்படியிருக்கிறது?

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: ஆவணிமாதத் தொடக்கந்தான் தமிழ் வருடம் என்பது எந்த அகராதியில் இருக்கிறது என்பது என்னுடைய கேள்வி. ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அவரவர்களுக்கேற்பச் சொற்கள் வழங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆண்டு என்பது எல்லாப் பஞ்சாங்க ஏட்டிலும் வந்துவிட்டது. ஆறும் வகுப்பு மாணவர்களின் கட்டுரைகளில்கூட

ஆண்டு என்ற சொல் வழங்குகிறது. ஒரு காலத்தில் அக்ராசனாதிபதி என்று சொன்னால்தான் சரியாக இருக்கும், தலைவர் என்று சொல்லக்கூடாதென்று சொன்னார்கள். காரியதரிசி என்று சொன்னால்தான் சரியென்றும் செயலாளர் என்று சொல்லக்கூடாது என்றும் இருந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. இப்பொழுது இங்குள்ள செகரட்டேரியட் அசோசியேஷன்கூட செயலரகச் சங்கம் என்ற பெயரில் நல்லமுறையில் நடைபெற்று வருகின்றது. அரசாங்கச் சார்பில் அமைச்சர் வந்து இதனிற் கலந்துகொள்கிறார்கள். அதை மாற்றியமைக்கச் செய்தால் நாம் பின்னிறங்குகிறோம் என்ற நிலைமை ஒருவேளை ஏற்படும். முன்னே வைத்த காலைப் பின்னே வைக்காமல் முன்னேற்றமாக அரசாங்கம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. க. அன்பழகன்:** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நான் பேசுகின்ற இந்தத் தமிழ் எழுத்துத் தமிழா, பேச்சுத் தமிழா என்று வாதிக்கப்படுமோ என்று ஐயுறுகிறேன். நான் பேசுவது பேச்சுத் தமிழ் அல்ல, எழுத்துத் தமிழ் ஆகுமென்று கருதுவது தவறு என தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழ்ச் சொற்களில் இலக்கிய மரபோடு கலந்து நிற்கின்ற சொற்கள் இடம்பெற்றபோது அது செந்தமிழ். மக்களோடு வழங்குகின்ற சொற்கள் கலந்தால், அது கொச்சைத் தமிழ். அப்படிப்பட்ட கொச்சைத் தமிழ் சட்ட மன்றத்தில் அதிகமாக இடம்பெற முடியாது. இடம் பெற்றாலும், எதிர்காலத்தில் அது வளரமுடியாது. ஆனால் செந்தமிழ் எதிர் காலத்தில் வளரமுடியும். அது பேச்சாகவும் எழுத்தாகவும் இருக்கலாம். எழுத்துக்கும் பேச்சுக்கும் இன்று உள்ள வேற்றுமை குறைய வேண்டும். அதற்கு நாம் வழிவகை காணவேண்டும். அந்த வகையில் எல்லோரும் செயல்படவேண்டும். மன்றத்தில் ஆட்சி மொழியாகத் தமிழ் விளங்குதல் வேண்டுமென்பது தீர்மானம் கொண்டுவந்தவன் நோக்கம். அதை இந்த அவை எண்ணிப் பார்த்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பது என் பணிவான வேண்டுகோள். எனக்கு முன் பேசியவர்கள் அதன் அவசியம்பற்றி நன்கு விளக்கினார்கள். அதில் எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி. எதிர்க்கட்சியினர் கொண்டுவருகிற நிலைமையில்லாமல் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவரே இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிற நிலைமை ஏற்பட்டதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. கட்சி மாறுபாட்டின் காரணமாக இந்த நிலைமை தோன்றவில்லை. தமிழில் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதன் மூலம் தமிழ் முதலிடம் பெறுகின்ற வாய்ப்பு கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தத் தீர்மானம் வந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். உண்மையில் சட்டமன்றம் ஆட்சி மொழியாகத் தமிழை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தமிழ் இன்று இடம் பெறுகின்றது. இருந்தாலும் முதலிடம் பெற்றதாக அது ஆகாது. தலைவர் அவர்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். தலைவராக வீற்றிருப்பவர்கள் மன்றத்தில் இடையிடையே தமிழில் சில சொற்களை

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th February 1963

சொல்லிவிட்டால், மன்றம் தமிழில் நடைபெறுவதுபோன்று அவை வருக்கும் தோன்றும். ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் மன்றத்தில் அதையே பின்பற்றிச் செயற்படுகிறோமாதலால், மன்றம் ஆங்கிலத்திலே நடப்பதாக எண்ணம் ஏற்படுகின்றது. கனம் தலைவர் அவர்கள் தமிழில் பேசும்போது, அது கொச்சைத் தமிழாக இருந்தாலும், இனிப்பான தமிழாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்டசபையில் நான் முன்பு உறுப்பினராக இருந்தபோது டாக்டர் யு. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள், ஆங்கிலத்தில் சொன்னால், சிலருக்கு விளங்காமல் இருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்ற நேரத்தில், தமிழில் அவர் பேச்சு சபையின் முறைகளைச் சொல்லுகின்ற நேரத்தில் அது இனிமையாக இருந்தது. அதிலேயே அவர் அவையோர் அனைவரையும் கவர்ந்தார். அதனால் தலைவர்கள் கவரவில்லை என்று சொல்வதாகக் கருதவேண்டாம். இடையிடையே தமிழில் சில கருத்துக்களைச் சொன்னால்கூட மன்றம் தமிழிலேயே நடப்பதாக நினைவு ஏற்படும். கனம் அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் பல நுண்ணிய கருத்துக்களை வெளியிடும்போது அவற்றைத் தமிழில் கூறும் கஷ்டத்திலின்று தானும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம், அவையினையும் தப்பவைக்கலாம் என்ற கருத்தில் ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்திவிடுகிறார்கள். ஆளும் கட்சித் தலைவர் ஆங்கிலத்திற்கு மதிப்பளிக்கிறார்கள் என்ற கருத்தில் மற்றவர்களும் அதை பின்பற்றுகிறார்கள்.

3-50 p.m. **கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்:** சபைத் தலைவராக இருந்தாலும் மந்திரியாக இருந்தாலும் தமிழிலே கேள்வி கேட்டால் தமிழிலே பதில் சொல்றது, இங்கிலீஷ்லே கேள்வி கேட்டால் இங்கிலீஷ்லே பதில் சொல்றது. Leader of the Opposition எந்த Language-இலே பேசுகிறாரோ அந்த Language-இலே பேசுகிறதுதான் Parliamentary Convention. டாக்டர் லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் இல்லாதபோது பாலசுப்ரமணிய அய்யர் தமிழிலே ஏதேனும் கேட்டால், தமிழில் பதில் சொல்கிறது. டாக்டர் லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் இங்கிலீஷிலே பேசினால், இங்கிலீஷிலே பேசுகிறது. இதுதான் முறை.

திரு. க. அன்பழகன்: அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்த இந்த விளக்கத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுக்கு தாம் காட்டும் மரியாதையைச் சொன்னார்கள். அந்த உரிமையை நான் வேறு சமயத்திலே பயன் படுத்தலாம் என்று நம்புகிறேன். ஆனால் அவையிலே உள்ள பெரும்பாலோருக்குத் தமிழ் தெரியும். எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு உள்ள உரிமையைக் கருத்தில் கொண்டு பின்னும் அமைச்சர் அவர்கள் பெரும்பாலோருக்கு விருப்பமாக உள்ள மொழியில் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கும் தமிழ் விளங்கும் என்பதால் தமிழிலேயே விடையளிக்கலாம். கவர்னர் உரை போன்ற பொது விவாதங்களின்போது எழும் பிரச்னைகள்மீது அமைச்சர்கள் தமிழிலே பேசினால், அங்கத்தினர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு வகையிலே தமிழிலே பேசினால், கடுமையாகப் பேச நேரிடும் என்று அமைச்சர்கள் சொல்லுவார்களானால் அதை நாம் இனிமையாகத் தாங்கிக் கொள்ளுகிறோம்.

4th February 1963]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தமிழுக்கு அந்த அவமதிப்பு ஏற்பட நான் அனுமதிக்க முடியாது.

திரு. க. அன்பழகன்: அமைச்சர்கள்தான் கடுமையாகப் பேசுவார்கள் என்று சொன்னேனே தவிர தமிழ் மொழியைக் கடுமையான மொழி என்று நான் சொல்லவில்லை. அங்கத்தினர்களில் பெரும்பாலோருடைய கருத்துக்கு ஏற்ப பொது விவாத நேரங்களிலாவது தமிழிலே விடை அளிக்கலாம். சிக்கலான நேரங்களில் ஆங்கிலத்தை மேற் கொள்ளுவது தவறு அல்ல. அந்த சட்ட நுணுக்கங்கள் நாளடைவிலேதான் தமிழில் வளரவேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். சட்ட நுணுக்கத்தைத் தமிழில் விளக்க நாளும் பயிற்சி பெற வேண்டிய நிலையிலே உள்ளவன்தான். இக்கட்டான நிலைகளில் கருத்து விளங்க ஆங்கிலத்தைக் கையாள்வது தவறு ஆகாது. பொது விவாத நேரங்களில் தமிழ்தான் இடம் பெறவேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தை அருள்கூர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தீர்மானம் நிறைவேறுகிறதா இல்லையா என்பதுகூட முக்கியமல்ல. இதன் நோக்கத்தை நாங்கள் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம் என்று சொன்னால், இந்த நோக்கத்தை நாளடைவில் நிறைவேற்றுவோம் என்று சொன்னாலும்கூட அது பெரிதும் வரவேற்கப்படுவதாகும்.

ஒன்றை மட்டும் சொல்லுகிறேன். எந்த வகையான தமிழ் கையாளப்படவேண்டும் என்று யாரும் தீர்மானிக்க முடியாது. மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பேச்சு வழி இருக்கிறது. அவர்களிடம் தமிழை வளர்க்கின்ற திறன் இருக்கிறது. வளரும் குழந்தைகள் அவர்கள் பெறும் அறிவோடு தமிழையும் வளர்க்கிறார்கள். அந்தத் துறையில் வளர முடியாத கட்டத்துக்கு வந்தவர்களிடையில் இப்படிப்பட்ட பேச்சு, செந்தமிழ் எதிர்ப்பு இருக்கிறது. வளருகிற குழந்தையை நோக்கி எதிர்காலத் தமிழ் இருக்கிற காரணத்தினால் வளர்ந்துகொண்டு வருகிற அந்த மொழிநடையே பத்திரிகைகளிலும், பல்கலைக் கழக ஏடுகளிலும் இடம் பெற்று வருவதாகும். அதனால் வளர்ந்து வருகிற இயல்பாக வளருகிற—கட்டாயப்படுத்தி அல்ல—மக்கள் அறிவால் வளர்ந்து வருகிற தமிழை யாரும் தடுத்துவிட முடியாது. இது மொழியைப் பற்றி கருத்து தெரிவிப்பதாக இருந்தாலும் மொழி வல்லுநர்கள், மொழியை வளர்க்கத் தெரிந்தவர்கள் மொழி அடிப்படையை உணர்ந்தவர்கள், மொழி நூல் ஆராய்ச்சிக்காரர்கள், இதே அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அந்த ஒரு காரணத்துக்காகவேனும்—அப்படிப்பட்ட தகுதிமிக்கவர்கள் டாக்டர் சிதம்பரநாதனைப்போன்றவர்கள் மொழி எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று மக்களுக்கு எந்த மொழி தேவை என்று தீர்மானிப்பார்கள். அந்த மொழி வளரத்தான் செய்யும். இது அரசியல் கட்சிக்குச் சொந்தமான பிரச்னை என்று எண்ணத் தேவையில்லை. எனவே இந்த மன்றத்திலே இயன்ற அளவு தமிழை நடைமுறையில் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

***கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவசியமில்லை என்று தெரிவித்துக்

சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் கூறியதுபோல, தீர்மானத்திற்குப் புறம்பாகவே என்ன நடை முறையைக் கையாள்வது என்று பேசப்பட்டது. நான் தமிழிலே பேசுவது என்றால், என் நடையிலே பேசினால், புரியாத நடையிலே பேசினால், ஆங்கிலம் புரிகிறவர்களுக்கும் புரியாது போய்விட்டால் என்ன செய்வது? நடையைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீனிவாசவரதன் பேசினார்கள். அப்புறம் திரு. ஆதித்தன் விமரிசனம் செய்தார்கள். அதில் தப்பிதம் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் நாம் பின்னே போய்க் கொண்டிருக்கிறோமா என்று கேட்டார்கள். இந்தத் தீர்மானத்திலே பின்னே போகிறது ஒன்றுமில்லை. முன்னே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம், பின்னே போகாது. பின்னே பிடித்து இழுத்தாலும் இணங்க மாட்டோம். முன்னேபோய்க் கொண்டிருக்கிறோம். மொழியை எல்லோரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மன்றத்திலே உள்ளவர்கள் மட்டுமல்ல வெளியிலே உள்ளவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று, தமிழை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். பல இலாக்காக்களிலே அமுலுக்குக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஒரு உதாரணம் சொன்னார், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள், தண்டல் நாயகம் என்ற வார்த்தைக்கு கலெக்டர் என்ற பொருள் என்று. அதைப் பற்றிப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். சிலர் புரிந்து கொள்ளவில்லையே என்று வருந்தினார்கள். தண்டல் என்பது தமிழ் வார்த்தை. ஏதாவது ஒரு தமிழ் வார்த்தை இருப்பதற்காக எந்த வார்த்தையாக இருந்தாலும் பாராட்டிவிட முடியாது. கனம் அங்கத்தினர் திரு. சுப்பிரமணியம் தண்ட நாயகம் என்று சொன்னார்கள். தண்டல் நாயகம்தான் எப்படி வந்தது என்று நான் கேட்கிறேன். தண்டல் நாயகம் என்பதைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினார்களே, தமிழ் புலவர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன், ஒரு வார்த்தை தமிழ் வார்த்தை என்பதற்காக அதைப் பற்றிப் புகழ்ந்து விட்டால் போதாது. அதுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்ன பொருள்? கலெக்டர் என்றால் என்ன அர்த்தம்? பில் கலெக்டரா? பில் கலெக்டர்களுக்கு "ஹெட்டா"? வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே வரி வசூல் பண்ணுவதற்காக இருந்தது. வேறே வேலை இல்லையா கலெக்டருக்கு.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : பில் கலெக்டர் தண்டலன். கலெக்டர்—தண்டல் நாயகம். அரசாங்கத்திலே வெளியிட்ட கலைச் சொற்களிலே இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : யாரோ சொல்லி விட்டார்கள். அதை ஈயடிச்சாங்காப்பி அடிச்சிருக்கிறார்கள்: ஈயடிச்சிருந்தா அப்படியே இருக்கவேண்டும் என்று ஈயடிக்கிறது. கலெக்டர் என்றால் அகராதியைப் பார்த்து விட்டுப் போடுறது. கலெக்டர் வேலையை நாம் குறிப்பிடவேண்டாமா? Stationary Sub-Magistrate என்ற வார்த்தைக்கு தமிழ் வார்த்தையை பார்த்தா பெரிய அடத்தம். Literal translation ஆகப்போடுகிறார்கள். இது தமிழ் வார்த்தை. என்ன பயன்? பொருள் புரியணும். நல்ல தமிழ்

வார்த்தை இருக்கட்டும். Diplomacy வார்த்தைக்குப் பார்த்தால் சமீபத்திலே சைவசித்தாந்த நூல் பதிப்பில் அரசியல் சூழ்ச்சித் திறன் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. கே. அன்பழகன் : சூழ்ச்சித்திறன் என்றால் நல்ல அர்த்தம் இருக்கிறது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நான் பாலசுப்ரமணிய ஐய்யாவை Diplomat என்பதற்குபதில் அரசியல் 'சூழ்ச்சித்திறன்' படைத்தவர் என்று சொன்னால், யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். நான் Diplomacy என்று சொல்றதிலே என்ன கருத்தைச்சொல்ல ஆசைப்படுகிறேனோ அதை இந்த வார்த்தையினாலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறதில்லை. ராஜதந்திரம் என்று சொல்லுகிறார்கள், Diplomacy -க்கு.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்குத் தான் Diplomacy-க்கு அர்த்தம் தெரியும். மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இது தமிழ் வார்த்தை என்று சொல்லிவிட்டாலே பயன் இல்லை. 'Travellers Bungalow' என்று சொன்னால் வழிபோக்கர் விடுதி என்று பொருள் கொடுக்கப்படுகிறது. என்ன வேறு வகையில்லாமல், கெட்டா போய்விட்டான் வழிப் போக்கர் என்று சொல்ல? அவசரப்பட்டு ஏதாவது போடுகிறது என்றால், அது என்ன அர்த்தம்? சில வார்த்தைகளை அப்படியே வைத்துக் கொள்ளலாம். பெரும் புலவர்கள் இருக்கும் இந்த மன்றத்தில் என்னுடைய குறைகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்று இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். (பலத்த சிரிப்பு.) 'Travellers Bungalow' என்பதற்கு வழிப் போக்கர் விடுதி என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இது என்ன அர்த்தம். வழியில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் எல்லோரும் தங்குமிடமா அது? 4-00 p.m.

திரு. டி. வி. தேவராஜ முதலியார் : சிலோனில் பார்த்தால் அதற்கு 'பாடி வீடு' என்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சில வார்த்தை சில சமயத்தில் வேறு அர்த்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. Stationary Sub-Magistrate என்பதற்கு இப்படிப் போட்டிருக்கிறீர்களே என்று கூப்பிட்டுக் கேட்டேன். Stationary Sub-Magistrate என்றால் ஆணிபோட்டு அடித்து நாற்காலியில் உட்கார வைத்திருக்கிறது என்று அர்த்தமா? இதுமாதிரி போட்டுக் கொண்டுபோனால், அர்த்தமில்லை. சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளைப் பற்றி முன்னர் பேசினார்கள். தமிழுக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. தமிழில் சிலர் பேசுகிறார்கள், சிலர் ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். கனம் மன்றத்தலைவர் சொன்னமாதிரி, ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் ஆங்கிலத்திலும் தமிழில் கேட்டால் தமிழிலும் பதில் சொல்கிறோம். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. விடைகள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு கொடுக்கப்படுகின்றன.

எங்களுக்கு ஒருகவலை. தமிழில் ஒரு வேலை சரியாக இல்லாத போனால்— accurate ஆக இல்லாத போனால்— இன்னும் அவ்வளவு நம்பிக்கை வரவில்லை—அது தவருகப் போய்விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பதிலை கொடுக்கிறோம். இங்கேயும் விடைகளைத் தமிழில் கொடுக்கிறோம். ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று கூறுவதில் அர்த்தமில்லை. ஆங்கிலம் இருந்தால், தமிழுக்குச் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

எனக்கிருக்கும் இன்னொரு குறையையும் சொல்ல வேண்டும். இப்போது தமிழில் பேசுகிறோம். அது மற்றவர்களுக்கு எப்படி அனுபவமோ தெரியாது. அதைச் சுருக்கெழுத்தில எழுதுகிறார்கள். எழுதியதைத் திருத்தப்பார்த்தால், அதை rewrite பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் பேசினால் அந்தத் தொல்லை இல்லை. இன்னும் தமிழில் சுருக்கெழுத்தாளர் சரியாகக் கிடைப்பதில்லை. நாம் பேசுவது ஒரு நடையில் பேசுகிறோம். வேகமாகப் பேசுகிறோம். அதையெல்லாம் எழுதுவதில் கஷ்டம் இருக்கலாம். எனக்குத் தமிழில் எழுதிவரும் சுருக்கெழுத்தாளர் reports-ஐத் திருத்துவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஒன்று இரண்டு என்றால் திருத்தலாம்.

முக்கியமாக ஒரு வித்தியாசம். திரு. முத்துகண்ணப்பன் பிரேரேபித்த தீர்மானத்தின் கருத்து தமிழிலே இருக்கவேண்டும் என்பது இப்போது இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் பேச வேண்டுமென்றிருக்கிறது விதி என்று சொன்னார்கள். தலைவர் அனுமதித்தால் வேறு மொழியில் பேசலாம் என்று இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள். இது rules-ல் இல்லை. இது e olution. தலைவர் அவர்கள் அனுமதியால் நாங்கள் பேசுகிறோம் என்று சொன்னபோது தலைவரே அதை மறுத்தார்கள். இந்த மன்றத்தில் எல்லோரும் தமிழில் பேசலாம். ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாதவர்கள் தமிழில் பேசுகிறார்கள். இப்போது மசோதா ஆங்கிலத்தில் தயாரிக்கப்படுகின்றது. தமிழிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இங்கே சமர்பிக்கப்படுகின்றது. விதியை மாற்றி விட்டால், அசல் மசோதாவைத் தமிழில் தயாரிக்க வேண்டும். அவ்வளவு தூரம் பக்குவம் இல்லை என்பது எங்கள் கருத்து. அது precise-ஆக இருக்க வேண்டும். பின்னர் கோர்டுக்கு, நீதிமன்றத்துக்குப் போகும். பின்னால் தவறுகள் இருக்கக் கூடாது. எங்கள் சட்ட இலாகாவில் எவ்வளவோ பார்த்துதான் செய்கிறார்கள். ஆனால் நம் கனம் அங்கத்தினர் பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அதில் குறை காண்கிறார்கள். எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தாலும், அதில் குறை இருக்கிறது. சட்டத்தைத் திருத்திச் செய்தாலும், High Court-ல் போனால் அதில் குறை சொல்லிவிடுகிறார்கள். இப்போதே அவசரப்பட்டுச் செய்தால், இந்த சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. தமிழில் மசோதா தயாரித்தால், அதன் விளக்கம் என்ன, கருத்து என்ன என்ற பிரச்னை எல்லாம் வரும். அதனால்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லையே தவிர மற்றப்படி எல்லாம் தமிழில் நடக்கிறது—இதில் பின்னாலே போவது ஒன்றுமில்லை—இதில் வேண்டாம் என்றும் ஒன்றுமில்லை. இப்போது Official language ஆட்சிமொழியாக வெளி ஜில்லாக்

களில் எல்லா இலாக்காக்களிலும் தமிழ் வந்து விட்டது. Secretariat தவிர, எல்லா இலாக்காக்களிலும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக நடக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொன்ருக வருகிறது. பக்குவம் ஏற்பட்டு வருகிறது. அந்த அடிப்படையில் இந்தத் தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. தீமானத்துக்கும் அவசியமில்லை. ஆகவே கனம் அங்கத்தினர் முத்துகண்ணப்பன் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தை press பண்ண வேண்டாம்—வாபஸ் பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்**: இந்தத் தீர்மானத்தை எந்த நோக்கத்தோடு கொண்டுவந்தேனே அதை ஒரு சில நண்பர்கள் துரதிருஷ்ட வசமாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் என்னென்னவோ சிக்கலான பிரச்சனைகளில் ஈடுபட்டு மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் இழுத்துக் கொண்டுபோனதைப் பார்க்க வருத்தமாக இருக்கிறது. திட்ட வட்டமாக இருக்கிறது தீர்மானம் இந்த சபையில் நடை பெரும் நிகழ்சிகள் எல்லாம் அரசியல் மொழியான தமிழில் நடை பெற வேண்டும் என்கிறது தீர்மானம். அதை விட்டு விட்டு அதற்குப் புறம்பாக, விபரீதமான நிலையில் எல்லாம் சில அங்கத்தினர்கள் பேசியது, உண்மையில் ஒரு சிலருக்கு மனத்தைப்புண் படுத்திவிட்டது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதில், சட்ட மன்ற விதி 61-ல் தெளிவாக இருக்கிறது. நான் படித்துக் காட்டினேன் என்றாலும் படித்த நண்பர்கள்கூட அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. இதை நன்ருகச் சொன்னார்கள் அமைச்சரவர்கள் விளக்கும்போது. 61-வது விதியில் ஆங்கிலத்தில் செயல்பட வேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாதவர்கள் தமிழில் பேசலாம் என்று இருக்கிறது. "அது அப்போதே மாற்றப்பட்டு விட்டது, இதற்கு அவசியமில்லை" என்றார் எனது மதிப்புக்குரிய நண்பர் கஜபதி நாயகர் அவர்கள். இந்தப்புத்தகம் மாரச் மாதம்—புத்தகம் என்று சொன்னால்கூட ஆதித்யன் கடுந் தமிழ் என்று சொல்வார் என்று நினைக்கிறேன்—1962 மார்ச்சில் வெளியிடப்பட்டது. ஒரு வேளை புரிந்துக்கொள்ளாமல் சொல்கிறாரோ. தமிழ் அரசியல் மொழியாகிவிட்டது. அலுவலகங்களில் தமிழ் அரசியல் மொழியாகிவருகிறது. படிப்படியாக மாவட்ட ரீதியில் செயல்பட ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஆனால் அது இன்னும் சட்டமன்றத்தில் செயல் படவில்லை. அதைத்தான் இந்தத் தீர்மானம் தெளிவாகக்கூறுகிறது. எனவே திரு. கஜபதி நாயகர் இதை கொஞ்சம் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு ஸ்ரீநிவாசவரதன் அவர்கள்தான் இந்த சிக்கலை மூலை முடுக்குகளில் இழுத்துவிட்டார். இந்த தீர்மானத்தை அவர் நிச்சயமாக புரிந்துக் 4-10 p.m. கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன். தெலுங்கர், மலையாளி என்று என்னென்னவோ பேசினார். பதினைந்து அல்லது 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அவரால் இன்று கூறப்பட்ட கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தால், வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கலாம். இன்று 'செகரடேரியட்' நடவடிக்கைகளில்கூட, படிப்படியாகத்

[வித்வான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [4th February 1963

தமிழ் வந்து விட்டது. சட்ட மன்றத்திலும் வந்துவிடத்தான் வேண்டும். அதை மறுக்க முடியாது. அதில் யாரும் குறுக்கிட முடியாது. எனவே அவர் பேசியது அர்த்தமற்றது.

அடுத்துப் பேசிய நண்பர் ஆதித்தன் அவர்கள் காரசாரமாக ஏதேதோ சொல்லிவிட்டார். ஆண்டைப்பற்றி மறுத்தார். அதற்குக் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் விடை அளித்தார்கள். அவருக்கு நன்றி. ஆனால் என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னது போல், கரடு முரடான தமிழில், யாருக்கும் விளங்காத தமிழில் பேசுவதை நானும் விரும்பவில்லை. அது மக்களுக்குப் புரியாது என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், உலக வழக்கில் நிலைத்து நிற்க முடியாது என்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். சைகிள் என்று இருக்கிறது "சைக்கிளை" சைகிள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். "காரை" கார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இருபது, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கவிஞர் ஒருவர் "பைதாக்கள்" "ஈருருளி" "உந்து வண்டி", "மிதி வண்டி" என்று சொன்னார். அது சாதாரண கிராம மக்களிடத்தில் வழங்க முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் நிலைத்திருக்க முடியாது. "ஈருருளி" என்று சாதாரண மக்கள் சொல்லமாட்டார்கள். "பெருந்து வண்டி" என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஆகவே பஸ்ஸை, பஸ் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆண்டு என்பது சாதாரணமாக எல்லோரும் புரியக்கூடிய வார்த்தை. நண்பர் ஆதித்தன் அவர்களுடைய வாதம் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த நிலைமைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கலாம். இன்று 5, 6 வயது சிறுவர்களுக்குக்கூட "அமைச்சர்கள் என்றால் என்ன, "ஆண்டு" என்றால் என்ன, என்பது தெரியும். வளர்ந்துவருகிற தமிழில் இந்தச் சொற்களெல்லாம் கூடாது என்று சொல்லுவதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். பிறகு நண்பர் திரு. அன்பழகன் பேசும்போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். "ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவர் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவதைப் பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன்" என்று தெரிவித்தார்கள். அவருக்குச் சொல்லிக்கொள்வேன், இன்று பாரதபெருநாட்டில் உள்ள 14, 15 ராஜ்யங்களில், தாய்மொழியில்தான் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் செயல் பட வேண்டும் என்று திட்ட வட்டமாக, உறுதியாக, ஏற்பாடு செய்து வருகின்ற ராஜ்யம் நமது தமிழ்நாடுதான் என்பதை அவர் மறந்துவிடக் கூடாது. அதை ஆளும்கட்சிக்காரர்களாகிய காங்கிரஸ்காரர்களாகிய நாங்கள்தான் செய்கிறோம்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir- the hon. Member is not expected to reply to the debate.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: ஆகவே தமிழுக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் தந்து, தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக வளர்க்க எல்லாவிதமான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருப்பது இந்த ராஜ்யம்தான் என்பதை அவருக்குத் திட்டவட்டமாக சொல்லிக்கொள்வேன். ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு நண்பர் பேசினார், பேச்சுத் தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது

4th February 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

என்று கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். "வராங்க, போறாங்க, இருக்காங்க" என்று கொச்சைத்தமிழில் இந்த மன்றத்தில் பேசலாமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். சாதாரண நடையில் எளிய நடையில்—கரடு முரடான நடைவேண்டாம், இலக்கிய நடைவேண்டாம், அதை நானும் மறுக்கிறேன்—சாதாரண நடையில் பேசலாம் அல்லவா. அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். இறுதியாக கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தின் நோக்கமே "It is nothing but a periodical reminder"

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: This is also a periodical reminder, that we are not able to give up English.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: எப்படியிருந்தாலும் சீக்கிரம் செயல்பட முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தைத் திரும்ப பெறுகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தலைவர் அவர்களே நான் என்பதற்கு கலெக்டர் (மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்) என்று போட் அகாரதியில் (Glossary of Administrative Terms) கலெக்டர் என்பதற்கு கலெக்டர், (மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்) என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது திருத்தியாகிவிட்டது.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

(2) HANDLOOM INDUSTRY AND HANDLOOM WEAVERS—(*cont.*)

* **திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்:** மன்றத்தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய தீர்மானம் கைத்தறி நெசவாளர்களைப்பற்றியதும், கைத்தறித்தொழிலைப்பற்றியதும் ஆகும். கைத்தறித்தொழில் இன்று நேற்று என்றில்லாது, பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே நமது நாட்டில் சிறப்புற்றிருந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். வள்ளுவர் காலத்திலேயே கைத்தறித் தொழில் சிறப்புற்றிருந்த போதிலும், அன்று இருந்த சிறப்பு இன்று இல்லாதது குறித்துத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை இச் சபையில் கொண்டு வரவேண்டியது அவசியம் ஆயிற்று. கிட்டத்தட்ட 1930-க்கு முன்னால்கூட இந்தக் கைத்தறித்தொழில் மிகச் சிறப்போடு நம் நாட்டில், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் விளங்கி வந்தது. உள்நாட்டு வாணிபத்தில் மட்டுமின்றி, வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் துணிகளில்கூட, கிட்டத்தட்ட நான்கில் ஒரு பங்கினைக் கைத்தறித்துணி வகித்து வந்தது. அப்படியெல்லாம் உன்னதநிலையில் இருந்ததால்தான், கைத்தறித்தொழிலில் இத்தனை லட்ச மக்கள் ஓர் அளவாவது அவர்களுடைய ஜீவனத்தை நடத்திக்கொண்டுவர முடிந்தது. வரவர நாகரீகம் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும்போது, இயந்திரங்களின் போட்டியிலும், மற்ற பல நாடுகளில் நெய்யப்படும் துணிகளின் போட்டியிலும் நமது நாட்டில் மட்டுமின்றி அன்னிய நாடுகளிலும் நமது கைத்தறித் துணிக்கு இருந்து வந்த கிராக்கி குறைந்து விட்டிருக்கிறது. அந்த அளவிலே நமது இந்திய அரசாங்கமும், மாநில

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th February 1963

அரசாங்கமும் கைத்தறிக்கு உதவி செய்ய முன்வந்ததை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதற்காக அந்த நெசவாளர்களின் சார்பில் நான் அரசாங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த உதவிகளெல்லாம் தாற்காலிகமான உதவிகளாகவே பெரும்பாலும் இருந்து கொண்டு வருகின்றனவேயொழிய கைத்தறித் தொழிலில் இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலை மாறுவதற்கான நிலையான உதவியாக இருக்கவில்லை. அத்தகைய உதவியை அரசாங்கம் இதுவரையில் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எப்போதும் கைத்தறித் தொழிலுக்கு இம்மாதிரியான நிலை ஏற்படாமல் தன்னந் தனியாக தனித்து தன்னுடைய காலிலேயே நிற்பது என்று சொல்லுவார்களே, அதைப்போன்று தனித்து இயங்குவதற்கான ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து இந்த கைத்தறித் தொழிலுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஒரு முக்கிய நோக்கத்தோடு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

நமது மாநிலத்தில் மட்டும் நமது தேசத்தில் இயங்கக்கூடிய தறிகளில் நான்கில் ஒரு பங்கு கைத்தறிகளாக இருக்கின்றன. இவ்வளவு தறிகளிலும் கிட்டத்தட்ட அரசாங்கக் கணக்குப்படி சொன்னாலும் 20 லட்சம் மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் 20 லட்சம் மக்களாவது அந்தத் தொழிலை நம்பி வாழக்கூடியவர்களாக 4-20 p.m. இருக்கிறார்கள். மொத்தம் 40 லட்சம் மக்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கும் இத்தொழிலுக்கு எல்லாவித உதவிகளும் செய்ய அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த இடத்திலே இன்னொன்று அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நமது அரசாங்கத்திற்கும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கைத்தறி நெசவாளர்கள் என்றென்றும் கைத்தறியைத்தான் நம்பி வாழவேண்டும் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கவில்லை. கைத்தறி நெசவாளர்களைப்பற்றிப்பேசும் என்னைப்போன்றவர்களும் கைத்தறித் தொழிலிலேயே அவர்கள் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பேசவில்லை. நேற்று முன்தினம் நமது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்கு பதில் அளிக்கும்போது தங்கத் தொழிலாளர்களுக்கு சொன்னதுபோல் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் சொல்லுகிறேன் என்று கூறினார். அது எனக்கு மிகவும் வியப்பாகவே இருந்தது. தங்கத் தொழிலில் எவ்வளவு பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை என்று—குறிப்பாக அந்த எண்ணிக்கை பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆனால் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் எண்ணிக்கை அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருபது லட்சம் பேராவது அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டும் அதனைச் சார்ந்த தொழில்களில் அதுபோன்ற தொகையினர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அத்தனை பேருக்கும் வேறு வேலை வாய்ப்பு எங்கேயிருக்கிறது? எப்படி அவர்கள் அந்த வாய்ப்பைப் பெறமுடியும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணராது அந்த நிலையை சீராக மாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. அப்படி அவர்களுக்கு

4th February 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

வேறு வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்தால், கண்டிப்பாக அவர்கள் அதற்குச் செல்வார்கள். நாட்டில் இருக்கிற வேலை வாய்ப்பு அதிகமாக இல்லாததுதான் கைத்தறித் தொழிலில் அவர்கள் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம். அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊதியம் அதில் கிடைக்கவில்லையென்றாலும் அதிலேயே அவர்கள் உழன்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தாலும் நாட்டுக்குத் தேவையான துணியில் 3-ல் 1 பங்கை உற்பத்தி செய்யக் கடமைப்பட்டு உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு இப்போது நமது அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் கூட்டுறவு மூலமாகச் செய்து வரும் பல உதவிகளை நான் அறிவேன். இன்னும் மேலும் மேலும் கூட்டுறவில் அவர்கள் சேர்ந்தால்தான் அவர்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டு வரவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நினைத்தாலும், எல்லா நெசவாளர்களையும் அந்த முறையில் கொண்டுவர அரசாங்கம் விரிவான திட்டத்தைக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படியில்லை என்றால், தனிப்பட்ட நெசவாளியாக இருந்தாலும் மாஸ்டர் வீவர்களிடம் வேலை செய்பவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கு உதவித் திட்டம் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவுத் திட்டத்தின் கீழ் நெசவாளிகள் அத்தனைபேரும் வரவேண்டுமென்று விரிவான திட்டம் போட்டுச் செயலாற்றினால் ஒழிய, இது அப்படித்தான் இருக்குமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கூட்டுறவுக்கு முயற்சி பல ஆண்டுகளாகச் செய்துவருகிறோம். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்ததைவிட இப்போது ஐந்தாறு சதவிகிதம் அதிகமாகக் கூட்டுறவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அதில் பல பிரச்னைகள் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். கூட்டுறவுக்கு வரவில்லை என்ற காரணத்திற்காக, தனிப்பட்ட கூட்டுறவுக்கு வராமல் இருப்பவர்களுக்கு அரசாங்க உதவி இல்லை என்பதைத் தவிர்த்து எல்லோருக்கும் உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் என்னுடைய தீர்மானத்தில் முக்கியமாக நமது ஏற்றுமதி வியாபாரம் தற்போது பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்ததைவிட இப்போது குறைந்திருப்பதால், அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறேன். 1954-ல் கிட்டத்தட்ட நமது மாநிலத்திலிருந்து மட்டும் 5 கோடி கெஜத்திற்கு மேல் கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. இப்போது கடந்த சில ஆண்டுகளில் மிகமிகக் குறைந்து விட்டது. அதற்குப் பல காரணங்களிருக்கின்றன. ஒரு காரணம், அந்தந்த நாடுகளானது சொந்தக் குடிசைத் தொழிலாகிய கைத்தறித் தொழிலைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று அறவே நமது கைத்தறித் துணிக்கு அனுமதியில்லாமல் செய்துவிட்டன. மத்திய அரசாங்கம் வியாபார சம்பந்தமான பேச்சுக்கள் பேசும்போது, கைத்தறித் துணியைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு தனியாகக் குறிப்பிடாமல் விட்டுவிடுவதுதான் காரணம். அதை இப்போது நமது மாநிலத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வற்புறுத்தி ஒரு சில நாடுகளோடு வியாபாரம் சம்பந்தமாக பேசும்போது அப்படிப்பட்ட

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th February 1963

பேச்சு தனிப்பட்ட முறையில் கைத்தறிக்கு ஒரு இடம் கேட்கும்படி செய்து இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அதற்கு அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். இன்னும் அயல்நாட்டு இறக்குமதி செய்யக்கூடாது என்று சொல்கிற சில தேசங்களை வற்புறுத்தினால், ஓரளவாவது கைத்தறித் துணியை அந்த அரசாங்கம் இறக்குமதி செய்ய சம்மதிக்கும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். அதில் அரசாங்கம் மேலும் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் சொல்வதுபோல 5 கோடி கெஜம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது இப்போது 40 லட்சம் 50 லட்சம் கெஜத்திற்கு குறைந்துவிட்டது. இந்த ஆண்டுதான் ஏதோ அமெரிக்க நாட்டினரின் ஒரு உதவியால் அவர்களின் மோகம் நமது கைத்தறித் துணிக்கு அதிகம் ஏற்பட்டதால், மற்ற நாடுகளைவிட அதிகமாக அவர்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறோம். அதைப் போன்ற துணிகளுக்கு அமெரிக்க நாட்டிலே கிராக்கி ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கம் எப்போதுமே ஏதாவது ஆராய்ச்சி செய்து அதில் ஈடுபட்டிருக்கும் நெசவாளிகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது அமெரிக்க நாட்டுக்குப் போகக்கூடிய துணியானது 'ப்ளீடிங் மெட்ராஸ்' என்பது. அந்த ஒரே ரகம்தான் போகிறது அதிகமாக. ஒருவிதமான டிசைனோடு போவதால் அது வெகு நாளைக்கு நடக்குமா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதாக இருக்கிறது. நான் முன்பே இதைபற்றி மன்றத்தில் கூறியிருக்கிறேன். அமெரிக்க மக்களுக்கு தற்போது இந்தத் துணியில் குறிப்பிட்ட டிசைனில் மோகம் இருப்பதால், அது என்றைக்கும் நிலையாது. அவர்களுடைய மனதிற்கேற்ப இந்த டிசைனை மாற்றி மாற்றி அமைத்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தால், அமெரிக்க நாட்டு வியாபாரம் கைத்தறியாளர்களை விட்டுவிடாது என்ற எண்ணம் எனக்கிருக்கிறது. ஆகையால் அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நமது அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏற்றுமதியில் நமது அரசாங்கம் பலதரப்பட்ட உதவிகளை செய்து வருகிறது. மத்திய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிற உதவிகள் பலமுறையில் வீணாகவும் போகிறது என்பதை இந்தத் தருணத்தில் குறிப்பிடாமல் இருப்பதற்கில்லை. கைத்தறி வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவேண்டுமென்ற முயற்சியில் அரசாங்கம் பொதுவாக இரண்டு மூன்று கைத்தறி ஸ்தாபனங்களையும் மற்றும் அரசாங்க நிறுவனமாக ஒன்றையும் ஏற்படுத்தி இருப்பதை நாம் அறிவோம். அதிகமாக கைத்தறித் துணி போகாத நாடுகளில் விற்பனை செய்ய அரசாங்கம் அதை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு ஸ்தாபனங்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரே நோக்கத்தோடு செயல்படுவதுதான். ஆனால் நாடுகள் வேறு வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது அவசியம்தானா என்பதை நமது அரசாங்கம் யோசனை செய்து மத்திய அரசாங்கத்துக்குச் சிபாரிசு செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அகில இந்திய கூட்டுறவு சங்கமானது நல்லமுறையில் பல நாடுகளில் கைத்தறித் துணியை அதிகமாக விற்பனை செய்து ஆண்டுதோறும் அதிகமாக விற்பனை காட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

4th February 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

அப்படிப்பட்ட கூட்டுறவு சங்கம் இருக்கும்போது Handloom Export Organisation என்ற ஸ்தாபனம் ஒரு நாட்டிலே மட்டும் அதிகமான துணியை விற்க முயற்சி செய்த போதிலும், அதனால் அதிகமாகச் செய்யமுடியவில்லை என்பதை அரசாங்கம் உணரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்குச் செலவழிக்கப்படுகிற பணமானது கைத்தறித் தொழிலின் பெயரால் செலவிடப்படுகிறது என்பதை அறியத்தான் வேதனையாக இருக்கிறது. பல லட்சக் கணக்கான மக்கள் நம்பி வாழும் கைத்தறித் தொழிலுக்கு நல்லது செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, நல்லது செய்கிறோம் என்ற எண்ணத்தோடு அந்த நிறுவனம் செயல்படாமல் கைத்தறித் 4-30 p.m.
தொழிலுக்கும் பிரயோஜனப் படாமல் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதுபோன்ற ஸ்தாபனம் இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு இருந்து அதேமாதிரியாக பிரயோஜனம் இல்லாத நிலையில் நீடிக்க வேண்டுமா? அல்லது கூட்டுறவு சங்கத்தோடு இணைக்கப்பட்டு, அதற்கு அந்த வேலை கொடுக்கும் வரை அந்த ஸ்தாபனத்தை மூடிவிடலாமா என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த நிறுவனம் இது வரையில் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் எந்தவிதமான அதிகமான வியாபாரம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அரசாங்க ரிபோர்ட்டுகளில், அதிலும் நமது அமைச்சர் அவர்களின் குறிப்புகளை காண எனக்கு மிகவும் வியப்பாக இருக்கிறது. பல நாட்களுக்கு முன்னால் அந்த நிறுவனத்தைப்பற்றி மத்திய அரசாங்க அமைச்சர் மனுபாய் ஷா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அந்த நிறுவனம் அதிகமாக ப்ளீடிங் மெட்ராஸ் ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது என்று. பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பதாக சட்டசபையிலேமட்டும் சொல்லப்படுகிறதா அல்லது உண்மையிலேயே தொழில் நன்மைக்குச் சொல்லப்படுகிறதா என்று புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். ஒருவர் செய்யும் வியாபாரம் அவர் செய்யும் வியாபாரத்தைப் பொருத்தது அவர் செய்யும் வியாபாரத்தை வைத்துக்கொண்டு பலர் செய்யும் வியாபாரத்தை கணக்கிடுவது அரசாங்கத்திற்கு நல்லதா என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்பதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். 1959-வது ஆண்டிலே இந்த Bleeding Madras துணி செய்து மார்க்கட்டிலே மற்றும் பல இடங்களில் தேக்கப்பட்டு இருந்தது. இரண்டாண்டு முயற்சி—மற்றவர்களுடைய முயற்சி அல்ல. அரசங்கத்தின் முயற்சிதான். அதிலும் முக்கியமாக தொழிலமைச்சர் முயற்சி என்று பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தேக்கப்பட்ட துணி விற்கப்பட்டது. எட்டு லட்சம் கஜம் துணி இந்த நிறுவனத்தால் வாங்கப்பட்ட போதிலும் அதனால் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது ஒரு லட்சம் கஜம் கூட இல்லை. அப்படியிருந்தும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சட்ட சபைக்குக் கொடுத்த ரிபோர்ட்டில் மேற்படி நிறுவனம் 6 லட்சம் கஜம் ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதானது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. இந்த 8 லட்சம் கஜத்தையும் 50 ஆயிரம் கஜம் போக 7½ லட்சம் கஜம் Local ஆக Dispose செய்யப்பட்டது. சென்னை நகரத்திலே ஒரு சில வியாபாரிகளுக்கு விற்கப்பட்டது. இந்த வியாபாரிகள் அந்தத் துணிகளை அமெரிக்க

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th February 1963

நாட்டிற்குத் தான் ஏற்றுமதி செய்தார்கள். இது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். நெசவாளர்களிடமிருந்து கஜம் 60 ந.பை வீதம் வாங்கப்பட்டது. அதனுடைய லாபமோ நஷ்டமோ அரசாங்க நிறுவனத்திற்கு இருந்திருந்தால் அதைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டிருப்போம். இன்னும் அதிகமாக அரசாங்க நிறுவனம் லாபம் சம்பாதித்து இருக்குமானால் பரவாயில்லை. ஏனென்றால் அரசாங்க நிறுவனங்கள் லாபம் சம்பாதிப்பது கிடையாது. நெசவாளி வயிற்றிலே அடித்து லாபம் சம்பாதித்தாலும் சந்தோஷப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இந்த நிறுவனம் ஏற்றுமதி செய்பவர்களுக்கு விற்று இருக்கிறது என்று சொன்னால், அப்படி அந்த நிறுவனம் இருப்பது அவசியம் தானா, அந்த நிறுவனத்திற்கு கைத்தறித் தொழில் பெயராலே பணத்தை செலவிடப்படுவது நியாயம்தானா என்று அமைச்சர் அவர்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அரசாங்க நிறுவனத்தின் பொருட்டு ஏற்றுமதி சம்பந்தப்பட்ட சட்டதிட்டங்கள் அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டு இருந்தும், இந்த நிறுவனம் கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு விற்று விட்டார்கள். இன்றும் விற்று வருகிறார்கள். இது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அரசாங்க நிறுவனம் இருந்தும், கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டு இரவும் பகலும் உழைத்துக்கொண்டிருக்கும் நெசவாளர்களுக்குக் கொடுமை ஏற்படவேண்டுமென்று நியதி எங்கேயாவது இருக்கிறதா? நமது நாட்டிலே இருந்தது. ஏற்றுமதிச்சட்டம் அடிக்கடி மாற்றியமைப்பதிலிருந்து நாம் இருப்பது ஜனநாயக ஆட்சி உள்ள நாடா இல்லையா, மக்களாட்சியிலே இருக்கிறோமா சர்வாதிகார நாட்டிலே இருக்கிறோமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. ஏற்றுமதி பலதுறையிலே பெருகவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்திலே, இப்பேர்ப்பட்ட சோதனைகள் எல்லாம் கைத்தறி ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தன. இது போன்ற தொந்தரவுகள் எதிர்காலத்திலே நீடிக்கவொண்ணாவிதம் நமது அரசாங்கம் உற்ற யோசனைகளை மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லி மத்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்திய நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் கைத்தறித் துணியின் அளவிலே 100-க்கு 95 சதவிகிதம் சென்னை மாநிலத்திலிருந்து வருகிறது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் கைத்தறி சம்பந்தப்பட்ட எதுவாக இருந்தாலும், தமிழ் நாட்டைப் பாதிக்கிறது. நம் நெசவாளர்களைப் பாதிக்கிறது. கைத்தறி சம்பந்தப்பட்ட வரையிலே, ஏற்றுமதி சம்பந்தப்பட்ட வரையிலே, எதுவாக இருந்தாலும், நமது அரசாங்க எண்ணப்படி மத்திய அரசாங்கம் நடக்கவேண்டும் என்பதாக convention என்று சொல்லுவது போல ஏற்பாடு செய்துகொண்டால், உண்மையாகவே கைத்தறித் தொழிலுக்குச் செய்த பெரும் உதவியாக இருக்கும். மற்றும் இந்த கைத்தறித்தொழில், அமெரிக்க நாட்டுக்குப்போய்க் கொண்டிருக்கிற இந்தத் துணிக்கு அமைச்சர் அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில்தான் அதற்கு கொடுக்கப்பட்டுவந்த incentive

4th February 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

முறையிலே மாறுபாடு செய்யப்பட்டது. இது மிக வருந்தத்தக்கது. அமைச்சர் அவர்கள் அவசரப்பட்டுச் சொல்லி விட்டதால் இந்த தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டதாக நான் கருதுகிறேன். பொதுவாக இந்தக் காலத்திலே ஏற்றுமதிப் பொருள்களெல்லாம் பல நாடுகளிலிருந்து பிற நாடுகளுக்குப் போகும்போது, விலையிலே போட்டி அதிகமாக இருந்துவருவதை அறிவார்கள். முக்கியமாக ஜப்பானிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு துணி ஏற்றுமதியாகிறது என்றாலும், விலை மலிவாக வெளிநாடுகளில் இருக்க அந்த அரசாங்கம் பலவித வரிகளிலிருந்து விலக்கு அளிக்கிறது. நமது அரசாங்கம் அளிப்பது போல நம் நாட்டிலே சலுகைகள் என்ற வகையில் incentive என்று கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆலைநூலால் தயாரிக்கப்பட்ட துணிகளுக்குப் பல ஆண்டுகாலம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். மற்றும் என்ஜினீரிங் goods மற்றும் பலவிதப்பட்ட பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தால், அந்த ஏற்றுமதிக்கு ஆக்கம் அளிக்கும் பொருட்டு இந்தமாதிரிச் சலுகைகள் செய்து இருந்தார்கள். எங்களுடைய சங்கத்தின் மூலமாகவும் சென்னை மாநில அரசாங்கத்தின் மூலமாகவும் மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்து, இந்த மாதிரி incentive களைப் பெற்றோம். கைத்தறித் துணிக்கு அதிகப்போட்டியான இடத்திலே வெளிநாடுகளிலே மலிவாக ஏற்றுமதி செய்வதற்கு உதவியாக இருந்தது. அதேமாதிரியாக எல்லா கைத்தறித் துணிக்கும் கிடைத்துக் கொண்டு வரும்போது அமெரிக்கா நாட்டு கிராக்கி வந்தவுடனே, ஜனநாயக ஆட்சியிலே இங்கே வியாபாரத்தை யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் அத்தனைபேரும் லாபம் வருகிறது என்று கருதுகிற காரணத்தினால், வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினர். லாபம் அதிகமாக இருக்கிறது. போட்டி அதிகமாக இருக்கிறது. அதனாலே incentive கொடுப்பதை நிறுத்திவிடவேண்டும் என்று நினைப்பதானது விவேகமாகுமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். நம் நாட்டைப் போன்ற ஜனநாயக நாட்டிலே வியாபாரம் செய்வதில் போட்டி இருப்பது சர்வசாதாரணம். போட்டியின் காரணமாக ஒரு திட்டத்தைக் கைவிடுவது என்று சொன்னால், வருந்தத்தக்கதுதான். இந்த நிலையிலே Bleeding Madras க்குக் கொடுக்கப்பட்ட incentive விதி திருத்தப்பட்டது. கொடுக்கப்பட்டாலும், சில விதிகளை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இது நியாயமல்ல என்று சொல்லி மீண்டும் அது ரத்து ஆன தேதியிலிருந்து முன்போலவே Incentive கொடுக்கவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இந்த அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் இந்த நேரத்திலே வியாபாரம் செய்பவர்கள் ஏற்றுமதி
செய்பவர்கள்கூட வெளிநாட்டு நாணயச் செலவாணியை உத்தே 4-40 p.m
சம் செய்து அதிக லாபம் கருதாது எப்படியும் ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும். இந்த வியாபாரத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அமெரிக்கர்களிடம் வியாபாரம் செய்திருக்கிறோம். வியாபாரம் செய்தது நாட்டுக்கு நல்லது. தனிப்பட்டவர்களுக்கு நல்லது என்று கருதக்கூடாது என்றும் இந்தமாதிரி

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th February 1963

வியாபாரம் செய்ய விலையிலே மலிவாக இருக்க வெளிநாடுகளுக்கு துணி போகவேண்டும் என்பதற்காக இந்நிலைமை மாற்றியமைக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கைத்தறித் தொழிலின் பேராலே மத்திய அரசாங்கம் செய்து வரும் அதிகப்படியான செலவு Weavers' Service Centre என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். நமது தமிழ் நாட்டிலே கிராமப் பகுதிகளிலேயும் சிற்றூர்களிலேயும் கைத்தறிகள் பரவிக்கிடக்கின்றன. மற்ற மாநிலங்களிலேயும் அப்படித்தான் இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். அப்படி இருந்தும் ஒரு முக்கியமான அம்சம், இந்த Weavers' Service Centre நிலையங்களெல்லாம் சென்னை நகரத்திலே, பம்பாய் நகரத்திலே அல்லது அஹமதாபாத் நகரத்திலே, டில்லி நகரத்திலே அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ஓரளவுக்கு நெசவாளிகள் புதிதாக தினுசுகள் ஏற்படுத்துவதற்கு உதவியாக இருக்கிறது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால், அதன் பேரில் செலவு செய்யப்படும் தொகை எவ்வளவு, அதற்கு ஈடான நன்மை கிடைக்கிறதா என்பதை அரசாங்கம் ஆலோசிக்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அனாவசியச் செலவுகளைத் தவிர்த்து அதை மக்களுக்குப் பிரயோசனப்படும்படி செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஏற்றுமதியைப்பற்றி மற்றொன்றும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்போது ஏற்றுமதி செய்யப்படும் கைத்தறித் துணியானது பல நாடுகளுக்குப் போகின்றது. இதற்காக அரசாங்கம் பல நாடுகளில் விளம்பரம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. சில நாடுகளில் நடக்கும் Trade Fairs என்ற பொருட்காட்சிகளில் கலந்து கொண்ட விளம்பரத்தோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகிறார்களே தவிர, Traditional Market என்று சொல்லப்படும் மலேயா, இலங்கை போன்ற இடங்களில் கைத்தறித் துணிகளுக்கு அரசாங்கம் விளம்பரம் செய்ததை நான் பார்த்ததில்லை. தனிப்பட்டவர்கள் ஏற்றுமதி செய்தாலும், அரசாங்கக் கூட்டுறவு நிறுவனம் ஏற்றுமதி செய்தாலும், இந்திய கைத்தறித்துணி அங்கே செலவாகிறது. பொதுவாக, கைத்தறி துணியின் மேன்மை, விலைகுறைவு பற்றியும் எப்போதுமே முறைப்படி விளம்பரம் செய்தால், வெளி நாடுகளில் நமது கைத்தறித் துணிகளுக்கு கிராக்கி இன்னும் அதிகரிக்கும் என்ற எண்ணமுடையவனாய் இருக்கிறேன். ஆதலால், இந்த அரசாங்கம் அல்லது இந்திய கைத்தறி போர்டை அடிக்கடி Periodical ஆக, எல்லாத் துணிகளுக்கும்—குறிப்பிட்ட நிறுவனம் ஏற்றுமதி செய்கிற துணிகளுக்கு மட்டுமின்றி, பொதுவாக இந்த நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் கைத்தறி துணிகளைக் குறித்து, விளம்பரம் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நமது கைத்தறித் தொழிலுக்கு கொடுக்கப்படும் incentive மற்றப் பொருள்களுக்குக் கொடுப்பதைவிட அதிகமில்லை. சாதாரணமாக நாம் அறிவோம்- கடந்த ஆண்டு அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட சர்க்கரைக்கு

4th February 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

ஆலை விலை—உற்பத்தி விலையைவிட எவ்வளவு குறைவான விலைக்கு ஏற்றுமதி செய்தோம்; இந்த விலைச்சரிவை அரசாங்கம் எப்படி ஈடு செய்தது என்பதையும் அறிவோம். அப்படி இருக்கும்போது சாதாரணமாக கைத்தறித் தொழிலுக்கு, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்த மாதிரி ஈடு செய்யவேண்டிய நிலை இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்து அதற்கான எல்லாவகையான ஏற்பாடுகளும் செய்யவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கைத்தறித் துணியில் இப்போது அமெரிக்க நாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிற "Bleeding Madras" ரகம் இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்குக் கொஞ்சம் மந்தமாக இருக்கும் என்ற பயம் இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு எந்த ஆண்டும் இல்லாத அளவுக்கு ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறோம். நம் துணியை அந்த நாட்டில் செலவு செய்ய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று அந்த நாட்டு மக்கள் சிலரால் நாங்கள் அறிகிறோம். அதற்கு இடையூறு வராத வண்ணம், ஏதாவதொரு நிரந்தர அலுவலரை நமது அரசாங்கத்தின் சார்பில் போட்டு ஆவன செய்தால், அது அந்த அளவுக்குப் போகும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. அதனால் அந்த அமெரிக்க மார்க்கெட்டை விட்டுவிடாமல் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று மேலும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பாக கைத்தறித் தொழிலுக்குச் செய்துவரும் அத்தனையும் தற்காலிகமாகவே அமைந்துள்ளது என்று நான் முன்னர் குறிப்பிட்டேன். கூட்டுறவில் சேரக்கூடிய நெசவாளர்களுக்குப் பங்குத் தொகை கொடுப்பதோ, வீடு கட்டிக் கொடுப்பதோ, அல்லது கூட்டுறவு நெசவாளர்கள் அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணியை விற்பனை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்வதோ, எல்லாம் தற்காலிகமாகத்தான் முடியும். எப்போதுமே தன்னால் இயங்கும் நிலையை ஏற்படுத்துவதில், சில குறைபாடுகள் உள்ளன. அதை அரசாங்கம் தீவிரமாக யோசனை செய்யவேண்டும். முக்கியமாக கைத்தறித் துணிக்கும், ஆலைத் துணிக்கும் இருக்கும் விலை வித்தியாசத்திற்குக் காரணம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் raw materials பொருள்களுக்குக் கொடுக்கும் அதிக விலைதான். குறிப்பாக நெசவாளர்களுக்கு வேண்டியது நூல். அதன் விலை ஆலைக்குக் கிடைக்கும் நூலின் விலையைவிடக் குறைந்தது 15 சதவிகிதமாவது அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த மாதிரி விலை வித்தியாசம் இல்லாத வகையில் அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால், இந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பலதரப்பட்ட சலுகைகள் கேட்க அவசியமில்லாமல் போய்விடும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஆதலால், கைத்தறித் தொழிலில் பொதுவாகக் கூட்டுறவில் இருக்கின்ற நெசவாளராக இருந்தாலும், கூட்டுறவுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், இந்த நூல் subsidised yarn கொடுக்க முடியுமா என்பதை அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால், நான் எண்ணுகிறேன், கிட்டத்தட்ட ஆலையின் போட்டியைக் கண்டிப்பாக சமாளித்து கைத்தறித் துணி விற்பனை மேலும் அதிகமாகும். அதில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களின் நிலைமை அதிகம் நலம் பெறும் என்று எண்ணுகிறேன். அந்த மாதிரி ஒரு யோசனையை

யும், சாய மருந்துகள் முதலியவற்றையும் subsidise பண்ணி விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்க முடியுமா என்பதையும் அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கூட்டுறவில் இருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு செய்யப்படும் சலுகைகளுடன் மேலும் எவ்வித சலுகைகள் செய்யவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக பல ஊர்களில் பல வருடங்களாக ஸ்தாபிதம் செய்யப்பட்டு நன்றாக இயங்கும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் நெசவாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க கடனும், மான்யமும் கொடுத்து வருகிறார்கள். கொடுக்கப்படும் கடனானது கொஞ்சம் வட்டியுடன் கொடுக்கப்படுகிறது. வட்டி சாதாரண விகிதம்தான். இருந்தாலும் ஏழை நெசவாளியின் நிலைமை அவன் சம்பாதிக்கும் தொகையில் வட்டிக்கும் முதலுக்கும் ஓரளவு திருப்பிக்கொடுத்தால், அவனுடைய அன்றாட வாழ்க்கைத்தரம் குறைந்துவிடுகிறது. அதனால் ஓரளவுக்காவது அதை உயர்த்துவது வட்டியில்லாத கடனை சாதாரணத் தொகைதான் கொடுக்கப்படுகிறது—அதை வட்டியில்லாமல் கொடுத்து திரும்பப்பெறுவது மிகவும் நன்றாக இருக்கும். நெசவாளி கடனாளியாக இருக்கக்கூடாது என்ற முயற்சியில் குறிப்பாக பல திட்டங்கள் இருந்தாலும், அது இப்போது சரியாக அமுலாக்கப்படவில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நெசவாளர்களுக்கு பிராவிடென்ட் பண்ட் ஸ்கீம் இருப்பதாக நான் அறிந்தேன். ஆனால் அது இப்போது அமுலாக்கப்படவில்லை என்பதை அறிகிறேன். அதைக் கூட்டுறவு நெசவாளர்களுக்காவது உடனடியாகக் கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

4·50 p.m. மற்றும் கைத்தறிகளில் பெரும்பாலானவை பஞ்சு நூலைக் கொண்டு துணி நெய்யும் தறிகள். ஒரு சில தறிகள்தான் ஆர்ட் சில்கில் இயங்கிவருகின்றன. செயற்கைப் பட்டுத்துணிதான் இன்று ஏழை மக்களின் (poor man's luxury) பட்டாக இருந்து வருகிறது. அப்படிப்பட்ட ஆர்ட் சில்க்கின்மீது மத்திய அரசாங்கம் அதிகமான வரி விதித்திருந்து பிறகு குறைத்தது. இன்னும் அதற்கு பலவிதத்தில் இருக்கக்கூடிய வரியை ரத்து செய்ய அரசாங்கம் சிபார்சு செய்தால்தான், அது நெசவாளர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஏழை மக்களுக்கும்—அசல் பட்டுத் துணியை வாங்க இயலாத ஏழை மக்களுக்கும்—உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அந்த செயற்கைப் பட்டு நெய்யக்கூடிய தறிகளுக்கு தற்போது பட்டு கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. போதுமான அளவுக்கு செயற்கைப் பட்டை மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கத்திற்கு கொடுக்காததால், இங்கே ஒரு சிறு அளவில் இருக்கக்கூடியதைப் பல தறிகாரர்களுக்கும் நெசவாளர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது; அதனால் பல சங்கடங்களும் ஊழல்களும் இருந்தன என்று கேள்விப்பட்டேன். இப்போது இருக்கிற கைத்தறி இயக்குனர் வந்த பிறகு அவற்றையெல்லாம் ஒழுங்கு

படுத்தியிருக்கிறார்கள். மற்றும் செயற்கைப் பட்டு அதிகமாக நமது மாநிலத்திற்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டு ஆறு மாத காலத்திற்குத் தேவையான அளவுக்கு வாங்கியிருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கைத்தறி நெசவாளர்கள் சார்பில் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இப்படி மத்திய அரசாங்கம் செயற்கைப் பட்டைக் கொடுக்கும்போது இன்னொன்றையும் திணிக்கிறது. அந்தத் திணித்தலானது கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் பெரும் நஷ்டத்தைத் தருகிறது. அது என்னவென்றால், rejected yarn என்று சொல்லி தள்ளுபடி செய்யப்படும் நூலைச் சேர்த்துக்கொடுத்து, நெசவாளர்கள் அதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கம் வற்புறுத்தி, நமது மாநில அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்ய இயலாததால், அப்படியே நெசவாளர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். நெசவாளர்கள் அந்த rejected yarn -ஐ ஒன்றும் செய்யமுடியாமல், சேலையோ வேஷ்டியோ நெய்யக்கூடியவர்கள் அதை வாங்கி அப்படியே பின்னால் மார்க்கெட்டில் விற்க நேரிடுகிறது. அப்படி rejected yarn கொடுக்கப்படாமலிருக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். Rejected நூலானது பெரும்பாலோருக்கு உபயோகப்படாமல், சாதாரணப் பட்டு நூலை இரண்டாக்கி பலவித பின்னல் வேலைக்கு பலர் உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். ஆனால் சேலையோ வேஷ்டியோ நெய்ய rejected நூல் பயன்படாது. அதனால் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நமது மாநில அரசாங்கம் இத்தகைய rejected நூலைக் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் போடக்கூடாது என்பதாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்றும் கைத்தறித் தொழிலுக்கு தேவையான ஒரு ஆர்கனைசேஷன், production -க்கு வேண்டிய சலுகைகள், அதற்கு வேண்டிய பொருளாதாரத்திற்கான சலுகைகள், marketing -க்கு வேண்டிய சலுகைகள் மற்றும் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் சமூகத்தில் வகித்துவரும் நிலையை உயர்த்த செய்யவேண்டிய சலுகைகள் இவை ஐந்தையும் கவனித்துச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கைத்தறித் தொழில் பெரும்பாலான மக்கள் நம்பி வாழ்கின்ற தொழில் என்று மீண்டும் இந்தத் தருணத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, அவர்கள் கைத்தொழிலை நம்பித்தான் வாழ்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்துகொண்டிருந்தால், அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு என்றைக்கு வேறு வேலை வாய்ப்புகள் கொடுக்கிறார்களோ அன்றைக்கு அந்த வேலைகளுக்குப் போய்விடுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. க. அன்பழகன்: சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. சம்பந்தன் அவர்கள் இன்றைய தினம் நாட்டிலே இரண்டாவது பெருந் தொழிலாக இருந்து வருகின்ற கைத்தறி நெசவுத்தொழில், பல்வேறு காரணங்களால் இன்னல்களுக்கு உள்ளாகி இருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, இவ

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th February 1963

முறைகளால் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் முன்னேற முடியாமல் இன்று இந்தத் தொழிலின் மூலம் கெட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் விடையளிக்கக் கூடும், "நாங்கள் எல்லாம் செய்து வருகிறோம், என்றாலும் நீங்கள் குறைபடுகிறீர்களே" என்று சொல்லலாம் இது மன்ற உறுப்பினருடைய தனிப்பட்ட குறையல்ல. சமுதாயத்தில் இன்றைய தினம் உழவுத்தொழிலுக்கு அடுத்தபடி பெருந் தொழிலாக உள்ள கைத்தறித் தொழிலில் பரம்பரையாக ஈடுபட்டிருந்து இன்றைய தினம் நலிந்துகொண்டிருக்கிற கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு எவ்வித உதவிகள் செய்தாலும் அந்த உதவிகளால் அவர்கள் முன்னேறிய நிலையில்லை. 15, 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கைத்தறி நெசவாளர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளுக்குச் செல்கின்றபோது, மற்ற உழவர்கள் குடிசைகளில் வாழ்கின்ற நிலைமையைவிட அவர்கள் சற்று உயர்ந்த நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இன்றைய தினம் அதே கைத்தறி நெசவாளர்கள், பட்டுப்புடவை நெய்பவர்களாக இருந்தாலும், அல்லது நூல் வேட்டி நெய்பவர்களாக இருந்தாலும், அல்லது வேறு விதமான துணி நெய்பவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிக்குச் செல்கிறபோது, குடியிருக்கும் வீடுகள் இடிந்து, சுவர் சாய்ந்து கலங்கிய நிலையில் அவர்கள் குழந்தைகளும், பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் அவர்கள் தாய்மார்களும் இருக்கிற நிலையைக் காண்கிறோம். இவ்வளவும் அவர்கள் நாளும் உழைக்காததால் அந்த நிலைமைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்களா என்றால், மற்றவர்களெல்லாம் 8 மணி நேரம், 9 மணி நேரம் என்று அளவோடு உழைக்க வாய்ப்புப் பெற்ற தொழிற் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிறபோது, இவர்கள் விடியற் காலையிலிருந்து இரவு வரையில், இரவு நேரத்தில்கூட இரண்டு மூன்று மணி நேரம் சிற்சில தனிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்கிற நிலையில், அவர்கள் அவ்வளவு பேரும், குடும்பத்திற்கு ஒருவர் மட்டுமல்ல மனைவி, தமக்கை, தங்கை, மகன், மகள், இப்படி ஒருவருக்கு இருவர், மூவர் இந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கிடைக்கின்ற ஊதியம் மிகக் குறைவாக அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியாததாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அவல நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட காரணம் தொழில் ஏற்பட்டிருக்கிற முடக்கம். இந்த முடக்கத்திற்கு காரணம் என்னவென்றால், ஏற்கனவே எந்த அளவிற்கு ஏற்றுமதி கைத்தறித் துணிகளுக்குக் கிடைத்ததோ, அதில் ஏறத்தாழ நண்பர் சம்பந்தன் கூறிய கணக்குப்போல 10-ல் ஒரு மடங்கு என்று இல்லையானாலும், ஐந்தில் ஒரு மடங்கு, ஆறில் ஒரு மடங்கு என்ற அளவுக்குக் குறைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இலங்கைக்கு ஏற்கெனவே எந்த அளவுக்கு இந்தக் கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதி ஆயிற்றோ, அந்த அளவு பெரிதும் குறைந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. பர்மா, மலேயா போன்ற பக்கத்து நாடுகள், பெரும்பாலும் நமது கைத்தறித் துணி இறக்குமதியான பகுதிகள், இன்றைய தினம் அந்தத் துணியைக் கைவிட்டு வந்திருக்கின்றன. அந்த இடங்களில் ஏற்கனவே இருந்த கைத்தறித் துணி வணிகத் தொடர்பை நிலைநாட்டிக் கொள்ள அரசாங்கம் தவறியிருக்கிறது. வேறு பண்டங்களுக்குக் கொள்முதல் செய்

4th February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

வதற்கும் ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் உறுதி செய்கின்ற மத்திய அரசாங்க வணிக தூது கோஷ்டியினர்கள் கைத்தறித் துணிக்கு வாணிபத்தை முன்போல் நிலைநாட்டாத காரணத்தால், தமிழகம் நிச்சயமாக ஏற்கனவே பெற்றிருந்த வசதியை, இதனால் கிடைத்த ஏராளமான வாய்ப்பை இன்றைய தினம் இழந்து வந்திருக்கிறது. அமெரிக்காவில் கிடைத்திருக்கிற புதிய தொடர்பு பிளீடிங் மதராஸ் என்று சொல்லப்படுகிற துணிக்குக் கிடைத்த மார்க்கெட்டும் நிலையானதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை 'பிளீடிங் மதராஸ்' என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக 'மதராஸ் பிளீடிங்' என்று சொல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமோ என்ற அச்சத்தை அளிக்கிறது. அந்த அளவுக்கு இந்தத் துணி நிலையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத நிலைமை இருக்கிறபோது, கைத்தறி நெசவுபற்றி முழு அளவுக்கு ஆராய்ந்து பார்த்து ஏதேனும் திட்டவட்டமான வழி வகைகள் செய்தாக வேண்டும். சிறுசிறு உதவிகள் செய்வது என்பது, நோய்வாய்ப் பட்டவனுக்கு பிணியைத் தீர்க்கிற பெருமருந்து கிடைக்காது போய் அவ்வப்போது தலைவலிக்கும் கைவலிக்கும் கால்வலிக்கும் தடவுகிற மருந்தாக அமையுமே தவிர, நிலையான பரிகாரமாக அமையாது. நிலையான உதவியாக நாம் எதைச் செய்ய முடியும் என்று கேட்டால், நாம் பெரிய திட்டமாக எதைச் செய்ய முடியும் என்று கேட்டால், நான் சொல்லுவேன், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அவசியமாக இருக்கிற நூல் அவர்களுக்குக் கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலையில் கொடுக்கமுடியவில்லையென்றாலும், அடக்க விலைக்குமேல் லாபம் இல்லாமல் கொடுக்கப்படத்தக்க வகையில், ஆலைகள் அரசாங்க சார்பில் தோற்றுவிக்கப்பட்டாக வேண்டும். கைத்தறி நெசவுப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதை அரசாங்கம் தன்னுடைய கடமையாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், நூற்பு ஆலைகள் கூட்டுறவு முறையில் ஏற்படுத்தப்படவேண்டுமென்றால்— ஒருவேளை கைத்தறி நெசவாளர்களால் அந்தக் கூட்டுறவு ஆலைக்குப் பங்குத்தொகை செலுத்த முடியாமல் இருக்கலாம். விடு கட்டித்தர முன்வந்தபோது பங்குத்தொகை செலுத்த இயலாது அந்த வாய்ப்பைப் பெறமுடியாது இருந்ததுபோல் இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நெசவாளர்களுக்கு அரசாங்கம் தன்னுடைய பொறுப்பில் நூற்பு ஆலை ஏற்படுத்தி அந்த நூல் ஆலையிலிருந்து வெளி வருகிற நூல் முழுவதும் கைத்தறி நெசவுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டு, அடக்க விலைக்குத் தரப்படவேண்டும்.

அடுத்து, நூல் வினியோகத்தில் இன்றையதினம் இருக்கிற சிக்கல், அமைச்சர் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சென்ற ஆண்டுகாலத்திலேயே தெளிவாகி இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இடைத்தரகர்கள் முதலிய தொல்லைகள் இருந்தாலும் கூட்டுறவு சொஸைட்டி மூலம் வினியோகிப்பதிலும் புகார்கள் இருந்தன. அவைகளையும் துடைக்க வழிகாண வேண்டும்.

கைத்தறி நெசவுத்துணி எதுவாக இருந்தாலும், வர்ணப் பூச்சு மூலம்தான் நிலைக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வர்ணம் கிடைப்பதில் கஷ்டம் இருப்பதாக சேலம் மாவட்டத்தில் தெரிவித்

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th February 1963

இருக்கிறார்கள். நல்ல வர்ணங்கள் பம்பாயிலிருந்து வரவேண்டும். அவர்களுக்கும் வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைக்க ஏஜென்ஸி உரிமை இல்லை. ஆகவே வர்ணம் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையை இந்தியாவில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தும், அதிலும் குறிப்பாக தமிழகத்தில், மிகுதியாகத் தேவைப்படுகிற காரணத்தால், தமிழ்நாட்டில் வர்ண உற்பத்தி செய்கிற தொழிற்சாலையை அமைக்க வேண்டுமென்றும் நெசவாளர் சார்பில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே, அந்த வகையில் மத்திய அரசாங்க அமைச்சரிடத்தில் ஏற்கனவே வேண்டுகோள் விடப்பட்டு இருக்கின்ற காரணத்தால், அந்த வர்ணத் தொழிற்சாலையை, வர்ணப் பொருள்களுக்குத் தேவையான சாயத்தையும் வர்ணத்தையும் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையை, தமிழகத்திலேயே அமைக்க முடியாதா என்று அமைச்சரவர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

மூன்றாவதாகப் பட்டு நெசவில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்குப் போதுமான பட்டு கிடைப்பதில்லை; கொள்ளேகால் போன்ற
5-00 p.m. இடங்களிலிருந்து பட்டு உற்பத்தி இன்றைய தினம் பெரிய அளவுக்குத் தயாரிக்கப்பட்டு விலை அதிகமாக இருந்தாலும், இயற்கைப் பட்டு உண்மையாகவே மக்களில் வளம்படைத்தவர்கள் வாங்கக்கூடிய பட்டாக இருந்தாலும், அதைப் பெருக்கி அந்தத் தொழில் தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாமல், அதனால் உற்பத்தியாகிற சிறந்த பட்டுப் புடைவைகளை வெளிநாடுகள், அமெரிக்கத் தாய்மார்கள் வாங்குவதற்கு வழிசெய்யவேண்டும். உற்பத்தியான நம் பட்டுப் புடைவைகளை அவர்களுக்கு விரித்துக்காட்டவில்லை என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன். மேல் நாடுகளில் வளமான நாடுகளிலே பயன்படுத்துகிற முறையிலே பட்டு ஆடை உற்பத்தி செய்தோமானால், அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அதனால் அத்தொழிலுக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்படும். ஆர்ட் சில்க்—செயற்கைப் பட்டு தமிழகத்தில் போதுமான அளவில் கிடைக்கவில்லை என்ற குறையிருக்கிறது. அது உற்பத்தி செய்யும் வழியைக் காண வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு முன்னால் தொழில் நெருக்கடி குறித்துப் பேசுகையில், வேறு கைத்தொழில்களில் இவர்கள் ஈடுபட வேண்டுமென்று கூறினார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களின் குழந்தைகள் ஏழைகள் எந்தெந்த மாவட்டங்களில் எந்தெந்தப் பகுதிகளில் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ, அந்தந்த இடங்களில் ஏராளமான அளவுக்கு வேறு தொழிற்சாலைகளில் பயிற்சி பெறுவதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பை அரசாங்கம் உண்டாக்கித் தரவேண்டும். நெசவாளர்களின் பிற்போக்கு நிலைமை காரணமாக, பொது உலக முன்னேற்றத்தை அவர்கள் உணரமுடியாததன் காரணமாக, அவர்கள் செய்கின்ற தொழிலை விட்டு வெளிவர முடியாத காரணத்தால், அவர்கள் குழந்தைகள் வேறு தொழிலில் ஈடுபடவேண்டுமென்றால், கைத்தறி நெசவாளர்களின் ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் அரசாங்கத் தொழிற் பயிற்சி அளிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்க்கப்பட்டு அந்த சமுதாயத்தின் அடுத்த தலைமுறை வேறு துறையில் திரும்ப அரசாங்கம் வழிகாணவேண்டும். அதற்கு

4th February 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

ஏராளமான பொருள் செலவாகலாம். அதைப் பொருட்படுத்தாது ஒரு சமுதாயத்தைக் காப்பாற்ற அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொண்டால்தான், அந்தப் பிற்போக்கு நிலைமையை திசைதிருப்பிவிட முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உடனடியாக ஏராளமாகத் தேங்கிக் கிடக்கும் கைத்தறித் துணியை மக்கள் வாங்க வழி காண வேண்டும். கைத்தறி வாரம் கொண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் இந்த ஆண்டு கொண்டாடவில்லை என்று கருதுகிறேன். அரசாங்கம் இதில் ஊக்கத்தோடு பணியாற்ற வேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு இந்தக் கைத்தறிப் பிரச்னை சம்பந்தமாக இருக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு நெருக்கடி, கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னது ஒன்றுமில்லை. துணி விற்கவில்லை என்பது ஒன்றுதான். இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக கைத்தறிக்கு அவ்வப்போது யோசித்து பல நேரங்களில் எல்லாம் தற்காலிகமாக குறைகள் தீர்க்கப்பட்டன என்பதை கனம் அங்கத்தினர் திரு. சம்பந்தன் அவர்களே ஒத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சொன்னது என்ன? நிரந்தரமாகத் தீர்க்கப்படவில்லை இந்தப் பிரச்னை என்று சொன்னார்கள். நானும் என் காதை நெறித்து நெறித்து கேட்டேன். நிரந்தரமாகத் தீர்ப்பதற்கு ஏதாவது வழி சொல்கிறாரா என்று. அவர் சொன்னதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கலாமோ என்னவோ, இந்தப் பிரச்னை நிரந்தரமாக தீர்ப்பது என்பது மிகக் கஷ்டமான விஷயம். காரணம் இயந்திரங்கள் மூலமாக உற்பத்தி பெருகி வருகின்ற நேரத்தில், சாதாரண இயந்திரத்தால் செய்யக்கூடிய பண்டங்களைக் கையினால் செய்த வேலைகளைக் கொண்டு போட்டியிட்டு சமாளிக்க முடியும் என்று நிலை நிறுத்துவது மிகக் கஷ்டம். கைத் தொழிலில் செய்யக்கூடிய பல்வேறு பண்டங்கள் தனியாக சிறப்பாக செய்யக்கூடிய பண்டங்கள் பலவிதமான ரகங்களில் நடப்பை உத்தேசித்து செய்யக்கூடிய பண்டங்களுக்கு நிரந்தரமாக மார்க்கெட்—சந்தை இருக்கும். அதை ஏற்படுத்துவதும் சாத்தியமாகும். உதாரணமாக கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குச் சம்பளம் போதவில்லை, ஊதியம் வரவில்லை என்று சொல்லும்போது, சாதாரணமாக வேஷ்டி, சேலை நெய்யும் நெசவாளியைப்பற்றிச் சொல்கிறார்களே தவிர, அம்மாப்பேட்டையில் 100, 120 கவுண்டில் நெய்கிற நெசவாளிகளைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. சென்னிமலையில் செய்கிற மெத்தை விரிப்புகள், படுக்கை விரிப்புகள், பெட்ஷீட்டுகள் செய்கிறவர்களைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாது. உறையூரில் செய்கிற உயர்ந்த ரக ஜரிகைப்பாடு வேலைகளைச் செய்கிறார்களே, அவர்களைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. பொதுவான ரகம் என்று சொல்லக்கூடியது வேஷ்டி. அதுவும் மொத்தமாக மோட்டா ரகமாகச் செய்கிறவர்களுக்கு அதிகமான ஊதியம் கிடைக்காமல் இருக்கலாம்.

[4th February 1963

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : பெரும்பாலான நெசவாளர்கள் இருப்பது அந்த மாதிரித் தொழிலில்தான்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அதனால்தான் நான் சொல்கிறேன். பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் அதில் இருக்கிறார்கள். அதற்கு நிரந்தரமாகப் பரிகாரம் தேடவேண்டுமென்றால், வேறு வழிதான் தேடவேண்டுமென்று சொல்கிறேன். பெரும்பான்மையாக இருப்பது அதற்குப் பரிகாரமல்ல. அது போன்ற துணிகளை அதிகமான விலை கொடுத்து வாங்கினால்தான், அதிகமான ஊதியம் கிடைப்பதற்கு வழி ஏற்படும். அப்போது அதை வாங்குகிறவர்களிடமிருந்து விலை ஏறிவிட்டது என்ற கூக்குரல் எழும்பும். சமூகத்திலிருந்து மற்ற பெரிய பிரச்னைகள் எல்லாம் வந்துவிடும். ஒரு பிரச்னையை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, அந்தப் பிரச்னை மாத்திரம் தீரவேண்டுமென்று சொன்னால், அதனால் சமுதாயத்தில் பல்வேறு பகுதியில் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் என்ன என்பதையும் ஆராய்ந்துபார்க்க வேண்டும். அருப்புக்கோட்டை கூட்டுறவு சங்கத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அவர்களுக்கு ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய்கூட கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். நீங்கள் எந்த நம்பரில் நெய்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அவர்கள் இருபதாம் நம்பரில் நெய்வதாகச் சொன்னார்கள். நான் அங்கிருந்தவர்களைக் கூப்பிட்டு இங்கு இத்தனை பேர் வந்திருக்கிறீர்களே, உங்களில் யாராவது இருபதாம் நம்பரில் வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு இருந்தால், சற்று முன்னால் வாருங்கள் என்றேன். குனிந்து பார்த்தார்கள். 40, 60 தவிர வேறு ரகத்தில் அவர்கள் கட்டியிருக்கவில்லை. 40, 60 நம்பரில்தான் நாங்கள் கட்டுவோம் என்றார்கள். ஆனால் இருபதாம் நம்பர் வேஷ்டிக்கு அதிகமான விலை கொடுக்கவேண்டுமென்று நாம் நினைப்பதும் பேசுவதும் எவ்வளவு பொருத்தமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். "நாங்கள் கட்டாவிட்டால் என்ன? விவசாயிகள் இருபது நம்பரில் கட்டுவார்கள்" என்று சொன்னார்கள். ஏன் அவர்கள் மாத்திரம் கட்டவேண்டும்? விவசாயிகளுக்கு அதிகமான வருவாய் நெல் விளைச்சலில் கிடைக்கிறது. அவர்கள் மட்டும் ஏன் 20-ல் கட்டுவார்கள்? ஆகையால் காலத்துக்கு ஏற்ற வாறு தொழில் மாறுவிட்டால், எந்தத் தொழிலும் நீடித்து நடக்காது என்று வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சமுதாயத்தில் மாறுதல் வரும் காலத்தில் சமுதாயத்திற்கேற்றவாறுதான் உற்பத்தி செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்தத் தொழிலை யார் வந்து முயற்சி செய்தாலும் காப்பாற்ற முடியாது. ஆகையால்தான் நான் எல்லா இடங்களிலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் இன்றைக்கு மார்க்கெட்டில் தேவைப்படுகிற உயர்ந்த ரக நூலில் நெய்ய முயலுங்கள். இல்லாவிட்டால் வேறு எந்தத் தொழிலுக்கு தேவையிருக்கிறதோ, அதன் மூலமாக வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ளவேண்டும். பண்டைக் காலத்தில் இருபது நம்பரில்தான் நெய்தோம், இப்போதும் அப்படித்தான் நெய்வோம் என்று சொன்னால், பண்டைக்காலத்

4th February 1963] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

தில் கிடைத்த இருபது ரூபாய்தான் இப்போதும் கிடைக்கும் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற அனைவரையும் நான் மிகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பொருளாதாரத் துறையில் மில்களிலிருந்து எந்த ரகங்களில் மில்கள் அதிகமாகச் செய்ய முடியவில்லையோ, மில்கள் செய்தால்கூட மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்களோ, அதைச் செய்வதன்மூலம் தேவைப்படுகின்ற பண்டங்களை எவ்வளவு உற்பத்தி செய்யமுடியுமோ அதைச் செய்தால்தான் இந்தப் பிரச்னை ஒருவாறு சமாளிக்கப்படும்.

இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஒரே நெருக்கடி துணி விற்பனை ஆகாதது ஒன்றுதான். பல பண்டங்கள் விற்பனையாகாமல் இருக்கின்றன. தஞ்சை ஜில்லாவில் நெல் விற்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் போனாலும் இன்றைக்கு வியாபாரம் மந்தமாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். பங்கு மார்க்கெட்டுக்கு போனால் பங்கு வாங்க ஆள் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். தற்காலிகமாக எழுந்திருக்கிற ஒரு பிரச்னை இது. இதைச் சமாளிக்க ராஜ்ய சர்க்கார் 20 லட்சம் ரூபாய் வரையில் கடன் கொடுத்து சொசைடிக்கு எந்தெந்த இடங்களில் தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அதை வாங்க உதவி செய்திருக்கிறோம். 50 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறோம். அவசியமான துணியை வாங்கி ராஜ்ய சர்க்கார், உதவி செய்யும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நண்பர் திரு. சம்பந்தன் இந்த தொழிலைப்பற்றி நிறையத் தெரிந்திருந்தும், ஏனோ பலவிதமான தப்பான கணக்குகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு போனார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. முதலாவதாக இந்த ராஜ்யத்தில் கூட்டுறவு சங்கத்தில் ஐந்து சதவிகிதமோ பத்து சதவிகிதமோ மேலும் அதிகமாகிக்கொண்டு போவதாகச் சொன்னார்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : அதிகமாக சில ஆண்டுகளாக கூட்டுறவிலே சேர்ந்த நெசவாளர்களின் எண்ணிக்கை மொத்த சதவிகிதத்தில் 5 சதவிகிதம், 10 சதவிகிதத்திற்குமேல் இல்லை என்று சொன்னேனே தவிர, நமது மாநிலத்திலே 48 சதவிகிதம் நெசவாளர்கள் கூட்டுறவிலே இருப்பது தெரியாமல் அல்ல. 5-10 p.m.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இப்போது 48 சதவிகிதம் இருந்தது என்று ஒப்புக்கொண்டு முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினுடைய இறுதியிலே 27 சதவிகிதம், 28 சதவிகிதம் என்பதையும் ஒத்துக்கொண்டால், கணக்குப்பிரகாரம் 5 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது என்பது சரியல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இரண்டாவது திட்டத்தின் ஆரம்பத்திலே நம் ராஜ்யத்திலே மொத்தம் எத்தனை தறிகள் இருந்தனவோ, அவ்வளவும் நம்முடைய ராஜ்யத்தினுடைய கூட்டுறவு சங்கத்திலே அமைந்தன. மூன்றாவது திட்ட ஆரம்பத்திலே எவ்வளவு இருக்கின்றன, எவ்வளவு ஆரம்பித்து இருக்கின்றன என்று பட்ஜெட்டின்போது, எல்லா விவரங்களையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். இப்போது சந்தர்ப்பம் இல்லை. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் மாத்திரம் ஒரு

லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தறிகளை கூட்டுறவு சங்கத்திலே சேர்த்து இருக்கிறபோது, 5 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லுவது தவறு என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, அவர்கள் பிராவிடண்டு பண்டு திட்டத்தை கைவிட்டு விட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அதுவும் தவறு. கைவிடவில்லை. நூல் சொஸைட்டிகளில் இந்த பிராவிடண்டு பண்டு சிஸ்டம் அமுலாக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஐந்தாயிரம் "Weavers" இந்த திட்டத்தின்கீழ் வந்திருக்கிறார்கள். பிராவிடண்டு பண்டு கொடுக்கப்படுகிறது.

அடுத்தாற்போல அவர்கள் நூல் விநியோகம் சம்பந்தமாக சர்க்கார் என்ன முயற்சிகள் எடுத்திருக்கின்றனர் என்று கேட்டார். அவர்கள் நடத்திய முக்கூட்டு மாநாடுகளில் இந்த விஷயத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ராஜ்ய சர்க்காருக்கோ எந்தவிதமான கட்டுப்பாடு செய்யக்கூடிய அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், நாம் அவர்களிடத்தில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியதன் மூலமாக எவ்வளவு நூல் கூட்டுறவு சங்கத்தில் இருக்கக்கூடிய நெசவாளர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்பது தெரியும். கூட்டுறவு சங்கத்திலே இருக்கிறவர்களுக்கு ஆராயிரம் பேல் மாதம் ஒன்றுக்கு விநியோகம் செய்திருக்கிறோம். மற்றும் வீவர்களுக்கு இரண்டாயிரம் பேல் பர்மிட்டாளர்களுக்கு இரண்டாயிரம் பேல் விநியோகம் செய்திருக்கிறோம். கட்டுப்பாடு இல்லாத நேரத்திலே ராஜ்ய சர்க்கார் தலையிட்டின் காரணமாக பெரிய உதவியைச் செய்திருக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி குறைந்திருக்கிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அது ராஜ்ய சர்க்காரினுடைய தவறு, மத்திய சர்க்கார் தவறு என்று சொன்னால் சரியல்ல. வெளிநாடுகளிலே ஏற்றுமதிக் குறைவுக்குக் காரணம் சுதேசி இயக்கம் அந்தந்த நாடுகளிலே உண்டாகி அவரவர்கள் இந்தக் கைத்தறித் தொழில் வாழவேண்டுமென்று விரும்புகிற காரணத்தினால்தான். முக்கியமாக சிலோனை எடுத்துக்கொள்ளுவீர்களானால், அவர்கள் தங்கள் கை நெசவை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் நாட்டுத் துணியை வாங்கவேண்டுமென்று பலவந்தப்படுத்த எந்த அரசுக்கும் உரிமை கிடையாது. எந்த அரசுக்கும் உரிமை இருக்க முடியாது. அவர்களுக்குத் தேவையான மற்ற பல பண்டங்களை வாங்குவதற்கு ("Trade Agreements") வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்ளுவார்களே தவிர, என்னுடைய நாட்டுத் கைத்தறித் துணிகளை வாங்கினால் தான் ஒப்பந்தம் செய்வோம் என்று சொல்லியிருந்தால், கொஞ்ச நஞ்சம் நடந்து கொண்டிருக்கிற வெளிநாட்டு வர்த்தகமும் குறைந்துவிடும். பாதிக்கப்பட்டுவிடும். எந்தப் பண்டத்திலும் நமக்கு Monopoly கிடையாது. நாம் கொடுக்கவில்லையென்றால், மற்ற நாடுகளிலே வாங்கிக்கொள்ள முடியும். இப்போது அப்படித்தான் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்றுமதி குறைந்ததற்குக் காரணம் ஜப்பான் போன்ற நாடுகளி

லிருந்து மில்லிலிருந்து உற்பத்தி செய்கிற பண்டங்களை விற்கிறார்கள். நம் நாட்டிலே மக்களுக்குக் கைத்தறி வாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்து அதன் காரணமாக மில் துணி வாங்காமல் இருந்தாலும், பிற நாடுகளிலே இருக்கிறவர்களும் அதே மாதிரி நினைப்பார்கள் என்று நினைக்கமுடியாது. பிற நாடுகளிலே இருப்பவர்கள் எந்தத் துணி கவர்ச்சிகரமாக இருக்குமோ அதை வாங்க முன் வருவார்கள். அதனால் அந்த நாடுகளிலே, மலோயா நாடுகளிலே நம்முடைய சரக்கு ஏற்றுமதி குறைந்திருக்கிறது என்று சொன்னால், வேறு நாட்டு பண்டங்கள் போட்டியின் காரணமாகத்தான், திரு. சம்பந்தன் அவர்கள் சொன்னார்கள். மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்திக் கைத்தறித் துணியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதுவும் சரியல்ல. எல்லா Trade Agreements -ஐ எடுத்துப்பார்த்தாலும் Textiles என்று போட்டிருக்கிறோம். Handloom Textiles என்று போட்டு அதிலுள்ள பிரிவுகள் Mill made Textiles, Handloom Textiles என்று Textiles போடாத Agreement மிகக்குறைவு. Indian Textiles என்று போட்டு இருக்கிறோம். Trade Agreement செய்கிற எல்லா இடங்களிலும் சர்க்கார் தவறு செய்துவிட்டது என்பது சரியல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : இந்த வர்த்தக ஒப்பந்தங்களிலே கடந்த இரு ஆண்டுகளாகத்தான் Textiles-இன் பிரிவின் கீழ் கைத்தறி என்று தனியாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதற்கு முன்னாலே Textiles என்ற பிரிவின் கீழே கைத்தறி என்று தனியாகக் குறிப்பிடாத காரணத்தினால், இந்தோனேஷியா போன்ற நாடுகள் ஒரு சில அளவாவது இறக்குமதி செய்திருக்கக்கூடிய நாட்களிலே மந்திய சர்க்கார் தவறிவிட்டது என்றும் இப்போது குறிப்பிட்டு இருக்கிறது என்று நானும் குறிப்பிடுகிறேன்.

***கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் :** Textiles என்று போட்டால் இரண்டும் சேர்ந்தது. தனியாகப் போட்டால் தான் விற்கும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. Textiles -லே Handloom -ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னால், சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். Textiles என்ற வாக்கியம் எல்லா Trade Agreement களிலேயும் இருந்து இருக்கிறது. நாங்கள் இதுவரையிலே என்னென்ன அளவுக்கு Handloom Export செய்ய முடியுமோ, அவ்வளவு செய்திருக்கிறோம், Handloom வாங்கமாட்டேன் என்று யாரும் சொன்னதும் கிடையாது. வெளிநாட்டிலே தேவை எவ்வளவு என்பதைப் பொருத்ததே. Handloom என்ற வார்த்தை Trade Agreement-ல் போடக்கூடாதா என்பது பிரச்னையல்ல. நம்முடைய ராஜ்யத்தில் 4,66,000 தறிகள் இருக்கின்றன. அதிலே ஒரு தறி ஒரு குடும்பத்துக்கு என்று வைத்து 4 பேர்கள் ஒரு குடும்பத்திலே இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டால், 20 லட்சம் பேர் இதை நம்பிப் பிழைக்கிறார்கள் என்று வருஷா வருஷம் அறிக்கையில் 20 லட்சம் பேர்கள் நம்பிப் பிழைக்கிற தொழில் என்று கணக்குக் கொடுத்து இருக்கிறோம்.

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்] [4th February 1963

நான் இப்போது சொல்லவில்லை. இந்தப் பிரிவை ஏற்றுக்கொண்ட 6 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தே சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். கூடுமான அளவுக்கு இளைஞர்கள் இந்தக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலில் இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் தொழில் பயிற்சிக்கு அனுப்பப்படவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். சட்ட சபையிலே நேற்று சொன்னேன். ஆனால் அவர்களுடைய சங்கங்களிலே 1957-லிருந்து சொல்லி வருகிறேன். 7-வது 8-வது படித்து தொழில் நடைப்புப் பயிற்சிக்குச் செல்லவேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் தங்கள் வருங்காலத்தை நல்ல முறையிலே அமைத்துக் கொள்ள முடியும் என்பது என் திட்டமான கருத்து. இதை செய்வதற்கும் எல்லா உதவிகளையும் சர்க்கார் செய்யும். இருக்கின்ற எல்லாவிதமான நூற்பாலைகளிலும் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளிலும் "Weaver's children" பிள்ளைகளுக்குத்தான் முதல் preference கொடுக்க வேண்டும். சலுகை கொடுக்க
5-20 p.m. வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதன் மூலமாகத்தான் அவர்களுடைய வருங்காலத்தை நாம் நல்ல முறையிலே அமைக்க முடியும். எல்லோரும் நான் முதலில் சொன்னது போல், சாதா ரகம் உற்பத்தி செய்வதற்கு பதிலாக சிறப்பு ரகம் உற்பத்தி செய்வது மூலமாகவும் இதிலிருக்கக்கூடிய Pressure -ஐ —அதிகமான நபர்கள் இதில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் குறைப்பது மூலம்தான்—இந்தத் தொழிலுக்கு நீடித்து சலுகை காட்ட முடியும்.

அடுத்து, Handloom Export Organisation பற்றி திரு. சம்பந்தன் அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் பல வருத்தம் உண்டு. ஆனால் அதையெல்லாம் நான் இப்போது எடுத்துச்சொல்லப்போவதில்லை. Handloom Export Organisation சம்பந்தப்பட்டவரை, அது நல்ல முறையில் நம் நாட்டு துணியை ஏற்றுமதி செய்து வருகிறது என்பதை நான் திடமாக திட்டவட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். Handloom Export Organisation மூலமாக நாம் மூன்று காரியங்களை வெளி நாட்டு வர்த்தகர்களுக்கு உறுதி கொடுத்திருக்கிறோம். 1958-59-ம் வருஷத்தில் இந்த 'Bleeding Madras' என்ற துணியில் ஒரு பெரிய speculation ஏற்பட்டது. அதில் ஈடுபட்டவர்களும், ஈடுபடாதவர்களும் எல்லோரும் சேர்ந்து இது பெரிய லாபகரமான தொழில் என்று நினைத்து அவரவர்கள் ஏராளமான பணம் கொடுத்து போட்டி போட்டு வாங்க முன்வந்து, அதன் மூலமாக ஒப்பந்தம் செய்தவர்கள் ஒப்பந்தப்படி துணி அனுப்ப முடியாமலும், குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் அனுப்ப முடியாமலும், மற்றவர்கள் அதை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு ரகம் சரியா இல்லையா என்று பார்க்காமல் அனுப்பிய காரணமாக, அந்தத் துணிக்கு ஒரு பெரிய கெட்ட பெயர் ஏற்பட்டு அதைத் தொடுவது இல்லை என்ற நிலைமை வந்துவிட்டது.

1961-ம் வருஷம் நான் New York சென்றபோது கூட இந்த ரகம் வாங்குகிறவர்கள்—அதாவது Importers எல்லோரையும் அழைத்து ஒரு தேநீர் விருந்து கொடுத்து அவர்களிடத்தில் விளக்கிச் சொன்னேன். நான் சொன்னதாவது

4th February 1963] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

"நிர்ணயமான விலைக்குக் கொடுக்கிறோம்; தரமான ரகத்தைக் கொடுக்கிறோம்; மூன்றாவது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு டெலிவரி அனுப்புகிறோம்; ஆகவே மீண்டும் இந்தத் துணியை வாங்க முயற்சிக்க வேண்டும். இதை வாங்க வேண்டுமென்றால், கண்ட இடத்தில் வாங்கிவிட்டு சரியாகக் கொடுப்பது இல்லை, Handloom Export Organisation மூலமாக வாங்கினால், அந்த Organisation இந்த மூன்று விதமான உத்தரவாதத்தையும் கொடுக்கும்" என்று சொன்னேன். அந்த உத்தரவாதத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பலவிதமான விதிகளை எல்லாம் விதிக்கவேண்டி வருகிறது. உதாரணமாக இன்று நிட்ரென்று 60 cent, 70 cent-க்கு வாங்கத் தயாராக இருக்கும் அவர்கள் நாம் 50-க்குக் கொடுப்போம் என்று நம்பி நம்முடன் ஒப்பந்தம் செய்து அந்த ஒப்பந்த அடிப்படையில் அவர்கள் Ready made garments செய்கிறார்கள். ஒப்பந்த மூலமாக general transaction -ல் அதில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்பட்டால், நம்மிடத்தில் வாங்கும் நிலைமை கெட்டு விடும். ஆகவே நான் என்ன சொன்னேன் என்றால், நம் நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யும் பண்டத்துக்கு 50 cent விலை என்று நிர்ணயம் செய்து அவர்களுக்கு 50 cent -க்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். அதேபோல் சர்க்கார் அமைத்திருக்கிற Quality marking scheme பிரகாரம் Quality Mark செய்யப்பட்ட துணிகளை வாங்கினால், தரம் சரியாக இருக்கும் என்ற உத்தரவாதத்தைக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னேன். ஆகவே இவ்வளவு பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டு Handloom Export Organisation தான், அதைச் சரியான முறையில் செய்து வருகிறது. அந்தக் காரணத்தில்தான் இந்த அளவுக்காவது இன்றைக்கு மீண்டும் அதிகமான ஏற்றுமதிக்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏராளமாகத் தேவை இருக்கிறது என்று சொல்லி அமெரிக்க மார்க்கெட்டுக்கு எல்லாத் துணிகளையும் அனுப்பி விட்டால், அதில் ஒரு அபாயமும் இருக்கிறது. American Market ஒரு Selective Market. எல்லாத் துணிகளையும் எப்போதும் வாங்கிக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். சில துணிகள் சில காலத்தில் சில நேரத்தில்தான் வாங்குவார்கள். இதற்கு முன் நடந்த ஒரு சிறு சம்பவத்தைச் சொன்னால் விளங்கும். மணிகளால் செய்யப்பட்ட Hand bag நாட்டிலிருந்து அமெரிக்க நாட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விற்க முயற்சித்தார்கள். அங்கே இருக்கின்ற பெரிய ஸ்தாபனங்கள் அதைப் பார்த்துவிட்டு இது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது, அந்தப் பைகளுக்கு நாங்கள் ஒரு டாலர் என்று விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம் என்று ஒப்பந்தம் செய்து வாங்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் ஏராளமாக விளம்பரம் செய்து அதை ஐந்து டாலர் என்று விலைக்கு விற்றார்கள். நம் நாட்டிலிருந்து போனவர் ஒருவர் அதைப் பார்த்து, ஐந்து டாலருக்கு விற்கிறார்களே ஒரு டாலருக்கு வாங்கி, நாம் ஏராளமாக அனுப்பினால் ஐந்து டாலர் நமக்கு வரும் என்று நினைத்து இவர்கள் மணிப் பை போட்டு அனுப்பினார்கள். பெரிய கம்பெனிகள் நடத்துகிறவர்கள் Luxury

Articles விற்கிறவர்கள் அவர்கள் தங்களிடத்தில் இருக்கும் எல்லாவற்றையும் 50 cent என்று வைத்து விற்று, இன்று மணிப் பைகளை யாராவது கையில் வைத்திருந்தால், அவன் சாதாரணமாக கீழ்த்தரமான மனிதன் என்ற அபிப்பிராயத்தை உண்டாகும்படி செய்துவிட்டார்கள். அதேபோல் எந்த அளவுக்கு நாம் இந்த Bleeding Madras கிராக்கியை வைத்துக் கொண்டே இருக்கிறோமோ—அவர்கள் 10,000 கஜம் வேண்டுமென்றால் 9,000 கஜம் கொடுத்து இன்னும் தேவையை வளர்த்தும் நிலைமையை வைத்துக் கொண்டால், அந்த அளவுக்கு அந்த மார்க்கெட்டில் வருங்காலம் இருக்குமே தவிர, கேட்டதெல்லாம் அனுப்பிவிட்டால் அந்த மார்க்கட் சரியாக இருக்காது. இதையெல்லாம் கண் காணித்துப் பார்த்துத்தான் எந்த அளவுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும், அதிகமாகச் செய்தால் எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்படும், மார்க்கெட்டை எப்படி நீடிக்க முடியும் என்றெல்லாம் பார்த்து, அதை நீடிக்க முடிவு செய்திருக்கிறோம். அதை மத்திய சர்க்கார் பார்த்துச் செய்கிறார்கள். அதைச் செய்வதற்கு Handloom Export Organisation உதவியாக இருக்கிறது.

நூல் குறைந்த விலைக்கு நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. கொடுக்கவேண்டுமென்றால் கொஞ்ச நாள் கொடுக்கலாம். எப்போதுமே அப்படி நீடித்து கொடுக்க முடியுமா? அப்படியானால் அதன் நஷ்டத்தை யார் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்? அதை நாம் மற்றவர்களிடத்திலிருந்து வரி வாங்கித் தானே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்? அதைப் பொது மக்கள் எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக கொள்வார்கள் என்பதையெல்லாம் பார்க்கவேண்டும். தாங்களாகவே தங்களுடைய பலத்தில் இயங்க வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டு அடுத்த அளவில் நாம் subsidy கொடுத்துத்தான் தொழில் நடத்த வேண்டுமென்றால், subsidy கொடுத்து எவ்வளவு நாள் நடத்த முடியும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். subsidy கொடுங்கள் என்பதெல்லாம் அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. ஏற்கக் கூடியதுமல்ல.

நியாயமான விலைக்கு நூல் கொடுப்பதற்கு ராஜ்ய சர்க்காரைப் பொறுத்த வரை, ஜில்லா ஒன்றுக்கு ஒரு கூட்டுறவு நூற்பு ஆலை அமைக்கும்படியான திட்டத்தை வகுத்து, இதற்கு முன்பு ஏற்கனவே ஐந்து லைசென்ஸ் வாங்கி, மூன்று இன்றைக்கு வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. மேற்கொண்டு ஏழு லைசென்ஸ்கள் வாங்கியிருக்கிறோம். இந்த லைசென்ஸ்கள் பெற்றதன் பயனாக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு கூட்டுறவு நூற்பு ஆலை இருக்கும் என்ற நிலைமை நம் ராஜ்யத்தில்தான் இருக்கும். வேறு எங்கும் இதைச் செய்யவில்லை. அந்த முறையில் நாம் உற்பத்தி செய்யும் நூலுக்கு நம்முடைய உற்பத்திச் செலவு, அதற்குமேல் 6¼ சதவிகிதம் லாபம்—இதை வைத்து அதே விலைக்கு நம்முடைய கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். அவ்வாறு கொடுப்பது மூலமாக ஓரளவு ராஜ்யத்தில் நூல் விலை சீராக அமையும் என்று நம்புகிறோம். அதுதான் மிகச் சிறந்த வழியாக இருக்கிறது.

அடுத்தது— Art silk சம்பந்தமாக இப்போது குறை இல்லை. முன்பு குறை இருந்தது. இன்றைக்கு எடுப்பாரில்லை. வாங்குகிறவர்கள்கூட கொஞ்சம் கஷ்டம் என்று இருக்கிறது. மார்க்கெட் நிலவரம் எப்படி என்றால் ஏதாவதொரு பண்டத்துக்குப் பற்றாக் குறை இருக்கிறது என்றால் அதை உபயோகிக்கிறவர்கள், உபயோகித்தவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து வாங்க முன் வந்து அதை ஏதோ உயர்ந்த விலைக்கு விற்றுவிடுவதுதான் ஒரு வழக்கமாக இருக்கின்றது. இதை எத்தனைதான் நாம் தார்மீகமாகக் கண்டித்தாலும், நடைமுறையில் அதைக் கட்டுப்படுத்துவது இயலாத காரியமாக இருக்கிறது. ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஜுலை மாதத்திலிருந்து செப்டம்பர் 1961 வரையிலும் செயற்கைப் பட்டு நூல் (Art silk yarn) வேண்டுமென்று விரும்பிக் கேட்ட நெசவாளர்களுடைய எண்ணிக்கை 1,241. எட்டு ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு செயற்கைப் பட்டு நூலுக்குக் கிராக்கி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிந்தவுடன், செயற்கைப் பட்டு நூல் வேண்டுமென்று கோரி மனுப் போட்ட நெசவாளர்களின் எண்ணிக்கை, ஏப்ரல், ஜுன் 1962 வரையில் 7,710. ஆறு, ஏழு மாதங்களுக்கு முன்பு செயற்கைப் பட்டை உபயோகித்து நெசவு செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் எண்ணிக்கை 1,241 ஆக இருந்தது. எட்டு, ஒன்பது மாதங்களில் 7,710 ஆகிவிட்டது என்று சொன்னால், அது நம்பத்தக்க விஷயம் அல்ல என்பது எல்லோருக்கும் எளிதில் புரியும். ஆனால் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால் செயற்கைப் பட்டு கிடைக்கிறது, அதற்குக் கிராக்கி இருக்கிறது, நாமும் தறி வைத்திருக்கிறோம், மனு போடுவோம், ஏதோ கிடைத்தது போதும், இரண்டு பவுண்டு, நான்கு பவுண்டு கிடைத்தாலும் அதைக் கொண்டுபோய் மார்க்கெட்டில் அதிக விலைக்கு விற்றுவிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் நெருக்கடியை அதிகப்படுத்துகிறார்கள். Intensify செய்கிறார்கள். ஆனால் எங்களால் கூடிய அளவுக்கு மத்திய அரசாங்கத்திடம் சொல்லி செயற்கைப் பட்டு வாங்க முயற்சி செய்தோம்.

செயற்கைப் பட்டு போதிய அளவுக்கு வினியோகம் செய்ய 5-30 p.m.
முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், உள்நாட்டில் உற்பத்தியாவது பற்றாததுதான். பற்றாக்குறையைத் தீர்க்க வெளி நாட்டிலிருந்து வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கு ஏராளமான அன்னியச் செலாவணி வேண்டும். ஆகவேதான் இதை நாம் வேண்டிய அளவுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லை. நாட்டின் பொது நிலைமையை ஒட்டித்தான் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட தொழிலைப்பற்றிய முடிவும் செய்ய முடியுமே தவிர, ஒரு தொழிலை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்டால், அவ்வாறு செய்வதன் மூலமாக ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் மற்றத் தொழிலை பாதிக்கும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அவ்வாறு பார்க்கிறபோது இந்த அன்னியச் செலாவணி கட்டுப்பாடு இருக்கிற காலத்தில், அன்னியச் செலாவணியை இயந்திரங்கள் வாங்க உபயோகப்படுத்துவதா, செயற்கைப் பட்டு வாங்க உபயோகப்படுத்துவதா என்று கேட்டால், எதற்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று

சொல்லுவதில் சட்டசபை அங்கத்தினர்களிடமிருந்து கருத்து வேற்றுமை இன்றி, தொழிலுக்கு வேண்டிய இயந்திரங்கள்தான் வாங்க வேண்டும் என்ற பேச்சு கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதைப் பொறுத்த அளவிலும் இன்றைக்கு நாம் போதிய அளவு கவனம் செலுத்தி செயற்கைப் பட்டு வாங்கிக் கொடுக்க கூடிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறோம். ஆகவே எந்த நெருக்கடியு மில்லை என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வர்ணங்கள், டைஸ் (Dyes), கெமிக்கல்ஸ் இவைகளைத் தயாரிக்க ஒரு தொழிற்சாலையை அமைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் அதற்காக ஒரு லைசென்ஸ் வாங்கினோம். அந்தத் தொழிற்சாலையை அமைக்க தனியார் துறை யில் யாரும் முன்வரவில்லை. உடனே நீங்கள் கேட்கலாம், ஏன் அரசாங்கமே செய்யவில்லை என்று. அரசாங்கமே ஒவ்வொன்றை யும் எடுத்துக் கொண்டு, எதெதில் தனியார் முன்வரவில்லையோ அதையெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்துச் செய்ய வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், அது முடியாத காரியம். சில தொழில்கள் தனியார் துறையிலும், சில தொழில்கள் சர்க்கார் அறையிலும், சில தொழில்கள் கூட்டுறவுத் துறையிலும் அமைய வேண்டுமென்று நமது கொள்கைத் தீர்மானத்தை (Policy resolution) நாம் நிர்ணயித்திருக்கிறோம். அந்த அளவிற்குத்தான் செய்யலாமே தவிர, எல்லாவற்றையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு செய்வது முடியாது. வர்ணத் தொழிற்சாலையை அமைக்க லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள்கூட, அதை எடுத்துச் செய்வதற்கு முன்வரவில்லை. அதற்குப் போதிய நிதி நம்முடைய ராஜ்யத்தில் எழுப்ப முடியாததுதான் காரணம். நான்கு கோடி ரூபாய், ஐந்து கோடி ரூபாய் என்று முதலீடு செய்து புதிய கம்பெனிகள் வைப்பது நமது ராஜ்யத்தில் மிக மிகக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. கனம் அங்கத் தினர்கள் இதை நன்றாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பல லைசென்சுகள் இன்றைக்கு நிறைவேற்றப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், போதிய அளவுக்கு நமது ராஜ்யத்தில் நிதி எழுப்ப முடி யாத நிலைமை இருக்கிற காரணத்தால்தான். மற்ற ராஜ்யங்களில் பங்குப் பத்திரங்களில் பணம் போடும் பழக்கம் அதிகமாக இருக் கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் அப்படிப்பட்ட பழக்கம் இல்லை. மற்ற ராஜ்யங்களில் புதியதாக கம்பெனிகள் ஆரம்பித்தால், அதில் பங்கு வாங்கவேண்டும் என்று நடுத்தர வர்க்கத்துக்கு இருக்கக் கூடிய ஒரு வழக்கம் நமது ராஜ்யத்தில் இல்லை. புதிதாக கம்பெனி களை ஆரம்பிக்கிறோம் என்று இங்கே சொல்கிறபோது, அதற்கு சர்க்கார் முட்டுக் கொடுத்து தூக்கி விடவேண்டிய நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறதே தவிர, எதோ ஒரு நல்ல கம்பெனி வைக்க முன்வந்தால், நிச்சயமாக அது லாபகரமாக இருக்கும். அதை நடத்துவதன் மூலமாகத் தொழிலும் வளரும், பணம் போட்டவர்களுக்கும் லாபம் கிடைக்கும், ஆகையால் நாமும் பங்கு போடவேண்டும் என்ற எண்ணம் இன்னும் அதிகமாக நமது ராஜ்யத்தில் மக்களிடையே பரவவில்லை. அதனால்தான் இதைப் போன்ற பெரிய தொழில்கள் முன்னேறுவது கஷ்டமாக இருக் கிறது.

கடைசியாக, பட்டு பற்றி உள்ள ஒரு நிலைமை என்னவென்றால், கொள்ளேகால் ஒரு காலத்தில் நமது ராஜ்யத்திலிருந்தது. ராஜ்ய புனர் அமைப்பு காரணமாக நமக்கிருந்த பட்டு உற்பத்தி செய் கின்ற இடங்களெல்லாம் நமது ராஜ்யத்தை விட்டுப் போய் விட்டது. அதை ஈடு செய்ய இப்போது புதிதாகப் பல இடங் களில் பட்டு உற்பத்தி செய்வதற்கு ராஜ்ய சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக தாளவாடி பிர்காவில் இப்போது மல்பரி மரங்கள் வைத்து வளர்க்கவும் இன்னும் வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் குடியாத்தம் போன்ற இடங்களில் இது வளருமா என்று பரிசீலனை செய்து கொண்டும், தென்காசிப் பகுதிகளிலும் மல்பரி மரங்கள் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை வகுத்தும், இன்றைக்கு நாட்டில் பட்டு உற்பத்தி செய்ய, பட்டுப் பூச்சி வளர்க்க திட்டங்களைத் தயாரித்திருக்கிறோம்.

கைத்தறி சம்பந்தமாக என்னென்ன நடவடிக்கைகள் இந்த ராஜ்யத்தில் எடுக்கப்பட முடியுமோ அவை எல்லாவற்றையும் நாம் செய்துவருகிறோம் என்பதை நான் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பிரச்னைகள் எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டன என்று நான் சொல்லவில்லை. முயற்சிகளெல்லாம் செய்யப்படுகின்றன என்பதைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிரச்னைகள் தீர்ந்துவிட்டன என்ற நிலைமை என்றைக்கும் ஏற்படாது. பிரச்னைகள் எந்தத் தொழிலுக்கும் எந்தக் காலத் திலும் தீர்ந்துவிடாது. பிரச்னைகள் தீர்ந்துவிட்டால், அந்தத் தொழில் இல்லை என்று அர்த்தம். தொழில் நடக்கிறபோது எப் போதும் அதற்குப் பல பிரச்னைகள் வந்து கொண்டிருக்கும். அதிகமான தேவை ஒரு காலத்தில் ஏற்படும். ஒரு காலத்தில் மந்தம் ஏற்படும். ஒரு காலத்தில் விலை ஏறும், ஒரு காலத்தில் விலை இறங்கும். இவையெல்லாம் இல்லாது நடத்தவேண்டுமென்றால், எப்படி நாம் தபாலாபீஸில் தபால் பில்லைகளை விற்கிறோமோ அந்த மாதிரி சமுதாயத்தை அமைத்தால்தான், எல்லாத் தொழிலை யும் சர்க்காரே நடத்தி, எல்லா உற்பத்தியையும் சர்க்காரே எடுத்துக் கொண்டு. எல்லா பண்டங்களுக்கும் சர்க்காரே விலை நிர்ணயித்து அந்த விதமான ஒரு சமுதாயத்தை அமைத்தால் தான் பிரச்சினை இல்லாத நிலைமை உண்டாகும். ஆகவே, இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த நண்பர் திரு. சம்பந்தன் அவர் களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். இவற்றையெல்லாம் விளக்கிச் சொல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததுமட்டுமல்லாது என்ன உதவி இன்னும் செய்ய இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்வதற்கும் இன்னும் விரிவுபடுத்தி நல்ல முறையில் செய்வதற்கும் உதவியாக இருந்திருக்கிறது இந்த விவாதம். இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெறும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: தலைவர் அவர்களே, ஒரு சில 5-40 p.m.
வார்த்தைகள் மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அமைச்சர் அவர் கள் பேசியபோது கைத்தறிக்கு நிரந்தரமான தீர்வு காண வழி சொல்லவில்லையென்று சொன்னார்கள். தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்ததன் முக்கிய நோக்கமே ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் அமைச்சர்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th February 1968

அவர்கள், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இதற்கு வழிவகை காண வேண்டுமென்பதுதான் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக அல்ல.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ஏற்கக்கூடாது என்று இல்லை.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : காலம் இடம் தராததால் இதைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டு போகவில்லை என்பதையும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் மேலும் ஒரு தவறான எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அருப்புக்கோட்டையில் 20 நெம்பர் நூலைக்கொண்டு நெய்கிற துணி பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். நாட்டில் தேவைப்படுகிறதற்கு ஏழைகளுக்காக இருந்தாலும், தேவைக்காகத்தான் நெய்வதற்கு ஏற்கிறார்கள். விற்கவில்லை என்றால், அடுத்த நாள் அவர்கள் அதைச் செய்வதற்கு இடமிருக்காது. நாட்டில் 20-ம் நெம்பரில் நெய்யப்பட்ட துணியை ஒரு பகுதியினர் வாங்குகிறார்கள். அதனால்தான் நெய்கிறார்கள். கோயம்புத்தூரில் நெய்யப்படுகிற சேலையைப் போன்ற மெல்லிய துணிகளை நாட்டில் எல்லோரும் வாங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்களா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவார்கள். பரவலான நமது நாட்டிலே பல பிரிவினர் பல தரப்பட்ட துணிகளை உடுத்துகிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த மாதிரிதான் கைத்தறித் துணியில் நெசவு செய்யப்படுகிறதே தவிர, இதைத்தான் நெய்ய வேண்டுமென்ற காரணத்தால் எதுவும் நெய்யப்படவில்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 20-ம் நெம்பரில் நெய்யப்பட்ட துணியையும் ஒரு விதமான டிசைனில் போட்டுக் கொடுத்தால், தேவையென்று அமெரிக்காவினின்றுகூட கிராக்கி வந்திருக்கிறது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நான் சொன்னது, 20-ம் நெம்பர் துணி என்றல்ல. 20-ம் நெம்பரில் போடப்பட்ட வேஷ்டி, சேலைகளுக்குத்தான் கிராக்கி குறைந்துவிட்டது.

திரு எஸ். கே. சம்பந்தன் : அதை இப்போது மாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிகிறோம். கால மாறுதலினால் கைத்தறியும் மாறுதல் அடைந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள், நான் தனிப்பட்ட முறையில் Handloom Export Association இடத்தில் வேறுபாடு கொண்டிருப்பதால், இந்தப் பிரச்னையைக் கிளப்பியதாக அபிப்பிராயப்பட்டுக் கொண்டு கூறினார்கள். அதுமாதிரி அபிப்பிராயத்தோடு இதைக் கொண்டு வந்திருந்தால், அதைப்பற்றி ஒரு மணி நேரம்கூட அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. மக்களுடைய வரிப்பணத்தைச் செலவழித்து நிறுவப்பட்ட ஒரு நிறுவனம் ஏற்றுமதிக்காக ஏற்பட்ட ஒரு நிறுவனம், இன்னும் அந்த நிறுவனம் கைத்தறியாளர்களுக்குப் போட்டியாக இருந்து அவர்களைச் சீர்குலைக்கிறது என்பதைபற்றி எவ்வளவோ சொல்லலாம். உதாரணமாகச் சொல்கிறேன். ஏற்றுமதிக்கென்று ஏற்பட்ட நிறுவனம் 5, 6 லட்சம் கெஜம் நெசவாளர்களிடத்தில் வாங்கி

4th February 1963] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

அதை உள் நாட்டிலுள்ள ஒரு தனிப்பட்ட ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய வியாபாரிக்குக் கொடுத்திருக்கிறது என்று சொன்னால், அது தொடர்ந்து நடக்க வேண்டுமா என்று அமைச்சர் அவர்கள் சிந்திக்க வேண்டுகிறேன். வேறு ஒன்றுமில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்கள் ஆலோசிக்க வேண்மென்று சொல்லி நெசவாளர்களுக்கு அவர்கள் செய்யக்கூடிய உதவிகளை மேலும் மேலும் செய்யக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எப்படியாக இருந்தாலும் ஏழை மக்கள் பங்கு கொண்டிருக்கிற தொழிலை யாரும் எப்போதும் மறந்துவிட முடியாது. நாட்டின் தேவைக்கு அவ்வப்போது மாறுபட வேண்டியிருக்குமே தவிர, அந்தத் தொழில் எப்பொழுமே நசிந்துவிடாது. எவ்வளவு போட்டியிருந்தாலும், அது வளர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. அதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கூறி நெசவாளர்கள் சார்பில் இது வரையில் அவர்களுக்குச் செய்து வந்த உதவிகளுக்கு அரசாங்கத்திற்கும், அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி கொடுத்ததால், இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெறுகிறேன்.

The resolution was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : As the hon. Member Sri G. Krishnamoorthy is not in his place, the resolution standing in his name is deemed withdrawn.

As the hon. Member Sri M. Rajah Iyer is not in his place, the resolution standing in his name is not moved.

Now the hon. Members Dr. A. Chidambaranathan and Sri J. Ponnuswamy Villavarayar may move the resolutions standing in their names and get them formally seconded. The discussion on these resolutions will be taken up on the next non-official day.

(3) SCALES OF PAY OF THE SECONDARY GRADE TRAINED TEACHERS.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நான் ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து அதைப்பற்றி அடுத்த கூட்டத்தில் பேசுகிறேன் என்று சொல்லி அந்தத் தீர்மானத்தை மாத்திரம் பிரேரேபிக்கிறேன்.

"இம் மாநிலத்திலுள்ள செகண்டரி கிரேடு பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களின் சம்பள விகிதங்களை அதிகப்படுத்த உடனடி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று இச் சபை அரசினருக்குச் சிபாரிசு செய்கிறது."

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I second the resolution, Sir.

(4) SCHOLARSHIP OF THE HARIJAN WELFARE DEPARTMET.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : தலைவர் அவர்களே, என் பேரில் இருக்கும் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தைப் பிரேரேபிக்கிறேன்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [4th February 1963

"சாதி அல்லது வகுப்பு நிலைகளைப் பரிசீலிக்காமல் பொருளாதார சமுதாய நிலைகளில் பின்தங்கியுள்ள மாணாக்கர்களுக்கு ஹரிஜன நலத் துறைப் படிப்பு உதவித் தொகைகள் வழங்கப்பட வேண்டும்."

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : I second the resolution. Sir.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

*97. *Notifications issued with G.O. Ms. No. 6291, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 26th December 1962 regarding appointment of Statutory Authorities under the Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958 in respect of the added territories and application of the Payment of Wages Act to Beedi Industrial Premises.*

98. *Notification issued with G.O. Rt. No. 632, Revenue, dated 8th November 1962, regarding exemption from the liability to entertainments tax, the benefit film shows which may be conducted in the City of Madras and in the districts in connection with the Flag Day Celebrations in December 1962.*

99 *Notification issued with G.O. Ms. No 1594, Revenue dated 14th December 1962, regarding amendment to the Madras Agricultural Income Tax Rules, 1955*

* Laid on the table of the House on 2nd Feburary 1963.

LIBRARY, SECRETARIAT LIBRARY, GOVERNMENT OF MADRAS

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Tuesday, the 5th February 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Extension of service

*6 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any I.A.S. or I.C.S. Officers have been granted extension of service during 1961 and 1962; and

(b) if so, who they are and the reasons for such extension of service?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) Only one I.A.S. Officer has been granted extension.

(b) Sri Krishnasami Pillai, I.A.S., Chief Electoral Officer and *ex-officio* Deputy Secretary to Government (Elections), was granted extension for six months, as it was considered that his intimate knowledge of local administration problems will be particularly useful in the present context, when elections to and reconstitution of, 12,500 Panchayats and 372 Panchayat Unions have to be taken up.

Picketing

*7 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether it is a fact that a particular political party resorted to picketing recently before public offices in the State; and

(b) if so, the extent of damages caused to public and private properties?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) Yes, Sir.

(b) The following is the estimated cost of the damages caused to property :—

(i) Madras City :

Public property—Rs. 21,000.

Private property—Rs. 16,500.

[5th February 1963

(ii) *Vellore, North Arcot district* :

Public property—Rs. 1,500.

Private property—Rs. 2,250.

At Dindigul, Madurai district, some damage was caused to a police van by stones thrown by the crowd.

திரு. கே. ராமதாஸ் : அப்படி சொத்துக்களுக்கு நஷ்டம் உண்டாக்கியவர்கள்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன் : யார் மீது நடவடிக்கை எடுப்பது என்று தெரியவில்லை. ஒரு கலவரத்தில் சொத்துக்களின் மீது—சர்க்கார் சொத்தாக இருந்தாலும், தனியார் சொத்தாக இருந்தாலும், அவற்றின்மீது ஏதாவது நஷ்டம் ஏற்படுத்தினால், பொது ஜனங்கள் அபிப்பிராயம்தான் அதைக் கண்டிக்கவேண்டும். யார் நஷ்டம் ஏற்படுத்தினார்கள் என்று தெரிந்தால், அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : இந்த மறியலில் சர்க்கார் ஊழியர்களோ நகரமன்ற ஊழியர்களோ யாராகிலும் கலந்துகொண்டதாகத் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்களா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : தண்டிக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி, தனிக் கேள்வி கேட்டால் சொல்லப்படும்.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, கலவரத்தில் ஈடுபட்டதாகக் கைது செய்யப்பட்டதில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இருந்ததாக அரசாங்கத்திற்கு விவரம் தெரிய வந்ததா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இந்தக் கேள்வியில் அது எழவில்லை.

Speech at a public meeting.

* 8 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the attention of the Government has been drawn to a report of a speech said to have been made by a lady M.L.A. at a meeting in the City of Madras, published in a Tamil daily, dated 18th September 1962, in which she is reported to have said that every Congressman must take a stick and beat the 'poisonous snake of D.M.K.'; and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) & (*b*) Government have no information about the reported speech. They cannot act on Press reports.

Reorganisation of Medical and Public Health Departments.

* 9 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to reorganise the Medical and Public Health Departments, and

5th February 1963]

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) Yes. The Government have decided in principle to integrate the Medical and Public Health Departments.

(*b*) A High Power Committee has been appointed by the Government to work out the details of integration. The Committee's report is awaited.

SRI S. K. SAMBANDHAN : May, I know, Sir, the reasons for the Government to come to the conclusion that these two departments should be integrated now?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The answer can be given only after the report of the Committee is received and considered by the Government.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அதிக அதிகாரமுள்ளதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள அந்தக் குழு பொதுச் சுகாதாரத்தையும் மருத்துவத்தையும் ஒன்றாக இணைக்கத்தான் வேண்டுமா அல்லது இணைக்காமல் இருக்கலாமா என்பதைத் தீர்மானிக்குமா அல்லது இணைக்கத்தான் வேண்டுமென்ற முடிவில் வேலை செய்யுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், அதன் அபிப்பிராயம் தெரிந்த பிறகு காரியத்தில் எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படி அரசாங்கம் செய்யும். பப்ளிக் ஹெல்த், மெடிகல் இரண்டையும் சேர்த்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்றால், அதுபற்றி ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளாக ஆலோசனை செய்யப்பட்டது. இந்தக் கமிட்டியினுடைய ரிபோர்ட் வந்தபிறகுதான் அதற்கு ஒரு முடிவு தெரியும்.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : சென்னை ராஜ்யம் தவிர மற்ற ராஜ்யங்களில் இந்த இலாகாக்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுவிட்டன என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, இணைக்கப்படவேண்டுமென்று கூறும்போது எதிர்ப்பு இருக்கும் போது மற்ற மாகாணங்களில் ஏற்கனவே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்வது வரவேற்கத்தக்கது.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : கவர்னர்பெருமான் உரையில் இரண்டு இலாகாக்களையும் இணைக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்திருப்பதால், சர்க்கார் கொள்கை இணைக்கவேண்டுமென்பதுதானா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, முடிவு காணாமல் எதற்கும் அரசாங்கத்தின் எண்ணத்தைக் கூற இயலாது.

Kancheepuram Municipality

* 10 *Q.*—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN and DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Municipal Administration be pleased to state whether it is a fact that the Commissioner

of Kancheepuram Municipality asked Municipal teachers to man the temporary toll-gates put up during the festival of Sri Varadarajaswami in May 1962?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID: Yes, Sir. The Commissioner, Kancheepuram Municipality, has since been advised not to utilise the services of teachers for any public purposes other than teaching.

வித்துவான் கி. முத்துகண்ணப்பன்: இதைச் செய்ய முடியாது என்று எந்த ஆசிரியராவது மறுப்பு தெரிவித்தார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: சில உபாத்தியாயர்கள் உடல் நிலை கோளாறினால் தங்களை இந்த வேலையிலிருந்து மாற்றவேண்டுமென்று கூறி அதன்பேரில் அங்குள்ள முனிசிபல் கமிஷனர் அவர்களை மாற்றி வேறு உபாத்தியாயர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். எந்த உபாத்தியாயர்களும் அதிருப்தியாகச் சொன்னதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II. ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGES FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received the following message, dated 3rd February 1963 from the Governor of Madras:

'I have received with great satisfaction your resolution of thanks for the Address with which I opened the present session of the Legislature.'

I have also received a message from the Governor of Madras recommending to the Legislative Council the consideration of the Madras Appropriation Bill, 1963.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also received a message from the Hon. Speaker, Legislative Assembly, transmitting a copy of the Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963) as passed by the Assembly for the recommendation of the Council and certifying that the Bill is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

III. GOVERNMENT RESOLUTION.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Mr. Chairman, Sir, I move—

'Whereas public health is a matter of the utmost importance and the problems that face State Governments in the administration of Public Health are common to all States:

And whereas, with a view to securing uniformity in the administration of public health throughout the Union of India, it is desirable that Parliament should pass an Act relating to public health applicable to the whole of India;

Now, therefore, in pursuance of clause (1) of Article 252 of the Constitution of India, this Council resolves that the matter aforesaid and all other matters connected therewith or incidental thereto, in so far as they fall within Entry 6 in List II (State List) of the Seventh Schedule to the Constitution of India, shall, in this State, be regulated by an Act of Parliament.'

Sir, in pursuance of the resolution passed by the Central Council of Health at the first meeting held in January 1953, the Government of India constituted a Committee in October 1953 under the Chairmanship of Dr. B. C. Das Gupta, Director of Health Services, West Bengal, to draw up a model comprehensive Public Health Act which the State Governments might enact with such modifications as may be necessary to suit local conditions. The report submitted by this Committee was considered by the Executive Committee of the Central Council of Health and it was recommended by the Committee that the draft model Public Health Act should be circulated to all the State Governments for their comments. The Government of India accordingly, in November 1955, sent a copy of the draft model Public Health Act mentioned above and requested that this Government might offer its remarks. This Government in March 1956 informed the Government of India that the Madras Public Health Act, 1939, already contained many important provisions made in the model Act. But, at the same time, they also observed that the model Act was more comprehensive and contained the trends of modern thoughts on the subject of health and that it could be no doubt a valuable guide for reasonable approach to the extension of health services in the State.

The Government of India have since considered this question further. Public Health is now a matter of the utmost importance and the problems that face State Governments in the administration of public health are common to all States. They, therefore, consider that it is very desirable and necessary that there should be uniformity in the administration of Public Health Act in all the States. They have pointed out that the best way of achieving uniformity in this respect is to have the contemplated legislation enacted by Parliament under Article 252 of the Constitution.

Under Article 252 of the Constitution, if it appears to the Legislatures of two or more States to be desirable that any of the matters with respect to which Parliament has no power to make laws for the States except as provided in Articles 249 and 250 should be regulated in such States by Parliament by law, and if resolutions to that effect are passed by all the Houses of Legislatures of those States, it shall be lawful for Parliament to pass an Act for regulating the matter accordingly and any Act so passed shall apply to such States and to any other State by which it is adopted afterwards by resolutions passed in that behalf by the House or where there are two Houses by each of the Houses of the Legislature of that State.

[Srimathi Jothi Vencatachellum] [5th February 1963

The enactment of a law which in pith and substance is relatable to public health (entry 6 in the State List) is within the competence of the State Legislature. It is needless for me to point out that though the Madras Public Health Act, 1939, which has been in force for a long time has been found to be very useful and working satisfactorily during all these years, still it cannot be denied that requisite conditions for public health being the same all over the country, in principle it is good to have a uniform Central legislation in the field of public health. If there are any salient features in our Public Health Act which are not covered by the proposed Central Bill, it is always open to this Government to suggest their incorporation in the Bill. The need for uniformity in public health administration in the country is so obvious that it needs no stressing. In this view I commend the Resolution to the House for adoption in order to enable Parliament to enact the contemplated legislation.

3-10 p.m. MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

' Whereas, public health is a matter of the utmost importance and the problems that face State Governments in the administration of public health are common to all States;

And whereas, with a view to securing uniformity in the administration of public health throughout the Union of India, it is desirable that Parliament should pass an Act relating to public health applicable to the whole of India;

Now, therefore, in pursuance of clause (1) of Article 252 of the Constitution of India, this Council resolves that the matter aforesaid and all other matters connected therewith or incidental thereto, in so far as they fall within Entry 6 in List II (State List) of the Seventh Schedule to the Constitution of India, shall, in this State, be regulated by an Act of Parliament '.

திரு. க. அன்பழகன் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு மாநிலங்களின் பொது சுகாதார நிலைமை ஒரே தன்மையுடையது என்ற அடிப்படையில், மத்திய பாராளுமன்றம் செய்ய இருக்கிற இந்தச் சுகாதார தொடர்புடைய சட்டத்தை, மாநிலச் சட்டமன்றம் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறது என்பதற்காக இந்தத் தீர்மானத்தை இங்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய குறிக்கோள், சுகாதாரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டம், நம்முடைய மாநிலத்தில் இது வரையில் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தவை நல்லவையாக இருந்தாலும்கூட, பொது நன்மையை ஒட்டி, அகில இந்தியாவில் உள்ள பொதுத் தன்மைக்கேற்பச் செய்யப்படவிருக்கிற சட்டத்தை மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதாய் இருக்கிறது. பொது சுகாதாரத்துக்காக அப்படி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறபோது, பொது நோக்கம் என்று கருதுகிறபோது, அதில் பெருங்குறை தோன்றுவதற்கு இடமில்லை. ஆனால் மாநில அரசாங்கத்துக்கு இன்னின்ன பகுதிகள் உரிமையானது என்று கருதப்பட்டு, ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிற பகுதிகள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு ஏற்படுகின்ற, அவ்வப்போது தோன்றுகிற விருப்பங்கள் காரணமாக, அவர்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th February 1963

களால் புதிய புதிய சட்டங்கள் இயற்றப்படுகிறபோது, மாநில அரசாங்கம் தங்களுக்கு இருக்கிற உரிமையைக் கைவிடுவதுபோல், தனது விருப்பத்துக்கேற்ற சட்டத்தைச் செய்கிற வாய்ப்பைக் கைநழுவ விடுவது போல், மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுவது என்ற முறை வளருமானால் அது தீம்பாகும் என்று நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். மாநிலத்துக்கு இத்தனை உரிமைகள் என்று முதலில் அரசியல் சட்டத்தில் வழங்கப் பட்டவை, நாளடைவில் "பொதுநலங்கள் காரணமாக" என்ற அடிப்படையில், மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய "பேராதிக்கம்" என்ற புனிதமான தன்மை காரணமாக, பல்வேறு கட்டங்களில் கை நழுவி விடச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக சுகாதாரம், மருத்துவம் ஆகிய இந்த இரண்டு துறைகளும், சில அடிப்படைகளிலே வேண்டுமானால், பொதுத்தன்மை உடையவையாக இருக்க முடியுமேதவிர, மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வேறுபடத் தக்கவைதான். தமிழ் நாட்டில் மருத்துவத்துறை மேற்கொண்டிருக்கிற பல்வேறு கடமைகள், சில முறைகள், இவைகள் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் ஒத்தவையாய் இருக்க முடியாது. அதே போல சுகாதாரத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய கடமைகள்—இடத்திற்கு இடம் மாறுபடக்கூடும். மாறுபடுவதற்கான பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. எனவே மத்திய அரசாங்கம் இயற்றும் அந்தச் சட்டம் சிறந்ததாக இருக்கிறது என்று மாநிலங்கள் கருதினால், அவர்கள் இயற்றும் சட்டத்தில் உள்ள நல்ல அம்சங்களை எல்லாம் நம்முடைய சட்டத்தில் Incorporate செய்வதுபோல் எடுத்துக்கொள்ளுவது, நமது உரிமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதுபோல் ஒரு தோற்றத்தை அளிக்கும். ஆனால் அதற்கு மாறாக, மத்திய அரசாங்கம் இயற்றுகிற சட்டத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்கு மேலும் ஏதாவது திருத்தங்கள் வேண்டுமானால் செய்துகொள்ளலாம், அதிலேயே வேண்டுமானால் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவது, உண்மையாகவே பல்வேறு துறையில் வளர்ந்து வருகிற ஒரு மாநிலமாக இருக்கிற சென்னை மாநிலம், அப்படிப்பட்ட மாநிலத்தின் அரசாங்கம்கூட புதிதாக மத்திய அரசாங்கம் கொண்டு வருகிற ஒரு சட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்குத் தாழ்ந்து, தன்னுடைய இயல்பான உரிமைகளை விட்டுத் தருகிறது என்ற உணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நாளடைவில் ஒவ்வொரு துறையிலும், ஒவ்வொரு இலாக்காக்களிலும் மத்திய அரசாங்கச் சட்டம் இயற்றுவிக்கப்படுமானால், அதற்குத் தேவையான காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சட்டங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சட்டங்கள் இயற்றுவிக்கப்படுமானால், மாநில சட்ட மன்றங்கள்கூட, மேல் சபைகள், கீழ்சபைகள் எல்லாம் இருப்பதுகூட மத்திய அரசாங்கம் செய்கிற சட்டங்களை அவ்வப்போது ஏற்றுக்கொள்ள இருக்கின்றனவேதவிர, பாராளுமன்றம் செய்கிற சட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்காக இருக்கின்றனவேதவிர, இன்றியமையாத அடிப்படையில் அவை இயங்குகின்றன என்ற எண்ணத்தையே கெடுத்துவிடக் கூடும். எனவே இந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிற தன்மைகளை மட்டும் கருதி இதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற நோக்கில்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th February 1963

ஏற்றுக்கொள்ளுகிற முறையில் இருக்கிற கெடுதலை நோக்கி, அப்படிப்பட்ட சட்டங்களை மறுபரிசீலனை செய்ய நமக்கு உரிமை இருக்கிறதா என்பதை அமைச்சர் தன்னுடைய விடையில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : தலைவரவர்களே, மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. அன்பழகன் பேசிய பிறகு நான் பேச வேண்டியது அவசியமாகிறது. அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவது பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். எனக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அகில இந்திய அடிப்படையில், இந்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற முறையில் தான் இந்தத் தீர்மானம் இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதுகுறித்து நண்பர் அன்பழகன் சொன்னார்கள், இந்த பொதுச் சுகாதார முறைகளில் எல்லாம் ஒரு மாநிலத்துக்கும் இன்னொரு மாநிலத்திற்கும் வித்தியாசமிருக்குமென்று. எப்படி வித்தியாசமிருக்க முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. சென்னையில் தோன்றுகிற காலராவுக்கும், வங்காளத்தில் தோன்றுகிற காலராவுக்கும் வித்தியாசம் இருக்குமா ? சென்னையில் தோன்றுகிற வைசூரி போன்ற வியாதிகளுக்கும், பம்பாயில் தோன்றுகிற அதே வியாதிகளுக்கும் வித்தியாசம் இருக்குமா ? சென்னையில் எடுக்கிற இந்த வியாதித் தடுப்பு முறைகளுக்கும், வேறு மாநிலங்களில் எடுக்கப்படுகிற இந்த வியாதித் தடுப்பு முறைகளுக்கும் வித்தியாசம் இருக்குமா ? எப்படி வித்தியாசம் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. பொதுச் சுகாதாரம், சுகாதார நிர்வாகம் என்ற பிரச்னைகளெல்லாம், நண்பர் சொன்னதுபோல, ஒரு மாநிலத்துக்கு இன்னொரு மாநிலம் வேறுபாடாகவே இருக்காது. எல்லாம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கும். வியாதியும் ஒன்றுதான்; வியாதியை தடுக்கிற, தீர்க்கிற முறையும் ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். மாநிலத்துக்கு மாநிலம் சுகாதாரமோ, சுகாதார விஷயங்களோ மாறுபடும் என்பதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. இப்படிப்பட்ட பொதுவான சுகாதார விஷயத்தில், அகில இந்திய அடிப்படையில் திட்டத்தை அமுல் செய்ய வேண்டியது அவசியம். பாராளுமன்றம் அதனைச்செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதைச் செய்யத் தான் அவர்கள் முற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய மாநிலம் சுகாதாரத்தில்கூட முன்னணியில் இருக்கிறது என்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் செய்கிற சட்டங்களைத்தான் மத்திய அரசாங்கத்ினரும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவ்விதமாக தங்கள் சட்டத்தையும் செய்து வருகிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தைப் பின்பற்றியே மத்திய அரசாங்கமும் சட்டம் செய்து செயல்படுகிறது என்பதைக் கேட்கிறபோது பெருமைப்படத் தோன்றுகிறது. எனவே, இந்தத் தீர்மானமானது மிக முக்கியமானது. இதை நான் முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன்.

திரு. அ. கஜபதி நாயகர் : தலைவரவர்களே, பொது சுகாதாரம்
3-15 p.m. எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற விஷயமாகும். ஆனால், ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் சித்த

5th February 1963] [திரு. அ. கஜபதி நாயகர்]

வைத்திய முறை இருக்கிறது. அது வடநாட்டில் இருக்கிறதா என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது. பொது சுகாதாரமும், பொது மருத்துவமும் ஏற்படுத்தினாலும்கூட, நம்முடைய மாநிலத்துக்குத் தக்கபடி, சித்த வைத்திய முறைக்கு ஆக்க வேலை செய்ய வேண்டும், அதை முன்னணிக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று எச்சரிக்கை செய்து கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I want to clear one or two small misconceptions. Public health is a State subject, and it is put in the State List. It is not in the Union List. Therefore, whether or not cholera is the same all over the world, is not relevant for the purpose of the present discussion. That is why the Hon. the Mover of the Resolution was anxious to say that even though it was in the State List, on account of various other considerations, if two or more States joined together and agreed in the matter, then Parliament might have the power to legislate. There is no question of giving up any of our rights. Only if two or more States agree, Parliament can legislate. Therefore, this is only a matter of getting consensus of pinion. Whenever we do not want to give up our rights, we can always say that we do not give up our rights. That is very clear. I do not think that the present Government will ever allow their rights to be taken away by the Government of India. They will never do that. I am perfectly conscious of this even though I am on this side of the House (laughter). They have not done so in many other cases. That is why I say this Therefore, this misconception need not be there. The Government of India will appoint a committee for the purpose of going into the Public Health Act and bring in a model statute, and they want all the States to follow that. If every State should begin to talk about particular sections, it will be very difficult for the Union Government. Therefore, before passing a law, they want to take the consent of the State Governments. That is why this Government have come before this Council with this Resolution.

Sri T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, I support the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar. Article 252 (1) says " If it appears to the Legislatures of two or more States to be desirable that any of the matters with respect to which Parliament has no power to make laws for the States except as provided in Articles 249 and 250 . . .". The fear was expressed that the privileges of this legislature would be taken away or the rights would be taken away. If three or four States want such a legislation, what is there to prevent Parliament from passing an enactment? Moreover, it is pointed out in the resolution, " . . . with a view to securing uniformity in the administration of public health throughout the Union of India . . . .". My Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, did not agree with Vidwan Muthukannappan. (Sri K. Balasubramanya Ayyar : There is no question of agreement.) Therefore, he is perfectly right when he pointed out that contagious diseases in our State could not be different from other States. Suppose there is cholera prevalent here. The other neighbouring States say, " No, no: we would not take any action, if people from your State come here, and so on ". There will be difficulty. Therefore, I think this

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [5th February 1963

3-20 p.m. Resolution is in consonance with commonsense for safeguarding the health of the people. There is nothing wrong in this. There seems to be a fight every time that the Centre is encroaching upon our rights. Certainly, the Centre is not encroaching upon our rights. It is but right that Parliament should enact laws for the benefit of all the States.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Mr. Chairman, Sir, I am grateful to the hon. Members for their suggestions. I am glad that they have accepted the principle of Parliament passing the Act. That will be very useful. The only reason for this is that there should be uniformity in all the States. I am sure we can maintain the standard also. I request the House to accept the Resolution.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"Whereas, public health is a matter of the utmost importance and the problems that face State Governments in the administration of public health are common to all States;

And whereas, with a view to securing uniformity in the administration of public health throughout the Union of India, it is desirable that Parliament should pass an Act relating to public health applicable to the whole of India;

Now, therefore, in pursuance of clause (1) of Article 252 of the Constitution of India, this Council resolves that the matter aforesaid and all other matters connected therewith or incidental thereto, in so far as they fall within Entry 6 in List II (State List) of the Seventh Schedule to the Constitution of India, shall, in this State, be regulated by an Act of Parliament."

The Resolution was put and carried.

IV. GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS APPROPRIATION BILL, 1963 (L.A. BILL NO. 3 OF 1963).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, on behalf of the Hon. the Finance Minister, I move—

"*That the Madras Appropriation Bill** 1963 (*L.A. Bill No. 3 of 1963*), *as passed by the Assembly, be taken into consideration.*"

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

* Printed as Appendix I on pages 18–20

5th February 1963]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move—

"*That the Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963), as passed by the Assembly, be passed.*"

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

"That the Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963), as passed by the Assembly, be passed."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, there is an impression that at the last meeting of the Legislature when the question of pension being given to teachers was discussed, the Hon. the Finance Minister said that he was considering the question of giving pensions to teachers in aided colleges also. On principle Government agreed to it. I want to know whether any action has been taken on that particular matter. If they have not taken any action, I would request them to take action immediately to give pensions to teachers in aided colleges. So many teachers have retired after 30 or 35 years of service. I would request the Government to include, if possible, provision in the ensuing budget for giving pension to teachers in aided colleges also.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, I want to bring one or two points to the attention of Government. When the Hon. Minister, Sri Subramaniam, introduced the budget in December 1961, a provision of Rs. 1,35,000 was made for pension to teachers in aided colleges. But in the revised budget presented in June 1962 I do not think any such provision has been made. We were all given to understand that this pension scheme would come into force on 1st April 1961. If there is already a provision, well and good. I would request the Government to see that in the coming budget provision is made for 1961–62, 1962–63 and 1963–64. This is what Sri Subramaniam said—

"Teachers in aided colleges who are not having the benefit of the pension scheme will be given that benefit on the model of the scheme applicable to teachers in aided schools. * * * The present pension scheme does not provide for any benefit for the family of a teacher who dies prematurely in harness."

I should like to thank the Government for extending the Liberalised Pension Scheme to teachers. I request the Government to see that the college teachers who retire get the benefit of the pension scheme and that adequate provision is made in the coming budget.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I wish to allay the doubts and apprehensions raised by the hon. Members with regard to the grant of pension to teachers in aided colleges. In the interim budget of 1961, a sum of Rs. 1,35,000 was provided. In the revised budget estimate the same Rs. 1,35,000 has been provided. I have verified it. Rules have to be framed and it is expected that the entire amount of this Rs. 1,35,000 may not be spent within the current year. I am not at liberty to disclose now

[The Hon. Sri R. Venkataraman] [5th February 1963

what the figure would be that would be presented in the revised estimate. I can assure the hon. Members that provision already exists even now and that the provision would be available to the teachers in the aided colleges when the rules are properly framed, and we may expect, that adequate provision, will be made in the future years also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Rules are still pending in the office of the Director of Public Instruction. I understand that they have taken more time than is necessary.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras Appropriation Bill, 1963 (L.A. Bill No. 3 of 1963), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE MADRAS COMMERCIAL CROPS MARKETS (VALIDATION OF CESS) BILL, 1963 (L.A. BILL NO. 23 OF 1962).

THE HON. SRI P. KAKKAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

" That the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess), Bill [a] , 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

In its judgment in Writ Petition No. 606 of 1957, the High Court, Madras, has held that in the absence of a legislative provision regarding any policy or limits of assessment for the guidance of the assessing authority, the provisions of section 11 (1) of the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933 (Madras Act XX of 1933), amount to excessive delegation of legislative power and, therefore, invalid. The above decision was upheld by a Division Bench of the High Court of Madras. The result is, that the levy and collection of cess under section 11 (1) of the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933, is void and unenforceable and the dealers would be entitled to get refund of any cess levied or collected under that section on the ground of mistake of law.

The Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959, has been brought into force on the 22nd October 1962, on which date the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933, stands repealed. The decision of the High Court would not affect the position, under the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959, inasmuch as section 18 of that Act provides the maximum rate of levy of cess under that section. Hence the Government consider that the levy and collection of cess under the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933, rendered invalid should be validated lest the market committee concerned should suffer pecuniary loss consequent on the invalidity of such levy and collection. It is accordingly proposed to validate the levy and collection of cess by market committees under the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933, for the period prior to the 22nd October 1962.

[a] Printed as Appendix II on pages 20-21

5th February 1963] [Sri P. Kakkan]

Sir, I request the House to accept the motion.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

' That the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration '.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, on account of the decision of the Madras High Court, the Legislature has been put into a great difficulty. A cess was levied and the amount had been collected for the past so many years. The Act under which the cess was collected has been repealed, by another Act of the Legislature passed in 1959. Now the Madras Legislature has to take two steps according to the Bill. One is the invalidly levied cess has to be considered legally levied. The other is the repealed Act has to be considered not repealed for the purpose of saying that the invalidly levied levy is a valid levy. The legal conscience—that much of it as I have—seems to be rather too much tired to go on saying that a repealed Act must be held to be not repealed for the purpose of this Bill even though it has been repealed, dead and gone as a door nail, completely gone. For this one purpose only it is not repealed, for the purpose of this levy it must be deemed to have not been repealed. For other purposes ' No '. So far as the present Act is concerned, it is not repealed. It is repealed for one purpose and not for another purpose. I think every hon. Member in this House, even though I am not talking in Tamil, understands the implication of this Bill.

ஒரு பகுதி தீர்ந்துபோய்விட்டது என்று சொன்னாலே, இன்னொரு பகுதி இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். பிழைச் சிருக்கிற ஒருவன் பிழைச்சிருந்தும் செத்துப் போய்விட்டான் என்று சொல்கிறது கஷ்டமாக இருக்கிறது. பாக்கி விஷயமெல்லாம் ஒத்துக் கொள்ளுவோம். இந்த குறிப்பிட்ட மார்க்கட்டு ஆக்ட் போய்விட்டது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இந்த செஸ் 1933 இலிருந்து பண்ணியிருக்கிறார்களே, அதை அநேகம் பேர் திரும்பக் கொடுக்கக் கூடாது என்று கவர்மெண்டார் கவலை யாலே இது பிழைத்திருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு சட்டம் போடவேண்டும். ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று சட்டம் போடவேண்டும். நோக்கத்தை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் இதை ஒத்துக்கொள்ள கஷ்டமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது.

எனக்கு தமிழ் பேசுவதிலே ஒன்றும் கஷ்டமில்லை. எனக்கு சிரமமாக இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை.

இதிலே எப்படியிருக்கிறது என்று கேட்டால் ஒன்று Fee, Cess, Tax, மூன்று சப்தம். மூன்று சப்தத்திலேயும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. முதலிலே 1933 இலே போட்ட சட்டத்திலே அப்போ என்று இருந்தது. அவாள் மார்க்கட்டு கமிட்டி முழுவானது தீர்மானம் பண்ணுகிற வரையில் இங்கே இந்த சட்டத்திலே போட்டிருக்கிற அவ்வளவு பண்ணவேண்டுமென்று போட்டிருக்

[திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய ஐயர்] [5th February 1963

கிறது. இப்போ நயாபைசா என்று சொல்கிறோம். இப்போ இருக்கிற உபத்திரவம் அப்போது இருந்தது. அப்புறம் என்ன பண்ணுர்கள்? 1955 இலே Cess என்று பண்ணுர்கள். , Fee-Cess-க்கு வித்தியாசம் என்ன என்றால் ஏதாவது ஒரு முனிசிபாலிடி வசூலிக்கிறதுக்கு Cess என்று பெயர். Land cess இருக்கிறது. Fee என்றால் ஏதாவது கவர்மெண்டார் சர்க்கார் பரிகாரம் செய்வதற்கு அவர்கள் வாங்கறதுக்கு பிரதி பிரயோஜனம் Fee என்பது கட்டணம். Cess என்று மாற்றி, தீர்வை என்று போட்டு தீர்வைக்கு Proviso இதைப்பற்றி கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டார்கள். முரண்பாடாக ஆகிவிட்டது. இப்போ சொல்வதில் பிரயோசனம் இல்லை. தீர்ப்பிலே பெரியோர்கள் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பேசுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. இப்போது நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அதைப்பற்றி நான் சொல்றதுக்குத் தயாரில்லை. 1955 இலே கவனிக்காமே செய்திருக்கவேண்டாம். பரிசீலனை பண்ணிச் செய்திருக்கலாம். இவ்வளவு சிரமப்படுத்தலாமா, இப்படிச் சொல்லும்படியாக இருக்கிறதே, இது நினைக்க முடியாத விஷயம். இப்படி வரக்கூடாது. இன்ன வார்த்தை என்று நாம் கவனிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. சாதாரணமாக ஒரு சட்டத்தின் கீழே வசூல் பண்ண பணத்தை High Court தீர்ப்பில் தப்பு என்று போட்டுவிட்டார்கள். சட்டமன்றத்திலே சட்டம் செய்தது சரி என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அது ஒன்று மாத்திரம் இல்லை. இப்படி தீர்ந்துபோன சட்டத்தை உயிர்ப்பிப்பது, இந்த ஒரு காரணத்திற்காக உயிர்ப்பித்து மற்றக் காரணங்களுக்காக உயிர்ப்பிக்காமல் செய்வது அதிகமாகப்படுகிறது. 1933-இலிருந்து செய்கிற காரியத்தைத் திருப்பி பண்ணுங்கள் என்று சொல்லுவது நியாயமில்லை. சரியில்லை. அரசாங்கத்திலே வேலையும் நடக்கவேண்டும். ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று என் மனதில் தோன்றியதை நான் சொல்லுகிறேன்.

*கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன்: சேர்மன் அவர்களே, 1933-ம் வருஷத்திய சட்டத்தின்மீது விதித்த வரியானது நியாயமா இல்லையா என்ற வழக்கு 1957-ல் தான் போடப்பட்டது 1957-ல் போடப்பட்ட வழக்கு 1960-ம் வருஷத்தில்தான் தீர்மானமாயிற்று. தீர்மானம் ஆவதற்கு ஒரு வருஷம் முன்பு அந்தச் சட்டம் மாற்றப்பட்டு புதுச் சட்டம் இயற்றப்பட்டுவிட்டது. 1959-ல் புதுச் சட்டம் வந்துவிட்டது. ஆனால், 1933-ம் வருஷத்திய சட்டத்தின் ஷரத்து செல்லாது என்ற தீர்ப்பு 1960-ல் வந்தது. அதனால் தீர்மானம் செய்கிறபோது, 1933-ம் வருஷச் சட்ட ஷரத்து செல்லும் என்றும் 1959-ம் வருஷச் சட்டமானது 1933-ம் வருடத்திய சட்டத்தை ரத்து செய்திருந்தாலும், அமுலில் இருப்பதாக விதி செய்தால்தான், இந்தச் சட்டம் செல்லுபடியாகும். 3–40 p.m.
இல்லாவிட்டால் இந்தச் சட்டம் செல்லுபடி ஆகாது. இன்றைக்குச் செய்திருப்பது என்னவென்றால், தீர்ப்பு புதுச் சட்டம் வந்தபின் செய்ததால் இன்றைக்கு இரண்டுவிதச் சட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒன்றும் தவறில்லை என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எந்த அளவுக்குத் தவறு என்று ஹைகோர்ட்டு சொன்னார்கள் என்றால்,

5th February 1963] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

சட்டத்தில் ஒரு அளவு நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்றும், அந்த நிர்ணயம் இல்லாமல் நிர்வாக அதிகாரிகள் எவ்வளவு வேண்டு 3-40 p.m.
மானாலும் விதிக்கலாம் என்று கொடுத்திருக்கிறது—அந்த அளவிற்கு delegation of powers கொடுத்தது சரியில்லை என்பதால்தான், இந்த வரிவிதிப்பு சரியில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது சரியாக விதிக்கப்பட்டது என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் இந்தச் சட்டம். பிற்காலத்தில் ஒரு சட்டம் மாற்றப்பட்ட பிறகு, தீர்ப்புகள் வருமானால், இந்த விதமான நிலைமை தவிர்க்க முடியாதது என்று தெரிவித்து இந்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI P. KAKKAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"*That the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962), as passed by the Assembly, be passed.*"

MR. CHAIRMAN : The question is :

"That the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 23 of 1962), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(3) THE MADRAS ESSENTIAL ARTICLES CONTROL AND REQUISITIONING (TEMPORARY POWERS) AMENDMENT BILL, 1963 (L.A. BILL NO. 1 OF 1963).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"*That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1962 (L.A. Bill No. 1 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration.*"

Sir, with a view to conserve electrical energy for utilization for productive purposes connected with war efforts, the restriction and control orders on the supply of electrical energy were first introduced by the Government of India during the last World War under the Defence of India Rules. After the termination of the war, the

*Printed as Appendix III on page 22.

[Sri R. Venkataraman] [5th February 1963

restriction and control, freezing, surcharge, etc., orders relating to electricity have been continued in the State under the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Act, 1949, the life of which has been extended from time to time. Though the installed capacity of the Madras Grid has increased from 256 M.W. to 571 M.W. during the Second Plan period and is likely to increase to 1131 M.W. at the end of the Third Plan period, yet the power demand in this State always outstrips the power generation with the result that there is chronic power shortage in the State. It has been possible to meet the demands only by certain restrictions and control. In the present National Emergency, the demand for power, for defence needs is being met on a priority basis and the demand also has increased by leaps and bounds. Hence, further restrictions on the existing supplies for non-essential purposes and in regard to new non-essential loads have become necessary. At the same time, the Government are taking all steps necessary to augment power projects and in order to meet the increased demand, they are exploring all possibilities of advancing the commission of power projects. The Government of India have also extended necessary co-operation in this regard. I may recall to the hon. Members that the Government of India have sanctioned the third and the fourth stage of the Mettur Tunnel Scheme. They have also decided that the third atomic power station when it is to be located will be set up at Kalpakkam near Mahabalipuram. It is, therefore, essential in the meantime, to continue in force, wherever necessary, the existing controls on electricity supply to ensure the most economic use of the available power in the best interests of the public. As the orders relating to the supply of electrical energy and the levy of charges for the supply of electricity have been continued in the State under the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Act, 1949, the life of which has been extended from time to time, the Government have decided to keep alive the provisions of the Act for a further period of three years from 26th January 1963. As the Legislature was not in session, the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Ordinance, 1963, was promolgated on the 24th January 1963 to achieve the above object and the Bill before the House is intended to replace the above Ordinance.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 (L.A. Bill No. 1 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

5th February 1963]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

" *That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 (L.A. Bill No. 1 of 1963), as passed by the Assembly, be passed.*"

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 (L.A. Bill No. 1 of 1963), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Thursday, the 28th February 1963.

The House then adjourned.

[5th February 1963

APPENDIX I.

[*Vide* Item IV (1) on page 11.] 1

L.A. Bill No. 3 of 1963.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the appropriation of certain further moneys out of the Consolidated Fund of the State for the Service of the financial year which commenced on the 1st April 1962.

Be it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fourteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Appropriation Act, 1963.

2. *Supplementary appropriation out of the Consolidated Fund for the financial year which commenced on the* 1st *April* 1962.—The State Government may appropriate out of the Consolidated Fund of the State, for the financial year which commenced on the 1st April 1962, a further sum not exceeding fourteen crores, seventeen lakhs, eighty-eight thousand and three hundred rupees being moneys required to meet—

(*a*) the supplementary grants made by the Madras Legislative Assembly for that period, as set forth in column (3) of the Schedule; and

(*b*) the supplementary expenditure charged on the Consolidated Fund of the State for that period, as set forth in column (4) of the Schedule.

THE SCHEDULE.

5th February 1963]

Demand number.	*Services and purposes.*	*Sums not exceeding.* *Voted by the Legislative Assembly.*	*Charged on the Consolidated Fund of the State.*	*Total.*
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
I	Land Revenue Department.	50,000	..	50,000
II	Motor Vehicles Acts—Administration.	1,19,700	..	1,19,700
III	General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration.	9,59,000	..	9,59,000
IV	Stamps Administration ..	..	*500*	500
VI	State Legislature	48,900	..	48,900
VIII	Head of State, Ministers and Headquarters Staff.	5,300	..	5,300
IX	District Administration and Miscellaneous.	5,26,300	..	5,26,300
XII	Police	54,43,800	..	54,43,800
XIII	Education	20,04,900	..	20,04,900
XIV	Medical	12,02,100	..	12,02,100
XV	Public Health	1,51,000	..	1,51,000
XVI	Agriculture	7,54,000	..	7,54,000
XVIII	Animal Husbandry	2,42,400	..	2,42,400
XIX	Co-operation	1,73,300	..	1,73,300
XX	Industries	50,59,700	..	50,59,700
XXIII	Community Development Projects, etc.	12,100	..	12,100
XXIV	Labour including Factories	100	..	100
XXV	Welfare of the Scheduled Castes, Tribes and other Backward Classes.	19,30,800	..	19,30,800
XXVI	Irrigation	2,68,800	..	2,68,800
XXVII	Public Works—Works ..	14,55,000	..	14,55,000
XXVIII	Public Works—Establishment and Tools and Plant.	88,800	..	88,800
XXIX	Public Works—Grants-in-aid.	700	..	700
XXX	Road Transport Schemes.	23,18,100	..	23,18,100
XXXII	Pensions	38,00,000	..	38,00,000
XXXIII	Miscellaneous	300	..	300
XXXIV	Stationery and Printing ..	53,100	..	53,100
XXXVI	Other Miscellaneous Contributions and Assignments.	..	*5,05,000*	5,05,000
XXXVIII	Capital Outlay on Public Health.	100	..	100
XL	Capital Outlay on Industrial Development.	30,70,700	..	30,70,700
XLI	Capital Outlay on Irrigation	2,700	..	2,700
XLII	Capital Outlay on Public Works.	7,50,800	*3,75,000*	11,25,800
XLIV	Capital Outlay on Forests.	5,50,100	..	5,50,100
XLVI	Capital Outlay on Schemes of Government Trading.	2,95,100	..	2,95,100
XLVII	Loans and Advances by the State Government.	95,70,100	..	95,70,100
	Public Debt—Repayment.	..	*10,00,00,000*	10,00,00,000
	GRAND TOTAL ..	4,09,07,800	*10,08,80,500*	14,17,88,300

I certify that this is a Money Bill.

Fort St. George, Madras-9,
***5th February* 1963.**

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

[5th February 1963

APPENDIX II.

[*Vide* Item IV (2) on page 12]

L.A. Bill No. 23 of 1962.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to validate the levy and collection of cess under the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fourteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Act, 1963.

(2) It shall be deemed to have come into force on the 22nd day of October 1962.

2. *Definitions.*—In this Act, unles the context otherwise requires,—

(1) " cess " means the cess payable under the Commercial Crops Markets Act ;

(2) " Commercial Crops Markets Act " means the Madras Commerical Crops Markets Act, 1933 (Madras Act XX of 1933) ;

(3) " market committee " means the market committee established under section 4-A of the Commerical Crops Markets Act.

3. *Validation of levy and collection of cess under the Commercial Crops Markets Act.*—(1) Notwithstanding anything contained in any judgment, decree or order of any court, no levy or collection of any cess by a market committee under the Commercial Crops Markets Act shall be deemed to be invalid or ever to have been invalid on the ground only that such levy or collection was not in accordance with law and such cess levied or collected or purporting to have been levied or collected shall, for all purposes, be deemed to be and to have always been, validly levied or collected and accordingly,—

(*a*) all acts, proceedings or things done or taken by a market committee or any other authority, officer or person in connection with the levy or collection of such cess shall for all purposes be deemed to be, and to have always been, done or taken in accordance with law ;

(*b*) no suit or other proceeding shall be maintained or continued in any court for the refund of any cess so paid ;

(*c*) no-court shall enforce any decree or order directing the refund of any cess so paid ;

5th February 1963]

(*d*) any cess levied under that Act before the 22nd October 1962 but not collected before the said date or any cess leviable under that Act before the said date but not levied before the said date may be collected (after levy of the cess wherever necessary) in the manner provided under that Act.

(2) Notwithstanding the repeal on the 22nd October 1962 of the Commercial Crops Markets Act by sub-section (1) of section 38 of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959), the cess referred to in sub-section (1) of this section shall be levied and collected under and in accordance with the provisions of the Commercial Crops Markets Act as if that Act had not been repealed as aforesaid.

APPENDIX III.

[*Vide* Item IV (3) on page 16]

L.A. Bill No. 1 of 1963.

(As passed by the Assembly.)

A Bill further to amend the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Act, 1949.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fourteenth year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Act, 1963.

2. *Amendment of section* 1, *Madras Act XXIX of* 1949.—In sub-section (3) of section 1 of the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Act, 1949 (Madras Act XXIX of 1949), for the words, figures and letters " the 25th January 1963 ", the words, figures and letters " the 25th January 1966 " shall be substituted.

3. *Repeal.*—The Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Ordinance, 1963 (Madras Ordinance 1 of 1963), is hereby repealed.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FIRST SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA

29th, 30th and 31st January and 1st, 2nd, 4th and 5th February 1963.

Volume XLIX (Nos. 1 to 7).

PAGES

A

ABDUL WAHAB, SRI K.S.—
Governor's Address, discussion on 143–146

ADITYAN, SRI S.T.—
Governor's Address, discussion on 70–73
Resolution *re* transaction of business in the Legislative Council in Tamil 203–205, 208

AGRICULTURAL INCOME-TAX RULES, 1955—
Amendments to—, notifications laid on the table 37, 244

AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—
Coming into force of—, notification laid on the table 34
Issue of rules under—, notification laid on the table 34

ANBAZHAGAN, SRI K.—
Governor's Address, discussion on 123–135
Resolution *re*—
Handloom industry and handloom weavers, rehabilitation of 227–231
Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 250–252
Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 209–211, 213
Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63 (First), discussion on 182–188

APPROPRIATION BILL, 1963 —
See Bills.

PAGES

A—*cont.*

AREA COMMITTEES—
See Committees.

B

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.

BILLS—

Appropriation Bill, 1963 255

Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 .. 257–258

First Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63 (First), discussion on 175–182

Resolution *re* Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 253

BEEDI INDUSTRIAL PREMISES (REGULATION OF CONDITIONS OF WORK) ACT, 1958—

Appointment of Statutory Authorities under—, notification laid on the table 244

Exemption of beedi industrial premises and employees therein from the provisions of Sections 18, 21, 26, 27 and 31 of—, notification laid on the table 38

BEEDI INDUSTRIAL PREMISES (REGULATION OF CONDITIONS OF WORK) RULES, 1959—

Amendment to—, notification laid on the table 35

BHAKTAVATSALAM, THE HON. SRI M.—

Conversion of full time Craft (Pre-vocational) teachers in higher elementary schools as part-time teachers, statement *re* 93–94

Resolution *re* transaction of business in the Legislative Council in Tamil 206
211–215
217

Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63 (First), discussion on 188–191

Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63, First, presentation of 3–4

BHOODAN YAGNA BOARD, STATE—

Acceptance of resignation tendered by Sri A. Vaiyan of his membership in —, notification laid on the table 39

Appointment of Chairman and Members, notification laid on the table 40

Appointment of Sri K. M. Natarajan as a member, notification laid on the table 39

BILLS—

Appropriation Bill, 1963—

Considered and passed 256–245

Message from the Assembly *re* 248

Message from the Governor *re* 248

Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963—
Considered and passed 256–259

Message from the Assembly *re* 197–198

PAGES

B—*cont.*

BILLS—*cont.*

Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963—

Considered and passed 259–261

Message from the Assembly *re* 197–198

BUSINESS ADVISORY COMMITTEE—
See Committees.

BUSINESS OF THE HOUSE—
Change in the order of 198

C

CATERING ESTABLISHMENTS ACT, 1958—
Exemption of canteens maintained under the Factories Act, notification laid on the table 37

CHAIRMAN, MR.—

Announcement *re*—

Business Advisory Committee's decision 3

Legislative Council Department, Economy in man-power in .. 2

Message from the Assembly *re*—

Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963. .. 197–198

Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 197–198

Non-receipt of questions 1

Panel of Vice-Chairmen 2

Senate of the Annamalai University, election to 197

Expression of sorrow *re*—

Demise of Ramachandra Marda Raja Deo, Sri, a Member of the old Legislative Council 1

Demise of Sankar, Sri M. G., a Member of the Legislative Assembly 1

Felicitation to Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A. on conferment of Honour of 'Padma Vibushan' on Repulic day 12–13

Governor's Address, discussion on— 13

CHIDAMBARANATHAN, DR. A.—

Resolution *re*—

Secondary Grade trained teachers, improvement of scales of pay of 243

Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 207–209, 212, 213

CHILDREN RULES, 1940—
Amendments to—, notifications laid on the table 35, 36

CINEMAS (REGULATION) RULES, 1957—
Amendment to—, notification laid on the table 36

PAGES

C—*cont.*

COMMERICAL CROPS MARKETS RULES, 1948—

Amendments to , notifications laid on the table 34, 35

COMMERICAL CROPS MARKETS (VALIDATION OF CESS) BILL, 1963.—

See Bills.

COMMITTEE ON GOVERNMENT ASSURANCES—

See Committees.

COMMITTEES—

Area Committee, Coimbatore, appointment of Sri K. P. Palaniswamy as a member in the place of P. Arunachalam, notification laid on the table 36

Area Committee, South Arcot, appointment of Sri P. R. Srinivasa Padayachi as a member in the place of Sri T. R. Krishnamachari, notification laid on the table 36

Assurances Committee—, presentation of tenth report 51

Business Advisory Committee, decision of 2

Conduct of Election of Corporation Councillors' Rules, 1962, issue of—, notification laid on the table 155

D

DEVARAJA MUDALIAR, Sri T. V.—

Governor's Address, discussion on 117–120

DISTRICT DEVELOPMENT COUNCILS ACT, 1958 (MADRAS ACT XVIII of 1958)—

Application of notifications, orders, etc., issued under—to the Added Territory—, notification laid on the table 40

DISTRICT MUNICIPALITIES ACT, 1920—

Amendment to rules relating to prescription of election authority, notification laid on the table 37

Extension of certain provisions to Tambaram Panchayat, notification laid on the table 35

Extension of provisions relating to Building regulation to Sendarapatti Panchayat, Salem district—, notification laid on the table.. 40

E

ELECTIONS

Issue of revised rules for conduct of municipal—, notification laid on the table 36

Question *re* General—, noting numbers of ballot papers against the names of voters 196–197

ENTERTAINMENTS TAX—

Exemption of film shows in aid of Flag Day Fund from—, notification laid on the table 244

PAGES

E—*cont.*

ENTERTAINMENTS TAX ACT, 1939—

Authorisation of certain officers of Commercial Taxes and Revenue Departments to exercise the powers under—, notification laid on the table 33

ESSENTIAL ARTICLES CONTROL AND REQUISITIONING (TEMPORARY POWERS) Amendment Bill, 1963.

See Bills.

ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948—

Date of coming into force of certain sections in Mudukkavayal under tenure estate in Tiruvadanai taluk, Ramanathapuram district—, notification laid on the table 155

EXAMINATIONS—

Question *re* S.S.L.C. Examination—Checking and counter-checking of valuation of Papers—Valued by Examiners 195–196

F

FACTORIES (WELFARE OFFICERS) RULES, 1953—

Amendment to—, notification laid on the table 37

G

GAJAPATHY NAYAGAR, Sri A.—

Governor's Address, discussion on— 32–33

Resolution *re* Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 252–253

Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 201–202

GENERAL SALES TAX ACT, 1959—

Amendment to First Schedule to—, notification laid on the table 38

GENERAL SALES TAX RULES, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table 35, 37, 38

GOLD CONTROL RULES—

Plight of Goldsmiths consequent on promulgation of—, Minister's attention called to 157–158

GOLDSMITHS—

Plight of—consequent on introduction of Gold control rules—Minister's attention called to 157–158

GOVERNMENT SERVANTS—

Question *re* number of—dismissed or removed from service for having political affiliation during 1960, 1961 and 1962 191–194

GOVERNOR'S ADDRESS—

Discussion on 5–33, 51–90, 94–120, 123–155, 159–169

Laid on the table 40, 41–50

Message from the Governor *re* resolution of thanks for 248

PAGES

H

HANDLOOM INDUSTRY—
Resolution *re* rehabilitation of—and handloom weavers 217-243

HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS ACT, 1959—
Amendment to Rules under section 40, notification laid on the table 35

I

I. A. S. and I. C. S.—
See Public Services .. ..

J

JAILS—
Question *re* Central—at Madras, Salem, Tiruchirappalli, Coimbatore and Vellore, sanctioned strength, and number of persons admitted as on 1st April 1962 194-195

JAYARAMA REDDIAR, Sri S.—
Governor's Address, discussion on 108-113

JOTHI VENCATACHELLUM, The Hon. Srimathi—
Resolution *re* Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 248-250, 254

K

KAKKAN, the Hon. Sri P.—
Bill—Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 .. 256-257

KAMALAKANNAN, Sri K.—
Governor's Address, discussion on 98-102

KODAIKANAL LAKE FISHING RULES—
Amendment to—, notification laid on the table 37

L

LAKSHMANASWAMI MUDALIAR, Dr. A.—
Assurances Committee, presentation of Tenth report 51
Felicitation to on conferment of Honour of 'Padma Vibushan' on Republic Day 12-13
Governor's Address, discussion on 136-143
Reply to felicitation on the conferment of Honour of Padma Vibushan on Republic Day 12-13

LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) ACT, 1961—
Issue of rules *re*—, Notification laid on the table 37

LEGISLATIVE COUNCIL—
Resolution *re* transaction of business in—in Tamil 198-217

LEGISLATIVE COUNCIL DEPARTMENT—
Economy in Man-power in 2

PAGES

L—*cont.*

LEGISLATURE TRAVELLING ALLOWANCE RULES, 1955—
Amendments to—, notification laid on the table 34

LIQUOR (LICENCE AND PERMIT) RULES, 1962—
Amendment to—, notification laid on the table 33
Relaxation for drawing of liquor from Madras Regimental Centre Service Canteen at Wellington by General K. S. Thimmayya, notification laid on the table 39

LOANS—
Question *re* amount of—given to agriculturists for digging wells during 1960-61 and amount outstanding as on 1st April 1961 .. 197

LOCAL AUTHORITIES (EXTENSION OF TERM OF OFFICE OF MEMBERS) ACT, 1962—
Date of coming into force of—, notification laid on the table .. 40

M

MAHARAJA PILLAI, Sri M. S.—
Governor's Address, discussion on 113-117

MARKET COMMITTEE, TIRUNELVELI—
Notifying market areas to—, notification laid on the table 34

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—
Conversion of full-time craft (Pre-vocational) Teachers in higher elementary schools as part time teachers, calling attention to .. 93-94
Plight of Goldsmiths consequent on promulgation of Gold Control Rules, calling attention to 157-158

MEDICAL AND PUBLIC HEALTH DEPARTMENTS—
Question *re* reorganisation of 246-247

MEDICAL INSTITUTIONS, MUNICIPAL—
Amendment to rules relating to—, notification laid on the table .. 9

MESSAGE FROM THE ASSEMBLY—
See Bills .. ..

MESSAGE FROM THE GOVERNOR—
See Bills .. ..
See Governor's Address .. ..

MINIMUM WAGES (MADRAS) RULES, 1953—
Amendment to—, notification laid on the table.. 91

MOLASSES—
General Import Permit to the Indian Molasses Company (Private) Limited, issue of—, notification laid on the table 91

MOTOR VEHICLES RULES, 1940—
Amendments to—, notifications laid on the table 35, 91

PAGES

M—*cont.*

MOTOR VEHICLES TAX—

Exemption of certain vehicles of United Nations International Children's Emergency Fund assigned to Director of Public Health from—, notification laid on the table 39

Exemption of vehicle MDH 949 from —, notification laid on the table . 91

Extension of grace time in respect of public carriers up to 15th November 1962 for payment of—, notification on laid on the table 40

Extension of grace time in respect of Pudukkottai Bus operators for payment of—, notification laid on the table 40

MUNICIPAL COUNCILS—

General educational qualifications of Officers and Servants of—, amendments to Annexure, notification laid on the table 91

Notifications *re* amendments to rules relating to establishment, laid on the table 120

MUTHUKANNAPPAN, VIDWAN T.—

Governor's Address, discussion on 65-70

Resolution *re* Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 252

Transaction of business in Legislative Council in Tamil 198-201, 215-217

N

NALLASWAMI, SRI G. K.—

Governor's Address, discussion on 94-98

O

OFFICIAL LANGUAGE ACT—

Introduction of Tamil in Government Offices below the level of Heads of Departments, notification laid on the table 39

Introduction of Tamil in Government Offices up to district level, notification laid on the table 38

Introduction of Tamil in Regional Offices of Education and Transport Departments, notification laid on the table 34

Introduction of Tamil in Regional Offices of Jail Department, Fire Service Branch of Police Department and Commercial Taxes Department—, notification laid on the table 36

P

PADMA VIBUSHAN—

Felicitation to Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., on the confirment of Honour of—on Republic Day 12-13

PANCHAYAT UNION—

Changing the name of Vaniyambadi as Natrampalli, notification laid on the table 40

Exclusion of three revenue villages *viz.*, Sathangadu, Thiruvothiyur, Eranavur and changing the name of Thiruvothiyur Union as Madavaram, notification laid on the table 40

PAGES

P—*cont.*

PANCHAYAT UNION COUNCILS—

Amendment to rules *re* mode of transacting business, notification laid on the table 39

Removal of certain persons from the Office of—Authur II, Madurai district—, notification laid on the table 34

PANCHAYATS—

Amendment to rules relating to manner of publication of notification or notice by—, notification laid on the table 34

Dissolution of Vasudevanallur Panchayat, Tirunelveli district, for a period of one year, notification laid on the table 39

Removal of certain persons from the Office of President of Kilchettipattu Panchayat, North Arcot district, Collector's notification laid on the table 35

Removal of Sri K. S. Rangaswamy, from the Office of president, Mardur panchayat, Coimbatore district, Collector's notification laid on the table 38

Wallajah Panchayat Union in North Vellore Development district, exclusion of certain villages from—, notification laid on the table 37

PANCHAYATS ACT, 1958—

Application of provision of some sections to Kanyakumari district and Shencottah taluk of Tirunelveli district, notification laid on the table 38

Application of notifications, orders, etc., issued under—to Transferred Territory, notification laid on the table 39

Removal of certain persons from the Office of president of Periasemur panchayat, Erode taluk, Collector's notification laid on the table 35

PANEL OF VICE-CHAIRMEN—

Announcement *re*— 2

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—

Agricultural Income Tax Rules, 1955, Amendment to—(G. O's. Ms. No. 4021, Revenue, dated 2nd November 1962 and No. 4594, dated 14th December 1962) 244

Agricultural Produce Markets Act, 1959, coming into force of—(G. O. Ms. No. 3184, Food and Agriculture, dated 13th October 1962) 34

Issue of Rules under—(G. O. Ms. No. 2500, Food and Agriculture, dated 27th July 1962) 34

Area Committee, Coimbatore, appointment of Sri K. P. Palaniswami as a member, in the place of Sri P. Arunachalam (G. O. Ms. No. 3330, Revenue, dated 29th August 1962) 36

Area Committee, South Arcot, appointment of Sri P. R. Srinivasa Padayachi as a member in the place of T. R. Krishnamachari (G. O. Ms. No. 3601, Revenue, dated 24th September 1962) .. 36

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act 1958—

Appointment of Statutory Authorities under—[G. O. Ms. No. 6234, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 26th December 1962] 244

Exemption of Beedi Industrial Premises and Employees therein from the provisions of sections 18, 21, 26, 27 and 31 of—[G. O. Ms. No. 5722, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 22nd November 1962] 38

PAGES.

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Rules, 1959, amendment to [G.O. Ms. 5173, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 20th October 1962] 35

Bhoodan Yagna Board, State, acceptance of resignation tendered by Sri A. Avaiyan of his membership in (G.O. Ms. No. 2195, Rural Development and Local Administration, dated 11th October 1962). 39

Bhoodan Yagna Board, State, appointment of Chairman and members to (G.O. Ms. No. 2602, Rural Development and Local Administration, dated 29th November 1962) 40

Bhoodan Yagna Board State, appointment of Sri K. M. Natarajan as a member of—(G.O. Ms. No. 2440, Rural Development and Local Administration, dated 9th November 1962) 39

Catering Establishments Act, 1958, exemption of canteens maintained under the Factories Act [G.O. Ms. No. 5312, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 29th October, 1962] 37

Children Rules, 1940, amendment to—(G.O. Ms. No. 3302, Home, dated 3rd October 1962, and No. 3437, dated 12th October 1962). 35,36

Cinemas (Regulation) Rules, 1957, amendment to (G.O. Ms. Nos. 3497 and 3498, Home, dated 17th October 1962 and No. 3540 dated 19th October 1962) 36

Commercial Crops Markets Rules, 1953, amendment to (G.O. Ms. No. 2905, Food and Agriculture, dated 13th September 1962, and 3222, dated 17th October 1962) 34

Conduct of Election of Corporation Councillors Rules, 1962, issue of—(G.O. Ms. No. 2272, Rural Development and Local Administration, dated 18th October 1962) 155

District Development Councils Act, 1958, application of notifications, orders etc., issued under to the Added Territory (G.O. Ms. No. 2353, Rural Development and Local Administration, dated 30th October 1962) 40

District Municipalities Act, 1920—
Amendment to rules relating to prescription of election authority (G.O. Ms. No. 2251, Rural Development and Local Administration, dated 17th October 1962) 37

Extension of certain provisions to Tambaram Panchayat .. 35

Extension of provisions relating to building regulations to Sendarapatti Panchayat, Salem district (Notification by Additional Development Commissioner, dated 30th August 1962) 40

Extertainments tax, exemption of film shows in aid of Flag Day Fund held in December 1962 from—(G.O. Rt. No. 632, Revenue, dated 8th November 1962) 214

Entertainments Tax Act, 1939, authorisation of certain officers to exercise powers under—(G.O. No. 3362, Revenue, dated 1st September 1962) 33

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—Appointing 3rd January 1963, as the date for the coming into force of certain sections in Mudukkulathur under-tenure estates in Tiruvadanai taluk, Ramanathapuram district (G.O. Ms. No. 4516, Revenue, dated 7th December 1962) 155

Factories (Welfare Officers) Rules, 1953, amendment to—[G.O. Ms. No. 5070, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th October 1962] 37

PAGES.

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

General Qualifications of officers and Servants of Municipal Councils, amendments to Annexure II of Rules—(G.O. Ms. No. 2695, Local Administration, dated 12th December 1962) 91

General Sales Tax Act, 1959, amendment to First Schedule to—(G.O. No. 4234, Revenue, dated 19th November 1962) .. 38

General Sales Tax Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 3643, Revenue, dated 1st October 1962, No. 3765, dated 15th October 1962, No. 3850, dated 22nd October 1962, No. 3921, dated 26th October 1962, and No. 4211, dated 16th November 1962) 35, 37, 38

Governor's Address on 28th January 1963 .. .. 40, 41–50

Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959, amendments to Rules under section 40 (G.O. 3036, Revenue, dated 21st July 1962) 35

Import of Molasses, issue of General Import Permit to Indian Molasses Company (Private), Limited) (G.O. Ms. No. 4036, Home, dated 5th December 1962) 91

Kodaikanal Lake Fishing Rules, amendment to—(G.O. Ms. No. 2658, Food and Agriculture, dated 14th August 1962) 37

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Act, 1961, issue of rules under—(G.O. No. 3637, Revenue, dated 29th September 1962) 37

Legislature Travelling Allowance Rules, 1955, amendment to—(G.O. Ms. Nos. 48 and 49, Legislative Assembly, dated 13th September 1962, and No. 53, dated 10th October 1962) .. 34

Liquor (Licence and Permit) Rules 1960, amendment to—(G.O. Ms. No. 2942, Home, dated 27th August 1962) 33

Liquor (Licence and Permit) Rules, relaxation for drawing Liquor from Madras Regimental Centre Service Canteen at Wellington by General K. S. Thimmayya (G.O. Ms. No. 3303, Home, dated 26th September 1962) 39

Local Authorities (Extension of Term of Office of Members) Act, 1962, date of coming into force of—(G.O. No. 2618, Local Administration, dated 30th November 1962) 40

Minimum Wages (Madras) Rules, 1953, amendment to—[G.O. Ms. 5944, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 3rd December 1962] 91

Motor Vehicles Rules, 1940, amendments to (G.O.'s Ms. No. 3237, Home, dated 20th September 1962, No. 3287, dated 24th September 1962 and No. 4174, dated 5th December 1962) 35, 91

Motor Vehicles Tax—
Exemption of certain vehicles of United Nations International Children's Emergency Fund assigned to Director of Public Health (G.O. Ms. No. 3564, Home, dated 22nd October 1962) 39
Exemption of vehicle MDH 949 from—(G.O. Ms. 3807, Home, dated 12th November 1962) 61
Extension of grace time in respect of Public Carriers upto November 1962 for payment of—(G.O. Ms. No. 3660, Home, dated 31st October 1962) 04

PAGES

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Motor Vehicles Tax—*cont.*

Extension of grace time in respect of Pudukkottai Bus operators for payment of—(G.O. Ms. No. 3661, Home, dated 31st October 1962) 40

Municipal Councils, amendments to rules relating to establishment—(G.O. Ms. 2658, Local Administration, dated 6th November 1962). 120

Municipal Election, issue of revised rules for conduct of—(G.O. Press No. 2274, Rural Development and Local Administration, dated 19th October 1962) 36

Municipal Medical Institutions, amendment to rules *re*—(G.O. Ms. No. 2131, Health, dated 24th September 1962) .. 39

Official Language Act—

Introduction of Tamil in Government offices below the level of Heads of Departments—[G.O. Ms. No. 2281, Public (General-M), dated 24th November 1962] 39

Introduction of Tamil in Government offices up to district level—[G.O. Ms. No. 2064, Public (General-M), dated 19th October 1962,] 38

Introduction of Tamil in regional offices of Education and Transport Departments—[G.O. Ms. No. 2058, Public (General-M), dated 17th October 1962], ... 34

Introduction of Tamil in Regional offices of Jail Department, Fire Service Branch of Police Department and Commercial Taxes Department—[G.O. Ms. No. 213?, Public (General-M), dated 30th October 1962] 36

Panchayat Union. Changing the name of Vaniyambadi—as Natrampalli—(G.O. Ms. No. 2627, Rural Development and Local Administration, dated 1st December 1962) 40

Exclusion of three revenue villages Sathangadu, Thiruvothiyur Evanavur and changing the name of Thiruvottiyur as Madavaram in Chingleput district—(G.O. Ms. No. 2538, Rural Development and Local Administration, dated 21st November 1962) 40

Panchayat Union Council(s)—

Amendment to the rules *re*—Mode of transacting business—(G.O. Ms. No. 2400, Rural Development and Local Administration, dated 5th November, 1962) 39

Removal of certain persons from the office of—Attur II, Madurai district 34

Panchayats—

Amendment to rules relating to manner of publication of notification (G.O. Ms. No 1518, Rural Development and Local Administration, dated 6th July, 1962) 34

Dissolution of Vasudevanallur Panchayat, Tirunelveli district for a period of one year

(G.O. Ms. No. 2246, Rural Development and Local Administration, dated 17th October 1962) 39

PAGES.

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Panchayats—*cont.*

Removal of certain person from the office of President of Kilcheripattu Panchayat, North Arcot district 35

Removal of Sri K. S. Rengaswamy from the office of President, Marudur Panchayat, Coimbatore district 38

Wallajah Panchayat Union in North Vellore Development District, exclusion of certain villages from— (G. O. Ms. No. 2269, Rural Development and Local Administration, dated 18th October 1962) 37

Panchayats Act, 1958—

Application of notifications, orders, etc., issued under to—Added Territory—(G.O. Ms. No. 2355, Rural Development and Local Administration, dated 30th October 1962).. 39

Application of provisions of some sections to Kanyakumari district and Shencottah taluk of Tirunelveli district—

(G.O. Ms. No. 2561, Rural Development and Local Administration, dated 24th November, 1962) 38

Application of notifications, orders, etc., to transferred Territory issued under (G.O. Ms. No. 2354, Rural Development and Local Administration, dated 30th October 1962) 39

Removal of certain person from the office of President of Periasemur Panchayat, Erode Taluk 35

Private Forests (Assumption of Management) Act, 1962, issue of—(G O. Ms. No. 2885, Food and Agriculture, dated 10th September 1962) 34

Probation of Offenders Rules, 1962, issue of—(G.O. Ms. No. 3699, Home, dated 2nd November 1962) 91

Public Service Commission Regulations, 1954, amendment to—

(G.O. Ms. No. 1953, Public (Services-A), dated 22nd September 1962) 36

Public Trusts (Regulation of Administration of Agricultural Lands) Act, 1962, issue of rules under—(G.O. No. 3687, Revenue, dated 4th October, 1962).. 37

Rectified Spirit Rules, 1959, amendment to—(G.O. Ms. No. 2274, Home, dated 5th July 1962) 35

Revenue Department Notification II-1, No. 2437 of 1962, dated the 22nd May 1962, published at page 282 of Part II of the *Fort. St. George Gazette*, dated the 30th May 1962, amendment to—(G.O. P. No. 3948, Revenue, dated 29th October 1962. 91

Sales Tax—

Exemption of certain articles made of baked clay and stoneware from—(G.O. No. 3346, Revenue, dated 30th August 1962) 38

Exemption of sales of Compost manure by Madras Corporation, Municipal Councils, Panchayat Union Councils, Panchayats from—(G.O. No. 3917, Revenue, dated 25th October, 1962) .. 38

Reduction in rate payable by a dealer in respect of braided Cord and tape—(G.O. P. No. 3146, Revenue, dated 3rd August, 1962). 34

PAGES

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Settlement officers, powers of— Amendment to notification issued in G.O. Ms. No. 2056, Revenue, dated 9th May 1962 re— .. (G.O. Ms. No. 3658, Revenue, dated 3rd October 1962) .. 38

Small-scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956—amendment to—(G.O. Ms. No. 5656, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 20th November 1962) .. 37

State Family Planning Conference held from 21st to 23rd August 1962 at Madras—Proceedings of—(G.O. Ms. No. 2240, Education and Public Health, dated 12th October 1962) 39

Tirunelveli Market Committee, notifying market areas to—(G.O. Ms. No. 3017, Food and Agriculture, dated 24th September 1962) 34

Townships, Resolution, *re* constitution of—for certain areas in the State 155

Trade Unions Regulations, 1927, amendment to—(G.O. Ms. No. 4326, Industries, Labour, and Co-operation (Labour), dated 28th August 1962) 33

Vital statistics, amendment to the rules for registration of—in local areas—(G.O. Ps. No. 2017, Health, dated 8th September 1962) .. 37

Warehousing Corporation, balance sheet Profit and Loss Account, 1961-62 of— 37

Weights and Measures Department, review of activities from 1st April to 30th September 1962 191

Weights and Measures (Enforcement) Rules, 1948, amendment to—(G.O. Ms. No. 6343, Industries, Labour and Co-operation, dated 27th December 1962) 120

Workmen's compensation Rules, 1924, amendment to—(G.O. Ms. No. 5170, Industries Labour and Co-operation, dated 20th October 1962) 36

PICKETING—

Question *re* damage caused to public and private property by—by a political party before public offices, extent of 246

PONNUSWAMY CHETTIAR, SRI S.R.P.—

Governor's Address—discussion on 81-86

PONNUSWAMY VILLAVARAYAR, SRI J.—

Governor's Address—discussion on 86-88

Resolution *re* scholarships of Harijan Welfare Department—awarding of—to economically and socially backward students .. 243-244

PRIVATE FORESTS (ASSUMPTION OF MANAGEMENT) ACT, 1961.

Issue of— notification laid on the table 34

PROBATION OF OFFENDERS RULES, 1962—

Issue of— notification laid on the table 1

PAGES

P—*cont.*

PUBLIC HEALTH.—

Resolution *re* administration of—throughout India, regulation by Act of Parliament 248-254

PUBLIC MEETING.—

Question *re* Lady M.L.A.'s attack on D.M.K. in a speech at a .. 246

PUBLIC SERVICE COMMISSION REGULATION, 1954—

Amendment to—,notification laid on the table 36

PUBLIC SERVICES.—

Question *re* extension of service given to I.A.S. or I.C.S. Officers during 1961 and 1962, details *re* 245

PUBLIC TRUSTS (REGULATION OF ADMINISTRATION OF AGRICULTURAL LANDS) ACT, 1962—

Issue of rules under—, notification laid on the table 37

Q

QUESTIONS AND ANSWERS—

SAMBANDHAN, SRI S. K.—

Question *re* S.S.L.C. Examination, checking and counterchecking of valuation of papers valued by examiners 195-196

SREENIVASAN, Dr. A.—

Question *re*—

Central Jails at Madras, Salem, Tiruchirappalli, Coimbatore and Vellore, sanctioned strength and number of persons admitted as on 1st April 1962. 194-195

Extension of service given to I.A.S. or I.C.S. Officers during 1961 and 1962 245

General Elections, noting numbers of ballot papers against the names of voters 196-197

Government servants dismissed or removed from service for having political affiliation during 1960, 1961 and 1962 number of 193-194

Loans to agriculturists, amount given for digging wells during 1960-61 and amount outstanding as on 1st April 1961 .. 197

Medical and Public Health Departments—reorganisation of .. 246-247

Picketing by a political party before public offices, extent of damage caused to public and private property 246

Speech at a public meeting by a Lady M.L.A., attack on D.M.K. 246

Teachers in Kancheepuram Municipality, posting of—for manning temporary toll-gates put up during Sri Varadarajaswami temple festival 247-248

SRINIVASAVARADAN, SRI T.P.

Question *re* Teachers in Kancheepuram Municipality, posting of—for manning temporary toll-gates put up during Sri Varadarajaswami temple festival 247-248

R

RAJAH IYER, SRI M.—

Governor's Address—discussion on 51-59

PAGES

R—*cont.*

RAJAH IYER, SRI M.—*cont.*

Supplementary Statement of Expenditure for 1962—63 (First)—discussion on 169–171

RAMACHANDRA MANDA RAJA DEO, SRI.

Expression of sorrow *re* demise of,—a member of the old Legislative Council 1

RAMADASS, SRI K.

Governor's Address, discussion on— 5–8

RAMAKRISHNA ACHARI, SRI K.—

Governor's Address, discussion on 73–78

RAMASWAMY, SRI K. V.—

Governor's Address, discussion on 27–32

RECTIFIED SPIRIT RULES, 1959—

Amendment to—notification laid on the table 35

RESOLUTION *re*—

Constitution of Townships for certain areas in the State .. .. 121—123

Handloom Industry and Handloom Weavers, rehabilitation of .. 217—243

Public Health Administration throughout India, regulation by Act of Parliament 248–254

Scholarships of Harijan Welfare Department,awarding of—to economically and socially backward students 243–244

Secondary Grade Trained Teachers, improvement of scales of pay of 243

Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. .. 198—217

RULING OF THE CHAIR—

Supplementary Statement of Expenditure—Members should confine themselves to the subjects included in the Supplementary Statement of Expenditure 187

S

SALES TAX—

Exemption of articles made of baked clay and stoneware from—, notification laid on the table 33

Exemption of sales of compost manure by corporation of Madras, Municipal Councils, Panchayat Union Councils, Panchayats from,—notification laid on the table .. 38

Reduction in rate payable by a dealer in respect of his sales of braided cord and tape, notification laid on the table .. 34

SAMBANDHAN, SRI S. K.—

Governor's Address, discussion on 146–152

PAGES

S—*cont.*

SAMBANDHAN, SRI S.K.—*cont.*

Resolution *re* Handloom Industry and Handloom Weavers, rehabilitation of 217–227, 232, 233,235, 241, 243

SAMBASIVA REDDIAR, SRI A.

Governor's Address, discussion on 8–12

SANKAR, SRI M. G.

Expression of sorrow *re* demise of—,a Member of the Legislative Assembly 1

SARASWATHI PANDURANGAM, SRIMATHI

Governor's Address, discussion on 24–27

SCHOLARSHIPS—

Resolution *re* awarding of—of Harijan Welfare Department to economically and socially backward students 243–244

SENATE OF THE ANNAMALAI UNIVERSITY—

Election to 197

SETTLEMENT OFFICERS—

Amendment to notification issued in G.O. Ms. No. 2056, Revenue, dated 9th May 1962 *re* powers of—,notification laid on the table 38

SIVANANDAM, DR. T. V.—

Governor's Address, discussion on 59–65

Plight of Goldsmiths consequent on introduction of Gold Control Rules, calling Minister's attention to 157

SMALL-SCALE AND COTTAGE INDUSTRIES LOANS AND SUBSIDY RULES, 1956—

Amendment to—, notification laid on the table 37

SREENIVASAN, DR. A.—

Questions non-receipt of 1

SRINIVASAVARADAN, SRI T.P.

Bill—Appropriation Bill, 1963 255

Conversion of full time craft (Pre-vocational) teachers in higher elementary schools as part time Teachers, calling minister's attention to 93

Governor's Address, discussion on 13–21

Resolution *re*—

Public Health Administraiion throughout India, regulation by Act of Parliament 253–254

Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 202–208

Supplementary Statement of Expenditure for 1962-63 (First), discussion on 171–175

State Family Planning Conference held in August, 1962 of Madras at Proceedings of—laid on the Table 39

SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—

Governor's Address, discussion on 21–24

PAGES

S—*cont.*

SUBRAMANYAM, SRI A.—
Governor's Address, discussion on 102–108
Resolution *re*—
Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 205–207
Supplementary Statement of Expenditure for 1962–63, First discussion on 169–191
Presentation of— 3–4

SURENDRARAM, SRI V. M.—
Governor's Address, discussion on 152–155

T

TEACHERS—
Conversion of full-time craft (Pre-vocational)—in higher elementary schools as part-time—, Minister's attention called to 93–94
Question *re*—Posting of—in Kancheepuram Municipality to man temporary toll-gates put up during Sri Varadarajaswami festival. 247–248
Resolution *re*—Secondary Grade trained teachers, improvement of scales of pay of 243

THIRUPURASUNDARI, SRIMATHI T. L.—
Governor's Address, discussion on 88–90

TOWNSHIPS—
Resolution *re*—
Constitution of—for certain areas in the State 121–123
Constitution of—for certain areas in the State, laid on the table 155

Trade Unions Regulations, 1927—
Amendment to—, notification laid on the table 38

V

VENKATACHALA THEVAR, SRI P.—
Governor's Address, discussion on 78–81

VENKATACHALAM, SRI R.—
Resolution *re*—
Transaction of business in the Legislative Council in Tamil .. 208

VENKATARAMAN, THE HON. SRI R.
Bills—
Appropriation Bill, 1963 .. .. 254, 255–256
Commercial Crops Markets (Validation of Cess) Bill, 1963 .. 258–25
Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1963 .. .. 259–260, 261

PAGES

V—*cont.*

VENKATARAMAN, THE HON. SRI R.—*cont.*
Business of the House, change in the order of 198
Governor's Address, discussion on 159–166
Plight of goldsmiths consequent on introduction of Gold Control Rules, Statement *re*— 157–158
Resolution *re*—Constitution of Townships for certain areas in the State. 121–123
Handloom Industry and Handloom Weavers, rehablitation of .. 231–241, 242
Vital Statistics, Amendment to rules *re* registration of—in local areas, notification laid on the table 37

W

WAREHOUSING CORPORATION—
Balance Sheet and Profit and Loss Account, 1961–62, laid on the table 37
Weights and Measures Department, Review of activities from 1st April to 30th September 1962, laid on the table 191
Weights and Measures (Enforcement) Rules, 1948, amendments to—notification laid on the table 120
Workmen's Compensation Rules, 1924, Amendment to—, notification laid on the table 63

62870
V2 11,32 'N63
N63 49 32